

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Baldwin_Bill-Navigator_6-Oblezení.PDB

PDB Name: Baldwin_Bill-Navigator_6-Obleze
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.9.2006
Modification Date: 3.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

BILL BALDWIN

OBLEŽENÍ

(překlad Robert Čapek)

Prolog

Imperiálního Standardního data:
32. diadu 52013

Kontradmirál Wilf Brim, oblečený v pohodlném a hřejivém medvědí oděvu včetně nepostradatelné vejcovité pokrývky hlavy, která mu zakrývala uši a přidávala celý iral navíc k jeho šesti, se vesele zazubil, když se elegantní trojka řítla oslepující sodeskayskou vánicí. Vzácnou starožitnost, podle tradice známou jako „saně zamilovaných“, táhla trojice černých plnokrevných droškátů s hustou srstí, kteří se hnali po čerstvém prachovém sněhu bez jakýchkoli potíží - prostřední tvor klusal mezi otěžemi a ostatní dva se pohybovali po jeho bocích jako dva uhlově černí duchové. Na strojích těchto velkých zvířat byly upevněny stovky malých zvonečků, jejichž zvuk tvořil melodii, kterou měli všichni sodeskayští Medvědi už od nepaměti vrytou v srdci. Jen vrstvou oblak tlumené dunění, které provázelo start vesmírné lodi, na okamžik porušilo iluzi, že se saně řítí volnou krajinou tisíce let v minulosti. Tomošenkův kosmický přístav na uměle vyhřívaném jezeře Děmjansk se nacházel pouhých třicet c'lenytů ve směru oběhu od Borodovovy rozlehlé usedlosti. A hlavní město Sodeskayi, „Svatý“ Gromkov, se tísnilo na břehu řeky o dalších dvacet c'lenytů dál. Velkovévoda Anastas Alexej Borodov po Brimově levici práskl bičem a trhl otěžemi s nadšením Medvěda poloviny jeho věku. Řízení sodeskayské trojky bylo zvláštní umění, protože u toho musel řidič stát - což nebyla pro Medvěda Borodovova věku žádná legrace. Jako skutečný jamščik ale mohl nosit zvláštní označení; dvě jasné oranžová kohoutí péra po pravé straně vysokého klobouku.

Po Brimově pravici pobářoval ze své složitě vyřezávané zempské dýmky obrovský generál Nikolaj Januarjevič Ursis, ten nejlepší inženýr pohonu, jakého kdy potkal, a (během vzácných mírových let) i děkan proslulé Ditjasburské akademie, zatímco kolem nich po obou stranách úzké vesnické cesty svištěly řady křídově bílých kmenů prastarých bříz. Sněhem se probíjely chomáče mrazem spálených azalek a chapadla psiho vína se šplhala po kmenech tak vysoko, že skoro zakrývala výhled na duby a topoly, které se tyčily v pozadí.

Takhle vypadala pořádná starosvětská sodeskayská zima v plné síle, jakji miloval každý Medvěd.

Navzdory klidu a míru pozdního odpoledne ale Brim neměl nejmenší problémy se vzpomínáním na prudké srážky - už i oficiálně se jim nyní začalo říkat druhá velká válka - které se rychle šířily po celé galaxii. Osobně nasazoval život v bojích, které měly odvrátit první barbarský útok Ligy na jeho vlast.

Nyní jen několik tisíc světelných let od Gromkova Liga temných hvězd Nergola Triannika shromažďovala ještě větší invazní síly, které vrhla do bojů proti imperiálnímu Avalonu. V sázce bylo obrovité seskupení hvězd, planet a bohatství, které tvořilo nesmírné centrum sodeskayské moci. Těmto útočným jednotkám nevelel nikdo jiný než polní maršál Rodefnov Vobok, zatímco tlustý admirál Hoth Orgoth - který jen s obtížemi přežil potupnou porážku v průběhu bitvy o Avalon - velel vesmírným operacím. Tentokrát Ligeři nehodlali připustit možnost porážky. A Brim to velice dobře poznal na vlastní kůži - vždyť si musel cestu na sodeskayskou hlavní planetu doslova prošťflet...

Necelé tři dny před přiletem do Gromkova a zhruba půl metacyklu po zahájení jítí hlidky právě seděl v pasažérském křesle na navigačním můstku sodeskayské přepravní lodě Alexander Grobkin a hovořil - avalonsky - s kapitánem Peterem Nestěrovem a vrchním navigátorem T. R. Stefanovskim. Když je navigátor ve službě upozornil na kontakt, zahleděli se všichni předovými hyperobrazovkami na tři světelné body, které se rychle přibližovaly v kosém úhlu k normálnímu pohybu hvězd. Náhle ověřovací systém naplnil můstek kvílením poplachu - přibližující se lodě neodpověděly patřičným způsobem na kódovaný dotaz KA'PPA centrály. Na pravoboku se začaly pohybovat a zaměřovat destruktory jejich eskorty, útočné lodi Gordi třídy Smětlivij o výtlaku dvacet šest tisíc milstonů.

"Takže," poznamenal Nestěrov nevzrušeně, "zase ti Ligeři, co?" Medvěd byl vysoký, s narudlou kožešinou a velkou

část obličejů mu zakrýval mohutný knír, který byl jasnou známkou jeho původu - takto chodili jen obyvatelé zmrzlých sodeskayských planet sektoru Hargovian. Nestěrov strávil nesčetné roky jako kapitán mnoha sodeskayských vlnkových lodí společnosti AkroKahn.

"Zdá se, že válka je ligerským národním průmyslem, kapitáne," odpověděl Stefanovski, když mezi hvězdami zableskly první zaměřovací výstřely Ligerů. Malý, tmavý Medvěd z oblasti Gromkova měl ten mírně krátkozraký pohled jedince, který strávil většinu kariéry zíráním na monitor. O chvíli později hyperobrazovky mírně potemněly, když necelý c'lenyt od levoboku vybuchlo šest nebo osm těsně umístěných výstřelů. Stefanovski se mírně zamračil nad mapou oblasti, kterou měl umístěnou na monitoru, a potřásl hlavou. "Přinejmenším to nejsou o nic lepší střelci než jejich předchůdci za poslední války," podotkl jízlivě.

Brim se nevesele uchechtl a vzpomněl si na nekonečné myriády podobných záblesků, které sledoval v průběhu uplynulých takřka dvaceti standardních let - bylo jich tolik, že už v něm nedokázaly vzbudit ani jiskru hrůzy a strachu. Prostě se staly součástí jeho existence. Před nedávným byl jedním z malé skupiny, která prolomila nejmohutnější obléhání, jaké kdy jediný hvězdný systém zažil. Popravdě řečeno se pro něho válka nikdy nemohla stát obnošenou vestou. Na to, aby se něco podobného stalo, měl prozatím vždycky plné ruce práce s tím, aby dokázal zůstat naživu. Rozhlédl se po můstku a sledoval navigátory, systémové a komunikační důstojníky a nevelkou skupinou mladších důstojníků, kteří měli za úkol velet hnízdům destruktůrů, připevněným na - v dobách míru naprosto hladký - štíhlý trup přepravní lodi. Lehké rychlopalné zdvojené 57mmi zbraně sice proti ligerským útočným lodím vypadaly jako hračky, ale pokud nic jiného, přinejmenším měla posádka loď pocit, že útok oplácí, i když ani přímý zásah nepřátelské lodi by přilíš velké škody nenapáchal.

"Že si ti parchanti ale dávají na čas," zamumlal Stefanovski.

"No, možná se už vy nemůžete dočkat, až se k nám přiblíží na dostřel," poznamenal Nestěrov suše. "Pokud jde o mě, mohlo by jim to klidně trvat celý zbytek věčnosti."

Brim cítil, jak pohon lodi přešel na vyšší obrátky a podíval se podél pravoboku na kýlovou brázdu, která se rozšiřovala za zádi Alessandra Grobkina, jak se připravoval ke složitým, trojrozměrným manévřům, jejichž úspěšné provedení se mohlo stát jedinou věcí, která jim mohla zajistit přežití prudkého soustředěného útoku tří lodí - nebo přinejmenším zprostředkovat unavené a takřka bezmocné posádce pocit, že aspoň něco pro své přežití dělá. Posádka Gordi mezitím odpálila hypersvětlici a její záře prudce zalila oblouk hyperobrazovek na můstku. Všichni, kteří v tom krátkém okamžiku nestačili zavřít oči, než krystalové panely automaticky potemněly, zasténali. Ligerská výzvědná loď - podle siluety šlo o Gantheisser GA 88 - zastínila svou vlastní světlici a pak zmizela ve vývrtce nahoru.

I Brima, který byl víceméně přivyklý zábleskům destruktůrové palby z nedávného obléhání Avalonu, zabolely oči - tak jasné světlice byly. A pak se kolem nich hvězdy roztočily v divokém víru, když loď začala stoupat do první vývrtky, zatímco se eskorta odpojila směrem doprava, aby získala více prostoru k boji. Brim začal pěstí - přímo nenáviděl situace, kdy byl takto bezmocný.

A jako by to nějak spustil svými myšlenkami, zahájily všechny destruktory - sedmapadesátky na palubě Grobkina i baterie sto třicítek ve věžích Gordi - palbu na dvě zelené kýlové brázdy, které se k nim přibližovaly od zádi. Další výkřuk - hvězdy sklouzly dolů a k levoboku. "A teď přijde útok," řekl nevzrušeně Nestěrov, když se kýlové brázdy zaměřily na spojnice s malou útočnou lodí. "Zdá se, že Ligeři dnes dostali na starost eskorty, že?"

Posádka na můstku jako by chtěla hlasitým voláním dodat spolubojovníkům odvahy a štěstí a Brim se Stefanovskim napjatě sledovali vývoj bitvy. Bezmocně se drželi vši silou opěradel křesel, když se hvězdy při dalším divokém obratu zatočily v předřových hyperobrazovkách. Tři útočníci se vrhli na Gordi a divoce manévrovali, aby se vyhnuli přehradné palbě destruktůrů eskortní útočné lodi. V témže okamžiku dva z nich vypustili zároveň po hypertorpédu a v přívalu divokých výbuchů se dali na ústup. Brimovi připadalo, že se smrtící rakety řítí neuvěřitelnou rychlostí k sodeskayské lodi.

"U Vesmíru," zvolal Stefanovski s očima upřenými na útočnou loď, která se nijak nesnažila manévrovat, aby útok odvrátila, "a Gordi nedělá vůbec nic."

"Ale dělá - kapitán čeká na poslední torpédo," poznamenal Nestěrov, když Alexander Grobkin provedl další ostrou zatáčku.

"Jen aby nečekal moc dlouho," procedil Stefanovski šeptem skrze zaťaté zuby.

V posledním možném okamžiku Gordi vypustil klamné cíle; torpéda, k nimž se mezitím připojilo i to z poslední ligerské lodi, na okamžik jako by zaváhala, pak změnila kurs a vybuchla v bezpečné vzdálenosti půl c'lenytu od lodi.

"Uf!" zalapal po dechu Nestěrov a znovu se zahleděl k zádi. "Ale že se ten poslední Liger opozdil - čekat takhle dlouho, věřili byste tomu?"

"Nejspíš se mu nepodařilo torpédo vypustit okamžitě," odhadl Brim.

"Tak," přikývl Nestěrov, "nejspíš to muselo být takhle."

Někdo na můstku zvolal v sodeskaystině a všichni začali povzbuzovat střelce na palubě druhé lodi.

"U Vootovy zatracené matky!" zvolal Brim. "Ale ten zatracený Liger by měl s tou svou popelnicí uhnout co nejrychleji, nebo -" v půli věty se odmlčel, když Gordi umístil chirurgicky přesný přímý zásah a nepřátelská loď zmizela ve žhnoucí kouli radiačního požáru, který nakonec zahálil jak útočníka, tak obránce.

"- nebude mít s čím uhnout," zasténal tiše Nestěrov.

Když se Gordi vynořil z ohnivě koule, zaplnily můstek výkřiky hrůzy. Dvě záďové věže byly pryč a na jejich místě se objevila celá ulomená předř ligerské lodi. Poničená eskorta sklouzla z kursu, z jejího trupu vyrazila stěna radiačního požáru a pomalu začala zaostávat za druhou lodí.

Byla to dokonalá ukázka problémů, které stíhaly současnou Sodeskayu, a i ta jen mírně předznamenávala potíže, do kterých se tato velká země dostala během několika let, jež uběhly od jeho poslední předválečné návštěvy.

Druhá velká válka existovala zatím jen podle jména. Přesněji řečeno šlo o logické vyústění dřívější jedenáctileté bitvy, která vyplnila dočasnou mírovou mezeru počínaje rokem 52000 před třinácti lety. Právě toho roku po sérii těžkých vojenských porážek císař Ligy Nergol Triannic nečekaně abdikoval na trůn, stáhl se na planetu Portoferria a nabídl Impériu mírovou dohodu a dočasné příměří, než tato vejde v platnost.

Krátce po těchto třech důležitých událostech bylo Impérium rozděleno na dva nepřátelské tábory válkou znavených mírotvorců a stejně válkou znavených bojovníků. Většina mírotvorců se velice rychle spojila do politicky velmi mocného Sdružení pro intragalaktickou reformu (SIGR). Bojovníci - kteří se sdružovali v několika vojenských a veteránských organizacích - se nicméně ještě stále museli soustředit na důležité úkoly, zahrnující opravu zničených obranných systémů Impéria. Proto také ztratili přímý politický vliv na všech úrovních a dohoda Ligy, kterou mezitím podepsal císař Nergol Triannic, byla následně po ostrých debatách protlačena hlavou SIGRu Puvisem Amherstem na jednání v Imperiálním parlamentu. Byla formálně schválena zesnulým císařem Greyffinem IV dva dny před avalonským svátkem Nového roku 52001.

Za hlasitých protestů a demisí důstojníků Admirality bylo zahájeno snižování stavů Imperiální flotily (s následným uzavíráním základen) hned zkraje roku 52001 přesně podle tvrdých podmínek nové dohody. Obě kdysi znepřátelené strany si zvolily své dozorce, kteří měli dohlížet na odzbrojovací proces. Po dvou postupných zeštíhleních v letech 50002 a 50003 se nezaměstnaní veteráni shromáždili k proslulému „pochodu na Avalon“. Většina se v klidu rozešla poté, co parlament vetoval finanční příspěvky, navržené císařem Greyffinem IV; nicméně další, daleko neústupnější veteráni museli být rozeznáni zvláštními jednotkami Imperiální námořní péchoty s odznaky SIGRu na rukávech uniforem a pod velením SIGRu oddaných důstojníků.

Další omezování stavů a síly Flotily v roce 52004 dovršilo podmínky odzbrojení ze strany Impéria, jejichž důsledkem byla nejslabší Flotila v dějinách říše. O půl galaxie dál v Tarrotu Puvis Amherst osobně potvrdil stejné omezení ze strany Ligy, ale skupiny námořníků, které zůstávaly loajální přísaze věrnosti Flotile, věděly, že prohlášení Ligy nejsou ničím než lží. Naneštěstí zalila Impérium vlna pacifismu, kterou - přesto (nebo právě proto) že byla založena na čistých pocitech a nebyla nijak manipulovaná - nebylo možno politicky napadnout. A tak se Impérium potácelo na pokraji bezmoci, zatímco Liga stavěla novou a daleko silnější flotilu válečných lodí.

V roce 52005 byla dokončena tři roky trvající práce námořní mezigalaktické reparační komise, která ve své zprávě vyčíslila válečné finanční závazky Ligy na sto třicet dvě miliardy kreditů, splatné během následujících deseti standardních let. Zoguard Grobermann, ministr zahraničních věcí Ligy, přislíbil, že kancléřství „vezme tuto sumu do úvahy“, ale nic dalšího už se nestalo.

V roce 52006 byl Konrád Igno, antiligerský prezident Bety Jago, zavražděn neznámou osobou během tradičních pololetních slavností tohoto dominia. Ligerská ministryně pro veřejnou koordinaci Hanna Notromová popřela, že by o přípravě tohoto činu měla jakékoli povědomí, a zanedlouho poté dokonce Nejvyšší rada Ligy uvedla v život zákony, zakazující úkladnou vraždu, aby jednou provždy dala najevo mírumilovné úmysly.

Zkraje roku 52007 vydal Nergol Triannic (toho času ve vyhnanství) svou zčásti biografickou knihu Ughast Niefft, v níž formálně shrnul skutečné cíle Ligy. Zhruba v půli avalonského léta přívrženci Ligy anektovali všechny planety hvězdného systému Gammi'lt na žádost otevřeně proligerského kancléře I. B. Groenlje. Koncem roku stoupenci SIGRu v Imperiálním parlamentu prosadili návrh zákona Cavir-Wilvo, který měl ještě více přískrtit proud financí, určených ke stavbě nových válečných lodí Flotily.

Brzy po začátku standardního roku 52008 se Nergol Triannic vrátil triumfálně ze svého vyhnanství do Tarrotu a převzal otěže ligerské vlády v černé uniformě Dozorců, Garackou dohodou postavených mimo zákon. O necelý měsíc později byl Conrad Zorn, význačný mezigalaktický cestovatel a průmyslník, nalezen mrtev poté, co obvinil Ligu z tajného rozšiřování své Flotily dálného vesmíru. Zhruba v půli roku popřel Nergol Triannic platnost veškerých reparačních požadavků ze strany Impéria a znovu zavedl povinnou vojenskou službu pro všechny občany Ligy. Koncem ligerské Slavnosti vítězství (druhého nonadu 52008 podle imperiálního standardního datování) vstoupily a obsadily jednotky Dozorců planetární systém Torondu, dosadily na trůn přívržence Ligy Rogana LaKarna a vyhlásily „věčnou“ politickou jednotu Ligy a Torondu.

V půli roku 52009 Zoguard Grobermann a Hanna Notromová společně ohlásili na základě všeobecného referenda včlenění planetárního systému Zathian do Ligy. Brzy poté vyslal Nergol Triannic ostré varování království Fluvanna na podkladě údajného útisku občanů Ligy, kteří přebývali na jeho planetách.

V roce 52010, poté co SIGR zhatil všechny pokusy o obranu království Fluvanna (takřka jediného dodavatele krystalů Pohonu pro celou Imperiální flotilu), utvořil císař Greyffin IV Imperiální dobrovolnický sbor (IDS) z prvních jedenácti vyrobených křižníků třídy Starfury a „pronajal“ na rok fluvannské vládě nejen lodě, ale i jejich posádky. Krátce poté ligerské síly napadly Betu Jago a zahájily okupaci; protesty z celé galaxie přitom naprosto nebraly na vědomí. O dva měsíce později vyhlásil Triannic na smyšlený popud válku i Fluvanně, čímž vykřesal jiskru, která nakonec zažehne oheň celogalaktické války.

Až do roku 52011 dokázali příslušníci SIGRu v Imperiálním parlamentu bránit schválení dohody o vzájemné pomoci mezi Impériem a Fluvannou. S odstoupením Greyffina IV se nicméně císařem stal Onrad V a vyhlásil válku Lize právě ve chvíli, kdy lodě IDS zničily obrovskou vesmírnou pevnost u Zonga'aru a tím odložily nástup Triannikových expedičních sil nejméně o celý standardní rok. Během měsíce rozpustil nový císař Impéria IDS a rozkázal válkou zoceleným posádkám, aby se vrátily do řad Flotily, kde budou rozmístěny na palubách lodí, které už se začaly připravovat na nevyhnutelnou bitvu o Avalon.

Wiif Brim - jeden z prvních, kteří se zapsali do řad IDS, a velitel proslulého zonga'arského útoku - stál v čele tohoto historického stěhování. Dne 205/52012 převzal velení nad třicátou perutí jedenácté skupiny obranného velitelství Flotily a napřel veškeré úsilí do zoufalé snahy připravit posádky i lodě k nadcházejícím bojům. Snaha se vyplatila dřív než mohl kdokoli očekávat a jeho podřízení sehráli klíčovou úlohu při obraně pěti avalonských planet, když se Ligeři pustili do útoku jen několik týdnů po bleskovém vítězství, jehož dosáhli na Effer'wycku. Během následujících šesti měsíců těžkých bojů dokázali zoufale přečíslení obránci způsobit nepříteli natolik těžké ztráty - na posádkách i na lodích - že Triannic musel celý invazní program odložit.

Císař Ligy Temných hvězd ovšem nyní s obnovenou flotilou - a pozemními jednotkami, které se od pádu Effer' wycku před více než rokem zatím ještě nezapojily do bojů - hodlal zahájit další tažení. A tentokrát si nepřipouštěl neúspěch.

Kapitola první

Ošklivá pravda

"Nechce se mi věřit, že budu potřebovat přehlídkovou uniformu," zasténal Brim a přelétl očima nesčetné kusy oblečení, které Barbousse rozložil po posteli. "Přece se mám vypravit na manévry na palubě bitevního tanku, ne na nějaký třídní banket."

"Admirál jistě promine," poznamenal Barbousse, "ale v instrukcích, které mi byly zaslány z vyslanectví, mi jasně dávali najevo, že než se vrátíte, můžete tu přehlídkovou uniformu potřebovat dokonce několikrát."

"Hmmm," zamyslel se Brim. Borodov mu říkal víceméně totéž a přece jen to konečnou byl knjezův bratr. "A kdy by to tak asi mohlo být?" zeptal se a zahleděl se jítřím šerem na obrovské, sněhovým popraškem pocukrované zahrady a sochy pod okny.

"Přesná data ani časy se mi nepodařilo zjistit, admirále," odpověděl Barbousse. "Ale když už se celá tahle záležitost podniká pro knjeze, bude to bezpochyby v okamžiku, kdy bude chtít on."

Brim jen mlčky přikývl. Jen na Sodeskayi.... "Tak to zabal všechno," řekl pak odevzdaně.

"Rozumím, pane," souhlasil Barbousse a pustil se do balení jediného zavazadla, které si s sebou Brim hodlal vzít i navzdory skutečnosti, že každý z vysoce postavených sodeskayských důstojníků s sebou bude mít zavazadla přinejmenším tři, to nejmenší pravděpodobně dvojnásobné velikosti než jeho a každé další ještě větší.

Brim se podíval na cyklovky. Ode dne, kdy nastoupil poprvé do služby na palubě starého torpédoborce L.I.F.

Truculent, věděl, že jak Borodov, tak Ursis jsou za každých okolností a denní doby přesní. "Budu ve studovně," řekl a otevřel těžké dubové dveře, které oddělovaly jeho pokoje od haly v prvním poschodí. Seběhl velké schodiště po dvou schodech a nakonec vykročil velkou chodbou Borodovova panství neboli 'galerií', kde na něho shlížel mladý Medvěd - Brim si vzpomněl, že to byl Borodovův dědeček - z portrétu, nakresleného Novarem Sogravem, bezpochyby nejuznávanějším malířem Sodeskayi za posledních tisíc let.

Na okamžik se před ním zastavil a zahleděl se na mladého urozeného Sodeskayana. Sograveův génus zachytil nezměrnou sebedůvěru, která charakterizovala dávno uplynulou dobu, jež se naprosto lišila od doby dnešní, kdy se po dvou stech letech takřka neutuchající války životy měřily podle toho, jak dlouho se kdo dokázal vyhybat smrti v boji.

Brimova vlastní dcera Naděje byla vychovávána chůvou, protože její matka přišla o život při ligerském bombardování necelých pět minut poté, co ji přivedla na svět přímo v avalonském Imperiálním paláci. A Margot Effer'wycková, jediná přetrvávající láska jeho života a královská princezna, byla nyní na útěku před svým manželem Roganem LaKarnem, velkobaronem Torundu a nestydatým přívržencem Ligy. Galaxie už nebyla tím příjemným místem k životu jako kdysi a přinejmenším nejbližší budoucnost nenabízela příliš velké možnosti zlepšení.

Z galerie vstoupil do další velké síně a nakonec dveřmi vešel do velké knihovny s obrovským krbem, klenutým stropem (ozdobeným nepředstavitelně cennými plastickými rhodorianskými malbami ze čtyřicátého století), točitým schodištěm a dvěma poschodími knihoven, které lemovaly všechny stěny a byly zaplněny starobylými svazky, z nichž některé byly dokonce svázané ze skutečného papíru.

Ursis už seděl v jednom z mnoha pohodlných kožených křesel, zamyšleně pobáňoval z velké zempské dýmky a naplňoval tak vzduch v místnosti dýmem, jehož pach většina lidí shovívavě přirovnávala ke smradu hořící vlny yaggloze. I když seděl, vypadal Medvěd nanejvýš impozantně. Měl neuvěřitelně pronikavé, malé šedé oči, temně rudohnědou srst, dlouhý citlivý čenich a jemné šestiprsté ruce, porostlé chlupy. Když se usmíval - jako například nyní - v teplém světle místnosti se mu zaleskly drahokamy, zasazené do tesáků. Dnes byl oblečen v pískové a karmínové uniformě sodeskayských pozemních sil, kterou doplňovala vysoká čepice, lemovaná zlatem, sako se zlatými knoflíky, bílá košile, černá kravata a holínky z černé kůže, sahající pod kolena. Podle tradice měl narameníky uniformy, vyšívané zlatem, ozdobeny dvěma propletenými hvězdami, což znamenalo hodnost generálporučíka a stejné hodnostní označení se nacházelo i na klopách saka. Tři řady stužek nad levou náprsní kapsou hovořily výmluvně o dlouhých létech bojů proti Ligerům. Zvláštní hvězdicový odznak na pravé straně hrudi vypovídal o tom, že Ursis kdysi patřil do řad elitní knjezovy říšské gardy. "Uf," řekl Brimovi na uvítanou a pokynul mu k dalšímu křeslu. "Během několika následujících dnů poznáš, proč tě Sodeskaya tak zoufale potřebuje, Wilfuško."

"Na manévrech, Niku?" zeptal se Brim zamračeně. "Ale i Ligeři přece uznávají, že sodeskayské pozemní síly jsou nejlépe vycvičené a vybavené v celé galaxii. Všichni si myslí, že jsou neporazitelné."

Medvěd jen vážně přikývl. "Všichni rozhodně ne," odpověděl,

"To říkáš ty," poznamenal Brim, "ale já pořád netuším proč."

"Brzy to poznáš sám, Wilfe Ansoreviči," ozval se Borodov, který právě vstoupil do místnosti soukromým vchodem.

„Stromy a medvědí mláďata se chvějí v jarních bouřích stejně, jak se říká.“

Byl oblečen v hnědé verzi Ursisovy uniformy, kterou nosily sbory sodeskayských inženýrů, a na černých kožených náramenících měl tři zlaté hvězdy, označující hodnost generálplukovníka. Jeho srst měla daleko více kaštanový nádech než srst jeho dlouholetého společníka Ursise, i když byl Borodov daleko starší a léty více shrbený, takže byl jen o něco málo vyšší než samotný Brim. V očích mu nicméně za skly staromódních brýlí s kostěnými obroučkami blýskaly oči plné mladistvého humoru a nezměrné moudrosti. A i když mu šedivějící čenich nepropůjčoval tak útočný vzhled jako jeho mladšímu společníkovi, díky hustým a dlouhým kotletám po stranách obličeje působily jeho rysy neuvěřitelně intelektuální. „Podstatná většina Sodeskayanů má za to...“ V půli věty se ale zastavil a přešel k baru, kde nalil tři poháry čirého logishského meemu. „Bezesporu,“ poznamenal pak, „ale bude lepší, když si uděláš obrázek sám bez našeho vměšování. Koneckonců přece jsi odborník přes operace Flotily - ne my. Je to tak, Nikolaji Januarjeviči?“ Ursis přikývl a podíval se na Brima. „Jsi tady právě proto, abys posoudil naše manévry s ohledem na součinnost flotily, Wilfuško,“ řekl, „- nebo daleko přesněji na nedoslatek součinnosti flotily.“ Smutně potřásl hlavou. „Jen zmrzlé hory mohou výt na měsíce vprostřed tuhé zimy, jak se říká.“

Brim přimhouřil oči. Ještě se zatím nenarodil jediný člověk, který by dokázal sodeskayským příslovím porozumět - a zdálo se, že přesně tohle Medvědi vědí. Přesto neustále citovali přísloví a pořekadla z nějakého naprosto bezedného zdroje stejně jako v den, kdy se mezihvězdní Medvědi setkali s mezihvězdními lidmi. Člověk se prostě musel naučit aforismy filtrovat a soustředit se na zbytek rozhovoru, který smysl dával. „Takže takhle špatně to je?“ zeptal se a přijal od svého hostitele pohár meemu. „Tak to počítám, že to budu muset nejspíš vidět sám.“

„Což bezpochyby uvidíš,“ slíbil mu Borodov a podal další pohár Ursisovi. „Ale nyní si musíš užít poslední příležitost, jak se napít civilizovaného nápoje, než se budeš muset spokojit s daleko prostším a primitivnějším způsobem stravování na manévrech.“

Ursis se na staršího Medvěda podíval a mírně se zamračil. „Primitivní život?“ zeptal se. „Na palubě bitevního tanku?“ Borodov pokrčil rameny a s předstíranými rozpaky se usmál. „Nu,“ poznamenal, „možná zase tak primitivní nebude. Ale jeden se chápe každé vhodné výmluvy, aby našel nějakou příležitost k pořádnému přípítku. Obzvláště nyní,“ dodal a zvážněl. „Kdo ví, co přinese zítřek? Jak to vidím já, blíží se ligerská invaze každým dnem - a s ní veliké, převeliké změny stylu života, který povedeme později.“ Posadil se do křesla a na okamžik se zahleděl do svého poháru. „Pokud se nějakého později dožijeme,“ dodal a pomalu přikývl. „Pravda, pokud se jej dožijeme...“ souhlasil Ursis.

V narudlém předjitřím polosvětle se vysokým obloukovým průjezdem do Borodovovy usedlosti vřítla obrovská vládní limuzína, doprovázená čtyřmi zavalitými vojáky na gravcyklech a zastavila v oblacích zvířeného prašanu. Služebnictvo se shromáždilo v chladném ránu, aby se rozloučilo se svým pánem, a vojáci seskočili ze sedel gravcyklů a zůstali stát v pozoru, zatímco řidič s lokajem přiskočili, otevřeli prostor pro pasažéry a začali nakládat zavazadla. Brim sledoval, jak kolem Borodova procházejí slušové, kuchaři, kočí, ošetřovatelé droškatů, zahradníci a další Medvědi, kteří pracovali na panství, klanějí se, dělají pukrlata a mumlají zdvořile pozdravy, než znovu vykročí dál. Navštívil během mnoha let tuto usedlost nesčetněkrát a byl svědkem toho, jak se služebnictvo s Borodovem loučí před odjezdem. Dnes ráno mu ale na celém obřadu připadalo něco zvláštního a odlišného. Samozřejmě zde byl jasně viditelný cit poddaných a láska k jejich zaměstnavateli, ale nad tím vším se vznášelo něco daleko vážnějšího.... ale co to bylo?

Snad tušení zlé předtuchy?

Borodov se snažil být veselý a žoviální a s ohledem na hrozící útok Ligerů pečlivě udržoval na tváři výraz sebedůvěry; za těchto okolností ale nebylo vůbec lehké vykreslovat jakkoli optimistický obraz. I když se domovské planety Sodeskaye nenacházely pod hrozbou přímého útoku už po nějakých pár set standardních let a i když to rozhodně nikdo nehodlal potvrdit ani nyní, děsivý boj visel jasně ve vzduchu. Poznamenával každý cyklus dne všech Sodeskayanů. Rozloučení nakonec dospělo ke konci. Borodov se vyšplhal dveřmi dovnitř a v ruce svíral košík s občerstvením, které jim mělo ukrátit cestu na kosmodrom a velká limuzína tiše odplula jítřním vzduchem za eskortou gravcyklů.

O necelý metacyklus později už vzlétli vstříc oběžné dráze na palubě burácejícího kosmického člunu NJH-26 sodeskayské flotily, štíhlé a dlouhé přepravní rakety, která byla po celé galaxii proslulá svou rychlostí a elegancí. V teplé, dřevěnými panely obložené pasažérské kabině lemovaly stěny bohatě polštářované pohovky a v rozích stála čtyři křesla, tvarovaná pro Medvědy. Měkké, nepřímé osvětlení vrhalo záři na přepychovou snídani - už druhou od chvíle, kdy vstali - která byla připravena v lokální gravitaci lodě na nízkém stolku s podavačem, z něhož se linula vůně horkého, čerstvě připraveného cvcesse'. Brim trávil let lhostejným sledováním Medvědíh navigátorů, kteří vysílali zprávy KA'PPA systémem (ten zprostředkovával komunikaci pomocí psaného slova tak, že se prakticky okamžitě šířila po celém vesmíru) vojenským koordinátorům v různých kontrolních stanicích, obíhajících hlavní hvězdy.

Brim se rozhlédl po bohatě zařízené kabině a zauvažoval nad tím, jakou asi skutečnost může poznat na manévrech, které budou přerušovány formálními bankety a dalšími obřady, jež si spojoval se setkáním vysokých armádních důstojníků s vladaři. Dokonce i ten přepychový vojenský přepravní člun, v němž letěli, mu připadal jako by naprosto mimo jakoukoli vojenskou techniku. Občerstvení, cvcesse', luxusní podmínky, to všechno přispívalo k tomu, že cesta připomínala spíš dovolenou než dopravu na vojenské cvičení. Starý Borodov už se natáhl na pohovce a tvrdě usnul a zdálo se, že na celém člunu je kromě navigátorů vzhůru jen on a Ursis, který seděl a sledoval zamyšleně hvězdy, pohybující se za hyperobrazovkami.

Jako by Medvěd vycítil Brimovu pozornost, otočil se a nevesele se na navigátora usmál. „Máš v očích takový zvláštní výraz, Wilfe Ansoreviči,“ řekl. „Nechceš mi říct, nač myslíš?“

Brim našpulil rty. "Nevím, jestli to dokážu, Niku," odpověděl. "Tedy ne že bych nechtěl; jen nevím, jestli dokážu tak jednoduše převést myšlenky do slov." Sklopil oči ke svým rukám. "Myslím, že když to hodně zestručním, tak se dostanu někam... řekněme... k pocitu neskutečnosti, když už mě jiný výraz nenapadá." Máchl rukou v širokém gestu, do něhož obsáhl celou kabinu. "Vypadá to, jako bychom letěli sledovat nějakou předem dávno připravenou událost - výjev, jestli se to tak dá říct, se spoustou formálních banketů, které rozmělní vážnost celé věci. Rozhodně žádné vážné manévry - nebo přinejmenším ne takové, o jakých lidé obvykle mluví - kde armády nacvičují boj jedna proti druhé." "Velice vnímavé, můj olýsalý příteli," řekl Ursis a pokýval hlavou. "A přesto nyní ještě nenadešel čas k tomu, abychom o tom hovořili. Já i Anastas Alexej jsme tvou reakci předvídali dlouho předtím, než jsi vůbec přistál na Sodeskayi." Zamračil se. "Také jsme se shodli na tom, jak neuvěřitelně důležité je, že jsi prožil podobné manévry již dříve, takže nám nyní budeš moci pomoci právě proto, že znáš všechny aspekty pěkně 'z terénu', abych tak řekl." "Hmmm," zamyslel se Brim. "Tohle skoro znělo, jako by mi to říkala moje matka." "Tvoje matka?" zeptal se překvapeně Ursis. "No jistě," usmál se Brim. "Však víš. Medvědí matky přece musí říkat ty věci, které říkají matky lidské - věci jako třeba, no: 'Já vím, že se ti to nebude líbit, ale uvědom si, jak se díky tomu nakonec staneš lepším'." Ursis se usmál a nadšeně pokýval hlavou. "Takže mi rozumíš." "Ale i přesto se mi to nemusí líbit," zabručel Brim s předstíraným podrážděním. "Jistě," souhlasil s pobavením v očích Ursis, "ale uvědom si tu morálku, kterou ti to posílí."

Konečně tiché dunění pohonu zmlklo a nahradilo je burácení silných gravitačních generátorů, když opustili hyperrychlost a vletli do slabé záře hvězdy třídy 19. O necelou polovinu standardního metacyklu později se pustili do posledního rozhoupaného a nerovného manévru v ostré sněhové bouři nad povrchem planety Vorkuta, jejíž prostředí dávalo úplně nový význam výrazu pustina. "Je to tady trochu skličující, že, Wilfuško?" poznamenal Borodov, když vyhlédl roztrhanými cáry mračen a sněhovými poryvy na děsivé podsvětí, které se kolem nich řtilo. Brim přikývl a cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. "Vedle tohoto vypadá Gimmas Haefdon jako tropický ráj," řekl nevesele, když si připomněl obrovskou základnu Impéria na planetě Gimmas, obíhající kolem vyhasínající hvězdy Haefdonu. "S tím rozdílem, že na Gimmasu kdysi přinejmenším něco žilo. Tady se nezdá, že by tu kdy vůbec cokoli rostlo." "Což je z větší části pravda, Wilfe Ansoreviči," zabručel Ursis s úsměvem, "pokud nebudeš počítat rozrůstající se sodeskayskou kolonii. Malé městečko Medvěďů na odvrácené polokouli dodává naší ekonomice neuvěřitelné bohatství." Máchl rukou v širokém oblouku. "Celá Vorkuta je neuvěřitelně bohatá na zlato a jiné kovové rudy, ale to už přece víš sám, že?" "To zní, jako by stálo za to o ni bojovat," podotkl Brim žertem. Ursis pokrčil rameny. "Tohle je jen jedna z mnoha planet, starý příteli," odpověděl s pokrčením ramen. "A pokud se Nergol Triannic a jeho Dozorci, kteří nedělají celý den nic jiného než že kouří časové koření, jednou k takovému bohatství dostanou, tak už je nezastaví vůbec nic. 'Jeskyně a temnota dobře znají dlouhou zimou vyhládlé vlky', jak se říká." "Jak se říká," potvrdil Brim a přikývl. Naneštěstí nebylo to, co Medvěď říkal, žádným tajemstvím - pokud v to nepočítal přísloví. Každý, kdo dokázal překonat rychlost světla, dobře věděl o bohatství Sodeskaye. Během tisíciletí se snažilo mnoho a mnoho dobytých podmanit si medvědí území. Nakonec všichni do jednoho selhali, ale pravdou bylo, že žádný k dosažení svého cíle ještě nepostavil armádu, která by se dokázala vyrovnat té, již právě svolával Nergol Triannic a jeho Liga Temných hvězd. Každému bylo jasné, že tentokrát mohou boje dopadnout jinak.

Brim už viděl bitevní tanky několikrát ze vzduchu - stejně jako každý námořník, který měl kdy co do činění s pozemními armádami. Několikrát dokonce přelétal nad sodeskayskými stroji - ale nikdy jim příliš mnoho pozornosti nevěnoval a místo toho se soustředil na ligerská vozidla, která musela být zničena. O těch se už něco naučil. Ale i přesto, že vozidla dříve viděl, nebyl vůbec připraven na první okamžik, kdy je spatřil na vlastní oči ze země. Štábní kluzák ho se dvěma jeho společníky dopravil pěti c'leny sněhové vánice z dočasného kosmodromu ke sněhem naplněnému gravitačnímu bazénu na okraji obrovského skalního útesu, vysokého nejméně pět set iralů. Za oponou bouře viděl třicet nebo více hranatých monolitů, které stály v navátém sněhu jako masivní a hrozivé zuby nějaké příšery a temné zrcadlově natřené boky odrážely to málo ze slabého denního světla, které si dokázalo prorazit cestu silnými bouřkovými mračky. "U Vootova mastného vousu," zašeptal, když kluzák zastavil kousek od něčeho, co vypadalo jako vstupní portál. "Naše nejnovější typy," snažil se Ursis překřičet řev nestíněných gravitačních generátorů. "Těžké bitevní tanky S-33. Velké, co?" I uvnitř utěsněného štábního kluzáku bylo dunění motorů obrovitých pyramidovitě konstruovaných monster takřka ohlušující. "Vypadají jako nějaké zatracené pomníky padlým vojínům," odpověděl z plna hrdla Brim. Veškerá snaha o další komunikaci byla zbytečná, protože právě v tom okamžiku řidič otevřel dvířka a oni vystoupili do mrazivého vzduchu a boty jim zaskřípaly v suchém, prašném sněhu. Brim si upravil vyhřívání pláště flotily, pak vzhlédl a užasle potřásl hlavou, když ho vichrem hnané sněhové vločky a ostrý pach ozónu zaštíply v očích. Slovo velké jejich velikost jen snižovalo. Tyto tanky - pokud se dalo očekávat, že se něco podobně ohromného dokáže pohnout vlastní silou - byly u základny více než sedmdesát iralů široké a nejvyšší vrcholek pancíře dosahoval do nějakých pětatřiceti iralů výšky. Na

první pohled byla tato vozidla hranatá a neohrabaná a pláty byly skoseny v takových úhlech, že pro pozemní destruktory nebude nic jednoduchého je přímo zasáhnout tak, aby se energetická střela neodrazila stranou. Každý byl označen modrým znakem, který je identifikoval jako „přátelské“ stroje - Ursis Brimovi vysvětlil, že nepřátelské tanky budou označeny barvou zelenou. Na půli vzdálenosti mezi základnou a něčím, co patrně byla řídicí místnost, se poblíž vrcholku nacházely usazené v otáčivých prstencích dva obrovské 350mm destruktory, které poskytovaly tankům strašlivou palebnou sílu. Brim nepřítomně zavrtěl hlavou. Tato vozidla vypadala ve srovnání s elegantními tvary kosmických lodí, na které byl zvyklý, neuvěřitelně toporně a neohrabaně. Obrovské pláty, z nichž byl smontován jejich vnější plášť, byly tvarovány bez jakéhokoli hlazení a spojovaly je hrubé nýty, některé skoro i v průměru. Bylo jasné, že těžké sodeskayské bitevní tanky byly postaveny pro odolnost a neproniknutelnost a bez ohledu na váhu a schopnost pohybovat se nepozorovaně. Už samotný zvuk, který vydávaly jejich motory, puštěné na volnoběh, rozechvíval zemi pod nohama. Náhle si Brim uvědomil, že ho jeho společníci pozorují s pobavenými úsměvy na tvářích. "Možná bys chtěl vyměnit své kosmické lodě za jednu z těchhle krásek," houkl Borodov.

"Možná bychom se za tebe mohli u knjeze přimluvit," zařval Ursis s předstíraným přesvědčením. "Ale snad by sis měl jednu z nich třeba i vyzkoušet."

Brim obrátil oči v sloup. "A kvůli něčemu takovému se sem ženu přes půlku galaxie!" zasténal.

"A kam jinam bys chtěl jít?" zažertoval Ursis, jak nejlaskavěji mohl. V tom okamžiku si jich už ale všimla spousta vojáků a všichni stáli v dokonalém pozoru, zatímco jeden z poddůstojníků hovořil s někým komunikátorem. O chvíli později vystoupila ze vstupního poklopu jednoho tanku sodeskayská důstojnice a přešla k nim. Zastavila se před Borodovem a zasalutovala. "Generálové, admirále," zakřičela. "Kapitán Olga Votovová, velitelka tohoto tanku a první formace. Generál Vaslovič, velitel naší eskadry, vás vítá a žádá, abyste se k němu připojili uvnitř."

Borodov se usmál a zasalutoval. "Děkujeme, kapitáne," odpověděl. "Prosím, zaveďte nás ke generálovi." Pokynul Brimovi a Ursisovi, aby ho následovali, a vykročili bouří k vozidlu; navátý sníl jim chrástil pod podrážkami bot.

Za vstupním poklopem tanku se nacházela malá hala, jejíž podlaha se chvěla a vibrovala hromovým duněním pohonné jednotky. Zde se k pachu ozónu přidávala vůně horkého mazacího oleje, rozžhavené elektroniky, tmelů, leštidel, hogge'poa a medvědího potu - ničím se nelišila od vůní, které si Brim spojoval s kosmickými loděmi. Votovová jim pokynula ke kovovému schodišti tak strmému, že připomínalo spíše žebřík. Za ním Brim vnitřním poklopem na okamžik zahlédl strojovnu tanku, kde se několik Medvěďů pohybovalo kolem centrální pohonné jednotky, která připomínala silný gravitační generátor, na nějž byly napojeny reaktory. V dalším poschodí je velitelka vedla úzkým průchodem, který ještě více omezovala různá potrubí, vedení a vlnovody a ústila do malé místnosti, jež se patrně nacházela v samotném středu vozidla. Z ní vedl ke stropu další kovový žebřík. Když po něm vystoupili do prostoru, který byl bezpochyby srdcem celého tanku, okolní hluk poněkud utíchl. Když Brim jako poslední před kapitánkou dorazil do rušné místnosti, vítal už se Borodov se sodeskayským generálmajorem po tradičním způsobu drtivým medvědim objetím - k němuž se v okamžiku, kdy k nim dorazil, přidal i Ursis. Po běžném uvítání se Borodov otočil a kývl hlavou.

"Wilfe Ansore," zavolal, "pojď se seznámit se starým rodinným přítelem Gregorym Rufnem Vaslovičem." Generál, oblečený v širokém pískovém plášti a vycpávané přilbě, byl přinejmenším stejně velký jako Ursis - možná ještě o něco vyšší - jeho srst měla o něco světlejší odstín rudé a v pravém tesáku mu zářil jediný drahokam.

O chvíli později už se Brim nacházel v jeho drtivém objetí.

"Wilfe Ansore," řekl Medvěď a se širokým úsměvem od něho odstoupil, "už tolikrát jsem o vás, slyšel." Zasmál se.

"Podle toho, co o vás říká tady Anastas Alexej, byste měl být také Medvěď, protože o vás mluví spíš jako o svém synovi než jako o kterémkoli jiném olysalém člověku."

Brim oplatil generálovi jeho nakažlivý úsměv, podíval se na starého Borodova a přikývl. "To je pro mě velká čest," řekl - a myslel to naprosto vážně. V mnoha směrech pro něho byl starší Medvěď skutečně otcem.

"Takže se s námi chcete projet tankem, co?" zeptal se Vaslovič. "Bude to ale trochu jiné než letět kosmickou lodí - daleko víc to hází."

"Už jsme ho varovali, generále," ozval se Ursis a zdvořile přešel do Brimovy rodné avalonštiny místo toho, aby hovořil sodeskaysky. "Ale je nanejvýš důležité, aby se sám mohl pokud možno co nejlépe přesvědčit o práci pozemních jednotek. Má tady jako pozorovatel důležitý úkol."

"Teď, když se nám všem dívá přes rameno maršál nov Vobok, jinak řečený ‚Lovec‘," poznamenal Vaslovič, "jsou pro naše přežití lidé z Imperiální flotily nanejvýš důležití." Přikývl. "My Sodeskayané jsme vždy počítali s tím, že Flotila z Avalonu podpoří naše pozemní operace."

Brim se zhluboka nadechl. Tentokrát možná Flotila nebude tak nápomocná, jako tomu bylo v minulosti. Její rezervní jednotky byly naprosto vyčerpány v průběhu obléhání Avalonu, kdy téměř šest měsíců den za dnem odrážely ligerské nálety. "Císař Onrad bezpochyby pošle veškeré lodě, které bude možno uvolnit," řekl vyhýbavě. "Jsem samozřejmě přesvědčen o tom, že knjez má sám o sobě dostatečně silnou podpůrnou flotilu."

"Právě to tu máte jako pozorovatel zjistit," odpověděl Vaslovič. "Pro tyto manévry byly uvolněny veškeré rezervy. Knjez Nikolaj trval na tom, abyste viděl všechno."

Brim k tomu chtěl právě něco poznamenat, když k nim od komunikačního pultu přešla kapitán Votovová a zasalutovala. "Cvičení začíná," řekla nevzrušeně.

Vaslovič přikývl a otočil se k Brimovi a jeho společníkům. "Prosím, posad'te se, přátelé," řekl, "musíme okamžitě vyrazit." S tím se otočil k Votovové a oba spustili rychlou sodeskayštinou.

"Sedni si sem, Wilfuško," ozval se Borodov a poplálal opěradlo mezi kapitánem a pultem, který byl patrně určen k ovládání palebných jednotek a který se nacházel přímo proti středu předového průzoru. "Odsud budeš mít dokonalý výhled na to, abys pochopil, jaké jsou naše... ‚potíže‘, abych tak řekl."

Brim přikývl, přitáhl si k tělu klopky svého pláště a vklouzl na tvrdé vycpávky křesla. Jeho dva společníci se usadili na

místech po stranách velkého křesla, které bylo umístěno poněkud dál v prostoru velitelského prostoru a bylo bezpochyby určeno pro generála Vasloviče. O chvilku později Brimovi Votovová podala přílbu, kterou nosili všichni, kdo se kolem tanků pohybovali, vklouzla do křesla po jeho levé ruce a začala se pečlivě připoutávat.

"Sledujte, jak to dělám, Brime," houkla na něho, aby překřičela řev pohonné jednotky. "A snažte se nevynechat jedinou přezku. Bitévní tanky nejsou vybaveny lokální gravitací."

"Cože jste říkala?" zeptal se Brim, jak nejhlasitěji mohl. "Já vás neslyším!"

"Přílba, admirále," zakřičela zamarčeně. "Nasadte si tu přílbu."

Brim si se zrudlými tvářemi narazil přílbu na hlavu a okamžitě ho ohlušila změť sodeskayštiny ze společného komunikačního kanálu posádky. Když se ale otočil k Votovové, všechno utichlo a on slyšel přímo jen ji.

"Teď už mě slyšíte?" zeptala se Sodeskayka suše.

Brim přikývl. "Dokonale," odpověděl a napadlo ho, jestli mikrofony přílby přenášejí jeho slova okamžitě.

Patrně tomu tak bylo, protože Votovová přikývla a začala mluvit, jako by se snažila vysvětlit sedmiletému mláděti první základy termodynamiky. "Budete si muset zapnout všech sedm pásů, které na vašem křesle jsou," řekla pomalu.

"Tenhle je první," pokračovala a ukázala na široký červený pás, který měla utažený v pase. "Pak dva zelené a čtyři modré," a znovu se otočila k řídicímu panelu.

Brim okamžitě utáhl všechny pásy tak, jak mu Votovová řekla, a brzy byl v křesle pevně zajištěn.

"Jsou ty pásy pohodlné?" zeptala se velitelka tanku, aniž se na něho ohlédla.

"Ano, děkuji," odpověděl Brim, kterého trochu překvapilo, že se jinak strohá a málomluvná Votovová tolik zajímá o jeho pohodlí.

"V tom případě nejsou utaženy pořádně," odpověděla Sodeskayka a pustila se do zahajovací sekvence něčeho, co vypadalo na startovní kontrolu tanku.

Brim poslušně utáhl pásy tak, až ho bolestivě svíraly. Brzy poté se v kulovitém monitoru před velitelkou objevila tvář komunikačního důstojníka, který řekl něco sodeskaysky.

"Začínáme," prohodila Votovová přes rameno. "Držte se pevně, admirále." Její ruce se zkušeně roztančily nad ovládacím pultem, hladina zvuku pohonné jednotky se zdvojnásobila, celá řídicí místnost se nahnula na jednu stranu, poněkud opile se na okamžik zhoupala a nakonec se vrátila do poněkud nestálé rovnováhy. Na palubě těchto strojů žádná lokální gravitace neexistovala.

"Vztlak při pojiždění," odpověděla Votovová na otázku, kterou ani nestačil položit. "Brzy vyrazíme."

Pancéřovanými průzory Brim viděl, jak od základů ostatních tanků vyrazily k nebi oblaka sněhu a vozidla se na rozechvělých sloupech gravitonů zvedla několik iralů nad zem. Neohrabaní obři se náhle změnili z řad nehybných pevností v pět kolon hrozby a děsivé energie. Ze země vypadaly tanky daleko děsivěji než ze vzduchu. Nakonec ruch kolem komunikačních pultů přehlušil běžné hovory v Brimově přílbě, podlaha řídicí místnosti se rozvibrovala ještě více a na stručný rozkaz Votovové se tank dal do pohybu kupředu - se stejným postupným a neochvějným zrychlením bitevní lodi.

"Na něco takového nejsi zrovna zvyklý, že?" ozval se mu za zády Borodovův hlas.

Brim se otočil a usmál. "Ne tak docela," řekl, ale obrovité stroje zrychlovaly bez přerušení stále dál, až se nakonec řítily nad nerovným terénem vcelku slušnou rychlostí - pro některé z lodí, které Brim řídil, to byla vzletová rychlost. A přinejmenším podle toho, co viděl, byly stejně nezastavitelné. Rychle postupující linie bitevních tanků drtily a rozmačkávaly všechno, co se jim postavilo do cesty, včetně balvanů, které byly dvakrát tak velké jako ony samy. Brim slyšel, jak se Borodov zeptal znovu v avalonštině Vasloviče: "Co teď, generále?"

"Za linií kopců přímo před námi," odpověděl Vaslovič, "se skrývá ‚nepřátelská‘ základna. Naším úkolem je přiblížit se k ní a vyřadit ji z boje." Zasmál se. "Pro tyhle tanky je to vcelku jednoduchý úkol, až na jediný drobný háček."

"A ten je...." nadhodil Borodov.

"Háček spočívá v tom, že se ‚nepřítel‘ bude zároveň snažit vyřadit z boje nás."

"Nanejvýš úzkoprsé," poznamenal Ursis suše.

"Ale oni budou spolupracovat," zabručela Votovová. Mírně pohnula rukou a velký tank začal sklouzávat mírně na levou stranu - a dvě řady strojů za ním ho následovaly na miliirál přesně. Ve stejném okamžiku zahájila čtvrtá a pátá řada podobný úhybný manévř na pravou stranu, takže prostřední řada pokračovala samotná původním směrem přímo doprostřed kopců.

Brim se zahleděl do strany sněhovou vánicí a připadalo mu, že v dálce před nimi zahlédl nepatrný pohyb. Ať už to ale bylo cokoli, velice rychle to zmizelo za zvláště tvarovanou hromadou sněhem pokrytých skalisek. "Čekali jste tady nějakou společnost?" zeptal se Votovové.

"Společnost, admirále?" zeptala se velitelka, která chtěla podle všeho dorazit ke kopcům v co nejkratším čase.

"Tamhle napravo," řekl Brim. "Za tou zvláštní hromadou balvanů."

"Kde....?" začala Votovová a pak přikývla. "Ach tak," řekla pak. "Teď už to vidím také. Je pravda, že pověst o vašem ostrém zraku nepřeháněla ani v nejmenším, admirále." Otočila se k Vaslovičovi a řekla něco sodeskaysky.

Generál odpověděl toutéž řečí a pak se otočil k Brimovi. "Blahopřeji, admirále," řekl a plyně přešel do avalonštiny.

"Právě jste odhalil moderní verzi jednoho z nejstarších sodeskayských manévřů, který byl vymyšlen dlouho před mezihvězdnými lety. Ta věc je ovládací středisko protitankového minového pole."

Brim sledoval, jak dvě řady tanků prudce zabrzdily a zastavily se a pak se, jako by je ovládal jediný řidič, začaly stáčet doprava.

"Pokud přes to minové pole máme proniknout bez větších ztrát, musíme obsadit to řídicí středisko, které jste objevil," řekla tiše Votovová.

Brim se zamračil. "Obsadit řídicí středisko?" zeptal se. "Nebylo by jednodušší je prostě vyhodit do vzduchu?"

"Brzy uvidíte, o co se vlastně jedná," vysvětloval Vaslovič. "Sledujte to sněhové pole, kam jsme právě měli naměřeno." Sotva stačil Brim otočit hlavu k průzoru a vyhlédnout ven mírně nalevo ve směru, kam původně dvě řady tanků mířily, skoro půl čtverečního c'lenytu sněhu se zvedlo a proměnilo v pavoukovité stroje - každý byl větší než vzrostlý Medvěd - s kulovitými těly a šesti jehlovitými nohama s mnoha klouby, které se pustily přes sníh směrem k tankům.

"U Votova mastného vousu!" vydechl tiše. "Tohle že jsou miny?"

"A pěkně silné, Wilfuško," ozval se za ním Ursisův dunivý hlas. "Kterákoli z nich dokáže vyřadit z provozu tank - a tři jej mohou zničit úplně."

"V podstatě se dokáží ovládat samy," pokračoval Borodov, zatímco děsivé vlny smrtících strojů pokračovaly rychle vstříc bitevním tankům. "Ale většinou jsou jejich cíle určovány z mobilních ovládacích středisek, jako bylo to, které jsi zahlédl. Nyní musíme zajmout celou posádku tohoto střediska a ty hrozné věci zase uspat. Jinak nás čekají velké, velké ztráty."

Zatímco mluvil, řev pohonné jednotky dosáhl skoro ohlušující úrovně a Votovová se třemi dalšími tanky předstihla ostatní a zamiřila přímo k hromadě balvanů, kterou Brim před chvilkou zahlédl. "Mysleli si, že nás překvapí," uchechtla se velitelka temně. "Váš ostrý zrak nás uchránil velké hanby. Podívejte!" Ukázala doleva, kde první vlny min dorazily k linii tanků, která stála nejvíce nalevo. Jasně záblesky shora označily z orbitálních stanic, odkud sledovali celé cvičení rozhodčí, dotyčná vozidla za vyřazená z boje.

O chvíli později Votovová náhle zastavila vedle hromady kamenů, které Brim označil. Z tohoto úhlu už Brim sám viděl pětici Medvědů se zelenými paskami na rukávech, kteří se krčili u přenosného pultu ovládacího střediska a nyní jen překvapeně vzhledli. Vojáci tanku, kteří k nim přeběhli po čerstvém sněhu, je bleskově označili za mrtvé a pak se chopili ovládacího pultu a začali pracovat s klávesnicí. Brzy poté se vlny pavoukovitých min zastavily a znehybněly.

Po další konverzaci v sodeskajštině se Vaslovič otočil k Brimovi. "I s tím štěstím, které jsme díky vám měli," prohlásil v avalonštině, "nás to minové pole připravilo o polovinu z dvaceti strojů. A bez vás, admirále, by naše situace vypadala daleko hůř. Takže," dodal a ukázal za nízký hřeben, "máme jen několik bitevních tanků k tomu, abychom se vypořádali s tímhle."

Brim vyhlédl ven a sledoval, jak se po ledových svazích kopců řítí čtyři řady strojů S-33; v každé z řad bylo po pěti tancích a monstra za sebou nechávala zvířena oblaka sněhu. A tyto tanky byly označeny jasně zelenými značkami, které představovaly 'nepřátelskou' stranu. "Ehm..., zajímavý vzájemný poměr sil," poznamenal.

"Ovšem tentokrát," poznamenal Vaslovič a na okamžik se k Brimovi otočil, "má naše strana kromě vašeho skvělého zraku ještě několik dalších výhod v tajných zbraních, které nám byly poskytnuty." Usmál se. "Máme za to, že vám obzvlášť budou tyto tajné zbraně připadat nanejvýš zajímavé - přinejmenším stejně zajímavé jako nepříjemné našim protivníkům." Pokynul důstojníkovi u komunikačního, zahleděli se na zasněžené panorama před průzorem tanku a Vaslovič dal velitelce rozkaz, aby vyrazila přímo vstříc 'nepříteli'.

Brim se usmál. To překvapení bude muset skutečně za něco stát, aby předčilo to, co už zažil za těch pár cyklů, které uběhly od okamžiku, kdy se obrovité tanky vydaly na svou misi. A navíc se bude muset objevit opravdu rychle, aby odvrátilo katastrofu, která hrozila zbytkům Vaslovičova levého křídla. Náhle - dlouho předtím, než se mohly destruktory vozidel na kterékoli straně alespoň zaměřit - se ze sněhové bouře nad jejich hlavami bleskově vynořily čtyři temné tvary a zamiřily přímo k zeleně označeným tankům. O chvíli později byly 'nepřátelské' jednotky zahaleny stejnými jasnými záblesky, které před několika cykly označovaly za vyřazené z provozu stroje modré strany. Mnoho tanků S-33 se zastavilo. Okřídlené tvary zakroužily a provedly další úspěšný přelet nad zdevastovanými řadami nepřátelské formace, která teprve nyní začala neúčinně jejich palbu opěťovat.

"Tohle jsou vesmírné lodě?" vyhrkl Brim užasle. "Něco takového jsem ještě v životě neviděl."

"Říkáme jim Ro'stoviky - což ve vašem jazyce znamená něco jako 'vesmírné pevnosti'," odpověděl Vaslovič a v hlase mu jasně zněla pýcha. "Vojenské označení mají JM-2 - a oficiálně jste je ani okem nezahlédl. Samotná existence těchto útočných lodí je přísně tajná, ale vy jste je mohl vidět v akci jako zatím jediný nesodeskayan."

Brim nevěřícně sledoval nezvykle vyhlížející vesmírné lodě - které byly bezpochyby dokonale pancéřovány - provádějící jeden nálet za druhým na řidnoucí řady 'nepřátelských' tanků. Od trupů se jim odrážely zásahy pozemních vozidel, které by obvykle dokázaly vyřadit z provozu normální útočnou loď kterékoli bojující strany. Ve chvíli, kdy Vaslovič dorazil na dostřel, byly všechny stroje zelené strany podle rozhodnutí rozhodčích na oběžné dráze vyřazeny z boje a modrá eskadra se kolem nich prořítla, aniž musela vypálit jedinou ránu.

Celý průběh boje ovšem přiměl Brima k zamyšlení a začal nyní přemýšlet o tom, kde se asi nachází zbytek sodeskayských vesmírných sil - pro obě strany. Tyto čtyři pancéřované útočné lodě byly jedinou známkou toho, že se toto cvičení odehrává v epoše mezihvězdných letů. Zelení rozhodně měli na obranu tanků před modrými Ro'stoviky povolát své vesmírné jednotky. Ale lodě se neobjevily - přinejmenším je zatím průzory tanku nezahlédl. Zamračil se a chvíli byl v pokušení se na tuto situaci zeptat svých hostitelů, ale pak se rozhodl, že jim tak očividnou - alespoň pro něho - otázku nebude tak brzy v průběhu manévru pokládat.

Nicméně i přesto na útočné lodě musel neustále myslet a hlavou se mu honilo mnoho otázek. A zdaleka ne všechny měly něco společného s nepřítomností obranných vesmírných sil. Tak například, i když byly tyto nové lodě zcela jasně určeny pro úspěšný boj s pozemními jednotkami, dokáže jejich specializovaná konstrukce obstát v bitvě proti ligerským lodím ve vesmíru? Stále ještě uvažoval o tom, jestli se na tyto záležitosti přece jen nemá zeptat, když příd' tanku prudce klesla a stroj se zastavil těsně za hřebenem. Nyní se centrem pozornosti stal komunikační pult a Vaslovič se pustil do živého čtyřstranného hovoru s Votovovou a dalšími dvěma hlasy, které (jak Brim usoudil) patřily velitelům dalších čtyř formací. Nakonec hovor utichl a v přílbě mu zazněl Borodovův hlas.

"Patrně ti vrtá hlavou, o čem tady všichni mluvili," řekl starý Medvěd.

"Hmmm." Brim se uchechtl. "Počítám, že než bude po všem, budu se přece jen muset naučit sodeskaysky."

"Prozatím ti budu milerád dělat tlumočníka," řekl Medvěd. "Zdá se, že takzvaný 'nepřátelský' tábor je daleko lépe vybavený a chráněný, než jsme si původně měli myslet. Je tu nejméně o dvacet tanků víc, než máme my a než předpokládala rozvědka - ještě před tím nešťastným setkáním s minovým polem."

Brim se zamračil. "Takže naše další formace také utrpěly ztráty?"

„Prozatím daleko menší než my," odpověděl Borodov. "Ale v naší eskadře zbylo příliš málo tanků na to, abychom dokázali zničit sami nepřátelskou základnu a dosáhnout vytyčeného cíle."

Brim přikývl. Bylo mu jasné, co se stane dál. "Jak že se ty lodě jmenují - Ro'stoviky?" zeptal se.

"Přesně tak." Borodov se usmál. "Vesmírné pevnosti". Vidiš, už se začínáš učit sodeskajsky."

Brim se uchechtl. "Já měl na učení vždycky dobrou hlavu." Našpulil rty. "Takže je sem zavoláte?"

"Letí sem právě teď," odpověděl Ursis a jeho hlas náhle zanikl v řevu, který mohly vydávat jen gravitační generátory lodí, zpomalujících při přiletu z vesmírného prostoru. Zakrátko poté pohonná jednotka tanku zařvala a velký stroj se s trhnutím vydal kupředu právě včas, aby Brim zahlédl čtveřici lodí JM-2, které se vrhaly na rozsáhlý prostor, zaplněný zelenými tanky, a rozsávaly desítky a desítky destruktorových 'zásahů', které pro rozhodčí na oběžné dráze označí nepřátelské tanky a další vozidla jako boje neschopná.

"To by nám mělo trochu pročistit cestu," poznamenal Brim, zatímco se tank řítí plnou rychlostí z kopce a jeho destruktory pálily v simulačním modu s dunivými kaskádami výbuchů, které naprosto přehlušily řev pohonné jednotky. O necelých třicet cyklů později byla silná koncentrace nepřátel neutralizována a Vaslovič vedl svou oslabenou, ale stále ještě mocnou jednotku k dalšímu úkolu.

Zatímco kolem průzorů klouzala zmrzlá krajina, Brim mlčky přemýšlel. Na obranu zeleného tábora nebyla z nebe vypálena jediná rána. Proč? Nedostatek vzdušné podpory přinášel zneklidňující otázky a on se rozhodl, že na ně musí co nejdříve nalézt odpovědi. Nicméně přestože byla síla lodí JM-2 jasně patrná i během následujících cvičných střetů, přešel celý zbytek místního dne, než mohl otázku komukoli vůbec položit.

Teprve když poslední zbytky šerého světla zmizely za obzorem, dostaly posádky a jejich cestující první příležitost zastavit k odpočinku a jídlu. Průzory Brim sledoval stovky jednotlivých tanků, obklopené polními lampami. Velitelská a řídící místnost tanku kapitána Votovové se okamžitě zaplnila děsivým pachem hogge'poa, když si skoro každý příslušník posádky zapálil zempskou dýmku. Brim si ani nevzpomínal, kdy se naposledy cítil tak strašlivě unavený a připadalo mu, že ho bolí jeden každý sval v těle - obzvláště ty v ramenou, kde se mu těsné bezpečnostní pásy zařezávaly skoro až do kostí. S radostí rozepnul přezky a pak zasténal, když se předklonil. Mezi sodeskajštinou kolem sebe zaslechl další nevrle zabručení, a když se otočil, sledoval, jak Borodov zmučeně vstává z křesla. Starý Medvěd se na něho usmál.

"Nu, Wilfe Ansore," řekl, "jsem rád, že také vidím někoho daleko mladšího, jak si po dni stráveném v bitevním tanku stěžuje." Kývl k Ursisovi, který se nenuceně opíral o pult a byl zabraný do živého hovoru s generálem. "Možná by si postarší Medvědi a olysalí jedinci jako například lidé měli raději hledat zaměstnání na palubě vesmírné lodi."

Brim se nevesele zasmál. "O tom nepochybují, doktore," řekl. "I když o tobě může sotva někdo tvrdit, že jsi postarší." Pak se zamračil. "Ale když už tak mluvíme o vesmírných lodích, příteli..."

Borodov se usmál. "Ano?" zeptal se s významným pohledem v očích.

"Anastasi Alexeji," začal Brim a nejistě se rozhlédl po řídící místnosti, "sám přece víš, že mě práce těch vašich JM-2 nadchla. Jsou to vynikající lodě pro podporu pozemních jednotek, ale..." Rozpřáhl ruce. "No...."

"Nejspíš tě napadlo, proč zelení neměli žádné, že?" zeptal se starý Medvěd.

"To - a ještě spousta dalších věcí," odpověděl Brim.

Borodov přikývl. "Vsadím se, že mezi ně patřil nedostatek - nebo spíš naprostá absence - bojových průzkumných hlídek," řekl. "Tím myslím vesmírné lodě, které by chránily zelené před útoky našich Ro'stoviků, je to tak?"

"Je to tak," přikývl Brim. "Přece nám všem musí být jasné, že ty manévry dnes neměly žádnou průkazní hodnotu.

Přece...." znovu se rozhlédl po řídící místnosti, "kdyby ti zelení byli opravdoví Ligeři, tak by těm našim JM-2 letělo za ocasy pěkných pár útočných lodí. A měly by štěstí, pokud by dokázaly umístit alespoň desetinu těch zásahů, které jsem viděl." Zamračil se a dodal: "Pokud ovšem tyhle nové lodě nejsou dobré v boji proti prvotřídním ligerským lodím stejně jako proti tankům."

Tentokrát byla řada na Borodovovi, aby se rozhlédl kolem řídícího střediska. "Obávám se, že nejsou ani zdaleka," řekl tiše. "Na něco podobného jsou příliš jednostranně zaměřené - a samozřejmě vím, že manévry z tohoto hlediska žádnou průkazní hodnotu nemají. Pravda je taková, že Sodeskaya žádnou skutečnou Flotilu nemá. Přinejmenším ne Flotilu schopnou plnění podobných úkolů."

"U Vootova zatraceného vousu," zašeptal Brim. "Myslel jsem, že kněz má vidět všechno."

"To také ano," řekl Borodov, "a během manévrů všechno uvidí."

"V tom případě ovšem," zakoktal Brim a nervózně máchl rukou k průzoru, "uvidí to, co jsem viděl já."

Borodov vážně přikývl. "Jak jsi sám řekl, Wilfe Ansore, uvidí všechno."

"Ale...."

"Není důležité to, co můj bratr uvidí, ale to, co uvidí za tím," řekl starý Medvěd.

"Tomu nerozumím," zavrtěl hlavou Brim.

Borodov se znovu rozhlédl po místnosti. "Promluvíme si o tom později v soukromí - a až se k nám bude moci připojit i Nikolaj Januarjevič," řekl. "Mezitím se můžeš vyptávat na záležitosti, související s podporou z vesmíru - které ovšem musíš klást rozvážně - v průběhu banketu dnes večer." Pokýval hlavou. "Budeš se pohybovat v přítomnosti spousty

důstojníků, kteří mají v těchto věcech velké slovo."

"Banket?" Brim zalpal po dechu. "Dnes večer? Já myslel, že do sebe nahážu nějaké polní přiděly a trochu se vyspím." Borodov se zatvářil užasle. "Wilfe Ansore." řekl překvapeně, "den teprve začíná. Brzy bude zahájena velká hostina na knjezovu počest. Hromady skvělého jídla a potoky logishského meemu! To nesmíš proměškat!" Podíval se na ciferník archaických mechanických cyklovek, které nosil - byla to odměna za to, že před několika standardními lety financoval nějakou archeologickou výpravu. "Zbývá nám necelý standardní metacyklus na to, abychom se převlékli do přehlídkových uniforem a vydali se na první banket," řekl.

Brim cítil, jak mu klesla brada, a právě v tom okamžiku se kolem nich vyrojili Medvědi, kterým právě končila služba. Brzy se řídící paluba tanku proměnila v převlékárnu - pro obě pohlaví zároveň. Medvědi se oddávali pohlavním hrátkám pouze v době, kdy jejich samice „měly období“, jak se tomu na Sodeskayi zdvořile říkalo. Podle Brima to rozhodně přinášelo daleko klidnější - i když poněkud nudný - život ve vyrovnanější společnosti.

"Zapomeň na bolesti a strasti, Wilfuško," uchechtl se na druhé straně místnosti Ursis. "Trocha meemu je ta nejlepší medicína v celém známém vesmíru - a spousta meemu je ještě lepší lék, nemám pravdu?"

Brim se musel usmát. Pokud dokázal usoudit na základě vlastních zkušeností, byl meem skutečně skvělým lékem a záchranou před mnoha bolestmi a útrapami. A z toho, co slyšel o sodeskayských banketech, mu bylo jasné, že meem poteče plnými potoky a bude skvělý. V duchu vyslal tichou děkovnou modlitbu ke všem zúčastněným božstvům, která mu poslala do cesty zázrak jménem Barbousse, a začal se převlékat.

Banket se konal uprostřed něčeho, co působilo jako malé městečko překrásných barevných stanů, které bylo obklopeno dvěma řadami bitevních tanků jak zelené, tak i modré armády. Brim se svými dvěma společníky dorazil k jednomu z větších a rozhodně jednomu z nejokrasnějších stanů právě uprostřed blizardu, který neustále nabíral na síle. U vchodu stála v pozoru nejméně padesátka vojáků a čtyři sluhové - oblečení v bílých kalhotách, zlatých vestách a jasně červených čapkách - obřadně odtáhli chlopně stanu stranou a odhalili tak obrovský prostor pod vysokými, klenutými kupolemi zlaté vyšívaných stropních dílců. Stěny stanu byly ozdobeny živými gobelíny, které zobrazovaly výjevy, pocházející z dávné sodeskayské minulosti, a všechny byly vyrobeny v kaleidoskopických vírech odstínů a barev. Tisíce kouřících a poblikávajících svíček - pokud mohl Brim soudit, byly dokonce pravé - z pěti mohutných, ručně broušených skleněných svícňů ozařovaly a zahřívaly celý prostor. Podlaha naproti tomu nebyla nijak upravena a sestávala z vlhké hmoty prachu a drobných kamínků. Brim se v duchu uchechtl, když ho napadlo, že tímto způsobem chce patrně knjez udržet zdání „života v polních podmínkách“.

V obrovském stanu už se shromáždily nejméně dvě stovky sodeskayských vysokých důstojníků, upíjely z křišťálových pohárů temně zbarvený meem a zahušťovaly už tak zakouřený vzduch štiplavým pachem zemských dýmek; všichni byli oblečení v rozličných - a v některých případech i bizarních - slavnostních uniformách, které se vyvíjely postupně s vývojem Velké říše Medvědů. Stejně jako při běžném společenském styku na Avalonu většina těchto oděvů vycházela ze sodeskayských služebních uniforem, které tvořilo bílé, dvouřadé sako s bílou košilí a černou kravatou, k němuž náležely šedé jezdecké kalhoty nebo dlouhé sukně, ozdobené po stranách širokými červenými pásy a vysoké jezdecké boty, což všechno doplňovaly různé druhy opasků a nárameníků, každý ještě o něco honosnější než předchozí. Kromě čepic (které byly občas tak složité, až hraničily s neuvěřitelností) byla základním rysem, z něhož bylo možno vyčíst hodnost, límcová označení a epolety, a jen důstojníci nad hodnost generála měli na uniformách zlaté knoflíky a spony. V pustině zmrzlé planety Brimovi po dni únavné bojové simulace připadala celá věc takřka neuvěřitelná. Jako by se okolnost, že se každým dnem blíží strašná válka, kterou nebude nijak těžké prohrát, zmenšila v pouhou nedůležitou drobnost.

Bohatě oděný majordomus - patrně jeden z vysoce postavených úředníků dvora - si všiml Borodova, krátce se zahleděl do malého poznámkového bloku, hluboce se uklonil a hvízdal na stříbrnou píšťalku, než v dlouhém proudu sodeskayštiny oznámil jejich jména. Honosný dav zdvořile zatleskal, mezi Medvědy se propletli sloužící s tácy, na nichž stály sklenice s meemem, a všichni tři se s nápoji v rukou vmísili do hlučného davu.

Brimovi několik následujících cyklů uběhlo ve zmateném víru nic neříkajících proslovů a poznámek, když ho Ursis s Borodovem představovali armádním důstojníkům. Nedostalo se mu žádné příležitosti k nějakému hlubšímu a podrobnějšímu hovoru o čemkoli, co by se nějak vzdáleně týkalo vojenských záležitostí. Jedna postarší důstojnice se ho bezchybnou avalonštinou zeptala na loď třídy Starfury, ale když se jí snažil proslulé imperiální útočné loď popsat, sledoval, jak se otáčí a pokračuje v konverzaci s někým jiným. Poté se snažil, aby byly jeho odpovědi stejně stručné a bezvýznamné, jak se od něho očividně čekalo.

Konečně se u jedné strany prostoru začaly před zavřenými stanovými dílci řadit příslušníci slavné Sodeskayské palácové stráže - bylo to nejméně sto identicky oděných vojáků v naleštěných prsních plátech a přilbách, nad nimiž se zachvívaly vysoké chocholy. Brim často vídal hologramy této prestižní jednotky; při osobním setkání byla jejich nádhera ještě větší. Potřásl hlavou, když se marně snažil přijít na to, jak dokáže knjez obhájit ty strašlivé náklady na jejich přepravu až sem, na zmrzlý okraj své říše. Pak ho Ursis představil ještě dalšímu hodnostáři a on se vrátil k bezduchým frázím.

Nakonec k sobě přitáhl pozornost všech přítomných ruch poblíž ozdobného vchodu společně se závanem chladného vzduchu. Ursis se k němu otočil. "Přichází bratr Anastase Alexeje, knjez Nikolaj," řekl.

"S královským doprovodem," odfrkl si Borodov s mírně nesouhlasným potřesením hlavy. "Jeden by myslel, že Nikolajovi jedna noc v prázdné posteli neublíží."

Brim se zahleděl ke vchodu, kde se palácová stráž rozdělila do dvou řad po stranách otevřeného stanového dílce.

Náhle zahlédl tmavého, menšího Medvěda, jehož - mírně retušovaný - portrét zdobil vchod do každé veřejné budovy na Sodeskayi - knjeze Nikolaje. Na náramenících uniformy mu zářily insignie sodeskayského polního maršála, ověšené hvězdy, ale na hlavě měl posazenou prostou pokrývku: úzkou osmicípou korunu s několika zářivými drahokamy. Doprovázelo ho několik bohatě oděných civilistů, kteří na první pohled patřili mezi významné příslušníky dvora. Brim mezi nimi poznal podle hranaté brady Ogona Rostova, ministra financí, který byl mnohokrát na oficiální návštěvě Avalonu; podle velkého, černého čenichu dokázal poznat i Slovinu Brz'mell, ministryni zahraničí. Mnoho dalších představitelů dvora mu také připadalo povědomých, patrně se s nimi setkal během svých častých návštěv na Sodeskayi za několik uplynulých let, ale nedokázal si k jejich tvářím přiřadit žádná jména.

Za bohatě oblečenými úředníky přicházela druhá vlna bohatých Medvědů, všechno samice. Mezi nimi se vyjímal nepřehlédnutelná postava knjeziny Kateřiny, oblečené ve splývavém bílém rouchu, na němž byly našité vzácné 'halo' perly, za něž by bylo možné koupit přinejmenším eskadru plně vybavených lodí třídy Starfury a ještě by zbylo dost na zaplacení žoldu jejich posádkám po dobu standardního roku.

"Nebohá žena," zašeptal Ursis posměšně a obrátil oči v sloup. "Jeden přímo nenávidí takhle veřejně předváděnou chudobu."

"Budu se tomu snažit nevěnovat pozornost," odpověděl tiše Brim stejně spiklenecky.

Poblíž vchodu se už vysoce postavení důstojníci hluboce ukláněli, když královská rodina vykročila kolem místnosti.

Čas od času se knjez na okamžik zastavil, aby prohodil pár přátelských slov s oblíbenými příslušníky důstojnického sboru. Když dorazil k Borodovovi, zastavil se na kus řeči s bratrem, usmál se a přitom pokynul Ursisovi. Pak, když se už chystal vykročit dál, se zmateně zarazil a jeho oči spočinuly přímo na Brimovi. Znovu se otočil k Borodovovi a na něco se ho zeptal. Zdálo se, že v jeho otázce zaznělo slovo 'Breem'.

Velkovévoda odpověděl a přidal k 'Breemovi' ještě něco, co znělo podobně jako 'Wylf a 'Ansoř'.

Pak se knjez znovu otočil a opět se zamyšleně podíval na vesmírného námořníka. "Admirále Brime," řekl pak naprosto plynulou avalonštinou beze stopy přízvuku, "už jsem o vás slyšel - stejně jako o vaši hrdinské snaze v průběhu bitvy o Avalon."

Jako Imperiálovi bylo Brimovi přísně zapovězeno se komukoli klanět, takže po tomto vyznamenání pouze přikývl. "Jsem nanejvýš poctěn, Výsosti," odpověděl.

Knjez se usmál. "Ano," odpověděl a zamyšleně přikývl. "Předpokládám, že opravdu jste. Jako knjez jen výjimečně dostanu příležitost mluvit s kýmkoli, kdo není alespoň baron." Pak se znovu usmál. "Když ledoví vlci uklouznou na sněhu, divocí hadi už nemají příliš mnoho času", jak se říká." Znovu přikývl, jako by ho toto přísloví přivedlo k něčemu závažnému. "Ještě se setkáme, admirále," dodal tiše a pak, jako by došel k nějakému důležitému rozhodnutí, ještě přidal: "až nastane příhodná chvíle - a ta nastane." S tím se otočil, pokynul bratrovi a odkráčel dál, poslušně následován příslušníky dvora, kteří se otočili, usmáli se a každý důležitému hostu z Avalonu přátelsky pokynul.

Brima okamžitě obklopil dav dalších důstojníků, kteří si teprve nyní, když viděli, jak dlouho s ním hovořil samotný knjez, uvědomili, že by hodnostně poněkud níže postavený imperiální admirál mohl být důležitou osobou. Všichni najednou začali hovořit o Imperiální flotile. A mluvili avalonsky. Brim sotva dokázal zachovat vážnou tvář, zatímco se sám sebe v duchu ptal, jak rychle se všichni tito generálové naučili tak srozumitelně ovládat jeho jazyk, když ještě před několika cykly nedokázali hovořit jinak než sodeskaysky.

Přinejmenším celou následující polovinu metacyklu trpělivě odpovídal na všechny otázky, které mu byly kladeny, dokud se mu jeden starý prošeďavý admirál nepředstavil jako Gromos Boskei. Brim na tuto příležitost čekal celou dobu.

"Takže admirále," zeptal se Medvěd, "co si myslíte o prvním dnu našich manévřů?"

"Bylo to působivé," odpověděl Brim, jak nejlhostejněji dokázal. "Obzvlášť pokud jde o vaše nové MJ-2. Připadaly mi jako silné lodě."

"To také jsou!" prohlásil Boskei pyšně. "Však jste sám viděl, co provedly s nejsilnějšími tanky v celém známém vesmíru!" Ostatní kolem něho moudře pokývali hlavami, jako by admirál utrousil nějaký vzácný a pravdivý drahokam moudrosti.

"To jsem tedy viděl," souhlasil Brim. "Ale vedly by si stejně dobře, kdyby byly například nuceny bojovat s ligerskými útočnými loděmi?"

Admirál se zamračil. "To zatím ještě nevím," řekl po krátkém zamyšlení. "Ale na tom přece příliš nezáleží. Jsme si jisti, že nutná ochrana bude poskytnuta v okamžiku, kdy jí bude zapotřebí."

"Jistě," přikývl Brim. "Ale proč nebyla dnes poskytnuta zelenému týmu?"

"To nebylo zapotřebí," řekl admirál rozzářeně. "Dnes to přece byly jen manévry."

"Chcete tím naznačit -" začal Brim, ale admirál se společně s ostatními v tom okamžiku obrátili svou pozornost k mnoha sloužícím, kteří před sebou tlačili mohutné pojízdné stoly, naložené zářivě bílými podnosy s překrásně upravenými potravinami, termonádobami všech možných velikostí, vyskládanými talíři a blýskavými servírovacími přístroji. A samotná vůně z plných mís a naložených táců dokázala naplnit Brimova ústa slinami. Najednou mu připadlo, že ode dne, kdy naposledy jedl, uběhlo několik standardních dní! Náhle se po jeho bocích objevil Ursis s Borodovem.

"Je nejvyšší čas naplnit prázdné žaludky," řekl Ursis, zatímco admirál se svým doprovodem odspěchal k servírovacím stolům.

Brim přikývl. Pokračovat v rozhovoru s tímto admirálem nemělo smysl. A kromě toho se mu při vůni jídla samotnému svíral žaludek nedočkavostí. Na jedné straně stanu seděla královská rodina v širokých, brokátém potažených křeslech s vysokými opěradly u stolu, naloženého zlatými nádobami a talíři. "A kam si máme sednout my?" zeptal se a rozhlédl se kolem.

Ursis se usmál. "My nebudeme sedět," odpověděl. "Nyní sedí jen královská rodina. My ostatní smrtelníci budeme jíst

vestoje."

Brim se zamračil a podíval se na Borodova.

"Má pravdu," přikývl starý Medvěd. "Ale to tě nemusí trápit. Jídlo a meem jsou na podobných shromážděních tak dobré, že si toho nikdo ani nevšimne. Obzvláště po několika pohárech meemu." Zamžoural na sluhu, který přinášel sklenice a obrovskou orosenou láhev bílé tekutiny, opravdu královského logishského meemu. "Sem," pokynul mu a luskl prsty. "Nalij nám." Pobaveně se na Brima a Ursise usmál. "Nejdřív se musíme napít na přátelství a tak podobně. Pak se najíme, aniž bychom si vůbec všimli, že nás bolí nohy."

"Možná bych se měl přece jen trochu najíst," poznamenal Brim a strčil si do úst klobouček houby, naplněný bohatou, kořeněnou omáčkou. "Moc se mi na prázdný žaludek pít nechce."

"Takže připijím na meem i na prázdné žaludky," zvolal Borodov a strčil Brimovi do ruky chlazený pohár bílého logishského meemu. "Čím prázdnější žaludek je, tím rychleji jeden zapomíná na bolavé nohy - nemluvě o vesmírných lodích."

"Na bolavé nohy!" pronesl Ursis další připítek dřív, než Brim dokázal vůbec pozvednout pohár k tomu prvnímu. Poté se banket - přinejmenším pro Brima - poněkud rozostřil. Chladný, uklidňující logishský meem byl skutečně skvělého ročníku a klouzal dolů hrdlem se vším požeňmáním starobylých bohů Logusu. A jídlo bylo ještě lepší - pokud něco podobného bylo vůbec možné. Skvělé polévky a omáčky - jak jemné, tak pořádně ostré - spojovaly chutě s lahůdkami, jako byly ryby, pečené na zeleném pepři, uzený losos a la Sodesse v kysané smetaně a malých zelených poupatech, paté ze sněžného vlka, vejce a mlíčí, drůbeží játra na jehle, sýry pronikavých vůní, chleby všech možných druhů, tvarů a chutí. Brim skoro celý standardní den nejedl vůbec nic, takže jedl a pil hladově, rychle měnil použité talíře za další čisté a - alespoň nějakou chvíli - dokázal držet krok i s vyhládlými Medvědy. Právě postupoval podél dalšího stolu, když se k němu připojil Ursis s udiveným výrazem ve tváři. "Wilfe Ansore," poznamenal, "jíš, jako by si tvůj žaludek myslel, že ti podřízli hrdlo."

Brim byl z toho všeho logishského meemu, který vypili, už trochu opilý a líný, takže se jen spokojeně usmál a uchechtl.

"Takhle jsem si připadal před chvílí," připustil. "Ale myslím, že jsem se o to už postaral. Taková hostina! Vy Sodeskayané opravdu víte, jak namazat krajíc chleba. Teď bych si dal ještě tak trochu cvcesse' a někam bych se pohodlně posadil...."

"Ty si myslíš, že tohle byla hostina?" zeptal se Ursis a vzal si mezi dva prsty klobouček další houby, naplněný sekaným masem. "Tak to počkej, až uvidíš hlavní chod. Kněz Nikolaj není vyhlášený po celé galaxii svými polními bankety jen tak pro nic za nic."

"H-hlavní chod?" zeptal se Brim a v útrobach začal cítit něco, co by se dalo vykládat jako probouzející se panika.

"Ale...." V tom okamžiku sluhové odhrnuli plachty na druhém konci stanu a za nimi se objevily dvě řady vojáků Palácové stráže, kteří tvořili stěny kolem širokého průchodu do dalšího, ještě většího stanu.

"A oni tam mají určitě ještě víc jídla než tady, že?" zalapal po dechu skoro zpanikařelý Brim.

"Daleko víc jídla," ujistil ho Ursis střízlivě, když spolu vykročili k dalšímu stanu.

"No to je vynikající," protáhl Brim pomalu. "Prostě vynikající."

"Pojď, Wilfe Ansore," řekl vesele Borodov, když se k nim připojil na okraji širokého koberce. "Je tam mnohem více sodeskayských pochoutek - a ještě větší výběr logishských meemů, věřil bys tomu?"

"Myslím, že by tomu věřil," poznamenal Ursis suše.

"To se rozumí, že věřil," přikývl Brim. "O tom nesmí nikdo pochybovat."

Druhý stan byl ještě delší a více vyzdobený než předchozí, i když byl stejně jako první osvětlen pouze svícemi v ručně broušených svícních. K pachu rozteklého vosku se kromě toho mísily pikantní vůně kořeněných jídel, i když zde nebyly rozestavěné žádné stoly s občerstvením. Nicméně bylo na první pohled jasné, že se zde bude konat hostina vsedě pro všechny a nejen pro kněze s rodinou. Podél celé úctyhodné délky stanu se táhla u stěn dvojice stolů, kterou spojoval na jednom konci zvláštní stůl, určený královské rodině. Kněz i ostatní už u něj seděli ve vysokých, bohatě zdobených židlích a za všemi dvěma sty nebo více prázdnými židlemi stáli vojáci v karmínových přehlídkových uniformách a s obrovskými bílými pery za tradičními třírohými klobouky.

Brim s pocitem beznadějně porážky zavřel oči. Teď se od něho bude očekávat, že bude zase jíst - a pokud možno s ještě větší chutí, než jakou prokázal před necelým metacyklem. Ztěžka polkl a vykročil se svými přáteli podél dlouhých stolů. Každé místo bylo označeno překrásným zlatým emblémem, na němž byla vyryta jednotlivá jména. Brim byl usazen s Borodovem a Ursisem poblíž čela příčného stolu - pro cizince to bylo skutečně vyznamenání.

Konečně se všichni hosté usadili, byly zahájeny nové zdvořilé konverzace a objevil se první chod - další jednohubky, k nimž se na zapití podával jemný růžový logishský meem. Nápoje byly podávány všem hostům najednou sluhu, kteří stáli za každou židlí. Brim v sobě nějak našel další místo jak pro lahodné jídlo, tak pro meem, ale přál si, aby ho u Voota někdo varoval před tím, co ho dnes večer čeká. A mezi jednotlivými sousty ho Borodov po jeho levici i Ursis po pravé straně představovali dalším hostům, kteří seděli poblíž. Seznámil se se šedivým, skoro úplně hluchým starým generálem se silnými brýlemi, který ho zprvu pokládal za imperiálního generála. Starý Sodeskayan nicméně brzy ztratil veškerý zájem, když zjistil, že toho Brim o vedení pozemní války mnoho neví. Další generál - s velkým čenichem a temně hnědou srstí, která se odstínem podobala té, jíž se honosili obyvatelé vzdálené hvězdokupy Ragnar - se kdysi plavil s Baxterem Calhounem, Brimovým záhadným učitelem a rodákem z Carescrie. Další znal osobně Onrada z doby, kdy byli oba ještě děti. Nicméně žádný z nich neřekl nic, co by jakkoli podnítilo hovor o taktice flotily. Brimovi skoro připadalo, jako by byli poblíž něho usazení schválně.

Jednohubky následovaly takřka okamžitě pikantní plátky kuřecího masa - Borodov jim říkal 'grinovše' - v pepři a kyselém ovoci, zalité jemnou omáčkou, která byla připravena z nějakého druhu mořských živočichů. Tento kuchařský koncert doplňoval bohatý rudý logishský meem v silných skleněných pohárech, nalévaný z velkých a těžkých nádob, které jako by byly vyrobeny z kůže, na níž se ještě stále nacházela srst. Poté následovala polévka, řídká a tmavá o odstínu jitřního slunce. Pak přišly malé misky s pikantní a sladkou zmrzlinou, které následovaly listy salátu s ostrým kořením, zalitým hustým octem s příchutí horských bylin.

Během této hostiny se Brim snažil ze všech sil zůstat přinejmenším v rozumné míře střízlivý - a hlavně vzhůru. Jeden chod předstihoval druhý v dokonalosti chutí, každý byl ještě o něco lahodnější než ten předchozí - a daleko sytější. Nakonec, zhruba po tisíci standardních letech od okamžiku, kdy se usadil, se zvedla někde na druhém konci stanu vlna přípitků. Všechny byly pronášeny v sodeskayštině, ale i Imperiálovi, jako byl on, zněl každý další ještě heroičtěji a monumentálněji než ten předchozí. A mezi přípitky otřásaly stanem mocné hlasy, prozpěvující starobylé sodeskayské hymny a válečné příběhy.

Konečně královská rodina vstala a odešla zadním vchodem za zvuků melancholické fanfáry a sborového zpěvu. Nato vstali i všichni ostatní a začali se shromažďovat v menších skupinkách a v hojnosti si zapalovali obávané zempské dýmky. Brim měl co dělat, aby zároveň s tělem zvedl i ten plný nákladní vůz vynikajícího sodeskayského jídla a několik tun meemu, kterým je zalil. Nyní, zatímco se podávalo cvcesse' a zákusky, dostal konečně příležitost pohovořit si s dalšími a dalšími vysoce postavenými Sodeskayany.

Během následujícího metacyklu probíral průběh dnešních manévru s mnohými z nich. A přestože vyslechl mnoho hlasů, které si dělaly starosti s bojovou hodnotou lodí třídy JM-2, skoro všichni souhlasili s doktrínou, že podpora z vesmíru přijde v okamžiku, kdy ji bude zapotřebí - a až válka opravdu vypukne. Mimoto přinejmenším tři z generálů, s nimiž hovořil, tvrdili, že nasazení útočných lodí jen vnese zmatek do manévru, které jsou určeny pouze pozemním vojskům a podpůrným jednotkám.

Od jisté chvíle Brim zaznamenal, že koluje mezi skupinkami Medvěďů víceméně o vlastní vůli a bez doprovodu, zastavuje se tu, přechází tam, je představován tomu či onomu vysokému důstojníkovi a bez problémů se bratří s přátelskými tvory největší známé civilizace. Jen po důkladném hledání dokázal v davu vyhledat své dva přátele, s nimiž sem přišel. Borodov byl hluboce zabrán do hovoru s někým, koho musel Brim - přinejmenším podle neuvěřitelně dlouhé srsti na uších a elegantního páru bot - pokládat za ukázkou sodeskayského ženství středního věku. Na vzdáleném konci stanu obklopovaly Ursise tři Medvědice se silně osrstěnými ušima, které projevovaly přímo neúporný zájem o to, aby se s obrovským a sympatickým důstojníkem mohly co nejlépe seznámit.

Brim se usmál. Jeho přátelé už dnes večer rozhodně jeho společnost nepotřebovali! Znovu se rozhlédl po místnosti. Podle upjatých výrazů ve tvářích těch několika přítomných zástupců lidské rasy usoudil, že jsou to příslušníci diplomatických sborů. Jeden z nich, vysoký a pohublý chlapík s řadou vyznamenání na hrudi, byl nejspíš samotný imperiální velvyslanec - jmenoval se Browning nebo tak nějak. Všichni byli shromážděni v malém kroužku; během celého večera se ani jediný z nich neobtěžoval s tím, že by se služebně mladým admirálem prohodil pár slov.

Náhle mu vzduch v obrovském stanu připadal neuvěřitelně a nesnesitelně horký. Nejspíš za to mohla ta spousta svíček - nebo možná také ten neuvěřitelný banket, který právě absolvoval. Ať už to bylo cokoli, cítil, jak se na něho řítí ospalost jako rozjetý vlak, stejně rychle a nevyhnutelně. A navíc mu došlo, že nemá nejmenší představu o tom, kde vlastně má dnes v noci spát, přestože si skutečně nutně potřeboval odpočinout.

Jakoby odnikud se vedle jeho lokte zhmotnil sluha - ten Medvěď, který ho obsluhoval u večere. "Možná už je čas," poznamenal, "najít pro imperiálního admirála místo k odpočinku?"

Brim se usmál a přikývl. "Je čas, seržante," přisvědčil unaveně.

Poddůstojník se uklonil a vykročil k východu ze stanu. "Prosím, následujte mne, admirále," prohodil přes rameno. A pak dodal: "Snad by bylo moudré zvýšit vyhřívání vašeho pláště. Mladá Medvíďata si stejně jako vlčata musí chránit čenichy před ledovými pavouky," jak se říká."

Brim se zazubil. "Jak se říká," přikývl a následoval Medvěda do mrazivé noci. Vánice už přestala, ale oblaka se neroztrhala, takže na obloze nebyla vidět jediná hvězda. "Kam to vlastně jdeme?" zeptal se, když vykročili kolem zdánlivě nekonečné řady tanků a podrážky bot jim suše křupaly ve sněhu.

"Do tanku," odpověděl Medvěď. "Připravili jsme pro našeho ctěného hosta lůžko přímo na palubě."

Brim se zahleděl na vstupní průlez jednoho z tanků - ten byl chabě osvětlen jedinou pohotovostní lucernou, která se houpala ve studeném větru. Obrovské stroje se jeden druhému podobaly jako vejce vejci a s výjimkou rozlišení na modré nebo zelené jednotky se nelišily jedinou podrobností. Přinejmenším Brim žádnou nedokázal postřehnout. "Jak víte, kam vlastně míříme?" zeptal se.

"Ach, to není tak těžké," odpověděl Medvěď se širokým úsměvem. "Jdeme k tanku, kterému velí kapitán Votovová."

Podíval se na Brima, který kráčel po jeho boku. "Je to ten správný, že ano?"

"Ano, to je ten správný," přikývl Brim. "Ale který je ten správný?"

"Tento," řekl Medvěď bez nejmenšího stínu pochybností a pyšně ukázal na tank, který se nacházel v řadě hned vedle toho, před nímž se právě nacházeli. Vypadal do poslední podrobnosti stejně jako každý jiný tank, který minuli - snad kromě modrého velitelského označení.

"Jak jste to věděl?" zeptal se Brim užasle a únava a ospalost otupila jeho trpělivost.

"To nebylo těžké, admirále," odpověděl Medvěď. "Je to přece pětaticátý v této řadě."

"U Vesmíru...."

Když Brim unaveně vystoupal po posledním žebříku, všiml si s obrovskou úlevou, že v horní kajutě je připraven přinejmenším půltucet kavalců; jeho zavazadlo se vznášelo u nohou toho, který se nacházel přímo u velitelského pultu. Skládací lůžko medvědí velikosti sice mohlo pro rodilého Sodeskayana být úzké, ale pro člověka bylo obrovské. A navíc bylo bohatě vybaveno příkrývkami a polštáři. Svlékl se do spodního prádla a během několika vteřin už vklouzl pod příkrývky; teprve pak si uvědomil, že jsou neuvěřitelně ledové.

"Mám admirálovi přinést noční čepici?" zeptal se seržant od průlezu.

"N-ne!" zajekal Brim zuby, zatímco jeho tělo pomalu a bolestně začalo zahřívát promrzlé příkrývky. I kdyby měl dnes v noci umrznout, rozhodně v sobě měl dostatek meemu na celý zbytek života - i pokud dnešní noc přežije.

A pak už si nepamatoval nic...

Kapitola druhá

Naděje na budoucnost ve smrtící přítomnosti

Následujícího jitra se Brim probudil s neuvěřitelnou kocovinou a novým uznáním - možná se pro jeho pocity hodil více výraz úcta - k zaživacímu ústrojí Sodeskayanů. Navzdory 'časnému' odchodu na lůžko dnes ráno nebyl ani zdaleka prvním, kdo byl vzhůru. Opatrně se protáhl, zatímco se snažil nevěnovat pozornost monumentální bolesti hlavy ani jazyku ve svých ústech, který jako by obrosl hustou zatuchlou kožešinou, a kývl na Borodova, který seděl nedaleko na svém kavalci a usmíval se na něho.

"Po dlouhém zimním spánku Medvědi jásají nad denním světlem, jak se říká," uchechtl se starý Medvěd.

"Předpokládám, že se ti včerejší banket zamlouval, můj olysalý příteli."

"Včera ano; dnes ani náhodou," odpověděl Brim. "Nejspíš už nikdy nebudu jíst."

"Tak to budeš brzy vypadat strašlivě vyhuble, Wilfe Ansore," poznamenal Borodov a hravě mu pohrozil prstem.

"Pojď, příteli," dodal, "musíme se rychle obléct, dát si šálek horkého cvcesse' a projít se ve sněhu s Nikolajem Januarjevičem. To je časem prověřený lék na medvědí kocoviny - a doufám, že bude fungovat i u lidí." Kývl bradou k Ursisovi, který je sledoval z druhého konce místnosti, a pak mrkl. "A zatímco budeme léčit kocovinu," pokračoval tiše, "můžeme si promluvit o tom, co si myslíš o průběhu včerejšího dne manévru."

"V tom případě budu připravený za pár vteřin," řekl Brim.

"Bude to nejspíš trvat trochu déle než pár vteřin," upozornil ho Borodov kysele. "Nejsi v tomhle tanku jediný, kdo má dnes ráno kocovinu."

O půl metacyklu později si všichni tři vynesli své šálky horkého cvcesse' do chladného, kalného rána, v jehož vzduchu se jim dech před obličejí srážel do obláček páry, zatímco jim pod nohama křupal sníh. Za nimi se ze závěsemi pokryté planiny zvedal tábor barevných stanů a obrovských, pyramidově tvarovaných strojů jako kulisy z nějaké neuvěřitelné divadelní hry. Sněhovými víry k nim pronikaly občasné výkřiky a ostré, kovové cvakání součástí, ale kromě toho tu bylo ticho, jaké v divočině očekávali.

"Nu, příteli Brime," začal Ursis, "teď si promluvíme o manévrech. Viděl jsi sám na vlastní oči problémy, jimž musíme čelit."

Brim se zamračil. "Předpokládám, že tím nemyslíš ten nedostatek vesmírné podpory, že ne?" zeptal se.

"Přesně tak," odpověděl Ursis suše. "Náš skutečný problém ale spočívá v tom, že všichni tento nedostatek vesmírné podpory přijali a berou jej jako samozřejmost." Podíval se na Borodova a pokrčil rameny. "Nu," dodal, "skoro všichni. Rozhodně drtivá většina absolventů Sodeskayské vojenské akademie."

"Prosím, nechci, abys získal nesprávný dojem, příteli Brime," vložil se do hovoru Borodov. "Ne všichni příslušníci sodeskayského nejvyššího velení uvažují tak zastarale." Upil ze šálku. "Naneštěstí ti modernější - včetně mne, aby to čert spral - jsou ti, kteří mají u knjeze ten nejmenší vliv."

"Takže je to politická záležitost, co?" zeptal se Brim.

"Myslíme si, že ano," odpověděl Ursis a ustaraně se zamračil, "i když nám někdy spíš připadá, jako by za 'starožitníky', jak jim za jejich zády říkáme, stáli Ligeři." Nevesele se ušklíbl. "Oni jsou stejnou hrozbou pro přežití Sodeskaye jako vojáci Ligy Temných hvězd."

Brim přikývl a ohlédl se zpátky k základně. "Jo," utrousil pak, "je mi jasné, co tím myslíš. My koneckonců pořád ještě máme doma na krku Sdružení pro intragalaktickou reformu. Ale od té doby, co byly odhaleny způsoby, jimiž je Ligeři nepokrytě financují, se jim dokážeme postavit daleko účinněji - přinejmenším teď, když válka začala."

Ursis přikývl. "Svým způsobem," řekl a máchl šálkem, "jsou vaši sígři daleko čestnější než naši 'starožitníci'. Přinejmenším většina sígrů byla vedena vírou, že přináší galaxii mír - i když ve skutečnosti dělali pravý opak. Starožitníci se nechají vést jen vlastní touhou po tom, aby zabránili ostatním v cestě k moci v Gromkově."

"Tomu nerozumím," odpověděl Brim.

"Většina členů knjezova nejvyššího velení jsou absolventi Sodeskayské vojenské akademie," vysvětloval Borodov.

"Já sám jsem tento ústav navštěvoval - stejně jako můj bratr a většina Sodeskayanů, kteří jsou podobného původu." Pokrčil rameny a na okamžik se zahleděl do šedivých oblaků, z nichž se znovu začaly snášet vločky sněhu. "Je to tradice," dodal po chvilce.

"A...?" pobídl ho Brim.

"A tato škola," pokračoval Borodov, "učí výlučně taktiku pozemní války. Nikdo na celé Akademii nemá zkušenosti s taktikou flotily - nebo čehokoli jiného, co by se netýkalo pozemního vedení války."

"U matky Vootovy," zaklel Brim tiše, "teď už tomu začínám rozumět."

"Takže důsledek je ten," dodal Ursis, "že ačkoli udržují pozemní armády a mezihvězdné zásobovací systémy, jimž není rovno, jejich vliv u dvora v Gromkově se postaral o to, aby byla Flotila zanedbána a zbyla na ni úloha pouhé podpůrné jednotky. A aby se postarali o to, že jejich plány nikdo nenaruší, dohlédli tito Medvědi na to, aby Borodovův bratr nedostával rady od nikoho jiného než od nich. Výsledek: on sám nyní pevně věří tomu, že Sodeskaya dokáže odrazit Ligerý, přestože skutečnost je právě opačná."

"A nejhorší na tom je ta skutečnost, že oni opravdu věří té pomatené logice, kterou káží," dodal Borodov. "A navíc jsou doslova paranoidní, když přijde na opozici. Dokonce se říká, že ty, kteří s nimi nesouhlasí, dokáží odstranit." Našpulil rty. "Nemám pro toto tvrzení žádný důkaz, ale jistí jednotlivci poslední dobou.... řekněme zmizeli."

"Tím by se vysvětlovalo, proč jste byli vy dva poslední dobou tak tajuplní," řekl Brim, zatímco se mu do vlasů zaplétaly první sněhové vločky.

"Jen zčásti, Wilfe Ansore," řekl Borodov. "Také jsme měli za důležité, abys osobně a na vlastní kůži poznal ty vážné problémy, kterým čelíme my na Sodeskayi nyní, když invaze není příliš vzdálena za obzorem. Je třeba udělat ještě tolik věcí a zbývá na ně příliš málo času."

"Naštěstí," dodal Ursis a vykročil houstnoucím sněžením směrem k táboru, "všichni nespí na vavřínech. Brzy, jakmile se omluvíme z těchto pochybných manévřů, ti ukážeme, proč se stále ještě dokážeme dívat do budoucnosti s jistým optimismem."

"Někteří z nás začali podnikat jisté kroky..." poznamenal Borodov.

Brim se usmál. "Jak je možné, že jsem tak nějak předpokládal, že skončíme něčím podobným?"

"Tak to nemám nejmenší tušení," řekl Borodov a s předstíraným zděšením se na Brima podíval. "Vždyť já a Nikolaj Januarjevič jdeme vždycky s davem. Není to snad tak, můj příteli?"

"Ale samozřejmě, Anastasi Alexeji," prohodil Ursis přes rameno. "My jsme ta nejlepší ukázka umění přizpůsobit se." Na cestu zpátky do Gromkova se vydali ještě před začátkem večerní hlídky.

Zkraje následujícího sodeskayského místního týdne se Brim vydal na imperiální vyslanectví, aby sepsal své první pravidelné hlášení viceadmirálovi Baxteru Calhounovi, svému učiteli, bývalému spolubojovníkovi a nyní i veliteli. To byla druhá - a přísně tajná - součást jeho mise na Sodeskayi, část, o níž neměli tušení ani jeho nejbližší přátelé Ursis s Borodovem. Samozřejmě že jeho prvotní úloha zde spočívala ve funkci poradce, který pomůže Sodeskayanům přebudovat flotilu. Ale také měl za úkol odhadnout šance Medvěďů ve světle nadcházející ligerské invaze. Impérium císaře Onrada bude muset na své vlastní frontě proti Ligerům využívat omezené zdroje moudře a s rozmyslem; byly už dávno pryč ty doby, kdy si mohlo dovolit rozdávat na všechny strany všem svým spojencům. Nyní dostanou materiální pomoc pouze ti, kteří mají šanci na přežití. A první hlášení ohledně těchto šancí na Sodeskayi nebude příliš příznivé.

Brim se oblékl do pohodlného civilního oděvu a nechal se Barboussem dopravit do Gromkova, zatímco Ursis s Borodovem dohlíželi na nějaký výzkum v jiné části města. Byla to jeho první návštěva vyslanectví a bez uniformy ho přivítali - řečeno s ohledy - nevlídně a podezíravě; přinejmenším do té chvíle, než se prokázal vojenským pasem.

"Admirál Brim?" zeptal se úředník u přijímacího pultu. "Ano, máme tady pro vás nějakou poštu - dokonce přišla přímou diplomatickou linkou."

"Díky," řekl Brim a otevřel zapečetěnou obálku. "No ne!" zvolal. "Tak takhle jsem si vždycky představoval nádherné mladé ženy! Jen se na ni podívejte!"

Úředník se nenechal pobízet dvakrát a popadl hromádku hologramů, kterými se už Brim probral. Na okamžik zvedl obočí; pak se usmál. "Máte pravdu, admirále," poznamenal pak, "je krásná, to je bez diskuse. Jak se jmenuje?"

"Naděje," odpověděl Brim.

"Vaše dcera?" zeptal se úředník.

Brim se nad tím na okamžik zamyslel. "Myslím, že svým způsobem ano," řekl trochu smutně. "Myslím, že jsem pro ni spíš něco jako strýček."

Úředník se usmál. "Vsadím se, že její maminka dokáže člověku vyrazit dech, co?"

Brim přikývl. "To tedy dokázala," řekl a začal se hromádkou probírat podruhé.

"Dokázala?"

"Nepřežila bitvu o Avalon," vysvětlil muži Brim.

"To je mi líto," zamračil se úředník.

"Není třeba," řekl Brim a strčil si hologramy do kapsy. "Mně je to líto dost za nás oba."

Muž se náhle zamračil. "Admirále, nejste vy náhodou ten Wilf Brim, který létal v závodech o Mitchellův pohár, že ne?" Brim přikývl a byl rád, že se změnilo téma hovoru. "To mě nenapadlo, že si lidé budou pamatovat tyhle závody i po tolika letech," řekl.

Úředník se usmál. "Poslední závod se konal jen před několika lety, admirále," řekl. "U Voota, nikdy mě nenapadlo, že se s vámi vůbec kdy setkám."

Brim cítil, jak se červená. Od posledního závodu, kdy pro Avalon získal po celé galaxii proslulý Mitchellův pohár s lodí M-6B ze Sherringtonových závodů, uběhlo už několik let. I přesto se stále ještě cítil rozpačitě v roli hvězdy, která mu byla přidělena během závodů, z nichž vzešel nejen prototyp Starfury, nejdokonalejší útočné lodi Impéria, ale i

sodeskayský proslulý odrážecí pohon Čaroděj továrny Krasni-Pejč. "Díky," řekl skromně, "s touhle lodí ale mohl letět prakticky kdokoli a zvítězil by. Já měl jen štěstí, že když hledali pilota pro závod, byl jsem zrovna volný."

Úředník se usmál. "Jistě," řekl pobaveně. "A prasata umějí létat."

"Kudy se dostanu do KA'PPA místnosti, příteli?" zeptal se Brim a znovu se snažil změnit téma hovoru. "Potřebuji odeslat zprávu."

"Okamžitě zavolám posla, aby ji převzal, admirále," navrhl úředník.

Brim se usmál. "Děkuji za ochotu," řekl tiše, "ale budu ji muset odeslat sám - z kódovací místnosti."

"Je mi líto, admirále," řekl muž a ukázal na zajištěný vchod do vnitřních prostor vyslanectví, "ale za tyhle dveře smí jen zaměstnanci vyslanectví -"

"Zkuste to nechat projet bezpečnostním přístrojem," pobídl ho Brim a posunul k němu přes desku pultu svůj pas.

"Myslím, že mám veškerá potřebná povolení ke vstupu."

Úředník se zamračil, vzal do ruky Brimův vojenský pas a vložil jej do čtečky. O chvíli později zvedl obočí. "Ptá se mě to na mé vlastní prověření," řekl.

Brim jen přikývl.

Úředník přiložil všech deset prstů ke skřínce čtečky a čekal. Nakonec se zamračil a zatvářil se naprosto užasle. "Matko zatraceného Voota!" vydechl tiše a vrátil pas Brimovi. "Podle tohotohle," kývl bradou ke čtečce, "máte prověření takového kalibru, že nemám ani právo se vás na ně ptát - a jinak můžete jít úplně kamkoli." Potřásl hlavou a vrátil se k pultu. "Okamžitě uvědomím veškerá oddělení."

Brim znovu přikývl. "Díky," opakoval. "Takže kudy do KA'PPA místnosti?"

"T-tudy, admirále," zakoktal úředník uctivě; stále se ještě nedokázal vzpamatovat z úrovně Brimova prověření. Ukázal k velkému mramorovému schodišti, které vedlo do prvního poschodí rozlehlé budovy. "Nahore se dáte doprava, pak třetí galerií po vaší levé ruce a budou to poslední dveře nalevo. Bezpečnostní panel je přímo za vámi."

"Ještě jednou děkuji," řekl Brim a přiložil dlaň s roztaženými prsty na veřejný bezpečnostní panel.

"Vstup povolen," ozval se z útrob přístroje měkký ženský hlas.

Brim prošel vchodem, přeplněnou halou se vydal ke schodišti a po dvou schodech je vystoupal až nahoru; pak se otočil doprava a vykročil širokým, přečpaným mezaninem podél dlouhých řad dveří s překrásně vyřezávanými rámy. V těchhle kancelářích sedí jen ti nejdůležitější diplomati nejtěžšího kalibru, pomyslel si, zatímco šel kolem po tlustém měkkém koberci. Ministerstvo zahraničí mělo vždy otevřenou náruč pro potomky bohatých avalonských rodin a měkce tapetované kanceláře a pracovny přecházely z jedné generace školních spolužáků na druhou. Při tomto uspořádání byl většinou v systému dostatek kompetentních lidí k tomu, aby systém samotný fungoval dál. Ale každého nadaného diplomata, který se stal příslušníkem vyslaneckého sboru, brzdilo při každém kroku nejméně deset hlupáků, kteří své místo zdědili.

Brim se na druhé galerii dal doleva a prošel dlouhou chodbou, na jejímž konci ovšem našel jako poslední dveře nalevo jen údržbářskou místnost. Zamračil se. Byly to přece poslední dveře nalevo, nebo ne? Proti nim se nacházel pouze gravitační nouzový požární východ, takže nebylo možné, aby si jen spletl pravou a levou stranu. Ohlédl se zpátky cestou, kterou přišel, ale nezdálo se mu, že by některý ze složitě zdobených průchodů skrýval kódovací místnost.

Vydal se chodbou zpátky. První skutečné kanceláře, které objevil, patřily administrativnímu oddělení - byla to ÚČTÁRNA a OSOBNÍ. V obou bylo pěkně rušno a Medvědi i lidé se rojili v předpokojích jako rozzuřené včely. O něco dál se nacházela úřadovna, na jejíchž dveřích stálo ŠKOLICÍ MÍSTNOST - v níž také všichni pracovali jako o život - a následovala kancelář MINISTERSTVA OBCHODU.

Ze dveří POBOČKY SODESKAYSKO-IMPERIÁLNÍ KULTURNÍ VÝMĚNY nicméně vyšla na chodbu žena s logickým záznamníkem, postavila se mu do cesty a usmála se. "Vy musíte být nejspíš ten člověk z oddělení záznamů, kterého mi na dnešek slíbili poslat z muzejního oddělení na druhé straně města," řekla tiše. "Já jsem Marsha Browningová, ředitelka oddělení starožitností; viděla jsem vás, jak jdete na druhou stranu a vypadáte úplně ztraceně."

"Opravdu?" zeptal se překvapeně Brim a nejistě se podíval dveřmi do další místnosti, plné pracujících lidí a Medvědů.

"Nu, předpokládám, že jsem se opravdu ztratil," přiznal.

"Tak v tom případě jste se našel," odpověděla Browningová s úsměvem. "Nedokážete si vůbec představit, jak ráda vás vidím. Říkali mi, že jim možná nikdo volný dnes nezbude a já opravdu potřebuji někoho z muzea, aby mi odsouhlasil seznamy."

"Rád vám pomohu," řekl Brim - a myslel to vážně. Browningová nebyla ani mladá, ani stará, ale vypadala zatraceně dobře - přestože byla oblečena v obyčejném modrém obchodnickém obleku, vypadala sexy; ten oblek ovšem měl velice krátkou sukni. Prokvetlé vlasy měla krátce zastřižené nad ušima a na čele přičísnuté do pěšinky. Široce posazené a výrazné hnědé oči, plné tváře, malý nos a smyslné rty - možná trochu příliš široké - to všechno se spojovalo do nanejvýš přitažlivé, ale přesto přátelské tváře. Byla vysoká a měla vypracovanou postavu s malými nadry, zručnými rukama a dlouhými, dokonale tvarovanými nohama - byla by přitažlivá na každé planetě, obzvlášť na té, kde drtivou většinu ženské poloviny tvořily Medvědice!

"Něco není v pořádku?" vytrhla Brima ze zamyšlení.

Brim cítil, jak rudne - musel na ni zírat jako panic. Z Browningové vyzařovala svůdnost, na jakou by byla pyšná i žena poloviny jejího věku. Naneštěstí měla na levé ruce snubní prsten. "Ehm, ne," zakoktal nejistě. "Jen jste mi.... uhm.... připomněla jednu mou známou."

"Aha, jistě," poznamenala s úsměvem - samozřejmě že si toho všimla! "Dobře, tak pojďte, máme dnes odpoledne spoustu práce a čas letí jako splašený."

Brim se nadechl k protestům, ale než stačil říct jediné slovo, už se otočila a vykročila do pracovny. Pokrčil rameny a s úsměvem se za ní vydal. Svým způsobem se mu příliš nechtělo její omyl vyjasňovat. Kromě toho to odeslání hlášení ve

skutečnosti příliš nespěchalo a žena mu připadala přinejmenším stejně příjemná jako hezká. Šťastný chlap, ten manžel, napadlo ho, když procházeli několika menšími kanceláři a pokračovali dlouhou chodbou.

"Tak jsme tady," řekla nakonec a zastavila se u dvoukřídlých dveří, za nimiž se nacházelo malé skladiště. Ukázala na několik přepravních beden, které se nacházely uprostřed místnosti. "Sbírka z Beršankaji tak, jak nám přišla zpátky z Imperiálního muzea v Avalonu. Počítám, že se vám ulevilo, když vidíte, že dorazila v jednom kuse."

"Nu..." nadechl se Brim.

"Mimochodem," podívala se na něho, "nějak jsem přeslechla vaše jméno."

"Já jsem Brim, madam - Wilf Brim."

Browningová se zamračila. "Vy jste nejspíš v oddělení záznamů nový, že?" zeptala se. "Nepamatuji si, že bych tam kdy na nějakého Brima narazila."

"Úplně nový," odpověděl Brim a odhodlaně se zapojil do této neúmyslné šarády.

"Takže se můžeme dát do práce," řekla Browningová, "a klidně mi říkejte Marsho."

"Jen v případě, že mi budete říkat Wilfe," odpověděl Brim.

"Dobrá dohoda," řekla Browningová. "Takže začneme tou bednou, která je úplně nahoře."

"Dobře," přikývl Brim. "Co mám dělat já?"

"Vy to nevíte?" zeptala se Browningová udiveně.

"Obávám se, že ne," odpověděl Brim. "Ale rozhodně se naučím všechno, co nevím."

Browningová potřásla hlavou. "Předpokládám, že ve všech odděleních je teď tak trochu zmatek, když se sem chystají vrazit Ligeři a tak všelijak." Rozhlédla se po skladišti a kývla bradou ke krabicím. "Musíme udělat soupis všech těchhle věcí a připravit je k odvozu do podzemních jeskyní za městem, kde budou v bezpečí."

"To mi připadá jako docela dobrý nápad," přisvědčil Brim. "Když vy máte ten záznamník, tak budete zapisovat, zatímco já budu otvírat jednu bednu po druhé a počítat, co vy na to?"

"Dohodnuto, Wilfe," usmála se Browningová a pustili se do práce.

Nakonec se úředník, který sem měl přijet z muzea, toho dne v budově vyslanectví neukázal. Brim se svou novou náhodnou známou pracoval až do soumraku při sepisování více než tisíce malých artefaktů, které tvořily cennou sbírku. A zatímco pracovali, zjišťovali, že si mají stále o čem povídat, smáli se stejným věcem a rozčilovaly je tytéž události; Brim se nějak nedokázal dostat k tomu, aby nějak rozumně ukončil tuto maškarádu, která byla každou minutou více a více rozpačitější. Skončili právě ve chvíli, kdy se na ulici před vyslanectvím rozsvítily první pouliční lampy.

"Děkuji vám moc, Wilfe," řekla Browningová, když zapečetili poslední přepravní schránku. "Umíte pořádně vzít za práci a je s vámi velká legrace. Už si ani nedokážu vzpomenout, kdy jsem naposledy strávila tak příjemné odpoledne."

"Já musím prohlásit totéž," řekl Brim. Ve skutečnosti se velice rychle přizpůsobil společnosti této jemné, vzdělané a krásné ženy. Během těch metacyklů, kdy společně pracovali, se mezi nimi vyvinul zvláštní vztah, a kdyby nebylo toho snubního prstenu na její ruce, určitě by se vážně pokusil nastolit i něco více a snažil by se získat daleko více jejího času. "Mohl bych vás, ehm, pozvat na šálek cvcesse', než se vydáte ven do té zimy?" navrhl nejistě.

Na okamžik se zarděla. "To bych opravdu ráda, Wilfe," odpověděla a podle výrazu v jejích očích poznal, že říká čistou pravdu. "Ale... nu," dodala, "máme dnes večer s manželem jít na nějakou recepci. Je to vojenský večírek, takže bych se měla raději dát na cestu hned."

"To je škoda," řekl Brim. "Možná někdy jindy."

"To bych opravdu moc ráda," odpověděla a znovu se začervenala.

Cestou zpátky na chodbu se její ruka nevědomky dotkla jeho. "Hned zítra ráno se spojm s vaším oddělením a řeknu jim, jak moc dobře se mi s vámi pracovalo, Wilfe," poznamenala. "Jste úžasně dobrý úředník - mnohem lepší než všichni ti, které sem posílali předtím."

"Děkuji," odpověděl Brim a cítil, jak mu začínají hořet tváře. "Ale... ehm... upřímně řečeno... pochybuji, že to k něčemu vůbec bude. Já jsem tam jen takové malé kolečko ve stroji."

U dveří se zastavili a rozhostilo se rozpačité ticho. "Nashledanou, Marsho," řekl Brim nakonec a podal ženě ruku.

Jemné sevření jejich dlaní trvalo jen o něco déle, než by mělo, a pak bylo po všem.

"Nashledanou, Wilfe," řekla, rychle se otočila a odešla zpátky do kanceláře.

Během celého následujícího týdne měl Brim velké problémy s tím, jak se bezvýsledně snažil zapomenout jak na Naději, tak na Marshu Browningovou. Naštěstí neměl příliš mnoho času k přemýšlení o krásné ženě, s níž strávil tak příjemné odpoledne. Následujícího dne po návštěvě vyslanectví ho Borodov s Ursisem naložili do obrovské limuzíny Rošov a po zasněžených dálnicích zamířili k rozlehlému kosmodromu Buďonnyj na opačné straně Gromkova. Strážce byly podle všeho o jejich příjezdu uvědomeny, protože je po krátké prohlídce dokumentů pustily hlavní branou dovnitř. Jejich cílem byla tajná laboratoř, umístěná v hloubi hvězdného systému Sodeskaye, kde Brim poprvé dostane příležitost vyzkoušet novou útočnou loď s označením ZBL-4.

Protože Brim vždy při svých minulých návštěvách Sodeskayi přilétal běžnou linkou, jen zřídka se dostal do komplexu Buďonnyj s jeho c'leny vyhrívaných ramp na přilehlých jezerech a Bectonových potrubí, které se používalo ve chvílích, kdy byly i tyto zamrzlé z důvodu strašlivých sněhových bouří, kterým se říkalo 'rasputice'. Sodeskayané začali vlastně cestovat do vesmíru pohnání nutností. Tito obrovští tvorové byli od přírody krátkozrací a

dávali přednost spíše stavění pohonných jednotek a lodí pro jiné, kteří si je kupovali a létali s nimi. Nicméně bylo všeobecně známo, že sodeskayská vesmírná flotila zahrnuje mnoho eskader vojenských lodí včetně mnoha obřích bitevních lodí TB-3, které se dokázaly prohnat celou galaxií a zasypat nepřátelské jednotky neuvěřitelnou smrští ničivé energie.

Přesto i přes veškerou mohutnost sodeskayské flotily mnozí z taktiků imperiálního štábu upozorňovali své přátele v Gromkově na zranitelnost těchto obrovských strojů ve skutečném boji. Nejen že tyto lodě stárly - technologicky i věkem - ale nedávný rozvoj útočných lodí, jako byla například Starfury imperiální Flotily nebo Ganthesser 262 Ligy Temných hvězd zdánlivě změnil pravidla boje.

Takže nyní (pokud se jim nedostane podpory eskader útočných lodí, schopných dalekých letů), mohou být i ty největší lodě poraženy, pokud se pustí příliš daleko do nepřátelského vesmírného prostoru. Tato pravda byla prokázána nejlépe během nedávné bitvy o Avalon, když byla šestiměsíční snaha Ligerů o ovládnutí hlavních planet Impéria za strašlivých ztrát na obou stranách odražena.

"Nějak jsi nám zmlkl, Wilfe Ansore," poznamenal tiše Ursis, když limuzína projížděla kolem dlouhých řad hranatých UC-3, které se vznášely nad širokými gravitačními bazény.

Něco v hrozivých tvarech těchto obrovských lodí vzbuzovalo v Brimovi takřka prvotní strach, představu smrti, která se na něho řítí z oblohy. Naneštěstí veškerá hrozba, která z těchto lodí mohla vyzařovat před nějakými dvaceti lety, časem a postupem technologie spolehlivě vyprchala. "Jsou to všechno vykopávky, Niku," odpověděl, aniž se obrátil od okna. "Ligerské Ganthessery by je rozstřílely na maděru. Já to vím. Posledních šest měsíců jsem bojoval s jejich novými, vylepšenými typy a pokud jste ty lodě, které už jsem viděl, nějak zázračně nezmodernizovali, tak ty vaše UC-3 nebudou pro Vesmírnou armádu Hotha Orgotha nic víc než cvičné cíle na manévrech."

"To ano," ozval se Borodov, "ale alespoň jich máme spousty, že?"

Brim slyšel, jak se Ursis temně uchechtl. "Je to jako stavět hračky za šest kreditů a pak je prodávat po čtyřech - a nahnat ztrátu na velkoobchodních slevách."

Brim potřásl hlavou a nedokázal odolat úsměvu. "Což zrovna není strategie, která by vedla přímo k vítězství," poznamenal, když projeli kolem rozsáhlého pole menších gravitačních bazénů, nad nimiž kotvily malé, hbité torpédoborce, které se se vši pravděpodobností používají jako útočné lodě.

Stejně jako sbírka bitevních lodí, byla i menší sodeskayská plavidla obstarožní a bylo jich mnoho. Většinu takzvaných frontových obranných zbraní tvořily buď lodě typu J-153 - nevykonná a nedostatečně vyzbrojená válečná plavidla, postavená pro válku, která už dávno skončila - nebo krátké a tlusté J-16, modernější a rychlejší než první typ, ale přesto nebylo možno počítat s tím, že by mohly představovat nějakou vážnější překážku pro silné Ganthessery, s nimiž se střetnou při bojích s Ligou.

Poněkud dál od cesty Brim zahlédl několik eskader lodí, které vypadaly jako typ NJH-3, nová třída sodeskayských lodí, jež byla navržena speciálně pro roli útočné lodě, ale bylo všeobecně známo, že byly konstruovány špatně, byly nestabilní a příliš lehce vyzbrojené, i když se říkalo, že jsou neuvěřitelně rychlé. Podle toho, co Brim věděl, by nebyli tou nejlepší zbraní ve vířícím boji plném obrátů, jaký zažil na vlastní kůži během bitvy o Avalon.

Jako by mu Borodov četl myšlenky, naklonil se přes prostor pro cestující a položil Brimovi ruku na rameno. "Přiznávám, že situace je vážná," řekl. "Ale z místa, kam máme dnes namířeno, přece jen září nějaká ta naděje."

Brim se otočil a přikývl. "Já s tím počítám, doktore," odpověděl, "protože na téhle ploše jsem zatím nezahlédl nic, co by dokázalo Ligeru zastavit."

"Můžeme jen doufat, že se jim podaří útočníky přinejmenším trochu přibrzdit," poznamenal Ursis. "Alespoň do chvíle, než budou do předních linií nasazeny novější lodě, které právě dnes uvidíš."

Brim potřásl hlavou, zatímco zastavovali vedle jedné z lodí typu NJH-26, přepravního štábního plavidla, které se vznášelo nad startovním koncem Bectonova potrubí. "Tak to ať si raději pospíší, přátelé, protože jinak se bude muset spousta Sodeskayanů učit vertucht - a to pěkně rychle."

"A to budou jen ti šťastnější," řekl Borodov a otevřel dveře.

Brim věděl, co tím myslel. Během poslední války prohlásili Ligeri Medvědy za 'kožešinová zvířata' a klobouky a kabáty z jejich kůží přišly po celé Lize Temných hvězd do módy. Ve skutečnosti se polnímu maršálovi Rodefuvon Vobokovi říkalo 'Lovec' právě kvůli desítkám a stovkám kožešin, které během poslední války získal jako oberprovost. Byla připravena jeho obžaloba z válečných zločinů, ale mocní přátelé Ligy se postarali o to, aby se k soudu nikdy nedostal.

O několik metacyklů později už kotvili u laboratoře - jedné z několika, které zřídilo sodeskayské ministerstvo průmyslu a války - která obíhala nad malou, opuštěnou planetou hluboko v hvězdném systému Sodeskaye. Rozličné návrhářské kanceláře z celého Svazu spojených sodeskayských republik dopravovaly své nejnovější výrobky do těchto obrovských testovacích stanic, kde byly zkoušeny a zkoumány a buď odmítány jako nevyhovující, nebo odsouhlaseny k dalšímu vývoji či přímo k výrobě.

Dnes měl Brim letět supertajnou lodí ZBL - 4, pokročilým modelem útočné lodě, poháněné vylepšeným a ještě silnějším druhem odrážecího pohonu Krasni-Pejč. Z povšechných specifikací, které si prostudoval ještě na Avalonu, věděl, že by se tento typ mohl srovnávat výkonem s mnoha modely, vzešlými ze Starfury, a že by měl dokázat manévrovat lépe než většina ligerských protivníků.

Dokonce se říkalo, že jsou tyto malé lodě vybaveny rozšířenou výzbrojí, ale podrobnosti zatím ještě nebyly uvolněny ke zveřejnění a v simulátorech, které byly zaslány ze Sodeskaye, po ní nebylo ani stopy. Kromě toho usoudil, že by se měl o všechny další věci začít zajímat až tehdy, když zvládne základy.

Laboratoř samotná měla tvar obrovského trychtýře, sestaveného jako dětská hračka ze šesti silných kotoučů, z nichž ten nejširší a nejspodnější - který měl skoro čtvrt c'lenytu v průměru - byl otočený směrem ke skalnatému povrchu planety. Kolem jeho obvodu se nacházelo šestnáct kotvišť, která byla vybavena k tomu, aby dokázala samostatně operovat jako nezávislá testovací buňka. Celou stanici pokrývaly průhledné krystalové pláty, které odrážely většinu slabého modrého světla binární hvězdy a díky tomu byla stanice už z pěti c'lenytové vzdálenosti skoro úplně neviditelná. Ježila se anténami, z nichž se největší - neuvěřitelně obrovská KA'PPA vysílací věž - táhla skoro tisíc iralů nad vrcholkem. Jakmile ji Brim poprvé z dálky zahlédl, oněměl úžasem. Nyní byl užaslý ještě víc, když procházel se svými dvěma přáteli zakřivenou chodbou k testovací laboratoři číslo šestnáct, kde už na něho čekal prototyp ZBL - 4 i s posádkou. Průhlednými stěnami a podlahou viděl nějakých čtyři sta c'lenytů pod nimi malou planetku, kolem níž obíhali; po jeho levici pak v centru místní gravitace vířila dvojhvězda, kolem které obíhala planetka. Díky svému temně modrému imperiálnímu skafandru si vysloužil ne jeden udivený pohled procházejících techniků a ostatního personálu, který rozhodně nebyl zvyklý v tomto přísně střeženém prostoru na přítomnost člověka.

"Jsi nervózní?" zeptal se Ursis.

"Trošku," přiznal Brim. Kdykoli poprvé vyváděl novou loď do vesmírného prostoru, byl nervózní. A dnes bude na tom, jak dokáže ovládnout malou a silnou útočnou loď, záležet celá jeho pověst - čím lépe si povede, tím lépe se mu bude spolupracovat s dalšími Medvědy - navigátory, s nimiž se během své mise na Sodeskayi setká.

"To bude v pořádku," plácl ho Ursis po rameni, když se zastavili u vchodu na můstek. "Teď běž těm Medvědům ukázat, jak se létá."

Brim zvrátil oči ke stropu a zamračil se. "Ve skutečnosti bych byl daleko raději, kdyby oni ukázali pár věcí během prvního letu mně, pokud by v tom nebyl zase tak velký problém, Nikolaji Januarjeviči."

"To zní jako docela dobrý nápad," usmál se Ursis.

Brim se na okamžik otočil a podíval se z nástupního můstku, který se táhl několik iralů mezi stěnou laboratoře a vstupním průlezem lodi. Pozorně si štihlou loď, jen o něco větší než Starfury ze Sherringtonových závodů, prohlédl.

"Pracovali na téhle krásce pomalu a pilně," poznamenal Ursis tiše. "Od původního návrhu zhruba před třemi lety prošla třemi rozsáhlými přepracováními."

"A věř mi, Wilfe Ansore," dodal Borodov, "že tuhle loď třetí generace, kterou tady vidíš, příslušné konstrukční kanceláře přepracovaly takřka k nepoznání."

Brim přikývl, ale nechal si své myšlenky pro sebe. Podle toho, co viděl na vlastní oči, se budou muset sodeskayské standardy pro výstupní kontrolu změnit od základů, aby jejich loď dosáhly skutečného potenciálu, k němuž byly navrženy. Dokončovací a výstrojí práce nebyly dotaženy k závěru a mezi jednotlivými panely pancéřového obložení trupu se nacházely mezery a nepřesnosti. Jinak byla ZBL-4 loď, která vypadala skutečně přitažlivě - krásná, osmatřicet tisíc milstonů vážící směsice imperiálních a sodeskayských návrhů. Jediný trup byl skoro dvě stě padesát iralů dlouhý a tvořily jej dvě zaoblené části ve tvaru kuželů - zádová část byla zhruba jen o třetinu delší než předová. Můstek se nacházel vpředu a prakticky na jedné úrovni s nejširším místem celé lodi. Kolem zádového kužele byly v pravidelných rozestupech rozmístěny výpusti chladicích jednotek, které udržovaly v bezpečí čtyři odrážecí hyperpohonné jednotky Krasni-Pejč 91C, jímž dodávalo energii osm silných plazmových generátorů Krasni-Pejč K24000. Šest rychlopalných destruktůrů ráže 388mm bylo umístěno v kruhu nějakých padesát iralů od přídě; čtyři další se nacházely v palebných postaveních na koncích tlustých nosníků, které vystupovaly z hlavního trupu přímo pod můstkem. Stejně jako na palubě imperiální třídy Starfury i na této lodi sloužila poměrně malá posádka: jeden navigátor, deset dalších důstojníků a čtyřicet jeden člen mužstva.

Brimovi na první pohled připadala loď řekněme schopná. Rozhodně to nebyla Starfury; ale na druhou stranu původní L.I.F. Starfury byla stejně jako všechny ostatní lodě, založené na jejím návrhu, třída sama pro sebe, proslulá elegantní symetrií. Otočil se ke svým přátelům. "Povím vám o ní, jakmile se vrátím," poznamenal a otevřel dveře nástupního můstku. Rychle prošel takřka průhlednou tubicí, jejíž podlaha byla kvůli 'suchozemcům' - jak se mezi námořníky říkalo nelátajícímu personálu - natřena tmavou barvou, a brzy dorazil k hlavnímu průlezu lodi, kde už na něho čekal usmávající se Medvěd v karmínovém sodeskayském skafandru, označeném třemi hvězdami kapitána vesmírné flotily. Byl menší než většina Medvědů, možná zhruba jako doktor Borodov, ale na první pohled bylo jasné, že nedosáhl ani čtvrtiny jeho věku. Mírně se Brimovi uklonil.

"Admirál Brim?" zeptal se dokonalou avalonštinou - což navigátorovi znovu bolestně připomenulo, že se zatím stále ještě nedokázal naučit jazyk svých hostitelů.

"To jsem já," odpověděl Brim a podal mu ruku. Za vzduchovou propustí se na salutování netrpělo.

"Já jsem Potyr," přikývl Medvěd a pevně Brimovu ruku stiskl. "Kapitán Potyr Simonovik. Vítejte na mé lodi - všiml jsem si, že jste si ji z nástupní paluby dobře prohlédl."

Brim se usmál, zatímco prošli průlezem a jeden ze členů posádky jej za nimi utěšnil. "Slyšel jsem, že je to dobrá loď," řekl.

Simonovik se na něho usmál. "Nanejvýš diplomatická a promyšlená odpověď, admirále," poznamenal, "a vzhledem k tomu, že jste v ní ještě v životě neseseděl, bych řekl, že také docela spravedlivá." Zasmál se. "Rozhodně se zvenčí nedá srovnávat s čistou dokonalostí linií tří trupů vaší Starfury; ale na druhou stranu i já musím přiznat, že jsou to ty nejkrásnější lodě v celém známém vesmíru. Nicméně tady naše V.S.L. Probeyda má jiné výhody, které tak dobrý navigátor jako vy určitě dokáže ocenit. Pojdte," dodal a než mohl Brim cokoli odpovědět, pokynul do chodby.

"Půjdeme na můstek, abyste se s ní mohl prolétnout."

Brim přikývl. Když dorazili do řídicí místnosti, posadil se do hlubokého křesla tak velkého, že k tomu, aby se nohama zapřel do pedálů směrovacích motorů, se musel pořádně natáhnout. Pak se předklonil, aby vůbec dosáhl na ovládací prvky, umístěné na řídicím pultu. Podíval se podél dlouhé přídě se šesti těžkými destruktory - které byly usazené pevně

a nikoli otáčivé - a velký stroj mu náhle připadal neuvěřitelně cizí. "Jsem připravený," řekl a aktivoval bezpečnostní pásy křesla, "jen snad..."

"Jen snad co?" podíval se na něho Simonovik.

"Nu," odpověděl Brim, "je mi jasné, jakou škodu bych dokázal napáchat na tomhle nanejvýš důležitém prototypu, kdybych s ním někde narazil."

"Admirále Brime," usmál se mírně Simonovik, "sledoval jsem vaši kariéru už od chvíle, kdy jste poprvé letěl s tou malou S-4 Marka Valeriana v druhém poválečném závodu o Mitchellův pohár." Rozpřáhl ruce. "Většina nás Medvěďů se raději voží jako cestující, než aby tyhle obrovské stroje řídila. To víte, zrak. Takže si osobně myslím, že když vy budete u řízení, nemusím si s bezpečností letu dělat příliš velké starosti."

Brim obrátil oči v sloup. "Tak to raději oba doufejme, že tuto důvěru nezklamou," uchechtl se. Ještě na Avalonu trávil spoustu času tím, že si vrýval do paměti rozložení a jednotlivé funkce sodeskayských řídících jednotek, takže nyní projel bez větších potíží hlavní pult ještě předtím, než dal příkaz ke startu. Po směru cyklových ručiček se zleva nacházela velká červená páka, označená sodeskayskými symboly pro něco, co patrně označovalo 'páku poslední záchrany' (ta v případě krizové události uzavře jak pohonné, tak gravitační systémy); cyklovky, kalibrované na standardní časové jednotky - přinejmenším tohle mu bylo povědomé; rychloměr hyper rychlosti (NIKDY NEVSTUPUJTE NA PŘISTÁNÍ DO KYSLÍKOVÉ ATMOSFÉRY PŘI RYCHLOSTI NAD 9100 [6800 CVC]); měřič gravitonového tlaku (přestože nikdo na Avalonu nevěděl, v čem je vlastně kalibrován - klidně to mohly být i stupně alkoholu v meemu, ale na tom stejně nezáleželo, protože kritické hodnoty zůstávaly stejné; měřič využití pohonu v procentech; velice srozumitelný panel stavu zbraňových systémů, provedený tak, aby jeho hodnoty pochopil kdokoli a kdykoli; indikátory čtyř uzávěrů pohonu; a nakonec přibližovací měřidlo, nastavené na nějakou sodeskayskou míru (někdo mu vysvětlil, že starobylá číslíčka '1' ve skutečnosti představuje sto sodeskayských cornoků, což v přepočtu znamenalo něco kolem 328 imperiálních iralů - usoudil, že bude bezpečnější odhadovat vzdálenost zrakem než si ji přepočítávat v hlavě). Přes všechny ty neznámé znaky a písmena se cítil jako doma.

Nicméně pod hlavním pultem se nacházela řada dotekových senzorů, jejichž funkce si musel předem zapamatovat velice dobře, protože směsice sodeskayských znaků nedávala vůbec žádný smysl. Těmi se ovládala spousta věcí, počínaje elektřinou až po ruční nastavení jasu a průhlednosti hyperobrazovek. Také viděl mnoho varovných ukazatelů, náležejících k jednotlivým lodním systémům.

Mezi další ovládací jednotky patřil hlavní spínač, jehož pomocí mohl navigátor získat přístup přímo k hlavnímu pohonu a paprskový ovladač vnějších výstupních poklopů chlazení. Zatímco se loď pohybovala podsvětelnou rychlostí a poháněly ji gravitační generátory A-39, zůstávaly tyto ovladače na minimu. Po levé ruce vedle komunikačního panelu se dvěma kulovitými monitory se nacházelo ovládání vztlaku, které se používalo v okamžicích, kdy se loď vznášela nad povrchem a nepodporovaly ji gravitační bazény. Brim se zhluboka nadechl a podíval se doprava, odkud ho sledoval Simonovik s pobaveným výrazem ve tváři.

"Takhle nějak jsem nejspíš vypadal já, když jsem se chystal k prvnímu letu se Starfury," uchechtl se kapitán. "Také jsem všechno kontroloval nejméně stokrát."

"Všechno mi připadá v pořádku," odpověděl nakonec Brim. "Jsem připravený."

Simonovik přikývl. "Nechám generátory připojit k hlavní jednotce." Pak vydal v sodeskayštině rozkaz Medvěďovi ve vedlejší křesle a skoro okamžitě podlahu rozechvělo temné dunění. "Připojeno," řekl kapitán. "Loď je vaše."

Brim přikývl a soustředil se na to, co věděl o startovacích sekvencích gravitačních generátorů. Podíval se na panel výkonu, otevřel generátor číslo tři, třikrát stiskl spínač gravitonového sytiče a aktivoval START. Generátor zapulsoval, naskočil skoro okamžitě, ale pak zhasl.

"Pustit startér okamžitě, jakmile generátor naskočí, je možné praktikovat pouze s generátory, sestavenými v jedné řadě, na jaké jste zvyklý," řekl Simonovik. "Velké rotační generátory, jaké máme i tady, se startují tak, že se nejdřív musí dostat do otáček. Pak můžete teprve startér pustit."

Brim přikývl a nastavil všechny ovladače generátorů znovu na nulu. Pak znovu stiskl START a držel spínač, dokud se generátor nerozběhl pravidelněji. Jakmile se jeho rytmus usadil v hlubokých, dunivých vibracích, nahodil ostatní tři a nakonec spojil výkon všech generátorů na panelu po levé ruce. Podíval se na Simonovika, který ho pozorně sledoval, a Medvěď přikývl.

"Na olýsalého člověka je to skvělá práce," zažertoval. "Jakmile budete připraven, přepnu na lokální gravitaci."

"Připraven," odpověděl Brim a opřel se v křesle. Za celé ty dlouhé roky, které ve vesmíru strávil - a během nich přecházel s loděmi z lokální do normální gravitace po nesčetné cykly - si nikdy nepřivykl na divoké houpání žaludku při přechodu. Sledoval, jak Medvěď vydává rozkaz ve své mateřštině, a zaťal zuby. Otrásla jím vlna nevolnosti a do hrdla mu vystoupila žluč; pak - stejně rychle, jako přišel - pocit ustal.

"Je všechno v pořádku, admirále?" zeptal se Simonovik. On to věděl.

"V naprostém pořádku," odpověděl Brim s chabým úsměvem. "Leťme odsud."

Simonovik přikývl a ohlásil komunikátorem něco, co umlčelo všechny na můstku. Pak se otočil k dalšímu Medvěďovi u řízení, dal mu rozkaz a o chvíli později začaly paprsky optického kotvení jeden po druhém mizet. Zanedlouho už se volně vznášeli ve vesmírném prostoru.

Brim lehce posunul dopředu ovladače tahu; pravidelný chod generátorů na okamžik znejistěl, ale pak se zase srovnal. Zatímco se vzdaloval s lodí od nástupního můstku a mířil ke startovní oblasti, procházel se Simonovikem poslední předstartovní kontrolu. "Gravitace?"

"Zajištěna."

"Navigační systémy?"

"Stabilní."

"Vypusti pohonu?"

"Připraveny; čtyři zelená světla."

"Záloha hlavné pohonné jednotky?"

"Nastavena."

"KA'PPA?"

"V provozu a připravena..." Bylo jasné, že Simonovik předstartovní přípravu nezanedbal ani v nejmenším, protože všechny funkce byly potvrzovány rychle a bez potíží - což nebylo u prototypu zdaleka obvyklé. "Mám požádat o povolení ke startu?" zeptal se Medvěd.

"Ano, prosím," odpověděl Brim.

Simonovik chvilku hovořil do komunikátoru a pak přikývl. "Odlet povolen, admirále," řekl. "Vektor jedna devět na dva jedna nula a tři sedm."

Brim nastavil loď na kurs, ještě jednou naposledy bleskově zkontroloval systémy, pak sešlápl směrovací motory a vykopl gravitační brzdy. Malá útočná loď skočila do vesmíru s překvapující rychlostí. Spokojeně se usmál, posunul ovladač tahu úplně dopředu a odměnou mu byla neuvěřitelná rychlost - a hluk. Obrovské generátory ZBL dosahovaly kromě rychlosti i úžasně hladiny rámu.

Ale zrychlení nebylo jedinou vlastností lodi, kterou by dokázal ocenit. Protože byly generátory nastaveny k vyšším výkonům při nižší rychlosti než normální, poskytovaly děsivý tah. Pro zkušeného navigátora, který prošel nejednou bitvou, to mohlo znamenat rozhodující výhodu manévrovatelnosti. Pro nováčka, který teprve nedávno vyšel z Akademie a opustil výcvikové eskadry, to mohlo znamenat rozdíl mezi životem a smrtí.

Loď ve skutečnosti letěla tak hladce, že Brim měl co dělat, aby okamžitě nepodlehł pokušení prozkoumat hranice jejích manévrovacích schopností. Věděl ale, že ti opravdu staří navigátoři jsou navigátoři, kteří byli celý život opatrní, takže se rozhodně neuchyloval k žádné akrobacii a spokojil se se základními manévry - prudkými obraty a výkruty - které zakončil předstíraným náletem na laboratoř, aby vyzkoušel, jak umí loď zpomalovat do bojové rychlosti. Směrovací motor byl neuvěřitelně účinný a směr obrátů mohl neskutečně rychle a hladce měnit v půli manévru, ale i navzdory hbitosti se přinejmenším o této ZBL-4 nedalo tvrdit, že by byla 'přecitlivělá', jak podobně vyladěným lodím říkali navigátoři. Loď dělala přesně to, co po ní chtěl - a tehdy, když to po ní chtěl. Navzdory ne tak docela dokonalým dokončovacím pracem (které budou ostatně na závalu pouze při letu v atmosféře) se zdálo, že je to potenciálně velice nebezpečná útočná loď.

Během následujících tří metacyklů vyzkoušel Brim na ZBL-4 každý manévr a zkoušku, jaké ho napadly, plus několik dalších, které navrhli Sodeskayané, než byl, jak on, tak - alespoň podle Simonovika - celá posádka unavení. Teprve poté zamířili zpátky domů. Když se dostali na dohled laboratoře, požádal o povolení k přiblížení a zakotvení, zamířil ke stanici na vektoru devět tři, stáhl tah a vykopl gravitační brzdy - daleko prudčeji, než bylo vůbec nutné. Ztraceně dobré brzdy! Přesunul ovladač tahu znovu dopředu, ale tentokrát generátory utichly. Mířili přímo ke konstrukci laboratoře a neměli jak loď ovládat! Se srdcem v krku se podíval na Simonovika, ale ten se jen klidně usmál a mrkl na něho.

"Žádný problém," ujišťoval ho Medvěd. "Generátory A-39 tohle dělají vždycky, když se přetáhne brždění." Sotva řekl poslední slovo, generátory zabručely, zakašlaly a znovu naskočily. Za zádi zůstal široký zářící pás gravitonů.

Když Brim konečně znovu začal dýchat, podíval se na přibližovací měřidlo, nakalibrované v neznámých jednotkách - nijak mu to nepomohlo - a hyperobrazovkami sledoval, jak se blíží ke kotvišti. Opatrně manipuloval se směrovacím motorem, ovladačem tahu a gravitačními brzdami a mířil nyní přímo do dočasných doků, aby zahájil přistání. Ještě u prvního majáku udržoval rychlost poměrně vysoko, aby se ujistil, že má nad lodí absolutní kontrolu, a přesně podle očekávání se ZBL-4 mírně stočila doleva, ale on ji dokázal udržet na kursu s těmi nejmenšími možnými odchylkami. Za nadšeného jásotu posádky na můstku zajel takřka na miliar přesně k nástupnímu můstku, kde byla loď ukotvena a zajištěna. Přepnul generátory na neutrální a pokynul Simonovikovi. "Loď je vaše," řekl s úsměvem. Odvedl dobrou práci a byl si toho vědom.

"Jestli s ní budete létat vždycky takhle, tak si ji můžete půjčit kdykoli dostanete chuť," řekl Simonovik a mírně před sebou natáhl ruce, jako by chtěl, aby si Brim loď nechal.

Brim se zasmál a odpojit bezpečnostní pásy křesla. "Možná vás někdy vezmu za slovo," odpověděl. "Je skvělá - a teď mluvím jako navigátor, ne jako diplomat. Takhle lehce manévrovatelná loď se člověku dostane do ruky jen vzácně."

"Příště vyzkoušíme pohon," slíbil mu Simonovik. "Zjistíte, že v nadsvětelné rychlosti je ještě lepší než v hyperrychlosti."

"Na to se budu těšit," přikývl Brim. A myslel to vážně.

Ursis s Borodovem už na něho čekali na konci nástupního můstku. Oba se tvářili úzkostlivě. "Tak co?" pobídl ho Ursis. "Jak to šlo?"

Brim se usmál. "Jako na drátkách, Niku," zažertoval. "Bez problémů."

Ursis obrátil oči v sloup. "Ne, ne, Wilfuško!" řekl. "Ta loď. Co si myslíš o lodi?"

"Je jasné, že tvé pocity přítele Nikolaje Januarjeviče příliš nezajímají," usmál se pobaveně Borodov. Ale takřka okamžitě se pak zamračil, takže bylo jasné, že mu ve skutečnosti příliš do smíchu není. Oba Medvědi se tvářili smrtelně vážně.

"Omluvám se," řekl Brim kajicně. "Já vím, jak jsou pro vás dva tyhle lodi důležité."

"Nejen pro nás," řekl Ursis vroucně. "Ale i pro Vorutsii, naši otčinu."

Brim se na okamžik zamyslel. "Ta dobrá zpráva," řekl konečně, "je, že jsem řídil skvělou loď - podle mě se může klidně

srovnávat s každým Ligerem, který se mi zatím postavil, a že jich pár bylo. Skvěle sedí v ruce... manévruje bez jediné chyby - možná ještě lépe než poslední typ Starfury, ve kterém jsem letěl... a rozhodně se mi líbily pevné destruktory. Je to skvělý způsob, jak soustředit palbu."

"Takže se ti líbila."

"Samozřejmě se mi líbila," řekl Brim. "Po nějakém tom výcviku bych se s ní klidně rozlétl do boje. Ale musíte si uvědomit, že ten skutečný důkaz o jejich schopnostech vám neposkytnou slova, ale to, až odstartuje k obloze, plné Gorn-Hoffů, a v tom okamžiku nebude záležet jen na lodi samotné, ale i na posádce, která ji bude mít v rukou."

Ursis přikývl. "Pravda, Wilfuško," řekl a na okamžik sklopil oči zamyšleně k podlaze. Pak se zase náhle napřímil. "Říkal jsi, že tohle je ta dobrá zpráva, příteli - a to tedy rozhodně byla. Jaká může být po takovém obdivu ta špatná zpráva?"

Brim se zhluboka nadechl a podíval se nejdřív na Ursise, pak na Borodova. "Možná to není tak docela špatná zpráva, ale může to být rozhodně zdroj vážných starostí."

"Pokračuj," pobídl ho Borodov.

Brim přikývl a chvíli hledal ta správná slova. "I když je opravdu skvělá," řekl nakonec, "nepřipadá mi vaše nová ZBL technologicky příliš v předstihu před posledním typem Starfury. Pravda je taková, že třída Starfury nemá příliš velký náskok před protivníky z Ligy. Bitvu o Avalon ve skutečnosti rozhodlo hodně odlišných faktorů: navigátoři, výroba, rychlost oprav, odvaha, neústupnost a samozřejmě i velká dávka spolupráce a pomoci ze strany paní štěstěny."

"A?" opáčil Ursis. "Naši navigátoři jsou skvěle připraveni - nebo by přinejmenším být měli. Řídíme se podle vašich výukových technik."

"A já ještě nepotkal Medvěda, který by utekl z boje," přikývl Brim. "Nejen to, ale sodeskayská tvrdohlavost je proslulá po celé galaxii."

"Na druhou stranu," poznamenal Borodov zamračeně, "se naše výroba teprve rozbíhá. Ta, se kterou jsi letěl, je jen prototyp."

"A opravárenské oddíly musíme postavit na čerstvě napadaném sněhu, abych tak řekl," dodal Ursis. "I když by to nemusel být tak velký problém, pokud bychom přecvičili posádky starých lodí."

"Ale stejně jako vy i my potřebujeme navázat pořádnou a hodnotnou spolupráci s paní štěstěnou," řekl Borodov.

"Obzvlášť na začátku - pokud se samozřejmě Nergol Triannic nerozhodne počkat nějakých pět standardních let, než povolí nov Vobokovi zahájit invazi."

"To si spíš ochočíme ledové vlky jako domácí mazlíčky," zabručel Ursis a pak se zamračil. "Ale Wilfe Ansore, mám pocit, že jsi nám neřekl všechno, co jsi nám říct chtěl."

"Neřekl," přisvědčil Brim, když všichni tři společně vykročili k východu do laboratorního okruhu. "A je to něco, co mi v tomhle okamžiku dělá daleko větší starosti než současný nedostatek bojeschopných lodí. Vaše malá skvělá ZBL-4 se v současné době technologicky nachází zhruba v pozici příští generace ligerských lodí - a musím uznat, že na úrovni příští generace lodí, které budou vyrobeny v Sherringtonových závodech. Ovšem jakmile budou vaše výrobní modely nasazeny ke službě na frontě, bude to už jiné - pokud nebudou zastaralé už v tom okamžiku, budou zastaralé velice brzy."

Ursis, kterého Brimova slova viditelně rozrušila, mlčky přistoupil k zářící kolejnici přepravníku a přivolal na místo, kde zrovna byli, osobní vozík. Nakonec si povzddechl. "Jako vždycky, když mluvíš o vesmírných lodích, Wilfe Ansore," začal, "máš naprostou pravdu. Technologie se při cestě kupředu na nikoho a na nic neohlíží - a během naléhavých případů, jako je například válka, se tempo jejího postupu ještě více zrychluje." Potřásl hlavou, zatímco se všichni tři dívali podél kolejnice směrem, odkud už se pomalu blížil jejich vozík. "Naneštěstí," pokračoval, "tato situace - přestože si s ní zatím starosti dělat nemusíme - přinejmenším v nejbližší budoucnosti zůstává mimo naši kontrolu." Otočil se a pohlédl Brimovi do očí. "Kdybys neviděl ty takzvané 'válečné hry', které jsme přetrpěli před nedávným, nedokázal by sis uvědomit ty potíže, které jsme museli překonat už jen proto, abychom dokázali postavit několik prototypů a připravit malou výrobní jednotku. Prozatím je ZBL to jediné, co můžeme udělat."

"Ale je to zatraceně dobrá loď," prohlásil Brim prudce na její obranu.

Borodov se usmál. "Věřili jsme tomu, že je," řekl, "přestože já i Nikolaj Januarjevič jsme inženýři, nikoli navigátoři."

"Niméně to, co Wilf Anzor říká je čistá pravda," dodal Ursis. "Ať už jsou sebelepší, ty lodě budou brzy generací staré - nejspíš daleko dřív, než je dokážeme pořádně využít." Přerušil ho dopravní osobní vozík, který zastavil přímo vedle nich a zůstal klidně stát nad kolejnicí. Lavičky byly prázdné. Mlčky nastoupili a Ursis na malém panelu navolil cíl jejich cesty. O chvíli později ústí nástupního můstku zmizelo za zatáčkou, způsobenou zakřivením satelitu a oni se řítili k jinému, kde na ně čekala NJH-26, aby je dopravila zpět do Gromkova. Když Ursis po chvilce promluvil, zněla jeho slova tak, jako by k žádnému přerušení nedošlo. "Naštěstí, Wilfuško," řekl a učitelsky zvedl ukazováček, "jsou nové návrhy vylepšení stávajícího typu už ve stadiu jednání. Právě nyní probíhají pokusné lety nových prototypů hluboko v sodeskayské otčině, kde je nikdo neuvidí, natož aby na ně zaútočil."

Brim se zamračil. Během dlouhých let, které strávil ve Flotile i mimo ni, slyšel spoustu řečí o mnoha vynikajících a dokonalých prototypech, které slibovaly neuvěřitelné výsledky, pokud mělo jít o letové a palebné vlastnosti - většina se nikdy nedostala do výrobní fáze. A těch několik, které to přece jen zvládly, bylo už tou dobou dávno zastaralých.

"Nu," řekl klidně, "nejspíš budu muset tvému slovu věřit, ale ty výrobní jednotky by raději měly běžet nepřetržitě, alespoň v nejbližší budoucnosti. Protože mám pocit, že nebude trvat dlouho a vám se bude hodit každá loď, kterou stihnete postavit."

Skuteční Medvědi a Ro'stoviky

Týden po Brimově návštěvě orbitální laboratoře pořádal hrabě Orlovskij, nejmladší bratr kněžiny Kateriny, výroční bál na památku sodeskayského svátku Oryolu, kterým republiky vzpomínaly na zahájení letů nadsvětelnou rychlostí - a s tím spojený i následný vstup do galaktické civilizace. Podle Borodova chtěl původně Orlovskij celou gigantickou událost z důvodu hrozící invaze zrušit, ale pak se rozmyslel, když usoudil, že hlavní planeta potřebuje něco - cokoli - co zvedne z duší jejích obyvatel obavy, které přišly zároveň s přípravami na nevyhnutelné.

Barbousse si natočil obrovskou pozvánku tak, aby na ni oknem s tabulkami z olovnatého krystalu dopadalo jasné světlo, a potřásl hlavou. Staromódní záznam na pergamentu - která už samotná člověku bránila takovou příležitost pominout - byla napsána něčím, co připomínalo skutečné zlato. "Když tihle Medvědi dělají mejdan, tak vždycky stojí za to, admirále," poznamenal. "A ještě ke všemu se to bude konat v novém Jelizavetině paláci."

Brim se zahleděl přes zamrzlé jezero, které ohraničovalo zahrady Borodovovy usedlosti. Venku se zimní odpoledne chýlilo k večeru a sedláci, oblečení v barevných zimních oděvech, pomalu odcházeli z hladkého povrchu a táhli za sebou saně plné nachytaných ryb. I přes oheň, praskající vesele v obrovském krbu za jeho zády a naplňující každý krychlový iral místnosti teplem, se zimomřivě zachvěl. Zdálo se, že sodeskayská zima nevádí Medvědům ani zdaleka tolik jako lidem, patrně také proto, že lidé nepřišli na svět vybaveni přirozenými silnými kožichy - a ani náhodou by se žádný neopovážili obléci na kterékoli ze sodeskayských planet. "Ty jsi tam někdy byl?" prohodil nepřítomně.

"V Jelizavetině paláci? To se můžete vsadit, že byl, admirále." Barbousse se uchechtl a pomohl Brimovi do saka přehlídkové uniformy, které jen zvonilo vyznamenáními - v ničím jiném se na dnešním večírku Brim ani objevit nesměl. "To je jedna z výhod, které jdou ruku v ruce s tím, že ze sebe člověk nenechá udělat důstojníka. Zatímco jste vy admirálové trávili všechn čas posedáváním na schůzích, já měl příležitost se trochu porozhlédnout po městě - a že stojí za to, aby se po něm člověk prošel - i přes tu strašnou zimu."

Brim se usmál. Během těch let, co se znali, Barbousse odmítl jednu nabídku k povýšení do důstojnického sboru za druhou a místo toho vždy zvolil službu po Brimově boku, protože podle jeho slov: "Nikdy v životě nepoznal nikoho, kdo by mu dokázal tak dokonale zaručit, že se dostane do potíží." Kromě toho to byl ten nejlepší podfukář v celém známém vesmíru, který byl schopen sehnat prakticky cokoli za jakýchkoli podmínek a na počkání. Před několika lety císař Onrad - to byl ještě stále princem - přidělil Barbousse na místo Brimova pobočníka 'nastálo' podle dostatečně prokázané teorie, že nikdo nedokáže Lize uškodit více než tihle dva, kdykoli se octnou někde pohromadě.

Brim nyní ustoupil stranou, aby se na sebe mohl podívat do zrcadla, a zasténal. Složitě zlaté třásně, hrud' plná různých vyznamenání a karmínová šerpa se dvěma zlatými kometami - což byla nejvyšší vojenská vyznamenání Impéria - to vše o sebe cinkalo a zvonilo v neuvěřitelné změti na náprsence jeho saka. Uniformy měly být elegantní, ale praktické - bylo to něco, v čem člověk měl dokázat v případě nutnosti i bojovat. Zrovna teď se cítil jako výloha laciného krámu na avalonské Ealingově třídě během svátků. Potřásl hlavou. "Počítám, že takhle budou dnes večer vypadat všichni," povzdechl si, "alespoň na tom bále."

Barbousse přimhouřil oči, narovnal Brimovi šerpu a zamračil se. "Prosím admirála o prominutí," poznamenal, "ale připadá mi, že zrovna na tohle dnes myslet nebudete."

Brim zavrtěl hlavou. "Na to ani myslet nemohu, když mi Rodef nov Vobok nahlíží přes rameno tímhle způsobem," řekl. "Ten zatracený zmetek může zahajovat invazi klidně právě teď." Ve skutečnosti o této možnosti přemýšlel během celého krátkého sodeskayského dne, ale to, co řekl, byla lež. Ve skutečnosti se to - nebo kdo - čím se zabírala jeho mysl, jmenovalo Margot Effer'wycková, která mohla být v tomto okamžiku mrtvá. Během svého života se Brim setkal s mnoha skvělými milenkami, ale ona byla vždycky ta, na kterou myslel a nikdy se nedokázal účastnit jediného bálu nebo recepce, aniž by si na ni nevzpomněl.

Smutně se pousmál, když sledoval, jak rychle se snášející soumrak venku pomalu pohlcuje dlouhých sedmáct let, které ho dělily od té noci, kdy se s Její Jasností, princeznou Effer'wyckých dominií a Onradovou sestřenicí, setkal vůbec poprvé. Byla to běžná recepce na palubě jeho první lodi, malého torpédoborce L.I.F. Truculent. Margot tenkrát byla pouhý poručík - a jak zanedlouho zjistil, pracovala nejméně za dva. A pokud ta vysoká a dokonale rostlá žena nebyla zároveň ta nejkrásnější, jakou kdy v životě potkal, stále ho přitahovala jako žádná jiná. I po všech těch letech si ji dokázal představit, jak tenkrát v noci vypadala: umně vyčesané zlaté vlasy a měkké, výrazné modré oči, z nichž vyzařovala pohotová inteligence. Pokožka skoro bolestně světlá, jen vysoko na lících zrudlá ruměncem. A když se usmála, zároveň se neuvěřitelně jemně zamračila, a ještě nikdy neviděl tak krásný výraz. Vlhké rty, dlouhé, překrásně tvarované nohy, malá ňadra a... Kousl se do rtu.

Milenci se z nich stali dlouho poté, co se do sebe zamilovali. Ona, princezna z Effer'wycku, nejvlivnějšího dominia celého Impéria - on pouhý neurozený voják z Carescie, nejchudšího možného sektoru. Po nějakou dobu zoufalá absurdita galaktické války dokázala veškeré třídní rozdíly stírat. Ale brzy se mezi ně postavila realita, která si vynutila politický sňatek mezi Brimovou princeznou a Roganem LaKarnem, baronem z Torondu. Toto spojení mělo zpečetit a upevnit pouto mezi jeho obrovským baronstvím a Impériem.

Poté pokračovali hvězdami rozdělení milenci ve svém vztahu, kdykoli to bylo možné, a jejich zoufalá láska se vyznačovala nekonečnými obdobími touhy, které jen zdůrazňovaly kratičké okamžiky vášně, kdy byli spolu. Nějakou dobu to fungovalo - a to i poté, co nečekaný a falešný mír vrátil do společnosti 'normální' zvyky a třídní rozdíly. Ale nakonec vzdálenost, Margotino dítě a narůstající závislost na smrtící ligerské droze, zvané 'časové koření', zpřetrhaly jedno pouto za druhým, až nakonec zůstalo jediné, pohřbené hluboko v Brimově mysli, které jen stěží dokázalo maskovat bolest, již cítil.

Před necelým standardním rokem ztroskotal se svou lodí na okupovaném Effer'wycku - a nevědomky stál tak blízko ní, že by se jí mohl dotknout - a dnes ani netušil, jestli vůbec žije.

"Hmm, už je nejvyšší čas jít, admirále," řekl tiše Barbousse a podal Brimovi těžký zimní plášť Flotily. "Myslím, že už slyším doktory Borodova a Ursise dole v hale."

"Díky," řekl Brim a otočil se, když mu obrovitý poddůstojník přehodil přes ramena plášť.

"A, ehm... admirále..."

"Ano, šéfe?"

"Vím, že mi do toho vůbec nic není, ale... nu, ona je v pořádku. Vím to jistě."

Brim se zamračil. "Kdo je v pořádku?" zeptal se.

"Princezna Effer'wycková, admirále," odpověděl Barbousse.

"A jsi došel k tomu, že jsem myslel právě na ni?" zeptal se Brim mírně rozladěně.

"Je to jen takové tušení, admirále," řekl Barbousse vyrovnaně. "Během těch let, co jsme spolu, jsem vám pomáhal do pláště hodněkrát, a bez ohledu na to, o koho jste měl - řekněme - 'zájem' v daném okamžiku, vždycky jste se tvářil takhle."

Brim se už chystal poskytnout starému příteli radu, aby si příště hleděl svého, ale náhle si uvědomil, že ho Barbousse pravděpodobně zná daleko lépe než kdokoli jiný v celém vesmíru. 'Zajímavé' ženy přicházely a odcházely, ale v jeho životě zůstávali jediné dvě neměnné postavy: Margot a Barbousse - ona jako pouhý sen, on skutečný. "Myslím, že máš pravdu, starý příteli," přiznal. "Máš mě pěkně přečteného." Potřásl hlavou. "A děkuji ti za to, že v ni pořád ještě věříš. Vím, že to bylo těžké - dokonce i já jsem tuhle víru na chvíli ztratil."

Barbousse přikývl. "Spousta nás ztratila veškerou víru v ni během těch let," připustil. "Rozhodně měla nějaké potíže, když ji poslali do Torundu, aby se provdala za to prase Rogana LaKarna - omlouvám se za trochu hrubší avalonštinu. A ještě pořád si myslím, že vás tehdy té noci na Fluvanně chtěla nechat zabít - ale stejně tak si myslím, že nejednala z vlastní vůle." Pokrčil rameny. "Koneckonců nám přece jen během bitvy u Zarnathoru zachránila kůži. A vy víte, že to udělala jen kvůli vám, admirále. Málem přitom přišla o život - a o dítě také."

"Díky, šéfe," řekl Brim. "Nevím, co bych měl říct..."

"Nemáte čas na to, abyste cokoli říkal," uchechtl se Barbousse. "Už jste měl být na cestě, myslím, že asi slyším doktora Borodova a generála Ursise mluvit pod schody."

Brim prošel dveřmi a plácl přítele po rameni. "Uvidíme se ráno."

"Ehm... na zítřejší ráno jsem si zažádal o vycházku, admirále," řekl. "Musím se postarat o pár důležitých záležitostí."

"A je aspoň pěkná?" zeptal se Brim přes rameno, když vykročil po schodišti.

"Jak jste něco takového mohl vědět, admirále?" zavolal za ním Barbousse.

Brim se zasmál. "Za ta léta, šéfe, jsem tě taky dobře poznal."

Když Borodovova soukromá limuzína Rošov přijela před vchod Jelizavetina paláce, zářil do dálky mnoha světly. Zdálo se, že se ta obrovská budova táhne do nekonečna. V neuvěřitelných vytesaných kamenných rámech se táhlo do výšky deseti poschodí padesát oken po obou stranách palácového vjezdu - už jen on samotný by se dal pokládat ve kterémkoli z tuctu největších měst po celé galaxii za triumfální oblouk. Tři přátelé prošli čtyřmi na sobě nezávislými kontrolami dokladů, než s nimi řidič zastavil před širokým schodištěm, které z obou stran sledovaly kamenné sochy dvouhlavých ledových vlků.

Venku vypadal padající sníh v záři vojenských světlometů jako dětská kratochvíle, jako by na zimu zastřižené zahrady byly pouze něčím snovým. Okénky limuzíny Brim sledoval šest řad palácových granátníků, oblečených v karmínových slavnostních uniformách s černými botama a vysokými vlněnými čepicemi, kteří stáli podél širokého karmínového koberce, po němž procházeli hosté. Koberec vedl k vysokým, ozdobně vyřezávaným dveřím, které - alespoň podle Borodova - kdysi zdobily původní Jelizavetin palác, postavený na tomto místě skoro před patnácti staletími. Granátníci, proslulí přehlídkovou dokonalostí, stáli v kamenném pozoru a hlavně jejich blasterových obušků se tyčily k nebi v naprosto stejném úhlu, jako by i oni byli vytesáni z kamene, který přetrvá i proslulý vjezd do paláce. Brim se usmál. Podobné formace se mu líbily, ačkoli vyšly z použitelnosti už dávno předtím, než do vesmíru vzlétly první medvědí lodě.

"Ale že víme, jak stavět paláce, že ano, Wilfe Ansore?" zažertoval Ursis, zatímco obrovské medvědí páže, oblečené v karmínovém kabátě po kotníky se zlatými knoflíky a ozdobami, otevřelo dveře limuzíny a hluboce se uklonilo.

"Velkovévodo Borodove... generále Ursisi... admirále Brime," řekl Medvěd dokonalou avalonštinou (bezpochyby jako projev úcty k Brimovi), "Její Výsost knězina Katerina mi přikázala, abych vás přivítal v Jelizavetině paláci." Jeho rukavice - nyní mírně potřísněné zvlhlým sněhem, když otevíral dvířka limuzíny - byly jinak tak dokonale bílé, že si patrně musel navlékat pro každého přichozího nový pár.

Borodov, který díky svému titulu velkovévody patřil do té nejvyšší společenské třídy, odpověděl podle tradice a za všechny tři - opět avalonsky. "Prosím řekněte ctěné Její Výsosti knězíně, že jsme přivítáním poctěni."

Jako nejnižší společensky stojící pasažér opustil Brim limuzínu jako první; následoval ho Ursis a jako poslední vystoupil Borodov. V okamžiku, kdy byli všichni venku, Borodovův řidič tiše odejel, aby udělal místo dalšímu přijíždějícímu, a páže se znovu uklonilo.

"Prosím, jděte po červeném koberci do přijímacího sálu," řekl Medvěd znovu avalonsky. Tentokrát bylo použití cizí řeči spíše vedeno praktickými než zdvořilostními důvody, pomyslel si Brim. Vyzřel před svými přáteli do paláce, a ačkoli slova byla míněna spíše pro jeho uši, ze zdvořilosti byla pronesena přímo k Borodovovi.

Za obrovskými dveřmi - a za tenkou svislou vrstvou proudícího teplého vzduchu, provoněného kořením, která zabraňovala mrazivému zimnímu vzduchu v přístupu do paláce, zatímco umožňovala průchod hostům - bylo to

nejzdobnější schodiště (ve skutečnosti to byla schodiště dvě, opravil se Brim), které admirál kdy v celé galaxii zahlédl. Pod klenutým, pět poschodí vysokým stropem předsálí, které bylo samotné překrásně ozdobené stovkami barokních zrcadel a vyřezávaných sloupů, tohle neuvěřitelně rozlehlé schodiště zabíralo celou jednu stěnu a u vrcholku se rozdělovalo a obtékalo balkon ve druhém poschodí budovy. Jeho bohaté balustrády pak pokračovaly dál. Mezi těmito dvěma zrcadlově postavenými schodišti - a podporován balkonem - se nacházel výklenek ve tvaru obří mořské mušle, v níž se (podle Borodova) nacházela vysoká socha knjeze Sergia XIX., vládnoucího ve dvanáctém století, jenž seděl na hřbetě Bazarova, mytického vládce všech sněžných vlků.

Za tlumeného zvuku vzrušených hlasů se davem proplétala karmínově oděná pážata a přistupovala ke každému návštěvníkovi v rozlehlé mramorové hale, přijímala od nich výměnou za očíslované kotouče z ryzího zlata pláště a kabáty a odesílala je po schodišti nahoru, aby v hale nedošlo k zácpě a každý návštěvník pokračoval k balkonu a dalšími čtyřmi dveřmi k... k čemukoli, co se za nimi nacházelo, ale pravděpodobně se jednalo o nějaký přijímací sál, protože skrze šum přicházejících hostů Brim slyšel vyvolávání jmen v sodeskayštině. Vypnul termostat svého pláště, předal jej pážeti, strčil do kapsy uniformy žeton, a když byli Ursis s Borodovem připraveni, vykročili všichni tři po schodišti k sálu.

Každý jednotlivý schod byl vytesán z jediného kusu dokonalé sodeskayské žuly stejně jako podlaha prvního odpočívadla, kterou zdobila mozaika velké sodeskayské pečeti; na podlaze druhého podlaží se nacházela mozaika města Gromkova. Podlaha balkonu byla vyložena obrazem dlouhé řady starých sodeskayských kněží z kevianské dynastie, jasně rozpoznatelných podle typických zlatých rouch. Brimovi připadalo, jako by musel šlapat po umělecké galerii a skoro se mu ulevilo, když prošli dveřmi na balkon a mezi dvěma půvabně vyřezávanými sloupy vkročili do kouřem zahalené, provoněné atmosféry tanečního sálu, který se skoro vymykal jakémukoli popisu.

Plesový sál Smolnyj v Jelizavetině paláci byl skoro dvě stě iralů dlouhý a zhruba z poloviny tak široký a přinejmenším podle Brima si plně zasloužil získanou pověst. Dvacet obrovských alabastrových sloupů lemovalo dlouhé boční modrozelené stěny, které stoupaly do výše takřka padesáti iralů nad překrásně vykládanou dřevěnou podlahu k monumentálnímu baldachýnu v perlové barvě, který se klenul nad celým sálem a pokračoval nějakých dalších dvacet iralů do výšky, kde se nacházel klenutý strop. Ten byl po celém obvodu ozdoben složitými mozaikami, které zobrazovaly lesní výjevy - listy, kmeny, větve a podobně - běžné na těch sodeskayských planetách, které byly dostatečně teplé, aby se mohly chlubit nějakou formou 'léta'.

Neuvěřitelnost této kosočtvercové místnosti korunovalo osm štíhlých oblouků, které obklopovaly široká okna, vyhlížející na fantastické ledové sochy v obrovských zimních zahradách, jejichž původ se nacházel někde daleko v dějinách sodeskayských pověstí. Z každého vrcholu oblouku visel široký, dvouřadý lustr - každý z nich byl základnou tisíců svíček - který zaléval taneční sál teplým světlem, blýskajícím a odrážejícím se na volně visících odrazových plochách za nimi. Svíce vysílaly do vzduchu další oblaka kouře a propůjčovaly celému prostoru, zaplněnému veselými zářivými barvami oděvů tanečníků, tlumený, ale přesto smyslný nádech. Medvědi, lidé, okřídlení A'zurniané a dokonce i hrstka tichých, poloprůhledných Nočních obchodníků, kteří se teprve nedávno rozhodli zahájit obchod s civilizací, využívajícími nadsvětelné rychlosti, ti všichni kroužili po parketu za doprovodu nejnovější avalonské hudby, kterou vyhrával velký orchestr, stojící na vyvýšeném pódiu na jednom konci místnosti.

Těsně za dveřmi se jim uklonil elegantně oděný majordomus - bezpochyby právě jeho slyšel Brim ve vstupní hale - a zahvízdáním na stříbrnou píšťalku ohlásil příchod významných hostů, jejichž jména pak dunivým hlasem ohlásil všem přítomným. Sálem zašuměl uctivý potlesk od těch, k jejichž uším jeho prohlášení dolehlo tlumenými zvuky hudby, smíchu a hovoru v tuctech jazyků. Pak se všichni tři vydali ke konci přijímací řady. Brim se postavil na špičky a zahlédl daleko vpředu plnou postavu knjeziny Kateřiny. Ve sněhobílém oděvu, posetém tisíci vzácnými kameny ze všech konců S.S.S.R. vypadala - velmi zdrženlivě řečeno - velice zářivě.

Ursis si žíznil olízl rty. "Teď už jen Kateřina a ta strašná přijímací řada stojí mezi námi a nezčeřeným oceánem meemu," řekl s jiskrou v oku.

Brim se usmál a kývl bradou k vířícím tanečnickům. "To mi chceš namluvit, že nestrávíš celý večer tancem?" zeptal se žertem.

"Aha!" zvolal Ursis. "Takže tohle oni dělají, tančí, ano?"

Brim položil Ursisovi na rameno ruku. "Ani já si tím nejsem tak docela jistý, starý příteli," odpověděl s pohledem na taneční parket. "S těmi novými kroky, které na Avalonu loni vynalezli, nikdo neví, jestli ještě tančí, nebo se opile potácejí."

Borodov se usmál. "Mně připadá, jako by se pokoušeli o cokoli, jen ne o slušný tanec."

"Na těchhle zimních večírcích," prohlásil Ursis, "je slušnost často ta poslední věc, na kterou se myslí." Pokýval hlavou. "Obzvlášť dnes, kdy všichni ví, že zanedlouho mohou jejich jména stát na seznamu válečných obětí. To se zdrženlivostí dělá úplné divy..."

Páže v rumělkovém kabátci, zlaté vestě, bělostných kalhotách po kolena a punčochách uvedlo Brima před prvního hodnostáře - prošeďivělého starého admirála sodeskayské obchodní flotily, který sevřel Brimovu ruku takovou silou, že Carescrian jen zalapal po dechu. Jeho žena, urozená Medvědice s velkýma očima a čenichem, na němž se začínaly teprve objevovat první šediny, byla jeho pravým opakem. Vedle ní stál armádní generál, s nímž se Brim setkal již dříve na 'manévrech'. Pak tři vévodové a vévodkyně; velvyslanci z Fluvanny, A'zurnu, Lixoru a Effer'wycku s manželkami. To už se tři přátelé blížili ke konci řady. Poslední velvyslanec - nejbližší ke knjezině, jak se patřilo na nejbližšího a nejmocnějšího spojence Sodeskaye - stál velvyslanec Avalonu S. Crellingham Browning, velice silný a vlivný příslušník Onradova dvora. Byl vysoký a vznešený s úzkým knírkem a pyšnými očima a na Brima se podíval s mírným úsměvem. "Ano," řekl a našpulil rty, "myslím, že jsem vás nedávno viděl na tom sodeskayském cvičení, admirále. Vy jste ten Carescrian, že?"

Brim se v duchu naježil. Carescria byla nejchudším sektorem celého Impéria a on musel skoro celou kariéru bojovat s předsudky, které to přinášelo. Nicméně během posledních let se císař začal čím dál více zaměřovat na mohutný průmyslový potenciál tohoto sektoru - a těžce pracující, pilní lidi, kteří stejně jako Brim často stáli v prvních liniích. "Máte pravdu v obou bodech, pane vyslanče," řekl a přimhouřil oči. "Skutečně jsme se viděli na Vortuce - a skutečně jsem Carescrian."

Velvyslanec zamyšleně pokýval hlavou. "Jsem opravdu rád, že se s vámi mohu setkat osobně, admirále," řekl nakonec. "Sleduji už nějakou dobu s velkým zájmem vaši fascinující kariéru. Carescriané jako vy a Baxter Calhoun prokazují vašemu lidu a celému Impériu obrovské služby."

Brim, kterého vyslančova slova příjemně překvapila, se zmohl jen na zakoktání: "Je mi skutečně ctí, pane vyslanče." Muž zavrtěl hlavou. "Pravda není žádná obzvláštní čest," řekl tiše a pomalu a pak se otočil doprava. "Drahá," řekl, "dovol, abych ti představil admirála Wilfa Brima z naší Imperiální flotily - a pokud jsem přesně informován, hrdinu nedávné bitvy o Avalon."

Se zrudlými tvářemi se Brim podíval do očí překrásně oblečené, nádherné ženě, která měla náhle na tváři neuvěřitelně užaslý výraz. "Wilf Brim?" zalapala po dechu.

A právě v tom okamžiku ji Brim poznal. "Marsha Browníngová," řekl tiše. Ztěžka polkl a znovu zrudl. Proč, u Vesmíru proč jen si dovolil sehrát tu maškarádu tenkrát v budově vyslanectví?

"Vidím, že už se znáte," poznamenal vyslanec.

"My jsme se... ehm, my jsme se už setkali před několika dny na vyslanectví," odpověděla žena a podle temného ruměnce bylo jasně znát, že ani ona neví, co říct.

"Dobrá. Dobrá," řekl vyslanec nepřítomně a obrátil se k Ursisovi, aby ho mohl přivítat.

"Ale že jste mi nějaký pomocník z oddělení záznamů, admirále," zašeptala a s jasnými rozpaky se podívala na Brimovy zlaté nárameníky. Pak jí v očích zableskl hněv. "Nejspíš jste si ten malý žert musel pěkně užít."

"M-Marsho," zakoktál Brim. "Nechte mě, ať vám to vysvětlím."

Na okamžik se ženinych rtů dotkl úsměv a pak přikývla. "Dobrá," řekla, "myslím, že si nějaké to vysvětlení zasloužím. Ale později - až skončím tady v tom uvítacím výboru."

"Možná bych vás přece jen mohl pozvat na ten šálek cvcesse', co myslíte?" zeptal se napjatě.

"Klidně to můžete změnit na logishský meem, ten je tady k máni zadarmo," našpulila rty.

"Dva logishské meemy," řekl rozhodně.

"Já si vás najdu," odpověděla a rychle se otočila k obrovitému Medvědovi, který stál po její pravici. "Barone Uilovskij, dovolte abych vám představila admirála Wilfa Brima z naší Flotily..."

Po Uilovském následovali baroni Tasnovič, Horogord, Kravinskij a Vorao a pak už si Brim potřásal rukou se samotným Orlovským.

"Ach, admirále," řekl hrabě vysokým afektovaným hlasem, "jak rád se s vámi poznávám." Jeho ruka připomínala Brimovi teplého, ale velice mrtvého jesetera. Podíval se na Borodova. "Ano," dodal, "vy jste vlastně ten imperiální host Anastase Alexeje. Prosím, užijte si návštěvu Sodeskaye co nejlépe." Než se mohl Brim vůbec nadechnout k jedinému slovu, předal už ho Orlovskij knjezině. "Vaše Výsosti," protáhl, "dovolte, abych vám představil admirála Wilfa Brima, jednoho z Onradových lidí."

"Admirále," řekla knjezina s úsměvem, "jsem tak ráda, že jste dnes večer mohl přijít." Z této blízkosti vypadala ještě větší než předtím. Ale přestože byla, vyzařoval z ní jistý masivní půvab a šarm, který byl sice součástí osobnosti všech Medvědů, v jejím případě však byl ještě silnější. Upřela na něho odtahitý pohled. "Nikolaj se o vás zmiňoval," řekla tiše.

"Jsem nanejvýš poctěn, Vaše Výsosti," odpověděl Brim.

"Možná," řekla, "to budeme my Sodeskayané, kdo bude poctěn, než se vaše návštěva nachýlí ke konci." Pokynem hlavy ho předala do péče dalšímu karmínově oděnému majordomovi, který ho odvedl stranou a vysvětlil mu umístění občerstvení, baru a dalších světských zařízení. Brzy se k němu připojili Ursis a Borodov a společně se vydali pátrat po meemu.

Brim se svými dvěma přáteli procházel davem, tu a tam se zastavovali, aby ho Ursis s Borodovem mohli představit někomu, koho uznali za vhodného. Obvykle se s novými známostmi setkával rád; nicméně během půldruhého metacyklu musel absolvovat dva celé cykly rozvázných tanců i navzdory všem složitým výmluvám, které si vymýšlel (často tvrdil, že by raději sám bojoval s tuctem GH -262 najednou). A i když mu připadalo obtížné tančit s lidskými ženami, stejné kroky s Medvědicemi - z nichž některé byly skoro o polovinu větší než on - byly takřka nemožné. Proto mu připadalo jako vítaná přestávka, když se jeho dva přátelé pustili do hlubokého hovoru s medvědim historikem a on mohl zahájit ústup do jedné z hlučných občerstvovacích místností, aby dal odpočinout nohám. Posadil se na právě uprázdněnou stoličku poblíž konce barového pultu, u něhož se mísili hosté všech ras a tělesných typů, objednal si pohár logishského meemu a mezitím se snažil rozřadit a přiřadit k jednotlivým tvářím ten takřka milion jmen, která během doby, která uplynula od jeho příchodu, zaslechl. Medvědi, lidé, Lixoriané. Bylo to k zbláznění, protože jediná tvář, kterou neustále viděl před očima, patřila Marše Browníngové a bylo mu jasné, že se těší, až se s ní konečně znovu setká. Sklopil oči k vykládané desce barového pultu, když ucítil na paži dotek cizí ruky.

"Tak co, pozvete mě na ten meem?" zeptala se za jeho zády Marsha Browníngová.

Vzhlédl a - alespoň už se usmívala - přikývl. "Slíbil jsem vám dva," řekl a sklouzl ze stoličky.

"Začneme pro pořádek jen jedním," odpověděla a půvabně se usadila na místě, které jí uvolnil. "Už jsem měla dva o

něco dřív a sám víte, jak je jednoduché mě poplést i v okamžiku, kdy jsem střízlivá."

"Tak dobře," řekl Brim a pokynul číšníkovi. "Myslím, že jsem si to zasloužil."

Vůbec poprvé se Browningová zasmála nahlas. "Nejspíš ne tolik, jak jsem se vám snažila dát najevo," připustila. "Když na to tak myslím, nejspíš jsem vám nedala moc příležitostí mě z toho omylu vyvést."

"Možná ne zpočátku," odpověděl Brim, kterému se - navzdory nejlepšímu úmyslu - líbil způsob, jakým ho dav k této přitažlivé ženě tlačil. Voněla tím nejsvědnějším parfémem, jaký kdy cítil. "Ale později, když jsem měl spoustu příležitostí k tomu, abych něco řekl, jsem mlčel jako zařezaný," pokračoval. "Myslím, že tehdy už se mi ve vaší společnosti líbilo natolik, že jsem nechtěl, aby to odpoledne skončilo dřív, než bylo nutné."

Číšník přinesl Browningové sklenici s meemem a ona se mlčky napila, pak ji postavila na desku pultu a našpulila rty.

"Je to zvláštní," poznamenala pak tak tiše, že ji Brim v přeplněné místnosti sotva slyšel, "ale mně se to odpoledne líbilo také - natolik, že jsem tu práci protahovala, jak se dalo, abych se s vámi nemusela rozloučit moc rychle."

Brim se napil meemu a zároveň sklouzl pohledem k jejímu výstřihu. Ucítil vlnu vzrušení, i když měla poněkud provinilý příchod - koneckonců, přece jen byla vdaná. "Nemusela jste tu práci vůbec protahovat," řekl. "Měli jsme si toho tolik co říct, že jsme toho namluvili daleko víc, než pracovali." Zasmál se. "To jsme ale pěkný párek lenochů."

"Bylo mi moc líto, že jsem s vámi nemohla jít na ten šálek cvcesse', než jsme se rozešli každý po svém," řekla a sklopila oči, "ale..." Skoro nepozorovatelně pokrčila rameny a vypila pohár do dna.

Brim se zhluboka nadechl. Pocity se mu velice rychle vymykaly z ruky. Mezi ním a touto krásnou ženou fungovala veškerá myslitelná chemie. Ale stejně jako toho odpoledne, kdy se setkali poprvé, se nedokázal přinutit k tomu, aby zastavil vír okolností, který se kolem nich rotočil, a pokud se šeredně nemýlil, cítila se úplně stejně. Po chvíli tíživého ticha k němu vzhledla a usmála se. "Nejspíš bych vás měla nechat, ať se můžete vrátit do světa vlivných známostí," řekla.

"Mohu vám nabídnout ještě jednu sklenici?" vyhrkl Brim. "Pokud si vzpomínám dobře, tak jsem vám slíbil dva meemy." Usmála se a na okamžik se zahleděla do prázdného poháru, který stále ještě držela v ruce. "Ale že jsem tenhle vypila pěkně rychle, co?" zeptala se.

Brim se podíval na svůj pohár, který navzdory tomu, že byl první, byl stále ještě poloprázdný. "Možná jste měla žízeň," nadhodil.

"Možná," odpověděla. "A možná ne. Ale dobře, můžete mi objednat další pohár - pokud mi slíbíte, že toho nezneužijete."

Poslední větu řekla s bezstarostným pokrčením ramen a úsměvem, ale Brim si byl jistý, že její slova obsahují daleko více úmyslu, než by se mohlo zdát. "Počítám, že by bylo docela těžké vás zneužít v takovémhle davu," řekl a pokynul číšníkovi. "Kromě toho si rozhodně hodlám vychutnat veškerou pozornost, kterou mi můžete věnovat." Pak se zamračil. "Ale nebude to velvyslanci, ehm, vadit?"

"Ten má příliš mnoho starostí s vlastním politikařením na to, aby ho vůbec napadlo žárlit," řekla, zatímco před ní číšník stavěl další pohár meemu. "Pokud jste se ptal právě na tohle."

Brim neodpověděl a na okamžik se mezi nimi znovu rozhostilo ticho. Pak vzhledla a usmála se. "Většinu času je strašně zaměstnaný a takhle už to je spoustu let, takže počítám, že kdybych se rozhodla, že se vůbec nechám zneužít, nebyly by s tím nějaké větší potíže."

"Jsem si jistý, že jste k něčemu podobnému měla... ehm, nespočet příležitostí," řekl Brim a myslel to vážně, nikoli jako projev galantnosti.

Podívala se mu zpřímá do tváře. "Pár jich bylo," přiznala, "většinou návštěvníci jako vy." Smutně se pousmála.

"Myslím, že na planetě, kde jsou všechny ženy v dohledu Medvědice, vypadám daleko přitažlivěji, než jaká ve skutečnosti jsem."

"Podobné názory byste měla nejspíš přenechat těm povolanějším mezi námi," řekl Brim právě ve chvíli, kdy je k sobě dav znovu přimákl. Dotýkali se tak těsně, že pocítil, jak mu do jistého místa v rozkroku začíná proudit krev a po chvíli se od ní raději pro jistotu odtáhl.

"Nemusel jsi vůbec couvat, Wilfe," poznamenala a znovu upila meemu. "Docela se mi líbilo, když jsi byl takhle blízko." Brim cítil, jak mu rudnou tváře. "A to ani zdaleka netušíš, jak se to líbilo mně," odpověděl, "ale obávám se, nu..."

Marsho, ty jsi zatraceně vzrušující žena a..."

"Děkuji, Wilfe," řekla. "Ty jsi také rozhodně vzrušující muž." Podívala se mu vážně do očí. "Zatraceně," řekla, potřásla hlavou a na rtech se jí zavlínil smutný úsměv. "Takže takhle jsem skončila - sedím si tady spokojeně opilá a tisknu se k prvnímu muži, se kterým bych po dlouhých letech ráda podvedla svého manžela a -" Náhle zmlkla, sklouzla ze stoličky a podívala se mu do očí. "Než dojde na to, že by jeden z nás litoval toho, co se tu dnes večer stalo, raději si zaběhnu na toalety přepudrovat nos a udělat něco s tím, co mi vsakuje do kalhotek. A pak půjdu domů - a až se příště setkáme, ty budeš zase admirál Brim."

"M-Marsho," zakoktal Brim, "je mi opravdu strašně líto, jestli jsem..."

"Ne, můj nejdražší Wilfe, ty jsi neudělal nic," řekla a pohládila ho po tváři. "To já jsem ta, kdo musí litovat, že na tebe od našeho setkání nedokázal zapomenout a teď... nu, musím ti přinejmenším poděkovat, že jsi dokázal, abych se zase poprvé po dlouhé době cítila opravdu sexy."

Brim cítil, jak se mu její ruka na okamžik přitiskla na rozkrok.

"Ráno si určitě neodpustím, že jsem to udělala," zašeptala, "ale je krásné vědět, že ještě takhle na muže dokážu zapůsobit." Pak ho lehce políbila na tvář a zmizela v davu.

Brim si pamatoval jedině to, že se honosného bálu - který trval až do okamžiku, kdy dvojhvězda planety stála vysoko nad obzorem - účastnil, že mluvil s ostatními, že s nimi dokonce i tančil. Nic víc. Trvalo skoro celý týden, než parfém Marshi Browningové vyvanul z jeho košile - a než se tak stalo, zakázal ji Barbousseovi odnést do prádelny.

Všude jinde po celé galaxii válka pokračovala s neztenčenou silou a Avalon musel téměř každý den čelit náletům i navzdory tomu, že hlavní síly Ligerů se soustředily na přípravu sodeskayské invaze. Torondské jednotky velkovévody Rogana LaKarna, nejsilnějšího a nejdůležitějšího spojence Ligy, se pomalu propracovávaly hvězdným systémem Fluvanny a snažily se Avalon odříznout od posledního velkého dodavatele krystalů pro lodní pohony. V již obsazených královstvích Lamintiru, Korbu, Gannatu, A'zurnu a Effer'wycku drželi černě oděni dozorcí místní vyhladovělé obyvatelstvo jako rukojmí a krutě a za použití všech prostředků, které jim dokázaly přijít na mysl, prosazovali své tvrdé požadavky.

Od plesu hraběte Orlovského neuběhl ani týden a nov Vobok začal zkoušet pevnost sodeskayských hranic. V malých potýčkách, které zahrnovaly prostor jednoho dvou planetárních systémů, jeho vojáci obsadili důležitá střediska, drželi je dokud nedorazily sodeskayské posily, a pak uprchli ze zničených měst, kde vyhubili většinu obyvatelstva na lodích, naložených až po okraj kožešinami.

"Teď už to nebude trvat dlouho," zabručel Ursis k Brimovi a Borodovovi jednoho večera, kdy venku zuřila vánice. "To, jak znásilňují mizerně bráněné pohraniční provincie, jsou poslední zkoušky nanečisto." Všichni tři seděli před obrovským krbem, upíjeli meem a plánovali následující sérii setkání s knjezovým ministrem výroby.

V tom okamžiku vstoupil do místnosti Borodovův osobní sluha Jakov Alksnis. "Je tu zpráva pro vás, admirále Brime," řekl.

"Od koho, Jakove?" zeptal se Brim.

"Od kapitána Potyra Simonovika," odpověděl Alksnis. "Nařídil mi, abych vám připomenul, že jste nedávno letěl v jeho, ehm...ZBL-4."

"Ano, samozřejmě," řekl Brim a rozhlédl se po místnosti. "Vezmu si ji tady."

"Dobrá, admirále," přikývl Alksnis. O chvíli později se v kulovitém monitoru na poblíž stojícím stole objevila hlava a ramena Potyra Simonovika.

"Dobrý večer, admirále," řekl kapitán avalonsky a rozhlédl se po místnosti. "A přeji dobrý večer i vám, doktore Borodove a generále Ursisi." Přikývl. "Prosím, omluvte mě, jestli ruším, ale admirálu Brimovi spadla do klína skvělá příležitost, jak se teď hned proletět v JM-2 Ro'stoviku."

"Teď hned?" zeptal se Borodov. "Uprostřed večera?"

"Uprostřed sněhové vánice?" dodal Ursis.

"Podle navigátorů Ro'stoviku je tohle právě to nejlepší počasí pro cvičný let jejich lodí," odpověděl bez žertů Simonovik. "Mráz a sníh potěší i malá štěnatá ledových vlků', jak se říká."

"Já chci jít!" vyhrkl Brim. "Kde je ta loď a jak se k ní dostanu?"

Simonovik se usmál. "Ro'stovik si přiletí pro vás," řekl. "Dva přátelé, kteří budou tou oblastí prolétat, vás prostě vyzvednou. Bude to jednoduché. Oba mluví avalonsky... tedy alespoň víceméně. Můžete se okamžitě připravit?"

"To se vsaďte, že se můžu připravit!" zajásal Brim. "Ale kam mám jet? Na Tomošenkův kosmodrom? Na Bu'donnyj?"

"Ne, ne," zavrtěl Simonovik s úsměvem hlavou. "Jen zůstaňte na usedlosti doktora Borodova. Přátelé přistanou s Ro'stovikem přímo tam."

"To přece nemohou," řekl Brim se skutečnou starostí v hlase. Všichni přece věděli, že vesmírné lodě potřebují k přistání a vzletu vodní hladinu - nebo v případě jejího nedostatku Bectonovo potrubí. A u usedlosti se nacházelo jen jezero. "Musí letět na Bu'donnyj nebo na Tomošenko," varoval kapitána. "Kdyby chtěli přistát tady, tak se zabijí."

"Ne v Ro'stoviku," řekl Simonovik s úsměvem. "Stačí jim jen jakákoli rovná plocha nějakého čtvrt c' lenytu dlouhá."

Otočil se a promluvil s někým mimo obraz, pak přikývl. "Přátelé říkají, že usedlost už mají na dohled - a vzadu je spousta volného místa pro přistání. Na druhé straně, za jezerem."

Náhle se celý dům zachvěl v základech, když z nebe zaburácelo děsivé dunění a postupně zase zaniklo. Takový strašlivý řev mohly vydávat jen gravitační generátory. Velké gravitační generátory.

"Ach," poznamenal Simonovik s úsměvem, "podle zvuku generátorů to museli být naši přátelé v Ro'stoviku. Pak se musíme rozloučit." Na okamžik zvedl obočí. "A admirále," dodal, jako by si právě na něco vzpomněl, "neřekl jsem našim přátelům nic o vaší hodnotě, takže je jen na vás, v jak označeném skafandru se před nimi objevíte. Je to v pořádku?"

Brim se zamračil. "V pořádku," řekl nejistě.

"A... admirále Brime, ještě možná jednu věc..."

Tentokrát se Brim usmál. "Ano?" zeptal se.

"Pokud na vás udělá naše JM-2 stejně dobrý dojem jako ZBL-4 před několika dny, pak mnozí z nás počítají s tím, že se o tom zmíníte na patřičných místech a zasadíte se pokud možno co nejvíce o její masovou výrobu." Ukončil spojení dřív, než se mohl Brim vůbec nadechnout k odpovědi.

Brim popadl plášť Flotily, který mu mezitím přinesl k zadním dveřím Barbousse - jak to ten člověk mohl vědět? - a vyrazil do divoké vánice právě včas, aby mohl sledovat, jak se ze sněhu a větru vynořují naváděcí světla možná nějakého jeden a půl c' lenytu daleko. O několik okamžiků později se naváděcí světla proměnila v oslepující supernovy a obrovský hranatý a klínovitý tvar mu zahřměl nad hlavou, označen zelenými a červenými pozičními světly. V následující chvíli vzduch naplnilo děsivé hromové burácení, které už Brim slyšel uvnitř - nemohlo být nejmenších pochyb o tom, že poblíž pracují ohromné vojenské gravitační generátory. A byly jen mírně mimo rytmus. Přitáhl si límec pláště blíž ke krku, zapnul termostat a sledoval, jak ta loď... nebo cokoli to bylo... zakroužila nebezpečně nízko nad zemí a zvedla příď do takřka kolmého výkřutu. O nějaký c' lenyt dál se loď ve vichřici, která skoro zatmívala poziční světla, srovnala a začala klesat. Brim zatnul zuby; během let, která strávil v armádě, už viděl spoustu nouzových přistání -

mnoho z nich z místa navigátora. Nikdy to nebyla hezká záležitost. Světla klesala níž a níž a zaplavovala oblast nedaleko od usedlosti jasnou září. Pak loď dosedla na zem ve víru sněhu a jasných protogravitonů - ale neozval se zvuk nárazu a místo toho Brim slyšel jen vyrovnané burácení generátorů, nyní přezazených na neutrální, které se blížilo, jak se blížila samotná loď, jež se nakonec zastavila nedaleko od něho, a to, co jí trčelo z břicha, byla...

"Kola!" zalapal Brim po dechu. Obrovská, silná kola na podvozku - jedno přímo na přídi a další po stranách přímo v těžišti. Tak proto mohla tahle loď přistát prakticky kdekoli! Tato starodávná zařízení bude během vzletů a přistání nejméně dvakrát tak těžké ovládat než normální vztlakové generátory. Ale u Voota, dovolovaly bezpečné přistání na jakémkoli rovném povrchu - a to bez ohledu na váhu lodí!

Někdo na letovém můstku zapnul hlavní reflektory a začal pojíždět směrem k budově usedlosti; opatrně se přitom vyhnul Borodovovu jezeru. Když se k nim Ro'stovik blížil, uvědomil si Brim, že je na vesmírnou loď poměrně malý - přinejmenším ve srovnání s třídou Starfury, kterou řídil nejčastěji - neměl na délku více než sto padesát iralů.

Pak se stroj otočil přímo k usedlosti a tři světlomety vypalovaly do zasněžené temnoty bolestivě jasné kruhy. Trup, ukrytý za nimi, vypadal jako skála o velikosti domu. Navigátor vyhnal pravoboční generátor do obrátek, ten se zatočil podél pravého kola a zastavil se souběžně s budovou.

...a Brim zjistil, že ho oči během cvičení neklamaly. Ro'stovik byl skutečně tvarovaný do prostého klínu s ostrým hrotem vpředu a dvěma dalšími hroty podél zádi. Ale tím veškerá jednoduchost končila. Obě strany klínu se zhruba v polovině trupu zakulacovaly a na zádi končily širokými gravitonovými výpustěmi. Bylo jasné, že v těchto obrovských prostorách jsou uloženy gravitační generátory - společně s energetickými komorami. Možná dvacet iralů za předním okrajem se v horní části trupu nacházela chladicí vpusť, která jasně dávala najevo, že stroj bude většinu provozní doby trávit v atmosféře; vesmírné chladiče by byly umístěny na úplně jiném místě. Hranaté řady hyperobrazovek tvořily letový můstek přímo uprostřed trupu, kde se zvedal zhruba třetinu cesty od příde a rozpínal se do klínu až nějakých dvacet pět iralů od zádi, kde končil vysokým směrovým kormidlem, další jasnou známkou toho, že vesmírná loď - pokud to skutečně vesmírná loď byla - toho ve vesmíru samotném příliš mnoho nenalétá.

A teprve pak zjistil důvod obrovské příďové chladicí vpusti. Pod samotnou přídí vyčnívaly hlavně dvou neuvěřitelně velkých destruktorů. Už samotný palebný mechanismus těchto zbraní bude vyžadovat spoustu chlazení - a když zahájí palbu... Usmál se. Medvědi bezpochyby předvedli další ze svých konstrukčních zázraků. Postavili něco, čemu se bez nadsázky dalo říkat létající tank.

Čtyři malé věže - dvě nahoře a dvě pod trupem poblíž levoboku - poskytovaly jistou ochranu před nepřáteli, nalétávajícími zezadu, ale ty v horní části trupu maskovala obrovská směrovka a všechny čtyři destruktory střední ráže dohromady budou sloužit pouze k tomu, aby navigátor Gantheissem nalétával zezadu s maximální opatrností. Nicméně Ligeři, kteří se nešťastnou shodou okolností octnou před příďovými destruktory této malé sodeskayské krásky, budou velice rychle rozptýleni do všech koutů vesmíru ve formě subatomických částic.

Brim se podíval nahoru k řadě hranatých hyperobrazovek, k poblikávajícím barevným bodům světla na můstku. Navigátor lodí, ozářený zespodu obrazovkami a výstupy, sáhl ke stropu a v blyštivých oblacích gravitonů vypnul generátory. Náhle usedlost obklopovalo znovu jen vytí větru, doprovázené tichým praskáním chladnoucího kovu. Brim s naprostým úžasem zavrtěl hlavou, když k němu víchř přinesl vůni rozžhavených obvodů. JM-2 byla ve srovnání s jinými loděmi možná malá, ale zblízka za bouřlivé noci vypadala rozhodně větší než bitevní loď - a byla stejně tak nebezpečná!

Několik iralů za příďovým kolem se dolů otevřel poklop a k zemi se z něj vysunul žebřík. V tomž okamžiku se jedna z hyperobrazovek odsunula stranou, ven se vyklonil Medvěd ve skafandru a zvedl hledí přilby. "Zdraví budete, pánové," zabručel hlubokým, hrubým hlasem. "Přijeli jsme vzít pana Brima na projížďku Ro'stovikem. Je to dovoleno. Nuže?"

"Dovoleno... ano!" odpověděl Brim nadšeně. "Jen počkejte, až se převléknou do skafandru. Hned jsem u vás!"

"Máte jej připravený v pracovně, admirále," řekl Barbousse tiše. "Pomůžu vám do něj."

"Díky, šéfe," řekl Brim a vykročil rázně k budově usedlosti. "Ale jak jsi mohl vědět, že...?"

"Mám uši otevřené, admirále," odpověděl nevzrušeně Barbousse.

"Ale jak?" zeptal se Brim. To už byli uvnitř a on strčil nohu do boty a utěšňoval si nohavice. "A navíc," řekl, když se podíval na nárameníky skafandru, "jak jsi věděl, že máš odstranit admirálské označení?" Jedinou ozdobou jeho skafandru byla nyní pouze navigátorská kometa.

"Povyprávím vám o tom, až se vrátíte, admirále," odpověděl Barbousse a podržel skafandr otevřený v ramenou, zatímco se Brim soukal do rukávů. "Kromě toho byste určitě nechtěl narušit naši 'sít' poddůstojníků, že ne?"

Brim se uchechtl, zatímco utěšňoval skafandr a utahoval si kolem pasu pás s pouzdrém na blaster. "Rozhodně ne, pokud funguje takhle spolehlivě," řekl.

"Dobrý let, admirále," zasalutoval Barbousse a podal Brimovi přilbu. "Podle toho, co vím, vás čeká spousta nových věcí."

Brim se na okamžik zamračil, když zasunul služební blaster do pouzdra a uzavřel chlopeň. "Co o tom vlastně víš, šéfe?" zeptal se, nasadil si přilbu na hlavu a s tichým zasyčením aktivoval spoj.

"Moc ne, admirále," odpověděl Barbousse. "Takhle mi to bylo řečeno a já ani nedostal příležitost k tomu, abych se nějak vyptával."

"Takže to budu muset zjistit sám," přikývl Brim. "A díky, šéfe. Tu přípravnou práci navíc oceňuji." Vykročil ke dveřím.

"Já vím, admirále," zavolal za ním Barbousse s úsměvem. "Právě proto jsem se do toho dal."

Brim k lodi doběhl, jen se ještě se svými přáteli rozloučil vztyčenými palci a pak už se přikřčil pod trup, kde nahmatal žebřík a vylezl po něm dlouhou, svislou trubicí na letovou palubu. Hyperobrazovkami zamával Ursisovi a Borodovovi, kteří stáli venku na sněhu, a otočil se ke svým hostitelům. Jeden z nich seděl v křesle navigátora a druhý mírně za ním v křesle těsně za dvěma ovládacími pulty.

"Daša Poupyčev," představil se navigátor a podal mu ruku. Pak ukázal na Medvěda za zády. "Spolunavigátor Miška Bžtva."

V šeré záři řídicího pultu si Brim uvědomil, že oba Medvědi se na něho usmívají hustými kníry, které jim spadaly po obou stranách čenichů - patřili k obávané rase 'divokých' Sodeskayanů, o které se mezi lidmi často mluvilo, ale málokdo se s nimi setkal osobně.

"Jinak taky Daša a Miška," poznamenal Poupyčev, zatímco drtil Brimovi ruku v nadšeném sevření. "Jinak by ses celou noc učil vyslovovat naše jména a k litání bychom se vůbec nedostali. Bude to tak v pohodě, pane Breem?"

Brim oplatil Medvědovi úsměv a potřásl si rukou - velmi bolestně - s Bžtvou. "V pohodě," odpověděl. "Já jsem Wilf."

"Dobře," mlskl Medvěd jazykem. "Tak se posad' do toho křesla vpravo, Weelfe. Přímou ledovým vlkovi do chřtánu." Přehodil několik spínačů, podíval se na spolunavigátora a kývl bradou k pravobočnímu panelu. "Řekni mi, až budeme mít plnej kotel, jo?"

Brim vyhlédl postranní hyperobrazovkou ven a usmál se. Celá pravoboční strana lodi náhle ožila nebezpečně vyhlížejícími blesky energie, které klouzaly po povrchu trupových plátů - neklamně znamení plně energizovaných generátorů.

"Plnej kotel vpravo," odpověděl za jeho zády Bžtva.

Startování obrovských generátorů nebyla nijak jemná záležitost. Na vyvýšeném navigačním panelu začalo nejdřív divoce poblikávat zelené světlo, ale pak se ztlumilo. V následujícím okamžiku se celá vesmírná loď rozechvěla, zatímco se z chladicích výpustí vyřinul silný a neuvěřitelně hustý oblak protogravitonů, který okamžitě odnesl vítr. Generátor se divoce zasmíkal, gravitonový přívod se rozkašlal a Brimovi vyskočilo srdce do krku. Barbousse měl pravdu. Něco takového v životě opravdu nezažil - ani v těch dávných letech, kdy jako mladík řídil obávané a zrádné carescianské rudné dopravníky.

"Zatím žádný radiační požáry," dodal Bžtva a v hlase jako by mu zaznělo překvapení.

Poupyčev zvedl mírně obočí a ohlédl se na Brima. "To je vždycky dobrý znamení!" prohlásil pyšně.

Brim ztěžka polkl a pokusil se o povzbuzující úsměv.

O chvíli později navigátor nahodil i druhý generátor. Ve spolupráci s druhým, pokašlávajícím a neuvěřitelně hlučným generátorem produkoval dost hluku a vibrací na to, aby slabšímu jedinci rozházel obratle páteře po širokém okolí. Brzy se ale oba stroje usadily v hladkém, klidném rytmu a v tom okamžiku Poupyčev bez varování zapnul lokální gravitaci.

"Seš přivázaný, Weelfe?"

Brim zoufale polkl žluč a náhle si uvědomil, že z křesla visí sedmidílný systém bezpečnostních pásů, který už používal na palubě tanku. Spěšně se upnul do postroje a utáhl jednotlivé pásy tak, až ho zabořily. "Teď už jsem," odpověděl pak zúženým hrdlem.

"Na olýsalýho člověka to nebylo špatný," poznamenal Poupyčev. "Ty už si to někdy dělal?"

"V tanku," odpověděl Brim, který právě ovládl svůj žaludek.

Medvěd se usmál - několik zubů mu chybělo, ale oba tesáky měl ozdobeny po medvědímu způsobu nějakými drahokamy. "Todle není žádný podělaný tank," prohlásil pyšně. "Todle je zabiják tanků." Pak bez dalších slov uvolnil brzdy a pojížděl směrem k mytíně, na které přistál, a břízy po obou stranách se v prudké smršti volných protogravitonů ohýbaly skoro až k zemi.

Natočili se proti větru a zastavili zádi k prastaré kamenné zdi, která oddělovala usedlost od pečlivě udržovaných polí.

Poupyčev jeden po druhém otestoval oba generátory a ruce mu přebíhaly od jednoho pultu a spínače ke druhému.

"Připravený?" houkl pak.

Brim se instinktivně podíval na řady výstupů - byl to jen velice jednoduchý panel, nastavený tak, jako by se někomu jednotlivé výstupy a přístroje vysypaly z pytle přímo na přístrojovou desku. Ale něco nebylo v pořádku. Dva velké výstupy gravitonového tlaku na pultu pohonu vypadaly jako poháry meemu. A ukazatele obou stály na nule. "Počkej chvíli," řekl, "Ty pomocné záklopy fungují?"

Poupyčev se zvědavě podíval na pult, jako by jej viděl poprvé v životě. "Všechno tady funguje, jak má," řekl pak.

"Když mám pedály takhle stažený, tak mi to nemůže ukazovat vůbec nic."

Brim přikývl, ačkoli nepochopil ani slovo.

"Radši ji vykopnu nahoru sám," řekl Poupyčev a pohodlně se usadil v křesle. "Máme to tady trochu na krat'asa..."

Medvěd zahltl generátory, a i navzdory lokální gravitaci Brim cítil, jak ho síla tlačí do opěradla křesla. O zlomek vteřiny později už se nacházel obrovský klín hluku a vibrací ve vzduchu a rozřinčel všechno nádobí od kuchyně usedlosti až do středu samotného Gromkova. S několika dutými údery a nárazy se kola podvozků zatáhla do příslušných komor, Poupyčev zvedl obě ruce od řízení a otočil se k Brimovi. "Tak!" překřičel generátory.

A náhle Brim seděl u řízení Ro'stovika, té nejhluchnější, nejšílenější a nejneuvěřitelnější vesmírné lodě, jakou kdy v životě viděl. Od okamžiku, kdy se jeho ruce dotkly řídicí páky, mu bylo jasné, že Barbousse měl naprostou pravdu, když mluvil o spoustě nových věcí. Tohle nebyla žádná Starfury a nepodobalo se to vůbec ničemu, co se mu kdy dostalo do ruky. Řízení bylo tak tvrdé - ačkoli nikoli obtížné - jak to očekával u podobně těžké lodi. Ale přes to všechno se masivní malá loď hnula vždy přesně tam, kam chtěl, a přesně v okamžiku, kdy to chtěl - a to mu velice rychle dodalo sebedůvěru. Navíc se zdálo, že prudká bouře, kterou letěli k nebesům, nemá ani nejmenší vliv na její letovou trasu.

"Chceš si zkusit, jak se s tím kýblem přistává?" zeptal se Poupyčev. "Bžtva nám zařídil povolení na zvláštním pásu na Bud'onným."

Brim se ohlédl přes rameno na menšího Medvěda, který právě s někým rychlou sodeskayštinou hovořil mikrofonem přilby, a když si všiml jeho pohledu, nadšeně přikývl. "Jsi na správném přistávacím vektoru, Weelfe," řekl. "Jen drž kurs, na budících jedna jedna pět a tou polívkou proletíme jakoby nic."

"Jdeme na to," řekl Brim a stahoval ovladače tahu, dokud se ručička rychloměru neusadila na číslici 115.

"Drž tu rychlost," řekl Poupyčev a jeho ruce se roztančily nad prostředním pultem. "Vztlakový klapky máme dole... podvozek je venku..." Zahleděl se na monitor. "Sklop ten čumák!"

"Pravoboční kolo venku - levoboční taky," potvrdil Bžtva zezadu, když vyrazili z mračen do plné sněhové vichřice. V pravoboční hyperobrazovce zazářila světla Gromkova.

Brim zahledl přistávací vektor takřka okamžitě. Mírně přišlápl směrovací motor a malá loď se hladce zhoupla k přistávacímu manévru. Pod příďovými hyperobrazovkami proklouzl komplex vysokých budov, z nichž každá byla obkroužena nejméně tisíci světly. Brim sklopil oči k podlaze řídicí kabiny, kde sníl z jeho bot stačil sotva roztát. Na lodích, jako byla tato, neexistovaly žádné vymoženosti - pokud nefungovalo nezávislé topení skafandru, člověk prostě umrzl.

"Teď pojedeme na plnej vztlak. Drž to na stovce."

S tímto strojem se nepřistávalo o nic hůř než se Starfury... srovnat... zkusmo sešlápl ovládání velké směrovky - reagovala jako živá! Kvůli poryvům větru trochu pobídl pravoboční generátor... a loď se držela na kursu jako přibitá. Návrháři, kteří tuhle loď stavěli, mysleli v první řadě na stabilitu! "Letí se s ní skvěle!" houkl na Medvědy se širokým úsměvem.

"A čekal jsi snad něco jinýho?"

Brim zvedl příď příliš vysoko, ale Ro'stovik to dokázal ustát a usadil se na kolový podvozek daleko měkčeji než NJH-26 na Bectonovo potrubí. Pak Poupyčev položil ruku na ovladače tahu a po chvilce jízdy na zvláštním pásu se znovu zvedli do bouře, aby si přibližovací manévry vyzkoušeli ještě několikrát.

Když potom Poupyčev upravoval ovládání generátorů z nastavení pro start/přistání, Brim se uvolnil, a když se vyšplhali nad mračna, na hranici jednatřiceti tisíc iralů a stoupali dál do vesmírného prostoru, podíval se Carescrian na Medvěda a zvedl obočí.

Poupyčev se usmál. "Celá tahle vana je tvoje," řekl. "Nejspíš bys neměl zahřívát destruktory takhle blízko od Gromkova, ale jinak si s ní můžeš zkoušet, co jen budeš chtít."

Brim loď nejdřív vyrovnal, pak se opřel do ovladačů tahu a stočil loď do příkrého stoupání. Trochu to s nimi zazmítalo, pak loď přepadla na bok a začala padat; teprve když uvolnil ovládání, příď se rychle zvedla a skoro okamžitě se situace vrátila do normálu.

"Šla by do vývrtky, kdybych ji nepustil?" zeptal se.

Poupyčev přikývl. "Tady to bylo ještě v pohodě, ale v atmosféře by tlak na trup dělal trochu problémy."

"Trošku problémy?"

"Nedalo by se to vybrat," odpověděl Poupyčev věčně. "Všichni bysme tady zaklepali bačkorama."

Brim přikývl a usoudil, že by se něčemu takovému měl raději vyhnout. Místo toho loď stáhl do ostré zatáčky a přidal rychlost na maximum. Pak se převálil kolem podélné osy a obrátil Ro'stovik do výkrutu. Malá loď neprovedla žádný z manévru příliš elegantně, ale prokousala se jimi se stoickým odhodláním, které si vysloužilo Brimovu úctu, pokud ne rovnou obdiv. Když se mu točila, vířila a zatáčela pod rukama, měl pocit, že s malou lodí nedělá přesně to, co s ní měli v úmyslu dělat konstruktéři. Tohle nebyla žádná hbitá vesmírná stíhačka ani útočná loď. Místo toho seděl u řízení létajícího tanku - a nutil jej provádět něco, k čemu nebyl navržen. Skutečný zázrak spočíval v tom, že loď všechny tyhle věci byla schopna provést. Ohlédl se na Poupyčeva a usmál se. "Tak dobře, Dašo," řekl, vstal od řízení a ustoupil k zádi. "Já si svoje užil. Teď mi s Miškou ukažte, co opravdu dokáže."

Brim s Bžtvou se na sebe přitiskl na úzkém letovém můstku, aby se kolem nich mohl Poupyčev protáhnout, a navigátor na Carescriana mrkl. "Nebylo to špatný!" houkl Medvěd. "Na člověka..."

Brim se posadil do volného křesla a nechal se hřát pýchou.

Bžtva se chopil řízení a jednu ruku držel nad ovládáním generátorů. Pod nimi pomalu svítalo; vrcholky oblaků začínaly pomalu šednout září vycházejícího slunce. Medvěd se zasmál, strhl ovladače tahu na plný výkon a po přídi se znovu vrhl do bouřky; let srovnal až několik iralů nad korunami stromů a vyrazil nad zemí přes šerá, zasněžená pole.

"A hele," zasmál se Poupyčev, který vyhlížel ven, "není tamhleto trojka?"

"Je!" zazubil se vesele Bžtva.

Brim vyhlédl z kabiny postranní hyperobrazovkou. V dálce se po udusaném sněhu cesty opravdu hnala předjitním šerem trojka, tažená bujnými droškami. Jamščik stál vysoko vpředu na kozlíku saní, zatímco dva Medvědi v zadní části... "Co to tam u všech čertů dělají?" zeptal se.

Bžtva zařval smíchy. "V avalonštině se tomu myslím říká ,šukat', houkl. "Všechna mláďata a ledoví vlci odněkud přicházet musí", jak se říká."

"Právě proto se trojkám říká ,saně lásky'," dodal Poupyčev. "Stará sodeskayská tradice říká, že nejlepší pro Medvědy je souložit při té největší rychlosti, jakou dokáže jamščik z droškami vymáčknout." Nadšeně se zasmál. "Čím rychleji jedou, tím vášnivěji se milují, nebo takhle nějak jsem to aspoň slyšel."

"Je to velká zábava!" poznamená! Bžtva a stočil Ro'stovik v ostrém zákrutu. "Jednou to musíš zkusit - s nějakou lidskou holkou, samozřejmě. Nádherný vzrůšo!"

Brim se usmál. "Zní to skvěle," připustil tiše. Pak znovu vyhlédl z okna. "Hej!" houkl přes řev generátorů. "Co chcete dělat?"

Nikdo v trojce je neviděl ani neslyšel přilétat. Ro'stovik předstihl vlastní zvukové vlny a proburácel nad Medvědy v zajetí vášně ve výšce nějakých dvaceti iralů. Pak Bžtva stočil stroj do ostré zatáčky a skoro visle se znovu zabodl do mraků. Poslední, co Brim hyperobrazovkou viděl, byli dva vztekli Medvědi, kteří poskakovali v zadní části trojky a hrozili jim pěstmi, zatímco se kočí snažil znovu získat vládu nad droškami, kteří se jasně rozhodli překonat nový rychlostní rekord - a směr běhu si vybírali sami.

Poupyčev s Bžtvou se smáli, až jim do srsti na tvářích vsakovaly slzy. Zamávali milencům boční hyperobrazovkou,

když nad nimi znovu prosvištěli rychlostí dvou set padesáti c'lenytů za metacyklus. Dva 'divoci' navigátoři byli ve svém živlu. Vysadili Brima znovu před budovou Borodovovy usedlosti a odjeli sněhem na start dřív, než za nimi mohl zavolat své díky. Když se generátory znovu rozeřvaly naplno, přejelo mu po páteři vzrušené chvění. Směrovka Ro'stoviku se na okamžik znovu zastavila za kamennou zídkou, na chvíli se rozhostil klid a pak stroj vyrazil dopředu, vrhl se do vzduchu, zatáhl podvozek a jako ostrý trojúhelníkový stín zmizel v oblacích. Když mu z budovy vycházeli naproti Barbousse s Borodovovými sluhy, Brim zavrtěl hlavou. Usmál se. Dnes se setkal se skutečnými Sodeskayany - s těmi, kteří přinutí Ligery litovat, že vůbec kdy zaslechli slovo Medvěd.

Kapitola čtvrtá

Dopad kladiva

O dva standardní dny později, v časných metacyklech čtrnáctého tetradu 52013 (avalonského standardního času) zahájila vojska Nergola Triannika - pod vedením samotného maršála Rodefa nov Voboka - podél široké části hranic S.S.S.R. dlouho očekávanou invazi a velké množství hraničních planet obsadila bez nebo jen s mizivým odporem. Během metacyklu zaměřila k oblasti boje obrovská armáda sodeskayských transportních lodí s naloženými tanky a po zuby ozbrojenými jednotkami vojska, která proměnila danou oblast v největší bojiště v dějinách galaktických válek. Předběžná hlášení, která Brim obdržel, hovořila o sedmi a půl tisících vesmírných lodí všech možných typů, které byly určený pouze k protiútoky (a soustředěny na dvou malých hvězdných systémech čtvrté třídy jménem Bialystok a Lvov). Ligerské síly čítaly tisíc osm set lodí, pět set sedmdesát tisíc vojáků a dvanáct tisíc tanků - plus dalších patnáct stovek podpůrných lodí a transportů; veškerá tato síla byla zaměřena v obrovském trojrozměrném klínu na samotné srdce sodeskayské říše. Pokud se dalo usuzovat čistě podle početních měřítek, byly ligerské jednotky těžce přečísleny. Sodeskayské počty byly nicméně zavádějící. Skoro podle každého logického faktoru si vojska Ligy udržovala ve vesmírném prostoru jasnou převahu, což mělo podle nedávno stanovených pravidel strategického vedení války znamenat rozhodující rozdíl. A to se ve skutečnosti také stalo. Za soumraku téhož dne (počítáno podle gromkovského času) bylo skoro pětatisíc sodeskayských planet okupováno Ligery a dalších padesát obleženo.

Tu a tam Medvědi kladli děsivý odpor, ale pouze na povrchu jednotlivých planet, a když Ligeři nasadili do bojů silné vesmírné lodě, určené pro podporu pozemních operací - jako byl například GA 87-B Zachtwager neboli v překladu 'Ostroštec' a loď typu GA 88-A - byl sodeskayský odpor umlčen takřka okamžitě. Navíc (přesně jak Brim předpokládal) když na podporu těmto kapsám obrany dorazily na bojiště zastaralé J-16 a J-153 sodeskayské Flotily, byly velice rychle jedna po druhé vyřazeny z provozu bleskurychlými útočnými loděmi GH 262-E, které je po technické stránce předčily o celou třídu. A tam, kde mohly sodeskayské jednotky díky materiální přesile uspět, všechno pokazil neúčinný sodeskayský řetězec velení. Většina lodí S.S.S.R. byla totiž připojena - a podléhala rozkazům - armádních velitelů. Hlavním důvodem tohoto uspořádání bylo posílení spolupráce mezi pozemními a leteckými jednotkami, ale proti strategii bleskového útoku Ligy nemohlo spojené velení obstát. Za soumraku druhého dne v Gromkově změnili Ligeři útok na sodeskayský systém v surový hon na Medvědy.

Během následujícího standardního měsíce sledoval Brim pomocí informací, které mu poskytovali Ursis s Borodovem, postup Ligerů, jak mohl nejlépe. Nicméně ani jeho neuvěřitelně vysoké prověření vzhledem k přístupu k informacím mu nestačilo k tomu, aby získal přímá data z hvězdných systémů, které musely útokům odolávat, takže se musel spoléhat na Barbousseovu šeptandu, aby dokázal svá pravidelná hlášení odevzdávat. A navzdory všeobecně optimistickým vyhlídkám byly jeho depeše na Avalon naplněny popisy naprosté katastrofy.

Tváří v tvář hrdinské, někdy až sebevražedné snaze sodeskayských vesmírných i pozemních jednotek o účinnou obranu se nemilosrdní Ligeři na pochodu směrem k samotné Sodeskayi prodírali jedním systémem za druhým. Po nedávném výprasku během bitvy o Avalon znovu přicházely pro Vesmírnou flotilu admirála Hotha Orgotha dny slávy. Silné eskadry útočných lodí rychle získaly nad zastaralými sodeskayskými stroji drtivou převahu v sestřelech takřka jedenáct ku jedné. Pouhé čtyři standardní týdny po zahájení invaze se vzdaly jednotky Jedenáctého armádního svazu (knjezova garda) v oblasti ksnelomského hvězdného systému a cesta ke hvězdě Ostrá - stejně jako k samotnému Gromkovu - byla otevřena.

Přinejmenším třikrát během této katastrofické doby zařídili Ursis s Borodovem Brimovi povolení k pozorovacímu letu nad planetami, o které se zrovna vedly boje, ale vždy, než získali všechna potřebná potvrzení, byly sodeskayské jednotky poraženy a k cestám nemohlo dojít.

Jednoho večera - dlouho poté, co dvojhvězda Ostrá zapadla za obzor Gromkova, který se nyní ježil hlavněmi protileteckých palebných věží - dorazil Brim na vyslanectví, aby odeslal další ponuré hlášení. Poté co strávil celý den ve zmatku a vřavě plánovacího oddělení Flotily, si vyzvedl nejnovější holalbum z Avalonu (Naděje byla každým dalším snímkem hezčí a hezčí!), přiložil dlaň na bezpečnostní scanner v hale a vydal se po širokém schodišti do kódovací místnosti.

Ve druhém poschodí vykročil třetí galerií po své levici, nikoli druhou jako toho dne, kdy sem přišel poprvé a setkal se s Marshou Browningovou. A i když s ní neměl příležitost mluvit během těch několika týdnů, které od plesu hraběte Orlovského uběhly, ještě stále na ni nedokázal přestat myslet, obzvlášť pokaždé, když dorazil do budovy vyslanectví. I když se snažil veškeré pocity vůči vdané ženě potlačit, vždycky tak nějak doufal, že na ni náhodou narazí.

Ještě než stačil vyjít do druhého poschodí, zaslechl na mramorové podlaze klapání vysokých podpatků a už předem věděl, kdo to je. Zastavil se a počkal, dokud nevyšla zpoza rohu a překvapeně se nezastavila.

"Ehm... admirále," zvolala a tváře jí zrudly. Na sobě měla opět ten strohý a nezdobený obchodnický oblek, ale ani ten

nedokázal skrýt její svůdnou krásu.

"Paní Browningová," odpověděl stejně formálně. "Opravdu rád vás zase vidím."

Zhluboka se nadechla. "Předpokládám, že bych vás sama viděla také moc ráda," řekla a ruka jí vylétla nervózně k vlasům, "kdybych ze sebe neudělala na plese hraběte Orlovského takového úplného hlupáka."

"Je mi opravdu líto, že mě vidíte nerada," odpověděl Brim, "ale vůbec jsem si neuvědomoval, že jste něco takového udělala." Předstíraně vážně se zamračil. "To muselo být nejspíš až poté, co jsme spolu hovořili."

Jejími rozpaky probleskl úsměv. "Vy víte velice dobře, co mám na mysli, admirále," zamumlala, "ale je od vás opravdu hezké, že se mi to snažíte vymluvit."

"Přisahám, že nemám nejmenší tušení, o čem to vlastně mluvíte," pokračoval v zapírání Brim. "Ale nejsme dnes odpoledne trochu příliš formální, paní?"

"Z mé strany je to obranná reakce," řekla.

"Žádné není zapotřebí," ujistil ji Brim. "A bylo by opravdu strašně milé, kdybych zase slyšel někoho vyslovovat své jméno, Wilf a ne, Weelf, jak tady mají všichni ve zvyku."

"Nu..."

"Ale no tak, Marsho," přerušil ji se zvednutým obočím, "zkusme být alespoň přátelé. Jednoho dne třeba zase budete potřebovat pomoc s překládáním a počítáním beden - a teď už alespoň víte, kde mě najít."

"Wilfe," vzdychla si, "vy jste prostě neuvěřitelný."

"Ne," opravil ji. "Já jsem, Brim, ne, neuvěřitelný." Pak se usmál. "A dokonce budu znovu opakovat tu nabídku se šálkem cvcesse, když na mě počkáte, než pošlu své týdenní hlášení."

Na okamžik zavřela oči a zavrtěla hlavou. "Slíbila jsem si, že tohle neudělám."

"Ale neslíbila jste to mně," trval na svém.

Dlouhou chvíli mu hleděla upřeně do očí. "Jako přátelé?"

"Jako přátelé," ujistil ji Brim s těmi nejlepšími úmysly, ačkoli v hloubi duše věděl, že to nemyslí vážně.

"V tom případě se sejdeme za půl metacyklu," řekla. "V restauraci - je ve čtrnáctém poschodí. A je otevřená nepřetržitě."

"Nebude mi to trvat dlouho," odpověděl s podivným, provinilým vzrušením. Co nejrychleji pokračoval do kódovací místnosti.

Nakonec ale jen několik cyklů poté, co se Brim s Browningovou usadili se šálky cvcesse u jednoho ze stolů, se v restauraci objevil Ursis.

"Wilfe," řekl Medvěd, když se omluvně uklonil Browningové, "dostali jsme povolení k letu na frontu."

"Cože?" zeptal se zmateně Brim.

"Na frontu, Wilfe Ansore," opakoval Ursis naléhavě. "Dostali jsme povolení k odletu."

"Kdy?" zeptal se Brim.

"Teď," odpověděl netrpělivě Medvěd. "Hned. Rezervovali nám dvě místa v transportní lodi - odlétá za..." podíval se na cyklovky, "za necelý metacyklus. Šéf Barbousse ti zabalil zavazadlo - mám je naložené ve štábním kluzáku venku."

"A jak jsi věděl, kde mě najdeš?" zeptal se Brim.

Ursis se usmál. "Kromě haly je tohle jediné místo, kam mě na vyslanectví pustí; všechny ostatní prostory jsou mi zakázány. A tak jsem šel sem."

Brim se smutně usmál a podíval se na Browningovou. "Tyhle války jsou děsně nepohodlná záležitost - řečeno mírně," zabručel. "Možná to můžeme někdy zopakovat?"

Browningová se usmála. "Příště, admirále," řekla, zatímco už Ursis vykročil k východu napřed. "A příště dokonce to cvcesse koupím sama."

"Dohodnuto," řekl Brim a podíval se jí přímo do velkých hnědých očí. "Já se vrátím už jen kvůli tomu." A pak navzdory svému odhodlání nespěchat jí položil ruku na paži.

Browningová se na jeho ruku podívala a pak ji zakryla svou. Na okamžik tiskla jeho prsty a pak vzhledla. "Já s tím budu počítat, Wilfe," zašeptala.

Chvilku vychutnával hřejivé sevření jejích prstů, pak přikývl a našpulil rty. "Já také," řekl. Popadl plášť a vykročil za Ursisem.

O necelý metacyklus později - a jen několik cyklů před startem - se Brim s Ursisem zastavili před nástupním můstkem obrovské sodeskayské transportní lodě. Řev generátorů, puštěných na volnoběh, vytvářel společně s hučením repulzních cívek na dně gravitačního bazénu takřka ohlušující dunění. Ozón a rozžhavený kov naplňovaly mrazivý vzduch štiplavou vůní. Toto nebyl běžný odlet normální lodě. Nad celým kosmodromem se vznášelo takřka hmatatelné napětí jako těžký plášť. Na cestě sem viděli mnoho vozů, naplněných raněnými vojáky. Sodeskayští pěšáci byli pravděpodobně nejlepší bojovníci v celém známém vesmíru a bezpochyby dali Ligerům pořádně zabrat. Ale navzdory nejlepším snahám neustále ztráceli území kvůli naprosté převaze Ligerů v samotném vesmírném prostoru.

Poblíž zádi po průhledných můstcích zajižděly do nákladových prostorů poslední řady tanků. Přístupové cesty k dalším transportním lodím u vedlejšího gravitačního bazénu byly přeplněny dlouhými řadami rychle nastupujících vojáků v temně

zelených bojových uniformách s batohy na zádech - přes rameno jim visely řemeny silných blasterů Chalodni N-37, které byly už po celé generace charakteristickým znakem všech sodeskayských pozemních jednotek. Kolik těchto odvážných Medvěďů se vrátí ve stejně zbídačelém stavu jako ti ranění, které míjeli cestou na kosmodrom? A kolik se jich nevrátí vůbec? Potřásl hlavou. Až skončí tahle válka, bude se mít kněz a jeho rádčové, kteří se tolik spoléhají pouze na pozemní vojska, rozhodně z čeho zpovídat - a nebude záležet na tom, která strana z ní vyjde vítězně.

Brim s Ursisem se prokázali zavalitému strážnému před vstupní halou propustkami a voják je odeslal ke zvláštnímu schodišti u vzdálené stěny se slovy: "Spěcháme, prosím!" Toto schodiště je dopravilo přímo na můstek, kde se vynořili mezi změtí pomrkávajících pultů v zadní části rozsáhlého prostoru. Tam už na ně čekal vysoký, štíhlý Sodeskayan, oblečený v civilní uniformě AkroKahnu, největší a oficiální přepravní firmy S.S.S.R., který se jim hluboce uklonil a usmál se. "Generále Ursisi, admirále Brime," řekl formálně, "je mi potěšením vás přivítat na můstku P.L. Maxim Čkalov. Jsem Jakov Grigorovič, výkonný důstojník."

Ursis přikývl. "Děkujeme za vaši pohostinnost, Grigoroviči," řekl, "a vzkazte uctivý pozdrav kapitánovi."

Grigorovič pokynul ke dvěma obrovským navigačním pultům před rozsáhlými hyperobrazovkami, které pokrývaly takřka celou přední část můstku. Podle hodnotního označení na manžetách uniforem byli oba Medvědi v křeslech starší navigátoři společnosti. "Kapitán Pavel Rygačov - který v tomto okamžiku obsluhuje levý pult a prochází poslední předstartovní kontrolu - mi přikázal, abych vás usadil do křesel pozorovatelů," řekl.

Křesla pozorovatelů! Brim cítil, jak se mu mimovolně zvedá obočí. I v lodích této velikosti nebylo nikdy těchto míst na můstku více než deset a při omezených převozech na frontu museli patrně dva vysoce postavení důstojníci cestovat v zadní části oddělení pro pasažéry. Starý Borodov rozhodně věděl, za jaký konec politických nitek zatáhnout, aby jim zařídil podobně výsadní postavení.

Ursis si také docela jasně uvědomil obrovskou laskavost, protože se mírně uklonil. "Kapitán Rygačov nás velice pociť," řekl. "Zavedete nás prosím na naše místa?"

Grigorovič mu oplatil úklonu a vedl je kolem úseku řídicích pultů, který Brimovi připadal nejméně čtvrt c'lenytu dlouhý, k nevelkému oddělení poblíž přidi, kde malou, ale neuvěřitelně cennou a významnou část letové paluby zabírala vysoká křesla pozorovatelů.

Brim věděl, že v dobách míru by cena v kreditech za místo v jednom z těchto křesel dokázala uživit po standardní rok celou planetu. V dobách války spočívala jejich hodnota v moci. Ve všech seděli vysocí armádní důstojníci - kromě dvou na pravé straně první řady, kam je nyní výkonný důstojník zavedl.

"Prosím, aktivujte pokud možno ihned bezpečnostní pásy křesel," požádal je Grigorovič, když jim pokynul k volným místům. "Budeme okamžitě startovat."

Právě v tom okamžiku Brim zahlédl, jak kapitán zapnul spínač na pultu a začal hovořit tak, že zesilovače jeho hlas přenášely do všech prostorů lodi. Slova byla sodeskayská, ale Brim nepotřeboval překladatele k tomu, aby poznal tradiční kapitánské varování před vzletem. Zapřel se v křesle... a zachvěl se, když se gravitace zhoupla do lokální a žaludek se mu snažil schoulit do klubička. Zadržel dech, dokud nepříjemný pocit nepominul, pak se uvolnil a aktivoval bezpečnostní pásy. Kapitán pronesl ještě několik dalších vět a pak se jeho ruce roztančily nad pultem řízení. Brzy se burácení zespodu změnilo ve vzdálené dunění a paluba se jim pod podrážkami bot rozechvěla.

"Skoro bych řekl, že nepotřebuješ tlumočníka, Wilfe Ansore," poznamenal Ursis.

Brim se uchechtl. "Generále Ursisi, přece si nemyslíte, že tohle je moje první cesta nahoru? Bude to nebezpečné?"

"To záleží na Ligerech," odpověděl Ursis s předstíraným zamyšlením. Pak se mu na tváři objevil vážný výraz.

"Předpokládám ale, že to nebezpečné bude," dodal. "Kdyby pro nás nebylo tolik důležité, aby ses na vlastní oči přesvědčil o situaci na bojišti, ve skutečnosti bychom nejspíš nikdy nedostali k něčemu takovému povolení."

"Už jsem pár bitev přežil," uchechtl se Brim temně, "a že už to kolikrát bylo v náš neprospěch."

Ursis přikývl. "To je pravda," odpověděl. "A ve většině těch bojů jsem byl s tebou - což se těm zatraceným Ligerům vůbec nelíbilo. Ale tentokrát je ten nepoměr..." pokrčil rameny. "Je přece jen větší." Zachmuřil se. "Ale s tím se nedá nic dělat. To je všechno součást toho zla, kterému říkáme válka."

Brima bodla u srdce zlá předtucha. Za všechny ty roky, co Ursise znal, se Medvěď nechoval tak úzkostně. Usoudil, že se válka musí pro Sodeskayu vyvíjet opravdu velice špatně - daleko hůře, než se vůbec odvažoval předpokládat.

Zatímco Brim přemýšlel, generátory nabraly na síle a obzor sklouzl prudce na pravobok, když se Maxim Čkalov přemístil z gravitačního bazénu na jedno ze širokých a silných Bectonových potrubí, které Carescrian zahlédl, když na základnu přijížděli. Během několika cyklů se obrovská loď vynesla do vzduchu a vydala se bouřlivou nocí, plnou turbulencí, k mezihvězdnému prostoru a na frontu.

Časně navečer (gromkovského času) se setkali s konvojem a zařadili se jako druhá loď ze šesti. Ve formaci s nimi letěly další dvě řady šesti lodí, jedna zhruba půl c'lenytu na pravoboku a druhá na půli cesty mezi nimi a o čtvrt c'lenytu výš. V přesně daných intervalech celá formace náhle měnila kurs, aby setřásla hypertorpéda, které na ně mohly vypálit skryté číhající ohýbače - lodě, jež dokázaly pohltnout a odrazit od svých trupů jakékoli záření. Ovšem za neviditelnost platili tito dravci vysokou cenu, protože energie, nutná ke skrytí jejich přítomnosti, silně omezovala rychlost, přinejmenším ve srovnání s tímto vysokorychlostním konvojem.

Přinejmenším podle počtů byly transportní lodě silně chráněny a všude kolem přelétaly v sevřených formacích letky Karpovů J-16 a J-153 - Brim mezi nimi zahlédl dokonce novější stroje Gurevič GLM-3. Ale dokonale vykružované manévry pro Brima neznamenal žádnou úlevu. Velice dobře si uvědomoval, že létání ve formacích a hladké manévry sice dobře slouží k výcviku nových navigátorů, ale neskýtají přílišné výhody v přímých soubojích s protivníkem, který

létá na dokonalých strojích. A někdy ani odvaha a talent nestačily.

Těsně po zvonění jitřní hlídky - když se ocitli v hustěji obydlené části obrovského sektoru - se začaly objevovat první průzkumné ligerské lodě a jejich siluety nezřetelně vyvstávaly na systémech SPALS nejdelšího dosahu. Nejdřív se držely v uctivé vzdálenosti, ale postupem lodního dne - který se počítal podle avalonského standardu - přilétaly blíž a blíž, bleskově útočily a dávaly se zase na ústup, jako by zkoušely výdrž doprovodných stíhaček. Nakonec, nějaké dva metacykly před večerní hlídkou, se všechny stáhly a skoro se zdálo, jako by k tomu dostaly přímý rozkaz. Poté se ve vesmíru rozhostil hrozivý klid a prázdnota...

Hypertorpéda se zakousla do obrovského trupu Maxima Čkalova právě ve chvíli, kdy loď mířila na nový kurs a letěla zrovna plnou rychlostí; transport byl okamžitě odsouzen k záhubě jak svou neuvěřitelnou hmotností a rychlostí, tak nepřátelským útokem. Na pravoboku se nějakých devadesát irlů od přidi ozvaly tři dunivé výbuchy, které následoval zvuk trhaných a praskajících trupových obšivek - a hned poté děsivý hluk explozivní dekomprese. Palubou můstku otřásl výbuch horka a tlaku ze zasažených příďových pohonných komor, roztrhl hyperobrazovky v dešti krystalových střepein, ostrých jako břitva a mnohé z můstkové posádky okamžitě zabil. Obrovská transportní loď se zachvěla, převalila a ostře odbočila z kursu, což její poničený trup ještě více roztrhlo a narušilo velké ochranné prstence, které chránily krystaly pohonu. Ty v několika okamžicích s děsivými následky explodovaly, uvolnilo se z nich neuvěřitelné množství energie a změnilo celou loď v peklo šířícího se kolapsia - smrtících radiačních požárů. V několika vteřinách byla velká loď zbavena energie mezihvězdného pohonu, který nejméně na sedmi místech hořel, a rychle zpomalovala k Sheldonově velké konstantě, která vyznačovala rychlost světla.

V okamžiku katastrofy byli právě Brim s Ursisem na cestě do důstojnické jídelny a kráčeli podél širokého přenašeče za můstkem. Hmota přenašeče je uchránila osudu, který potkal mnohé z těch, kteří se nacházeli za přepážkou.

Děsivé otřesy, které se přenesly do podlahy, udeřily Brima i přes ochranu, kterou mu skýtal skafandr, jako rány pěstí. Nejdřív ani nechtěl uvěřit tomu, že by byli zasaženi, ale divoké pulsování lokální gravitace a pohasínající světla mohly znamenat pouze jediné - pokud by mu nestačil k přesnému odhadu řev trhaných plátů a praskání kostry transportu. Kromě toho se ozval i jiný řev - nejstrašlivější a nejvíce ochromující zvuk, který mohl ve válce existovat. Ozýval se ze sluchátek přílby: bolestivé, zoufalé vytí, které pronikalo k těm nejzákladnějším kořenům jeho mozku a skoro ho dohánělo k šílenství. Byl to zvuk, který vydávali ti, které exploze zasáhla přímo a nyní měli roztržené skafandry a kosti rozdrcené na padrt. Byl to jek těch, kteří hořeli v pekle radiačních požárů. Bylo to zoufalé volání o pomoc. Bylo to bušení do přepážek. Ale pro tyto jedince nebylo pomoci. Připadalo mu, jako by celý vesmír zešílel, než přepnul interkom na LOKÁLNÍ a otočil se k Ursisovi, jenž mu také připadal nezraněný, ale jako by omráčený. "Sklop si to hledí, Niku!" houkl na něho a vyrazil k můstku. Sám už si sklopil hledí přílby přes obličej a pečlivě je utěsnil.

Když doběhl k průlezu, okamžitě věděl, že je zle. Příklop byl těsně zabouchnutý, patrně kvůli tlaku vzduchu, který z jejich strany držel průlez těsně uzavřený.

"To není dobré, Wilfe Ansore," řekl Medvěd ponuře. "Na druhé straně není žádný vzduch." Potřásl hlavou. "Na ledových pláních přichází smrt rychle, jak se říká."

Brim zatnul zuby; to by vysvětlovalo zaklíněný příklop. "Máš pravdu," zašeptal.

Ursis se postavil na špičky, natáhl se nad průlez a rozbil krystalovou tabulku, pod níž byl ukrytý červený spínač.

Unikající vzduch z chodby nakonec dozněl v tichu; pak se příklop sám otevřel ven a odhalil jim scénu, která by dokázala soupeřit s jakoukoli představou, která po celé galaxii panovala ohledně pekelného života. Paluba, jež sebou při výbuchu trhala, vyhodila z úchytů bezpočet ovládacích pultů a mrštila jimi - i s jejich nešťastnými obyvateli - o stěny polokruželovitého prostoru můstku. Rozlehlý baldachýn stropních hyperobrazovek, který kdysi při nadsvětelné rychlosti poskytoval iluzi normálního výhledu, byl nyní pryč. Zbyla po něm jen klenutá kostra, v níž prázdné prostory, rámované střepeinami krystalů, vyplňovaly krvavě rudé hvězdy, blednoucí současně s tím, jak bezmocná loď zpomalovala z nadsvětelné rychlosti. A skoro na všech částech trupu poblížovaly jazyky radiačních požárů. Pláty byly vyrobeny z kolapsiové slitiny, která se nyní pomalu rozpadala.

Dva poddůstojníci, kteří na můstku přežili prvotní výbuchy, se ručními N-projektory snažili požáry uhasit, ale Brimovi bylo jasné, že ke zvládnutí tolika ohňů bude zapotřebí více než pouhé přenosné přístroje. Stačil mu ale jediný pohled na řídicí bezpečnostní panel a uvědomil si, že v primárních požárních jednotkách není ani nejmenší tlak N-jednotek.

Když před sebou zahlédl nehybné a scvrklé tělo kapitána Rygačova, došlo mu, že se loď řítí vesmírem bez velení a koordinace. Naneštěstí se nikdo z přítomných neměl k tomu, aby s tím něco udělal. Nakonec se rozhodl vzít rozum do hrsti a dělat, co je zapotřebí. Otočil se k Ursisovi a ukázal na poddůstojníka COMMu, který na ně omráčeně zíral.

"Niku," řekl, "přikáž tomu poddůstojníkovi, aby pomoci KA'PPA přístrojů zavolal naše eskorty. Otevřeným kanálem. Ať jim řekne..." Podíval se na navigační pult; mezihvězdné mapy byly našťastí v každém jazyce stejné. Vteřinu v duchu počítal vzdálenosti a rychlosti a pak dodal: "Ať jim řekne, že jsme byli torpédováni poblíž koordinátu, ehm... TGčárka dva osm minus.... devatenáct devatenáct. Máš to?"

Ursis přikývl a vychrlil ze sebe něco sodeskaysky.

Poté Brim popadl za paži Grigoroviče, který se sice tvářil omráčeně, ale jinak byl jako zázrakem celý a nezraněný. "Ať posádka připraví k odletu všechny použitelné záchranné čluny na hangárové palubě a upraví jejich navigační systémy podle pozičních snímačů - ale ať počkají s otevřením vnějších dveří na můj pokyn."

"Rozkaz, admirále," odpověděl Grigorovič, jako by byl Brim náhle přijat do řad proslulého sboru kapitánů AkroKahnu - což vlastně svým způsobem byl.

"Ten poddůstojník obsluhoval jen vysílačku, Wilfe Ansore," ozval se Ursis. "Říká, že KA'PPA operátor je mrtvý."

"Tak mu řekni, aby zkusil chvilku pracovat s KA'PPA systémem," opáčil Brim. "Ty zatracené krámy se od sebe zase tolik neliší."

"Říká, že to zkusí," odpověděl Ursis za okamžik.

"Sedni si k tomu s ním, Niku. A řekni, aby sem zavolał pár těžkých remorkérů," dodal. "Čistě pro případ, že by se nám tuhle trosku podařilo nějak zachránit."

"On to zvládne, Wilfe Ansore," slíbil Ursis.

Pod palubou něco velkého vybuchlo a podlaha sebou divoce trhla. Venku na okamžik zastínily Brimovi výhled proudy volných gravitonů z bezpečnostních záklopek, obtékající vysoký KA'PPA stěžen.

"Čluny, které jsou schopny provozu, byly připraveny, ale potřebují aktualizovat údaje pozičních snímačů z navigačního pultu tady na můstku, aby byly schopny fungovat ve vesmírném prostoru," podal hlášení Grigorovič hlasem tísněným strachem.

"Zůstalo jich dost pro celou posádku?"

Medvěd přikývl. "Přinejmenším pro ty, kterým se podařilo přežít."

"Dobrá," řekl Brim. "Připravte ten pult a pak se sejdem tamhle," ukázal na druhou stranu můstku. Přešel rozdrčený velitelský pult - pod nímž byl rozmačkaný další důstojník, který měl službu na můstku - a pomalu se probojoval troskami k hlavnímu systémovému pultu. Jako zázrakem tam jedna z důstojnic přežila, zatímco všichni její kolegové se bezvládně houpali v sevření bezpečnostních pásů. Když na místo dorazil Grigorovič, pokynul k Medvědicí. "Zeptejte se jí, v jakém stavu loď vlastně je."

Grigorovič na Medvědicí sodeskaysky vychrlil několik rychlých otázek a pak se zamračil. "Říká, že si nemůže být jista, admirále," odpověděl zamračeně. "Podle všeho většina stanic, odkud měla dostávat hlášení, zmlkla."

"A co trup?" zeptal se Brim. "Když nás zasáhli, připadalo mi, že došlo ke spoustě poškození základní kostry."

Grigorovič se znovu otočil k Medvědicí a pak zamračeně podal hlášení. "Myslí si, že máme zlomený kýl," řekl, "ale to není ten největší problém. Podívejte..." ukázal na divoce poskakující data poblíž středu monitoru, před kterým důstojnice seděla. "Teploty pod palubou už přesáhly hranici, kdy mohou roztavit plazmové komory, které poskytují energii pohonu."

"U matky Vootovy," zaklel Brim. Tohle tedy bylo vážné. Pokud říkala Medvědice pravdu - a on neměl nejmenší důvod o jejích slovech pochybovat - pak Maximu Čkalovovi hrozilo, že každou vteřinou může vybuchnout a proměnit se ve shluk subatomických částic společně se všemi, kteří na jeho palubě ještě zbyli. "Zeptej se jí, kolik času máme."

"Říká, že možná jeden metacyklus," odpověděl za okamžik Grigorovič.

Brim se podíval na Medvědicí, která náhle zvedla ruku.

Najednou vytřeštila oči, jako by se podívala do tváře samotné smrti.

"Co se děje?" vyhrkl Brim avalonsky.

V následujícím okamžiku se mu dostalo i přes jazykový rozdíl jasné odpovědi. Medvědice hlasitě vykašlala na kryt přilby chuchvalec krve, zazmítala se v křeči a mrtvá dopadla na pult.

Grigorovič sklonil hlavu. "Tady už ničemu nepomůžeme," řekl pochmurně.

Brim se zhluboka nadechl a rozhlédl se po zničeném můstku. "O tom nepochybuji," zabručel a pak pokrčil rameny.

"Pojďme," řekl a vydal se mezi troskami k Ursisovi a poddůstojníkovi COMMu. "Dostali jste se k něčemu, Niku?" zeptal se.

Ursis se zašklebil. "Skvělé vybavení."

"To je dobře!" usmál se spokojeně Brim. "Takže nám posílají pomoc?"

"Neřekl jsem ,skvělá pomoc', " zabručel Ursis. "Jen ,skvělé vybavení'."

"Teď ti nerozumím," řekl Brim a žaludek se mu sevřel děsem.

"Dostali jsme se úplně ke všem," vysvětlil mu Ursis vztekle. "Ale nepošlou nám na pomoc nikoho. Všechny eskortní lodě musí chránit konvoj, ať si to Voot sežere." Poddůstojník COMMu vedle něho měl ve strachem vytřeštěných očích slzy.

"Niku, řekni tomu Medvědovi, ať se pěkně rychle sebere!" zavrčel Brim. "Pak mu řekni, ať nastaví automatické vysílání do všech prostor lodě. Musíme odsud zmizet - a to pěkně rychle."

Ursis přikývl a promluvil k vydešenému poddůstojníkovi, zatímco Brim se otočil ke Grigorovičovi. "Znáte předpisy pro opuštění lodě v nouzi?" zeptal se tak klidně, jak to vzhledem k okolnostem dokázal.

Grigorovič přikývl.

Brim se ohlédl k Ursisovi a zvedl obočí.

"Nastaveno," řekl Medvěd a vstal z křesla.

"Tak dobře, Grigoroviči," nařídil Brim a ukázal na pult COMMu, "Pusťte se do toho."

"O-okamžitě, admirále," zakoktal Grigorovič a posadil se vedle poddůstojníka.

Brim přikývl a otočil se k Ursisovi. "Niku," řekl, "myslím, že můžeš tomu mladíkovi klidně říct, aby vyrazil na hangárovou palubu a nasedl do záchranného člunu. A nikomu neublíží, když mu to vysvětlíš pěkně jasně a názorně." Než ale mohl Ursis říct jediné slovo, mladý Medvěd se podíval Brimovi do tváře a s vydešeným výrazem v očích na něho spustil kulometný proud sodeskayštiny.

"Na co se to ptal, Niku?" zeptal se Brim.

"Chce vědět, jestli si myslíš, že tahle loď vybuchne," odpověděl Ursis.

"Řekni mu, že ne se mnou na palubě," uchechtl se Brim temně - i když si sám nebyl jist, nakolik z něho mluvila odvaha.

Ursis prohodil rychle několik slov a mávl rukou směrem k východu z můstku.

Mladý Medvěd okamžitě vyběhl na chodbu a byl pryč.

I když se mu útroby svíraly pocitem, který neměl k panice daleko, přinutil se Brim stát klidně u pultu, zatímco Grigorovič

zapisoval natřikrát rozkaz, který používal AhroKahn pro opuštění lodi, a ti, kteří přežili, se z můstku vydali směrem k zádi, kde se nacházela hangárová paluba. Nakonec druhý důstojník vstal. "Hotovo." řekl.

"Raději bychom měli jít," navrhl Brim a všichni tři vykročili mezi rozházenými troskami k zádi; na okamžik se ještě zastavili nad mrtvým tělem kapitána Rygačova.

"Opravdu ho tu nerad nechávám jen tak," zašeptal Grigorovič a v šumu interkomu byl jeho hlas slyšet jen stěží.

"Během těch let jsme za kýlem společně nechali spoustu c'lenytů."

Brim soucitně přikývl. "Myslím, že by kapitánovi moc nevadilo, že musíte odejít - vzhledem k okolnostem," dodal pak a rozhlédl se po zničeném můstku.

Grigorovič překročil tělo svého velitele. "Myslím, že máte pravdu," přikývl. Nevesele se uchechtl a spěchal na zád' tak rychle, jak mu to jen nakloň lodi dovoloval. "Kdyby žil, nejspíš by byl první, kdo by nás odsud vyháněl."

Cestou chodbou k zádi se ale Grigorovič zastavil a zaklel. "Počkat!" řekl. "Nikdo nestáhl do záchranných člunů navigační mapy."

"Co tím myslíte?" zeptal se Brim. "Myslel jsem, že jste je odeslal z toho systémového pultu."

"To ano," odpověděl Grigorovič obranným tónem.

"Tak proč nemají záchranné čluny současné koordináty?"

"K tomu je zapotřebí propojit systémový pult s navigačním. Já to spojení sice nastavil, ale..."

"Ale co?"

"Nevím, jak se navigační pult obsluhuje," přiznal Grigorovič.

"No to je vynikající," zabručel Brim. "Prostě zatraceně vynikající. Bez dat v záchranných člunech máme tři možnosti: buď náhodou narazíme na obyvatelnou planetu, vyhladovíme k smrti, nebo budeme volat o pomoc a doufat, že jako první nepřítelí Ligeří - což je ovšem nesmysl, protože jsme hluboko v prostoru, který ovládají oni." Potřásl hlavou. "Tak co budeme dělat?"

"Dokážete připojit ten navigační pult?" zeptal se Grigorovič.

Brim se zamračil. "Jo," odsekl, "nejspíš to dokážu, pokud ty vaše fungují podobně jako ty naše."

"Měly by," řekl Ursis. "Dovážíme je z Avalonu - je to daleko jednodušší než vyrábět vlastní."

"Ke kterému pultu jste to připojil?" zeptal se Brim.

Grigorovič ukázal do zmeti rozježených trosek. "Tam," řekl. "Je to druhý navigační pult zepředu. Ten výbuch vyřadil většinu ostatních z provozu."

"Co mám dělat?"

"Vymezte oblast hvězdné mapy, kterou si mají záchranné čluny natáhnout do paměti," odpověděl Grigorovič.

"To je všechno?"

"Jakmile budou data navolena, stahování začne samo. Takhle to bylo přednastaveno."

Brim přikývl. "Tak dobře," řekl. "Vy dva mezitím pokračujte na hangárovou palubu. Já za vámi přijdu hned, jak... no, hned jak zjistím, co mám udělat."

"Měli bychom na tebe počkat," poznamenal Ursis starostlivě.

"Není potřeba," řekl Brim. "Jděte tam a postarejte se o to, aby všichni nastoupili do nějakého záchranného člunu. Pak je všechny pošlete do bezpečné vzdálenosti pro případ, že by to bouchlo dřív, než stačím udělat všechny potřebné věci. Nemá smysl, abychom tu zůstali všichni. Je to tak?"

"Nemůžu tě tady přece nechat zemřít," namítl Ursis.

"Něco takového rozhodně nemám v plánu," ohradil se Brim. "Pokud se tady se mnou nehodláš dohadovat o zbytečnostech a mezitím se všechno nepodělá." Opřel se rukama v bok a zamračil se na přítele. "Niku," dodal, "ty máš tady na celé lodi nejvyšší hodnost. Někdo tu evakuaci řídit musí."

Ursis se zamračil. "Ale co ty?" zeptal se.

"Pokud tam nějaký prázdný člun zbyde, tak s ním klidně dokážu odletět sám," odpověděl Brim rozhodně. "Pokud ne, tak ti dám vědět, aby ses sem pro mě vrátil. V pořádku?"

"Sice to v pořádku není, ale máš pravdu, že mám své povinnosti," přiznal Medvěd. "Jen si pamatuj, Wilfe Ansore," dodal výhrudně, "že jestli při tomhle přijdeš o život, tak na tebe až do smrti nepromluví." S tím se otočil a následoval Grigoroviče chodbou na zád'.

Brim se ještě jednou rozhlédl po tom, co zbylo z můstku. Bylo jasné, že oni tři byli jediní, kdo v této části lodi přežili. Přešel k navigační sekci, našel pult, který měl Grigorovič na mysli, a stáhl mrtvolu předchozího uživatele na nakloněnou podlahu. Pak se posadil do křesla, přešel pult pohledem a úlevně si oddechl - všechno se zdálo být na svém místě. Zatímco si prohlížel známé ovládací prvky, paluba se pod podrážkami jeho bot začala otřásat a on usoudil, že se patrně nadobro hrouťi obrovské komory pohonu podél kýlu. Bude muset zmizet během několika cyklů. Horko z šířících se radiálních požárů už začínalo zahlcovat chladicí jednotku jeho skafandru.

Vyvolal si na hlavní monitor trojrozměrnou mapu galaktického sektoru a sklonil se nad ovládacími prvky pultu. I když nebyl v oblasti galaktického mapování žádný odborník (přínejmenším ne od chvíle, kdy absolvoval Akademii navigátorů), léta u řízení vesmírných lodí mu na základy tohoto oboru nedovolila zapomenout - pamatoval si ještě dost na to, aby věděl, kam má namířeno v případě, že by musel kurs připravovat a zanášet sám. Pečlivě navolil funkci VYZNACIT a opsal kolem jasně rudého bodu, který zobrazoval jejich loď, průhlednou kouli. S jedním okem na cyklovkách zvětšil kouli kolem lodi na nějakou polovinu světelného roku, zadal VYBRAT a čekal. O chvíli později byl zahájen přenos dat do systémového pultu a - jak doufal - i na hangárovou palubu a do přístrojů čekajících záchranných člunů.

Poté zvětšil výkon chladicího zařízení svého skafandru na NOUZOVÉ MAXIMUM a rozběhl se mezi plameny na zád'. V chodbě za sebou dokázal zatlačit a utěsnit příklop můstku těsně předtím, než se z odříznutého můstku ozvala děsivá

exploze. Zatnul zuby a běžel chodbou, jak nejrychleji po nebezpečně nakloněné palubě mohl a sklouzl po zábradlí o poschodí níž, zatímco ho plameny doháněly a hladově mu olizovaly podrážky bot. Před ním se nacházely jedny z bezpečnostních dveří lodi, které byly v hlavní přepážce umístěny právě pro podobné nouzové případy. Sám vesmír věděl, odkud vzal poslední zbytky energie, když přidal, aby mohl dveře utěsnit těsně předtím, než se mu v patách přihnal radiační požár.

Stačilo to.

Sotva proskočil dveřmi na druhou stranu, ještě ve skoku pěstí udeřil do spínače NOUZOVÁ UZÁVĚRA a ještě ani nedopadl na zemi a už těžký kovový plát dopadl do zářezů v prahu a zastavil plameny na druhé straně. Brim zalapal po dechu a v duchu si představil desítky těchto plátů, které právě dopadly do prahů v dalších poschodích lodi, odsouzené k zániku. Ať už se nyní stane cokoli, do přední části lodi by se už vrátit nemohl ani kdyby chtěl...

Strojovna, do níž se nyní Brim dostal, byla plná temných stínů. Přes kdysi prosvětlené údržbářské uličky nyní ležely převrácené řady obrovských generátorů. Z velkých strojů tryskaly deště jisker, zatímco z nich unikaly poslední vlny energie. Za nimi žhnuly masivní transformátory a jeden po druhém se rozpadaly. Pod stropem prolétaly mezi jednotlivými konci roztržených vlnovodů blesky, které měnily prostředí strojovny v divokou bouřlivou noc. A všude, kam se podíval, ukazovaly zářící indikátory mrtvým technikům, že rozdělovači a rozvodná síť je v naprostých troskách - každý inženýr tuto představu pokládal za pekelnou vizi. Ale přinejmenším tu ještě nevypukly žádné radiační požáry - zatím.

Potlačil v sobě narůstající hrůzu a beznaděj a probíjel se mezi temnými troskami, zakopával o kabely, ležící na zemi, a udržoval si pokud možno přímý kurs k zářovému východu z místnosti, kde se bude moci po nouzovém chodníku vydat přímo na hangárovou palubu. A nějak to zvládl, ačkoli mu jediný pohled na cyklovky jasně řekl, že mu dochází čas.

Zoufale se rozběhl po zdánlivě nekonečných řadách gravitačních schodišť a na hangárovou palubu dorazil pouze s jednou oklikou - to když musel z uctivé vzdálenosti obejít nevybuchlé hypertorpédo, které si dokázalo prorazit cestu sto padesátí irálů do útrob sodeskayské lodi, aby se zaklínilo ve složitě změti vlnovodů. Věděl, že jeho hrozivá hlavice bude žhnout tak silně, že by se ničivé záření mohlo protísnit i ochrannými vrstvami jeho skafandru, takže musel vylézt na další palubu a se štestím ní našel východ docela brzy. Tato zacházka ho sice stála další cenné cykly, ale jako zázrakem stačil doběhnout na hangárovou palubu ve chvíli, kdy byl Maxim Čkalov stále ještě v jednom kuse.

Na palubě zůstal pouze jediný člun. U průlezu na něho čekal Ursis a v ruce pevně svíral svůj starý velký poboční blaster. Pod schůdky ležela těla čtyř mrtvých Medvěďů.

"Niku," zavolal Brim, když k němu běžel po prázdné nakloněné palubě, "co se stalo?" Ještě ani nevyslovil otázku celou a palubu už začaly rozechvívát první beta-otřesy.

"Reknu ti to hned, jakmile nás odsud dostaneš," odpověděl Ursis a vlezl na palubu malého člunu.

Brim ho následoval do úzkého kokpitu o necelou vteřinu později a do levobočního navigačního křesla se vrhl doslova po hlavě. Zatímco si jednou rukou zapínal bezpečnostní pásy, druhou už nahazoval gravitační generátor číslo jedna a posunul jeho ovladač tahu na MINIMUM. Od zádi se ozvalo výrazné zahučení, když se jednotka napojila na hlavní rozvod. "Tak co se tam venku vlastně stalo?" vyptával se, zatímco energie sytiče stoupala.

"Myslíš ta těla pod schůdky?"

"Jo."

"Čtyři poddůstojníci. Když už byli všichni pryč, tak se teprve vyřítíli odněkud z prostoru strojovny. To už tady zbyl jediný člun a oni na tebe nechtěli čekat. Takže to dopadlo tak, jak to dopadlo." Pokrčil rameny.

"Díky, příteli," řekl Brim a jedním okem sledoval, jak stoupá ukazatel sytiče, až se vyšplhal ke stálému stavu v hodnotě 3100. "A co ostatní?" zeptal se. "Proč nepočkali?"

"Velký výbuch vpředu," odpověděl Ursis. "Všichni zpanikařili a vyrazili pryč... zatracení civilisti. Když přijde na nouzové situace, nemají v těle ani špetku disciplíny."

Zatímco Ursis hovořil, ukazatel energie generátoru se zbarvil do žluta a za okamžik se usadil na zářivě zelené barvě, která přestala blikat zároveň s tím, jak se chvění podlahy hladce usadilo - v přímém kontrastu s děsivými otřesy zvenčí, které už přecházely do gama rytmu. "Odsud to vypadá dobře, Niku," řekl, jak neklidněji to šlo.

"To je nejspíš ta nejlepší zpráva, jakou jsem v celém životě slyšel," zabručel Medvěď. "Takže kdy odsud zatraceně zmizíme?"

"Hned teď," odpověděl Brim. Přesunul páku doplňovací energie na nulu, přepnul energii na PALUBNÍ a sledoval, jak malý doplňovací zdroj hlavního hangáru mizí pod lodí. Světla na palubě na okamžik zablikala, když loď přecházela na vlastní zdroje. A o okamžik později mírné zachvění ohlásilo, že člun přešel na vlastní gravitaci.

Doplňovací zdroj se za chvíli znovu objevil vedle lodi a odpojený kabel stroje se vznášel ve vzduchu. Brim ho elektronickým povelom odehnal pryč. O několik vteřin později - bylo to neuvěřitelné, ale loď stále ještě držela pohromadě, jako by čekala, až odletí i oni - už běžely všechny čtyři generátory. Hvězdná černota vesmíru nad jejich hlavami, která do hangáru nahlížela otevřenými dveřmi, jako by žila vlastním životem.

Podle poslední kontroly pohonných jednotek na malém panelu bylo jasné, že je člun připraven k letu. Brim posunul všechny ovladače tahu na maximum - 9100 na každém z nich. Stáhl je zpět na 4500, stáhl k sobě páku řízení a zvedl před k volnému vesmírnému prostoru. "Drž se, Niku," procedil skrze zaťaté zuby. O okamžik později se srdcem v krku uvolnil oba bloky gravitačních brzd a člun vyrazil kupředu a odlétl do volného mezihvězdného prostoru přesně třicet vteřin předtím, než se Maxim Čkalov i s veškerým nákladem za nimi změnil v jedinou žhnoucí ohnivou kouli oslepujícího radiačního výbuchu a rozžhavených trosek.

Za několik vteřin je dohonila silná energetická tlaková vlna a chvíli pohazovala člunem jako oblázkem v proudu vroucí lávy - ale třicetivteřinový odstup jim získal dostatek času a vzdálenosti k tomu, aby člun tuto vlnu přežil a během několika cyklů Brim znovu získal kontrolu. Ve vzdálenosti patnácti c'lenytů označovala žhavě tepající koule energie

místo, kde zbytky obrovské transportní lodi pomalu chladly ve vesmírném prostoru. A během metacyklu zmizí i ta, jako by loď nikdy neexistovala.

Brim nastavil vysílač zhuštěného KA'PPA signálu na automat -jeho nepravidelně vysílané, kratičké kódované zprávy budou na ligerských KA'PPA stanicích vypadat jako statika, ale pro sodeskayské záchranné jednotky poslouží jako poziční zaměřovače. Pak se vůbec poprvé od chvíle, kdy je zasáhla hypertorpéda, pohodlně opřel v křesle. Suše usoudil, že se jeho první návštěva fronty zatím vyvíjí docela zajímavým způsobem..

Jakmile se navigační systém po explozi stabilizoval, Brim s Ursisem si pospíšili k malému panelu. Když si Brim sedal, nervózně se kousl do rtu. Dokázal datový systém Maxima Čkalova přenést všechna data do člunu? Neměl čas k tomu, aby zkontroloval výsledky. A měl vůbec daleko méně obsažný datový systém člunu dostatek prostoru, aby pojmul veškeré informace, které do něj byly vyslány? Bez těchto informací měl se svým přítelem vážné, ale opravdu vážné problémy a stáli před rozhodnutím, jestli vyhladovět (nebo se udusit) a zavolat o pomoc otevřenou depeší raději než KA'PPA automatem, což ovšem znamenalo, že by je mohli zachránit Ligeři. Aktivoval monitor a nad pultem se pomalu rozzářila velká trojrozměrná koule. "Zatím to funguje, Niku," řekl s nadějí.

"Data budou vypadat ještě lépe než prázdný monitor, olysálý příteli," poznamenal Medvěd.

"O tom se s tebou hádat nebudu," přikývl Brim, zatímco se srdcem v hrdle vyvolal databáze. Uprostřed koule se objevilo starobylé menu se symboly; nabízelo osm možností:

KONTROLNÍ SYSTÉMY
PROSTŘEDKY
ÚDRŽBA
NAVIGAČNÍ SYSTÉMY
SYSTÉMY POHONU
SMĚROVACÍ SYSTÉMY
ZBRAŇOVÉ SYSTÉMY

* HVĚZDNÁ MAPA (STAŽENO)

"Zatím to jde jako po másle," zamumlal Brim spíše pro sebe než ke svému starému příteli. Stěží se odvažoval dýchat, když sáhl na ovládání a navolil logickým ukazovátkem položku HVĚZDNÁ MAPA (STAŽENO) - pokud nic víc, její začlenění do tohoto menu znamenalo, že na palubě Maxima Čkalova nějaký přenos dat přinejmenším začal. Pak zvolil ZOBRAZIT a sledoval, jak se kulovitý monitor naplnil stejným obrazem, jaký viděl už na můstku velkého transportu, než se dal na útěk. "Dokázal jsem to!" zvolal radostně. "Je to tu všechno, Niku!" Zalpal po dechu, dusil se a hystericky smál najednou, když si uvědomil, že na nějakou chvíli zapomněl dýchat.

"Blahopřeji, Wilfě Ansore," řekl Medvěd pomalu. "Takže, příteli," pokračoval, "máme odsud kam jít? Čistě pro případ, že nikdo neuslyší naše KA'PPA vysílání hned zkraje..."

"Dobrá otázka," odpověděl Brim a zamračeně se na Medvěda podíval. "To se dozvíme velice brzy." Dotýkal se ovládacích prvků daleko jemněji a uctivěji, než bylo třeba, a zaměřil se na nejbližší okolní hvězdy. Pak systému přikázal, aby vyhledal a zvýraznil ty, na jejichž planetách panovaly podmínky, vhodné pro přežití lidí. Většina bodů okamžitě pohasla - v těchto hvězdných systémech se žádné podobné planety nenacházely. Tři se nicméně rozzářily a začaly blikat. Ta nejbližší obyvatelná planeta obíhala kolem hvězdy, která ležela necelý standardní týden letu od místa, kde se právě nacházeli.

"Zdá se, že tady máme jednu, ke které se stačíme dostat dřív, než nám dojde vzduch," řekl. "Tak se podívejme, co může nabídnout dvojici trosečníků." Když se dotkl logickým ukazovátkem obrazu, objevilo se vedle informačního menu - v sodeskayštině. "Budeš mi muset překládat, Niku," řekl a vstal.

Ursis vklouzl na jeho místo a zahleděl se na monitor. "Nu," začal, "zatímco tam budeme, nejspíš ke konci světa nedojde."

"No tak to ti opravdu děkuju," uchechtl se Brim. "Jsou tam ještě nějaké důležité informace?"

Ursis potřásl hlavou. "Nejhorší na téhle práci je," poznamenal s předstíranou melancholií, "že mě nikdo nebere vážně." Brim se zasmál. "Já tě vážně беру, Niku," chlácholil ho. "Jen bych rád, kdyby ses věnoval nějakým více... řekněme praktičtějším informacím."

"Jako například?" zeptal se Ursis.

"No," pokrčil Brim rameny. "Tak třeba, jak se ta hvězda jmenuje?"

"Hmm," zamumlal Medvěd, "podle všeho se ta hvězda jmenuje Kobrin. Velice nízká svítivost. A planeta je... Žolvka." Vzhledl k Brimovi a usmál se. "To jsou mi tedy praktické informace..."

"Dobře, dobře," připustil Brim. "Kdo tu planetu zrovna ovládá?"

Ursis se zahleděl na monitor. "Zdá se, že Ligeři, aby to kat spral," odpověděl. "Obsadili ji zhruba před dvěma týdny." "Nějaká větší sídla?"

"Jeden by předpokládal, že ji obsadili tak, jak leží a běží - sídla, usedlosti, statky a vůbec všechno," řekl Ursis nepřítomně.

"Ne, ne, takhle jsem to nemyslel," poznamenal Brim, "Myslím, jestli vůbec nějaká má?"

"Aha!" zvolal Ursis a znovu se zahleděl na monitor. "Dvě," řekl nakonec. "Obě docela malá. Nic moc toho tam dole

není. V krátkém letním období nějaké to sedlačení. Spousta dolů. A o nějaké výrobě se tam vůbec nedá mluvit." Zvedl obočí. "Proslula jako rekreační planeta pro zimní sporty, obzvlášť pro ,lov', píše se tady. Spousta různých středisek a letovisek. To zní slibně."

"Tohle že zní slibně? Které slovo jsi měl přesně na mysli, když jsi říkal ,slibně'?"

"To je jednoduché," odpověděl Ursis. "Městské oblasti se kontrolují docela prostě - všichni tam bydlí na jednom místě pěkně soustředěně. Ale otevřené usedlosti, přírodní parky a lovecké usedlosti, to je něco jiného. Nebude tak lehké nás tam najít. A kromě toho se nikdo moc v téhle době rekreovat nebude, co?"

Brim přikývl. "Docela dobrá myšlenka," řekl. "Takže se budu snažit přistát v nějakém otevřeném prostoru."

"Má to jeden háček, Wilfe Ansore," řekl Ursis.

"A to je?"

"Že toho v otevřeném prostoru neseženeme moc k jídlu, pokud si budou dávat zachránci na čas. Na nouzových zásobách na dva týdny můžeme vydržet tak tři - pokud budeme mít štěstí. Ten mráz dole bude pěkně vyčerpávat energii, kterou do sebe jídlem dostaneme. ,Snídaně z ledu vlčí štěňata nenasytí', jak se říká."

"No dobře, tak si najdeme nějakou loveckou chatu nebo usedlost."

"Ty jsi asi nestrávil moc času na podobných planetách, co?"

"Myslíš tím sodeskayské vnitřní planety?"

"Přesně tak."

"Ne," připustil Brim. "Moc času ne."

"Wilfe Ansore, můj olysalý příteli," řekl Ursis a náhle velice zvážněl, "pokud nás někdo nezachrání, dokud jsme tady ve vesmíru, budeme potřebovat spoustu štěstí už jen k tomu, abychom přežili."

Na konci osmého standardního dne - a bez jediného kontaktu se sodeskayskými záchrannými jednotkami - už byl vzduch v malém člunu vydýchaný, páchnoucí a horký stejně jako oba přátelé (včetně jejich nálady). Malá planeta se konečně po době, která jim připadala dlouhá jako miliony standardních let, začala v hyperobrazovkách zvětšovat a brzy přijde čas pro přistání.

Koncem odpolední hlídky Brim zabrzdil pod oběžnou rychlost a začal se zanořovat do atmosféry - s nadějí, že budou všem přihlížejícím Ligerům připadat jako meteor. Ve skutečnosti se s Ursisem shodl na tom, že tento manévr pravděpodobně vyjde. Útočníci na povrchu planety budou mít patrně plné ruce práce se ztročkováním místních obyvatel a budou nejspíš očekávat, že možný protiútok nepovede malý záchranný člun, ale naprosto odlišné loď. Brzy už mohli odečítat výšku v iralech místo c'lenytů - nebo částech světelných let. Rozhodli se pro severní polokouli, protože se tam nacházelo méně zdrojů záření - což, jak doufali, znamenalo také méně Ligerů. Navíc si podle daných parametrů spočítali, že jejich přilet pomůže částečně skrýt nejbouřlivější roční období. A přinejmenším v tomhle se nijak nemýlili.

Brim právě sestoupil nejvyšší vrstvou oblaků, rozlehlých stejně jako světadíl, nad nímž ležely, a nějakých pár set iralů pod nimi narazil na další čtyři vrstvy špinavě šedých mračen - zbytky frontálního systému, který se pomalu přesouval od polárních oblastí na jih.

Připadalo mu zvláštní, že nemůže kontaktovat nějaké planetární centrum pro přibližovací údaje, ale většinu jich už dávno patrně ovládali Ligeri, kteří tuto planetu dobyli.

Zaposlouchal se do pevného rytmu čtyř rotačních generátorů T56-A-7A člunu, které spočívaly v pevných ukotveních po dvou na každé straně trupu. Tam žádné problémy nebyly. Ohlédl se na Ursise. Medvěd vyhlížel hyperobrazovkami k povrchu planety. "Už se nemůžeš dočkat, až přistaneme, Niku?" zažertoval.

Ursis se usmál. "Už se nemůžu dočkat, až se nadechnu čerstvého vzduchu," řekl. Pak se uchechtl. "Myslím, že jsem se během této cesty naučil nové pravidlo," dodal.

"A to?" pobídl ho Brim.

"Na palubě záchranného člunu se nikdo neudusí. To spíš všichni umřou tím smradem, když přestane fungovat větrací jednotka."

Brim se zasmál. "V tom případě nám zachráním životy," řekl, nastavil vztahové klapky na čtvrtý stupeň a přidal desetinu tahu, aby byl člun lépe ovladatelný. Palubou otřásly lehké vibrace, když prolétli první vrstvou mraků; pak se situace znovu uklidnila a on se opět věnoval řízení. Podle čtyř měřidel gravitonové teploty byly už atmosférické chladiče v provozu... a o okamžik později se autonavigace sama vypnula, když se člun začal zmítat v divokých turbulencích. Právě se blížili k další oblačné vrstvě, když na pravoboku zaznamenal blesk. Řítili se dolů rychlostí, která jim umožňovala klesat o tisíc iralů každý cyklus.

Zvedl vztahové klapky na čtrnáct, zkontroloval navigační přepínače a nastavil letové rychlostní záklopy na hodnotu jedna pět nula - a musel znovu upravit kurs, když člun z pravoboku zachytil silný vír a odhodil jej stranou. "No to je vynikající," zabručel tiše. "Prostě vynikající. Mám takovou kliku, že si dokážu vybrat" - na okamžik se odmlčel a zatnul zuby, když znovu srovnával člun na kursu - "to nejhorší počasí v celé zatracené galaxii!"

"Doufám, že si nemyslíš, že jsi teď udělal nějaký vtíp," upozornil ho Ursis. "Tohle patrně totiž je to nejhorší počasí v celé galaxii, nebo k tomu má alespoň blízko."

Mraky se na pravoboku na okamžik roztrhaly a Brim zahlédl dole nějakou stavbu, obehnanou kamennou zdí. Jinak všude ležel sníh - kam až oko ve slábnoucím odpoledním slunci dohlédlo. "Zatracený tropický ráj," zavrčel.

"Jen ,zatracený', opravil ho Ursis.

Na okamžik se rozezvonily poplašné systémy pohonu, varující před přehřátím, když je znovu spolkl temně šedý vířící

mrak. V následujícím okamžiku je z něj vytrhl další vzdušný vír. Brim držel člun silou vůle na kursu, který zvolil, a postupně letěli níž a níž. V tomto malém člunu, který dokázal létat pouze podsvětelnou rychlostí, už urazili dlouhou cestu - a nemělo smysl jej položit na povrch planety dřív, než to bude nezbytně nutné.

Náhle nechali vrstvu mračen nad sebou. V jednom okamžiku je obklopovala ze všech stran a v následujícím letěli čistým vzduchem. O něco dál Brim zahlédl světla z nějaké prostorné usedlosti. Pokud se v této oblasti zdržují Ligeři, budou právě tam.

Pak už měl plné ruce práce s přípravami na přistání. Náhlý závan vichru je strhl k pravoboku a on znovu opravil kurs; připomněl si, že musí s řízením zacházet jemně. Za okamžik už letěli podél řady nízkých kopců, která běžela souběžně s obrovským sněhem pokrytým lesem a turbulence náhle ustaly. Teď už jim k povrchu zbývalo pouhých sto iralů; generátory duněly a burácely hlubokým tónem takřka na volnoběhu; na pravoboku se ve sněhem posypaných hyperobrazovkách objevilo zamrzlé jezero. Tam. Vybral si dlouhý, poměrně rovný úsek neporušeného sněhu. Pokud se nerozhodne přistát tady, lepší místo už asi nenajde. Mírně sešlápl pedál směrovacího motoru, srovnal člun a mírně se snesl na pravobok proti bočnímu větru. Naposledy přešel očima po přístrojové desce: výška, rychlost, náklon. Všechno dokonalé. Zhruba ve dvaceti iralech stáhl tah generátorů na minimum, uvolnil směrovací motor a mírně zvedl předř. Pohled na přistávací světla - všechno v pořádku. Ještě trochu zvednout předř... V okamžiku, kdy se kýl člunu poprvé otěl o závěje sněhu, srovnal zvednutou předř. V té chvíli po obou stranách trupu vytryskly vysoko k nebi gejzíry bělí, které zmizely, když se člun mírně stočil a s nárazem se zastavil o úpatí kopce na okraji lesa.

Brim skoro zoufale odtlakoval postranní hyperobrazovku a odsunul ji dozadu - na palubu okamžitě vtrhl závan mrazivého, čerstvého vzduchu. Opřel se loktem o rám hyperobrazovky, vystrčil hlavu ven, zhluboka dýchal a vychutnával poprvé po dnech v uzavřeném prostoru člunu tu nezapomenutelnou vůni přirozené atmosféry. Nadechl se zhluboka ještě jednou... a znovu. Jaký to dnes byl nádherný šedivý večer! Na okamžik zavřel oči, zaposlouchal se do zvuku generátorů, které pomalu vychládaly, a pohodlně se usadil v křesle - dokázal to. Bezpečně přistáli - ačkoli na ne příliš bezpečném území.

Kapitola pátá

Ledoví vlci a ohýbače

Po chvilce mlčení se na sebe dva staří přátelé ve ztemnělé řídicí kabině podívali. "To nebylo nejhorší," poznamenal pak Ursis s předstíranou formálností. "Nejspíš s tebou poletím zase i někdy příště."

"Jsem poctěn," odpověděl Brim stejně formálně. V řídicím kokpitu už začínala být zima a dovnitř padal srůh, takže znovu zatahl postranní hyperobrazovku a zapnul vytápění skafandru. "Takže, můj chlupatý příteli," otočil se k Ursisovi, "co jako občan této země, řádně platící daně, navrhuješ jako příští krok?"

Medvěd se nad tím na okamžik zamyslel. "Nu," řekl pak, když vyhlédl ven na padající snůh, "podle toho, jak to vypadá venku, zakryje počasí brzy veškeré stopy, které jsme nadělali během přistání. Naneštěstí," dodal pak, "nezakryje samotný člun, který je dostatečně velký na to, aby Ligeři náš přilet zaznamenali."

Brim přikývl. "Tak to budeme muset nejspíš vytáhnout nějaké větve z lesa a zakrýt je tak, aby vypadal jako něco jiného." "Jak co například?" zeptal se Ursis.

Brim pokrčil rameny. "Třeba jako nějaký keř... nebo možná hromada větví. Něco, co nebude vypadat takhle uměle."

"Hmm," zamručel Ursis. "To není špatný nápad. Na zamaskování šestimístního člunu toho ani nejspíš nebudeme potřebovat moc." Přikývl. "Raději bychom se do toho měli pustit hned," dodal. "Bude lepší, když na to napadá co nejvíce sněhu."

Ve větru, který se rychle změnili ve vyjící blizzard, pak oba dělali nejméně polovinu noci - a po celou dobu je obklopovalo vytí dvouhlavých netvorů, kterým Sodeskayané říkali 'ledoví vlci'. Ale když první ranní šero osvětlilo hromadu větví a přirozených sutin, které vytahali z lesa a naskládali na člun, úplně tím změnili jeho tvar - alespoň Brimovi to tak připadalo.

Naneštěstí měl ale čas, strávený v náručí ledové bouře, strašlivé následky pro Brimův skafandr. I když měl být dostačující pro podmínky všech planet galaxie, označených za obyvatelné, teplotní jednotka prostě nedokázala udržet naživu lidi přinejmenším na téhle planetě sodeskayské říše. Nejdřív se Brim snažil všudypřítomný pocit zimy překonat vůlí; později, když už nedokázal popřít, že se necítí zrovna nejpohodlněji, se snažil problém zatajit přinejmenším před Ursisem - alespoň dokud dokázal svými silami přispět k maskovací práci. A namáhavá práce mu pomáhala udržet se v teple. Ale tatáž namáhavá práce spalovala jeho zásoby energie děsivým tempem a už jim nezbývalo o mnoho více než zásoby na pár dní - pro oba. Brimovi vydržela póza skoro až do úsvitu, kdy se navzdory vytápění kabiny člunu zkroutil v křesle křečí a rozechvěl se tak silně, že málem ztratil vědomí. Když se konečně dokázal sebrat, Ursis se na něho podíval a obrátil oči v sloup.

"Wilfe Ansore," řekl a potřásl hlavou, "ty jsi ale pitomec."

Brim souhlasně přikývl. "A nejspíš mi to ani moc nepálí," dodal. "Ale jestli k tomu můžu něco říct, tak jsme při tom maskování odvedli docela dobrou práci."

"A taky jsi neuvěřitelný," zabručel Ursis.

"Jo," přikývl Brim a vzpomněl si na to, jak toto slovo použila Marsha Browningová. "Tohle už mi říkali. Promiň, příteli."

Medvěd se pomalu posadil na jedno ze sedadel pro cestující a zamračil se. "Dokážu ocenit odvalu - a pomoc s maskováním, Wilfe Ansore," řekl. "Ale příště se jdi s tím hrdinstvím vycpat. Než tohle všechno skončí, tak budeme potřebovat jeden druhého k tomu, abychom se odsud dostali živí - a já včetně své kožešiny."

"Promiň," opakoval Brim zkroušeně.

"Na tom už nesejde," řekl Medvěd a položil Brimovi na rameno svou šestiprstou ruku. "Náš cíl spočívá v tom, abychom se z téhle planety dostali - a na palubě něčeho jiného než ligerské vězeňské lodi."

Brim přikývl. "Jo," souhlasil. "K vězňům se moc slušně nechovají. Já to zažil na vlastní kůži."

"Na ten tvůj skafandr jsem měl myslet sám," řekl Ursis. "Tobě by se na tuhle cestu hodilo několik vrstev kůží mladých Medvědů." Zašklebil se. "Naneštěstí už nemůžeme vrátit čas pod rychlost světla, takže nás čeká malá změna plánů."

"Jaká?" zeptal se Brim.

"Nu," zamyslel se Ursis, "podle systémového panelu přímo před tebou se můžeme začít sázet o to, jestli dříve dojde nám jídlo nebo čunu energie k vytápění kabiny." Odfrkl si. "Což znamená, že buď vyhladovíme, nebo - alespoň ve tvém případě - umrzeme. Takže první věc, kterou musíme udělat, bude sehnat ti nějaké vyhráté místo, můj nešťastný olýsalý příteli. Jinak tě budu muset domů dopravit v kusu ledu."

Brim se navzdory vážnosti situace zasmál. "A já bych rozhodně nechtěl, abys se mnou měl takovou práci," řekl. "Takže co jsi vlastně vymyslel? Vzpomínám si, že jsme viděli nějaké stavby, které vypadaly jako statky, když jsme sem letěli - a pak je tu ještě to místo pár c'lenytů daleko, které vypadá jako nějaká lovecká chata."

Ursis přikývl. "Přesně tyhle dvě možnosti jsem měl na mysli," odpověděl. "Připadá mi, že bouřka trochu polevila, takže je nejvyšší čas najít nějaký úkryt. Při temném měsíci se štěňata nesmí klouzat po ledě, jak se říká."

"Jak se říká," přikývl Brim a sáhl po přilbě. "Tak dobře. Dejme se do toho."

"Ne my," opravil ho Ursis. "To já ten úkryt půjdu hledat."

"Ale Niku!" protestoval Brim. "Nemůžeš tam přece jít úplně sám. Co všichni ti vlci, které jsme v noci slyšeli?"

Ursis se usmál a vzal do ruky přilbu. "Jestli budu mít opravdu velký hlad, tak to budu já, kdo bude honit ledové vlky - ne naopak," řekl. "A ty se mi v tom můžeš leda pokusit zabránit. Je to jasné? Wilfe Ansore, víš přece, že tady v kajutě tě dokáže tvůj skafandr udržet v teple. A kromě toho je tady ten KA'PPA vysílač. Kdyby sem dorazila záchrana, zatímco budu pryč, tak jim řekneš, aby mě hledali a neopovažovali se odletět. Je to tak?"

Brim se znovu usadil v křesle. "Tak dobře, máš pravdu, Niku," souhlasil neochotně. "Ale pro samotného Voota, dávej na sebe pozor."

"Budu na sebe dávat pozor pro samotného Ursise" uchechtl se Medvěd. Pak si nasadil přilbu, přešel ke vchodu a otevřel průlez. Do kabiny vrazil mrazivý víchř, když vyskočil ven a panel za sebou znovu zavřel.

Brim se zachvěl. Během těch několika návštěv Sodeskaye na skutečnou příslovečnou sodeskayskou zimu nenarazil - a bylo jasné, že na podobné překvapení nebyl ani vybaven. Na okamžik se usmál. Ještě pořád tu byla možnost, že jim tohle strašlivé sodeskayské počasí pomůže k záchraně. To se ještě uvidí...

První ligerská průzkumná sonda se objevila nějaké tři metacykly po Ursisově odchodu a robot prolétl bezhlučně nad člunem. Brim by jej ani nezahledl, kdyby se právě v tom okamžiku neroztrhly mraky a sluneční paprsky nevrhly jeho stín přímo na předové hyperobrazovky. Sonda prováděla průzkum značně nedbalým způsobem a obkroužila dva velké kusy lesa ve vzdálenosti zhruba půl c'lenytu, vyplašila malé hejno zvláštně zbarvených ptáků a rychle zmizela za obzorem. Brim s úlevou a trochu hrdo usoudil, že se svým medvědí přitelem neodvedli v noci při maskování zase tak špatnou práci. Samozřejmě měla s úspěšným skrytím člunu hodně společného i skutečnost, že štěstěna zastavila přistávající člun až na samém okraji lesa. Navíc bylo jasné, že si Ligeři na průzkumu planety příliš záležet nedají. Nicméně, pomyslel si s bodnutím obav, i při nedbalém průzkumu se může Ursisovo hledání úkrytu stát tisíckrát obtížnější a časově náročnější - stejně jako nebezpečnější. Na okamžik se líně zamyslel nad tím, co tak asi mohou Ligeři hledat, ale místo toho nakonec začal přemýšlet nad jinými, daleko důležitějšími záležitostmi. Poslouchal kanály místních vysílaček - ne ty sodeskayské, kterým nerozuměl, ale ligerské. Přinejmenším ty, které nevysílaly kódované. Jeho vertucht byl sice po letech nepoužívání mírně zastaralý, ale rozuměl ještě natolik, aby zjistil, že velkou loveckou chatu používá někdo velice důležitý během chvil klidu v bojích jako konferenční centrum.

Přesně jak Brim očekával, Ursis se vrátil až po setmění, když už se kolem ozývalo vzdálené vytí ledových vlků. A ještě než si Medvěd sňal z hlavy přilbu, věděl Brim, že nepřináší dobré zprávy.

"Tam venku to vůbec není příjemné, Wilfe Ansore," řekl Ursis po chvíli, když se posadil. "Spousta otevřeného prostoru, jen pár míst, kam by se dalo jít, a celou tu dobu bzučí jednomu nad hlavou ty zatracené průzkumné sondy." Mávl znechuceně rukou. "Skoro pořád jsem musel utíkat do nějakých úkrytů. V tomhle armádním skafandru jsem jako chodící terč, Voot aby to spral. A nedokázal jsem přitom skoro vůbec nic - jen jsem se byl podívat na tu velkou usedlost, kterou jsme viděli včera." Vztekla zavrtěl hlavou. "Je plná Ligerů - většinou jsou to důstojníci. Ti zmetci ji musí používat jako rekreační letovisko nebo tak něco. Odtamtud žádné jídlo nedostaneme."

"Jo," souhlasil Brim. "Poslouchal jsem celý den vysílačku. Mají tam nějakou konferenci a ať už se tam slez, kdo chtěl, jsou to samí hlavouni. Kódové jméno pro toho nejvyššího je „Stopař“."

"Zatracená smůla," zavrčel Ursis. "Ale zítra je další den. Kdo ví? Třeba se sbalí a pojedou domů, ne?"

"Možná." Brim se temně uchechtl a pak se usmál. "Díky," řekl a poplácal starého přítele po zádech. Pokud se kdokoli ocitl v potížích, byl Nik Ursis právě ta osoba, kterou bylo dobré mít s sebou.

Podělili se o skrovné jídlo z rychle se tenčících zásob nouzových přidělů člunu; pak Ursis vstal a vykročil k provizornímu lůžku. "Byl to dlouhý den, Wilfe Ansore," řekl a lehl si. "Je mi líto, že ti toho nemůžu říct víc, ale jsem unavený. A zítra musím vyrazit ven znovu, protože pokud selžeme a o nic se nepokusíme, čeká nás jediné smrt."

Brim na okamžik položil Ursisovi ruku na rameno. "Prosím, rozhodně si nemysli, že nedokážu ocenit to všechno, co pro mě děláš," řekl, "a oběti, které kvůli mně podstupuješ. Jsi skvělý přítel, Niku Ursisi."

Medvěd se unaveně usmál. "Až se dostaneme domů, budeš mi dlužit obrovský pohár logishského meemu. Možná celou láhev. Dobře?"

"S tím můžeš počítat, Niku," řekl pomalu Brim. Ale nevěděl jistě, jestli jeho přítel zaslechl jediné slovo jeho odpovědi. Skoro okamžitě totiž usnul.

Během následujícího dne nedosáhl Ursis ničeho víc než při své první výpravě a stav zbývajících zásob klesl skoro na nulovou hranici. Po oba dny nad místem, kde se skrývali, v nepravidelných intervalech přelétaly průzkumné sondy. Bylo jasné, že Ligeři něco hledají, ale nijak nespěchali, aby to našli. A i navzdory Ursisovým nejoptimističtějším nadějím ligerská 'konference' v letovisku pokračovala a kanály vysílačky byly zaplněny zmínkami o záhadném Stopaři. Situace se rozhodně nevyvíjela tak, jak doufali...

Třetího jitra - a stále ještě bez výsledků z tíšňového volání KA'PPA signálů - se Ursis právě zamračeně připravoval na další výpravu do sněhové bouře, když vyhlédl z jedné z hyperobrazovek, kterou udržovali bez nánosů sněhu, a ztuhl. "Wilfe," zašeptal, "možná nám přece jen štěstěna poslala nějakou tu spásu. Ať už se bude dít cokoli, rozhodně nevylézej ven." S tím přiskočil k průlezu a zmizel ve zvřeném sněhu; jakmile udělal první krok ven, začal na někoho volat sodeskaysky.

Brim přešel rychle k hyperobrazovce a vyhlédl ven právě včas, aby mohl sledovat, jak se ve vzdálenosti nějakých dvou set iralů zastavují polorozpadlé saně, tažené vyhublým droškatem. Jediný cestující, který v nich seděl, Medvěd, oděný v několika vrstvách silných vlněných oděvů bez jakéhokoli vytápění, se na Ursise podíval, pak sáhl za sebe a zvedl něco, co vypadalo jako starodávný samonabíjecí blaster. Namířil jej na Ursise a zařval něco sodeskaysky; přes izolaci člunu a silnou sněhovou bouři venku ale nedokázal Brim zachytit, co to bylo.

Ursis odpovídl dalším křikem, ale ani se nesnažil zastavit. Kráčel pomalu bouří k saním a přímo vstříc děsivému blasteru. I když byla tato zbraň stará, dokázala by jedním výstřelem prorazit díru do pláště člunu a Medvěda by sežehla na místě bez jakýchkoli problémů.

Brim zatajil dech. Jeho starý přítel znovu riskoval vlastní život, aby mu pomohl. Navzdory jasnému nebezpečí pokračoval Ursis v chůzi a pomalu se blížil k namířené hlavní blasteru; jeho stopy mizely ve sněhové pokrývce stejně rychle, jako je udělal. Nakonec, když oba Medvědy nedělilo více než deset iralů, se Ursis zastavil a roztáhl ruce dlaněmi nahoru v univerzálním gestu přátelství. Brim sledoval, napůl se strachem a napůl okouzleně, jak spolu Medvědi začali naléhavě hovořit a oba přitom divoce gestikulovali. Pak rozhovor skončil stejně náhle, jako začal. Nějakou dobu pak oba Medvědi stáli jako sochy, vytesané ze žuly. Pohyboval se jen starý droškat, který stácel hlavu k boku a olizoval si místo na žebrech, které už zoufale potřebovalo vyčistit. Dlouhou chvíli panovalo takřka hmatatelné napětí. Nakonec po chvíli, která jako by se táhla celých tisíc standardních let, místní Medvěd sklonil hlavu blasteru k zemi a seskočil z kozlíku. V následujícím okamžiku udělal Ursis krok dopředu a oba se objali proslulým medvědíím objetím, které by podle Brima dokázalo rozmačkat trupové pláty křížníku. Nato se Ursis s úsměvem zahleděl k obloze, pak se otočil a zamával mu, zatímco se místní rodák přehraboval v nakládacím prostoru saní. Během několika cyklů se už oba s náručími, plnými těžkých vlněných oděvů rozběhli ke člunu.

"Wilfe Ansore," zaburácel Ursis, když v dalším závanu mrazivého vzduchu a sněhu vrazil do průlezu, "seznam se s naším novým přítelem, Vichino Perovo Južnaju." V patách mu na palubu člunu vešel místní rodák, jehož tvář teď doslova zářila štěstím. Obrovský Sodeskayan byl skoro o celý iral vyšší než Ursis a z jeho malých hnědých očí přímo prýštil výraz soběstačnosti; krátký nos byl ukončen velkým vlhkým čenichem a v úsměvu odhaloval tesáky, kterých se nikdy drahokam nedotkl - a patrně se jich ani nedotkne. Byl zahalen v něčem, co vypadalo jako široký vlněný kabát, silné kalhoty, pod kolena zastrčené do vysokých měkkých bot, na rukou palečnice a vlněnou čepici, na níž se pohupoval dlouhý střapek, který ladil s kožešinovým límcem jeho kabátu. Podle sodeskayských tradic, s nimiž Brima seznámil Borodov, nyní Carescrian poznal, že jde o část vlčí kožešiny - a současně o známku toho, že Medvěd dosáhl v této zapadlé provincii věku dospělosti. Južnaja prohodil pár slov a uklonil se.

"Říká, že tě vítá na Žolvce, Wilfe Ansore," přeložil Ursis. "Je poctěn tím, že se může setkat s člověkem, který nám pomáhá v boji o záchranu Matky planet."

Južnaja dodal ještě několik slov a Ursis se usmál. "Říká, že už před nějakou dobou zahlédl obrázky lidí a s potěšením zjišťuje, že nejsi ani zdaleka tak ošklivý, jak očekával."

Brim Medvědovi úsměv oplatil. "Řekni mu, že jsem mu zatraceně vděčný," řekl.

"Už jsem mu řekl, že tě to poctilo," uchechtl se Ursis. "A vsadím se, že ještě daleko větší radost budeš mít z toho," pokračoval, "že jsme spolu vymysleli jednoduchý plán, jak nás dopravit na jeho statek, kde si možná poprvé po deseti tisících let naplníme naše zubožené žaludky."

"Bylo to víc než deset tisíc let," zabručel Brim. "Ale proč na tebe mířil tím blasterem, když jsi k němu šel?"

"Tohle je otázka, která mě nutí ke studu," řekl Ursis a v očích se mu zableskl hněv. "Podle všeho se z KA'PPA vysílání z Gromkova dozvěděl, že někteří Medvědi se rozhodli sdílet společnou loď s Ligeri. A tyhle zrádce by nejraději odpravil vlastníma rukama."

"On má KA'PPA vysílačku?" zeptal se Brim.

"To sice ne," odpověděl Ursis, "ale v rukou Sodeskayanů zůstalo několik ukrytých KA'PPA zdrojů a kdykoli je to jen trochu možné, předávají zprávy místními okruhy vysílačů." Na okamžik se zamyšleně podíval na stěnu kabiny. "Jsou to

odvážní Medvědi," dodal. "Pokud to vidím správně, tak trestem za něco podobného by bylo to, že by se stali ligerskými kabáty."

"U Vootova shnilého vousu," zašeptal Brim skrze zaťaté zuby.

"A když už jsem se zmínil o kožešinových kabátech, tak je tu ještě jedna novinka," zabručel Ursis a v očích mu zableskl vztek, který u něho Brim nepozoroval hodně dlouho. "Ten Stopař, o kterém jsi slyšel ve vysílačce - Vichino Perovo ví, kdo to je."

"A kdo?" zeptal se Brim.

"Nikdo jiný než náš starý přítel maršál Rodef nov Vobok," zavrčel Ursis. "Ten tvůj 'Stopař' je ve skutečnosti 'Lovec'."

"U Vootova mastného, červy prolezlého vousu," zaklel Brim tiše. "Není divu, že s tím zmetkem jednají jako v bavlnce! Co tady podle tebe dělá?"

"Podle toho, co zaslechl Vichino Perovo, sem maršál se svým štábem přiletěl na dovolenou: tuny časového koření, celá jednotka prostitutek - obojího pohlaví - a dokonale vybavené letovisko. To není nejhorší způsob, jak vést válku, co?"

"Dozvěděl ses něco o tom, čeho se ta jejich konference týká?" zeptal se Brim.

Ursis se cynicky zasmál. "Mají nějaké problémy s Triannikem," odpověděl. "Zdá se, že si velký císař dělá starosti s tím, že postupují tak rychle, že by se mohli najednou octnout bez zásob." Smutně se usmál. "Jak já bych si přál, aby měli jednoho dne Medvědi tyhle problémy také," dodal.

Brim se na okamžik zamračil. "To ale nestačí k tomu, abys měl v očích ten výraz, který jsem tam sledoval před chvílkou, starý příteli," namítl. "V takové situaci by ses našim problémům spíš zasmál - bez ohledu na nebezpečí."

Medvěd na okamžik zmlkl. "Máš pravdu, Wilfe Ansore," přikývl nakonec. "Ve válce jde neovládaný hněv ruku v ruce s rychlou smrtí. V budoucnosti se budu snažit ovládat lépe."

"Co tě tak vyvedlo z míry, Niku?" zeptal se Brim znovu.

Ursis zatnul zuby. "Opravdu to chceš vědět?"

"Jo," řekl Brim. "Už jsem velký kluk. Můžeš mi říct všechno,"

"Omlouvám se, Wilfuško," řekl Ursis rozpačitě. "Některé věci jsou prostě příliš strašné na to, abych je vyslovil sám o sobě. Podle toho, co říká Vichino Perovo, Ligeři pořádají hony na kožešinová zvířata."

Brim cítil, jak rudne. "Když říkáš 'kožešinová zvířata', myslíš tím..."

"Medvědy," zabručel Ursis. "Válečné zajatce. Nejdřív je pustí. A pak..." Zmlkl.

"Nevím, co na to říct, Niku," zasténal Brim.

Ursis pokrčil rameny. "Neříkej nic, příteli," odpověděl. "Jednoho dne tuhle válku vyhraje. A pak..." Na okamžik se odmlčel. "Pak bude třeba hodně morální síly k tomu, abychom se chovali civilizovaně my." Potřásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit, a pak se silou vůle přinutil k úsměvu. "Ale to už by stačilo, Wilfe Ansore," zabručel. "Nejdůležitější a nejsložitější teď bude uniknout smrti hladem."

Brim se také usmál a přikývl. "Já jsem připraven," řekl.

"To doufám, Wilfe Ansore," uchechtl se Medvěd a bylo jasné, že silou vůle dokázal vztek překonat.

"Hmmm," zabručel Brim. "Tehle výraz už jsem na tvé tváři několikrát viděl - těsně předtím, než jsem musel udělat něco hodně nepříjemného."

"Ale kdepak, to v žádném případě," ohradil se Ursis. "Tohle bude docela legrace." Otočil se ke druhému Medvědovi a něco prohodil, načež Južnaja zaburácel smíchy. Medvědi měli své nálady, ale pokud si Brim pamatoval, tak byli vždycky a bez ohledu na okolnosti připraveni se zasmát. Zdálo se, že to mají v genech.

Brim se opřel rukama v bok. "Tak dobře, co jste si to na mě vy dva Medvědi vymysleli?"

"Nemáš se čeho bát, Wilfuško," uklidňoval ho Ursis. "Pokud máme v bezpečí dorazit na statek tady Vichina Perova, musíme tě nějak skrýt před pátracími sondami. Naštěstí se přítel Južnaja právě vrací z nákupu ve vesnici s novým oblečením pro celou rodinu - a ty, můj olýsalý příteli, jsi zhruba stejně velký jako mladé Medvídě." Našpulil rty a o krok ustoupil, aby si ho mohl kritickým okem změřit. "Možná jsi trochu vyhublý a chybí ti spousta srsti. Ale..." Podíval se na druhého Medvěda a oba se rozesmáli. "Ale ať už jsi sebevíc ošklivý, hodlá tě prohlásit za svého."

"Za svého co?" zeptal se Brim.

"Za svého malého synáčka," odpověděl Ursis a položil si ruku na rty, aby se nerozchechtal znovu na celé kolo. "Nejsi ani zdaleka tak velký na to, abys mohl vystupovat jako dospělý Medvěd."

"To je pravda," přisvědčil Brim sklesle. "Kromě toho - jak jsi sám řekl - je to daleko lepší než zemřít hladu."

"To je také pravda," přikývl Ursis. "A v celé téhle převlékací šarádě je skryta jedna obrovská útěcha."

"Jaká?" zeptal se Brim.

"Skutečnost, že si ze tvého převleku nebudu nikdy v životě moci utahovat."

"Jak to?"

"Protože, Wilfe Ansore," zabručel Ursis, "já budu převlečený za tvou matku."

Nato se Brim zhroutil do křesla smíchy - a Južnaja se k němu okamžitě připojil, protože nepotřeboval překladatele k tomu, aby pochopil, proč Avaloňana Ursisova slova tak přemohla.

Brim, oblečený v několika vrstvách vlněného oblečení pro medvědí mláďata, se rozhlédl po bouřlivé obloze, jestli nezahledne ligerské sondy, a vystoupil do vířícího sněhu. S regulátorem teploty, nastaveným na plný výkon, se vůbec poprvé od chvíle, kdy na této planetě přistáli, cítil obklopen příjemným teplem. Južnaja vykročil ze člunu hned za ním a pak následoval Ursis, který aktivoval bezpečnostní systémy a než zabouchl průlez, strčil si do kapsy dálkový alarm. Až někdo člun najde a vstoupí do něj - ať už to bude přítel, nebo nepřítel - budou na to Brim s Ursisem upozorněni

signálem a to jim dá příležitost aktivovat vlastní osobní lokátory. S trochou pomoci štěstěny k nim přivedou spojenecký záchranný tým a ne tlupu Ligerů. V každém případě je nic lepšího nenapadlo. Ligeři ještě kód těchto osobních lokátorů nerozluštili - přinejmenším do dne, než Ursis s Brimem neodletli směrem k frontě transportní lodí. Při bližším pohledu se ukázalo, že saně, které řídil Južnaja, jsou v podstatě primitivní a většinou postavené ze dřeva, i když k sobě byly jednotlivé části připojeny kovy, prozrazujícími pokročilou technologii. Byly zhruba pětadvacet iralů dlouhé a devět široké a sestávaly z dlouhého otevřeného nákladového prostoru, k němuž byly zespodu připevněny čtyři lyžiny. Zadní byly spojeny s plošinou přímými nepohyblivými součástkami. Přední dvojice byla napojena na příčku, která vyčnívala ze skříně umístěné uprostřed. Z příčky vybíhala dvě břevna, na nichž byla volně zavěšena široká obruč. Tu měl společně s postrojem přehozenou přes šíji droškat. Na vysoké plošině se nacházela poměrně nepohodlná lavice pro řidiče, na kterou Južnaja rozprostřel několik vrstev polštářů.

"Vylez si na tu lavici, Wilfe Ansore," pobídl Brima Ursis. "Musíš sedět mezi námi, abychom mohli skrýt tvou olýsalou tvář." Zasmál se. "Ani ošklivá mláďata nejsou vždy v bezpečí před útokem skalních pavouků", jak se říká."

Brim přikývl a vylezl si na vyvýšené místo. Velký droškat se pod nimi posadil do sněhu a zaujatě si olizoval levou tlapu. O chvíli později se k Brimovi na lavici připojili i oba Medvědi. Když se Brim podíval na svého starého přítele, dokázal jen stěží potlačit smích. Ursis byl teď oblečen jako obyčejná sodeskayská arbatskaja - malá babička - v dlouhém, kaštanovém kabátě, lemovaném na manžetách a lemu květovanou látkou. Kolem krku si ovinul krajkovou šálu a hlavu zakryl tradičním karmínovým šátkem, zavázaným pod bradou na uzel.

"Jestli vůbec kdy cekneš jediné slovo, Brime," zabručel Medvěd, když se dali na cestu a pod lyžinami zašustil sníh, "tak na Sodeskayi nenajdeš bezpečného místa - a možná ani v celé galaxii."

"Tvé tajemství je u mě dobře skryto," ujistil ho Brim. "Má ústa neřeknou ani hlásku. Ale paměť..." dodal.

Ursis obrátil oči k nebi a náhle ztuhl. "Průzkumná sonda," varoval je a vzal Brima kolem ramen. "Drž se dole," řekl a přitáhl si hlavu svého přítele ke hrudi. "Zakryj si ruce, prosím."

O chvíli později nad nimi přelétl padajícím sněhem okřídlený stín. Brim sledoval, jak se plavně obrací a klesá, zatímco se k nim blížil. Tentokrát je minul jen o několik iralů - a vyplašil droškata, který stáhl ohon mezi zadní nohy a vyrazil neovladatelným tryskem tak prudce, že táhl svěšené břicho ve sněhu. Saně se skoro převrátily, než Južnaja dokázal vyděšené zvíře znovu ovládnout, a v té chvíli už byla sonda zpátky a klouzala vedle nich nějaký necelý iral nad sněhem. Tentokrát droškat vyrazil v pravém úhlu k předchozímu směru a saně se zakymácely a chvilku jely pouze po pravých lyžinách v tak divokém úhlu, že se všichni tři cestující museli co nejrychleji chytit něčeho pevného, aby nevypadli. Brim se musel silou vůle snažit, aby udržel tvář zabořenou do Ursisovy hrudi, zatímco se zdívočelý droškat snažil uniknout a kličkoval z jedné strany na druhou před sondou, která bez potíží jeho směr kopírovala. Tato hra na honěnou omrzela vojáka, který sondu na dálku řídil, teprve když už se většina nákladu za saněmi vysypala a průzkumný robot odlétl k nebesům a za okamžik už zmizel ve zvířeném sněhu.

"Zatracený Liger," zavrčel Ursis, zatímco Južnaja věnoval veškeré síly tomu, aby dokázal zastavit vyplašeného droškata. "Tohle dělal jen proto, aby nás co nejvíc potrápil."

"Mhhmmppf," odpověděl Brim a snažil se vyvinout z Medvědova drtivého objetí.

"Ach. Promiň, Wilfe Ansore," vzpomínal se Ursis. "Úplně jsem se zapomněl."

"To je v pořádku," zalapal po dechu vděčně Brim. "Radši se trochu přidusím, než aby mě zajali. Nemyslím, že bych sám dokázal svou tvář takhle dlouho skrývat."

Južnaja zařval procitně něco, co znělo jako velice peprná nadávka, a pak ukázal na chvějícího se droškata, který zuboženě ležel na sněhu a boky se mu trhaně zvedaly a zase klesaly.

"Říká, že je ten ubohý tvor příliš starý na takové obtěžování," překládal Ursis.

Brim se na zbídačelé zvíře podíval a zamračil se. "Myslí si Južnaja, že nás dokáže dotáhnout domů?"

Ursis se na něho podíval a pokrčil rameny. "To ví se vši určitostí jen samotný droškat," řekl. "Ale opravdu vážně v to doufám, protože pokud budeme muset čekat na večeri ještě déle, je tohle zvíře první na řadě - a přitom vypadá hrozně šlachovitě a vyhuble."

Brim se uchechtl. "Za pár metacyklů by ti určitě chutnal daleko víc," odpověděl. "Pak by už moc nezáleželo na tom, jak moc je šlachovitý a vyhublý."

Ursis jeho slova opakoval v sodeskayštině, aby si žert mohl vychutnat i Južnaja, a všichni tři se vesele smáli až do chvíle, kdy jejich pobavení naprosto zmrazilo děsivé zavytí, při kterém vstávaly Brimovi vlasy na hlavě - i když spíše než zavytí to znělo jako hrdelní zavrčení. Ještě nikdy v životě to neslyšel z takové blízkosti, ale okamžitě pochopil, o jakého tvora jde.

"Ledoví vlci," zašeptal Ursis a otočil se po zvuku. "Nejspíš je sem přilákala ta sonda, Voot aby to spral."

Južnaja vytáhl blaster, zatímco droškatovi v hrdle zabublalo vrčení, sklopil uši dozadu a ocas se mu naježil do velkého kachatu, kterým nervózně švihl ze strany na stranu.

Brim, který byl neozbrojen, mohl jen nervózně vyhlížet do blizardu a čekat.

Ursis vytáhl z pouzdra starý poboční blaster a usmál se. "Většinu baterie jsem spotřeboval ještě na Maximu Čkalovovi, když jsem se 'dohadoval' s těmi zmetky, kteří chtěli odlétnout člunem bez tebe," řekl a potěžkal silnou zbraň v ruce.

"Doufám, že tohle není pomsta za ně."

Když sbor vyjících tvorů zazněl podruhé - a tentokrát daleko blíž - Južnaja práskl bičem a naléhavými slovy pobídl droškata k běhu. Starý tvor mnoho přesvědčování nepotřeboval a vyrazil sněhem, jako by se náhle zbavil poloviny svého věku.

Ursis se na lavici otočil, aby mohl pozorovat zadní část saní, a navzdory vážnosti situace se usmál. "Pokud už nic jiného," poznamenal a podíval se na Brima, "tak nás ti zatracení vlci dostanou domů na večeri daleko rychleji." Při této rychlosti přenášel neodpružený podvozek saní každou nerovnost přímo do jejich těl.

"Pokud se my nestaneme jejich večerí," dodal Brim.

"Tak to už alespoň nebudeme mít hlad," poznamenal Ursis flegmaticky. "Vždycky je něco, na co se můžeš těšit."

V tom okamžiku se za nimi z vířícího sněhu vynořil první ledový vlk. Měl širokou hrud', silné nohy a působil velice smrtícím dojmem. Byl skoro zpola tak vysoký jako Brim a Carescianovi připadalo, že divoký tvor je nejspíš stejně rychlý jako ošklivý - a díky tomu saně rychle doháněl. Obě dravcovy hlavy byly při běhu nataženy dopředu s ušima sklopenýma a s dokořán otevřenými tlamami, z nichž vyčnívaly tesáky, které by bezpochyby byly dobře viditelné i ze vzdálenosti čtvrt c'leny.

Ursis pečlivě zamířil a opřel si hlaveň o levé předloktí, které si položil na zadní opěradlo lavice. Velice obezřetně natáhl zásobník a uvolnil se. "Možná bys měl připravit ten destruktör, který s sebou nosí Južnaja, Wilfe Ansore," navrhl ledově klidným hlasem. "Nedokážu odhadnout, kolik střel mi ještě zbývá." Ještě neřekl poslední slovo a už se z opony sněhu vynořili další tři ledová vlci, zatímco vůdce smečky zkracoval vzdálenost k saním každým skokem.

Brim si opatrně vzal blaster od Sodeskayana, který měl teď příliš mnoho práce s řízením saní na to, aby zároveň dokázal střílet na vlky. Obrátil se tváří k útočící smečce - která nyní čítala sedm členů - opřel si těžkou hlaveň o opěradlo lavice. Ostré štěknutí Ursisova prvního výstřelu ho skoro vyděsilo, jak bylo hlučné. Zvedl oči od mířidel právě včas, aby viděl, jak levá hlava prvního vlka zmizela v oblaku krve a úlomků kostí. Silný energetický výboj strhl zvířeti kůži až k plecím, ale tvor běžel dál, očividně řízený mozkiem v pravé hlavě. Nicméně ztrácel na rychlosti a brzy daleko zaostával za zbytkem smečky.

Južnaja se krátce ohlédl a něco na Ursise houkl.

"Co říká?" zeptal se Brim.

"Říká, že je musíme zasáhnout přímo mezi obě hlavy," odpověděl Ursis a pečlivě natahoval kohoutek k dalšímu výstřelu. "Tvrdí, že tam mají srdce. Nic jiného je zastavit nedokáže." S tím stiskl spoušť znovu, ale výstřel se zaryl pouze do sněhu vedle dalšího vlka a následný výbuch málem zvíře srazil k zemi, ale to se rychle vzpamatovalo.

"Hrome," zamručel Medvěd tiše. "Teď není čas na výstřely vedle, Nikolaji Januarjeviči," napomenul sám sebe. Okamžitě vystřelil potřetí a tentokrát se výboj trefil přímo mezi obě hlavy druhého vlka a viditelně je utrhl od krků, takže srdce vybuchlo ve velké spršce krve. Tentokrát se vlk zastavil a zhroutil v krvavé změti k zemi; jeho tělo ještě setrvačností klouzalo po sněhu skoro celých sto iralů.

Zatímco se Brim marně snažil odjistit starý blaster, zamířil Ursis znovu, ale výstřel šel znovu vedle, když saně najely na napůl zasněženou kládu právě v okamžiku, kdy stiskl spoušť. Nicméně dva vlky zneškodnil - ten první bezpochyby vykrvácí, a navíc už dávno zmizel ve vánici za saněmi.

Ursis znovu zamířil a vystřelil. A znovu těsně minul - ale tento výstřel alespoň zlámal tvorovi nohy, takže obě hlavy bolestně zavyly a tvor se zapotácel a zhroutil do sněhu.

Zbývali ještě čtyři! Ale nyní byla vzdálenost mezi vlky a saněmi daleko menší. Brim se ohlédl na starého droškata, který námahou jasně trpěl, i když ho Južnaja pobízel jak slovy, tak bičem. "Niku," zavolal, "jak mám aktivovat spoušť na téhle vykopávce?"

Ursis se na starou zbraň na okamžik podíval a pak zavřel oči. "Ta páčka, na které je napsáno ,or'gutt'," řekl. "Musíš ji držet zpátky přesně tři vteřiny a pak ji zasunout do záklopky."

Brim našel na straně zbraně páčku a stáhl ji k sobě přesně na tři vteřiny - díky čemuž se zasunula do záklopky a poskočila v pravém uhlu dopředu. Zatlačil ji dovnitř a náhle se po straně rozsvítily dva ze tří zelených indikátorů.

"Myslím, že to mám!" houkl vítězně.

"Tak už střílej, zatraceně!" zařval Ursis a vypálil na prvního vlka, který nebyl ani dvacet iralů za saněmi. Zášleh energie netrefil cíl přesně, a přestože do hřbetu zvířete vypálil hlubokou ránu, nezdálo se, že by mu nějak vážněji ublížil. Pro další střelu skoro ani nepotřeboval mířit, protože vlk byl už jen pár iralů daleko, obě obrovské tlamy doširoka otevřené a jazyky z nich visely na strany. Prst se mu sevřel kolem spouště, ale jediné, co se stalo, bylo ostré, pronikavé písknutí energetického zásobníku - zbraň byla prázdná!

Brim zoufale otočil těžký blaster, který mu dal Južnaja, podíval se podél hlavně na vlka - z téhle vzdálenosti nemohl minout - a stiskl spoušť. Odpovědí mu byl takový zášleh nespoutané energie, že by vedle něj výstřel z destruktöru zbledl závistí. Divoká vlna zasáhla vlka do hrudi a okamžitě změnila celé zvíře v jednu krvavou hmotu. O chvilku později na jeho místě nezbylo nic než ohnivá koule, která rychle zmizela v dálce, když zbytky dravce padly k zemi.

Náhla smrt jejich společníka sotva zpomalila zbývajících tři vlky, kteří běželi za saněmi a nevěnovali pozornost kořisti, která padala mezi ně. Brim zamířil na vlka, běžícího nejvíce vpravo, vystřelil a sledoval, jak místo, kde ještě před chvílí tryskem uháněl vyhládlý dravec, zasáhl paprsek energie a okamžitě zahalila ohnivá koule.

Máchl blasterem znovu, zamířil na nejbližšího tvora - který se právě chystal skočit na plošinu saní - stiskl spoušť a připravil se na další výbuch. Místo toho se ale nestalo vůbec nic. Nic! Právě to mu chtěla naznačit ta dvě zelená světélka po straně zbraně. Když obrovskou zbraň dostal, zbývalo v ní energie na pouhé dva poslední výstřely. A ty byly nyní pryč. "Je po všem, Niku," zavolal na přítele. "Blaster je vybitý!"

"Ještě není úplně po všem, Wilfe Ansore," zavrčel Medvěd a vytáhl z pouzdra pod kabátem dlouhý nůž. "Ještě pořád mi zbylo tohle." S tím přeskočil lavici a vyrazil dozadu - přesně v okamžiku, kdy dva poslední vlci skočili s vrčením na plošinu a ve vražedném vzteku štěkali a chňapali naprázdno mohutnými čelistmi.

"Niku!" zavolal Brim. "Nemáš na sobě skafandr!"

Ursis jako by ho neslyšel. Místo toho zařval medvědí válečný pokřik, který přimrazil vlky na místě. V hrdle mu zabublalo hrozné vrčení, když se přikrčil a po prknech plošiny, která sebou divoce házela, vykročil k zádi saní s nožem v pravé ruce napřaženým jako meč. Když udělal k vlkům pět kroků, srst na jejich čtyřech krcích se naježila, stáhli ocasy mezi nohy a začali couvat před tím strašlivým netvorem, kterého ještě před několika okamžiky pokládali za kořist. Náhle Medvěd skočil dopředu, popadl nejbližšího vlka za jeden z krků, a než se ten stačil vzpamatovat, vrazil mu bleskově

čepel nože do oka. Hlava zařvala bolestí, zatímco se její dvojče odvrátilo instinktivně stranou a poskytlo tak Ursisovi dostatek prostoru ke smrtící ráně do měkkého místa na krku. Ursis udeřil jako blesk a zarazil nůž až po jilec do tvorova srdce. Obě hlavy krátce bolestně zavylly a pak se tělo zhroutilo k zemi v poslední křeči, zatímco...

"Niku!" vykřikl Brim, když se poslední vlk vrhl Ursisovi po krku. "Pozor!" Vstal z lavice a rozmáchl se dlouhým blasterem jako kyjem, ale už bylo pozdě.

Ursis se otočil, aby mohl novému nebezpečí čelit, ale nestačil se vlkovi postavit a už mu tvor skočil na ramena a setrvačností ho strhl na plošinu. Medvěd zůstal ležet vespod.

Brim se právě chystal skočit svému příteli na pomoc, když se kolem něho prohnal bělostný oslepující záblesk světla, který sestřelil vlka ze saní a srazil otřeseného Brima po hlavě na plošinu. Ještě než dopadl, stačil si všimnout, že projeli nějakou otevřenou branou; pak už narazil na bočnici a málem ztratil vědomí. O chvíli později se saně náhle zastavily a přes bočnici na něho vykoukla hlava mladého Medvěda, který něco vzrušeně drmolil. Brim se zašklebil, když ucítil, jak mu na hlavě roste strašlivá boule, a ohlédl se na Ursise, který krvácel z roztržené pravé paže a oděrek kolem čenichu, které se nacházely nebezpečně blízko očí. "U matky Vootovy, Niku," zasténal Brim, "jsi v pořádku?"

Ursis se opřel zády o ledového vlka, kterého zabil. "Je mi skvěle," odpověděl, když se dotkl lehce tváře a bolestně sebou trhl. "Prostě zatraceně skvěle." Pak se zahleděl na Brima, "A co ty, jak to vypadá s tebou?" zeptal se.

"Jo," odpověděl Brim stručně, i když mu před očima zavířily hvězdičky, když vstával. "Ale kde to jsme?"

Medvěd se rozhlédl a dokázal se usmát. "Zdá se, že jsme dorazili na místo, kde bydlí Južnaja. Podívej," kývl bradou k medvědí samici, která stála na zdi s blasterem. "Myslím, že by se patřilo pořádně poděkovat - alespoň v mém případě."

Otočil se a promluvil sodeskaysky k Južnajovi.

Místní rodák přikývl a něco potěšeně odpověděl.

Ursis se usmál. "Říká, že jeho manželka se jmenuje Per'siki. Tvrdí, že ještě nikdy nepotkal lepšího střelce - a já o jeho slovu pochybovat rozhodně nebudu," řekl Medvěd.

Brim s tím jen mohl souhlasit. "Ani její manžel není žádná dvojka, když přijde na řízení saní."

Ursis prohodil k druhému Medvědovi pár slov. Rodák se usmál a potěšeně se uklonil. Pak vyrazil proud slov a ukázal na droškata, který si olizoval místo na pleci, ačkoli měl ocas stále ještě zježen na dvojnásobek obvyklé síly.

"Říká, že starý Česnok - tak se ten droškat jmenuje - je skvělé zvíře s dobrým srdcem," přeložil Ursis.

"Tomu věřím," řekl Brim, zatímco mladý Medvěd vyhublého tvora odváděl. "Hrdinský droškat."

Ursis se na okamžik usmál. "Starý Borodov nikdy takového droškata mít nebude. Příliš mnoho křížení a zvířata nestojí za nic." Mrkl. "Stejně jako králové." V tom okamžiku už k postranici saní dorazila Južnajova žena a začala mu podrážděně něco vyčítat, zatímco ukazovala na jeho paži. "Nejspíš má pravdu," usoudil Medvěd po chvíli a podíval se na hluboké rány. "Měl bych si to nechat ošetřit - všechna ta krev dělá na plošině strašnou špínu."

Brim obrátil oči v sloup. "Jo," poznamenal pak, "to bys nejspíš měl."

Zatímco Ursis slézal ze saní, dostal Brim příležitost se rozhlédnout po usedlosti. Ohrazený čtvercový prostor měl možná sto iralů po každé straně a ze tří stran jej tvořily hrubě postavené opevněné stěny z pečlivě naskládaných kamenů.

Čtvrtou stranu tvořila samotná budova statku a velká přístavba, která Brimovi připadala jako stodola a kam byl právě odváděn jejich chrabrý droškat. U zdi také viděl vysokou kovovou věž, která pravděpodobně ukrývala rodinný reaktor; do téhle pustiny žádné přívody s energií nepovedou. Možná dvě desítky pohubkých zvířat stály nervózně v jednom rohu dvora, stále ještě vyplašené tím, jak saně vtrhly do jejich mírumilovného hájemství. Vlna z těchto tvorů patrně tvořila základní položku rodinných příjmů. Tři nebo čtyři samice droškátů, které zde byly drženy na mléko, se k sobě choulily poblíž vrat stodoly. Porůznu stálo na dvoře několik velkých, holých stromů s černými propletenými větvemi, jako by tu byly dávno předtím, než někdo postavil zdi.

Z domu se linul ten nejnádhernější pach, jaký kdy Brim cítil - vůně čerstvě upečeného chleba. A to už Južnaja vycházel znovu ven a pokynem ruky ho zval dovnitř. Konečně jídlo! Seskočil ze saní a právě spěchal přes dvůr, když - u Vootova mastného, špinavého hmyzem prolezlého vousu - začal bzuchet alarm, který měl ukrytý v kapse! Někdo objevil jejich člun. Musí s Ursisem aktivovat osobní lokátory skoro okamžitě, nebo budou riskovat, že záchranná loď zase odletí - pokud to ve skutečnosti byla záchranná loď, kdo jejich člun objevil, a ne ligerská hlídka.

Váhal jen okamžik, než svůj lokátor aktivoval a pak se rozběhl za Ursisem. Ať už to byli zachránci, nebo Ligeři, oba se budou muset velice rychle dostat do bezpečné vzdálenosti od domu, jinak ohrozí samotné životy odvážných venkovanů, kteří se jim rozhodli pomoci.

V domě - ve vyhřáté, pohodlné a rozlehlé kuchyni, z níž vycházelo na všechny strany mnoho dveří - ležel Ursis na obrovské pohovce před hučícím krbem a krmil se obrovským kusem masa, vloženým mezi krajíce chleba, zatímco mu Per'siki ošetřovala zraněnou paži. "Niku," řekl a s děkovným přikývnutím přijal podobné občerstvení od jednoho ze zavalitých synů rodiny, "spustil se poplach."

Ursis ztuhl a bylo jasné, že nikoli z toho, jak ho zranění bolelo. "Musíme okamžitě zmizet," řekl. "Už jsi aktivoval lokátor?"

"Ano, Niku," zamumlal Brim s ústy plnými šťavnatě... nu, ať už to bylo cokoli, chutnalo to báječně.

Medvěd odložil maso a chléb a ponořil ruku do vrstev vlněného oděvu, v nichž byl zahalen. "I můj osobní lokátor je teď aktivovaný," řekl. Pak promluvil k Južnajovi sodeskaysky. Místní rodák přikývl a okamžitě začal volat příkazy na jednoho ze svých synů - který okamžitě poslušně zmizel v jednom z mnoha východů. Po krátké diskusi s oběma dospělými Medvědy se Ursis podíval na Brima a zamračil se. "Půjčí nám další saně a čerstvého droškata," vysvětloval, zatímco mu Per'siki ovazovala paži. "Na mé naléhání nás odvezou někam do bezpečné vzdálenosti, kde nás vyzvedne... ten, kdo spustil poplach." Přikývl, jako by si odškrtnul další položku na seznamu nutných věcí. "Tímhle způsobem se sem budeme moci vrátit v případě, že nás nikdo nenajde," dodal, "místo toho, abychom trávili další noc ve společnosti ledových vlků."

Brim spolkl poslední kousek masa - které bylo ve skutečnosti neuvěřitelně dobré, měkkoučké a skvěle marinované - a přikývl. "Vezmeš si na sebe skafandr?" zeptal se s úsměvem.

Ursis přikývl. "Než se cokoli stane, tak už bude stejně tma," řekl. "A protože nás buď zachrání, zajmou nebo přivezou zpátky, nemá už dál smysl něco skrývat." Pak se uchechtl. "Něméně ty, můj olýsalý příteli, zůstaneš oblečený jak ve skafandru, tak ve vlněném oblečení, jinak tě budu muset odnést na palubu záchranné lodi v bloku ledu."

O necelý půlmetacyklus později už znovu seděli v saních (které nyní táhla drobná, hnědobíle pruhovaná samice droškata) a Luk, nejmladší syn rodiny, je vezl zhoršující se bouří. Brim, zahalený v nespočetných vrstvách vlněných oděvů a s topidlem skafandru, vytaženým na plný výkon, si slíbil, že pokud dokáže přežít válku, odstěhuje se na nějakou planetu, obíhající kolem teplotně aktivní hvězdy, kde budou celý rok panovat tropické podmínky - a ještě si do každého rohu pokoje postaví jedna kamna!

Luk je vysadil společně s batohem jídla a dvěma plně nabitými blasty u místa, které bylo pro záchranu takřka ideální: malý hájek, který stál nedaleko podstatně hustšího lesa - přinejmenším deset c'lenytů od statku, kde bydlel Južnaja s rodinou. Obrovský mladý Medvěd nejdříve popřál Brimovi hodně štěstí avalonsky, pak sevřel Ursisovi ruku drtivým stiskem, naskočil na saně a vyrazil vichřicí zpátky domů.

Další bojovník za svobodu, který těm zatraceným Ligerům nedá pokoj, pomyslel si Brim s úsměvem. Medvědy bude velice těžké si podmanit. "Copak tady nikdy nepřestává sněžit?" postěžoval si, když vešli do hájku a přikřčili se za padlým stromem.

Medvěd se na okamžik zamyslel a posadil se za kládu vedle něho. "Jednou za čas nejspíš ano," poznamenal pak. Uchechtl se a kývl k lesu. "Jinak by tu přece nemohla vyrůst taková spousta stromů."

"Možná jsou už poslední milion let zmrzlé," podotkl Brim.

"To by být mohly," pokýval hlavou Ursis. Náhle přimhouřil oči a zahleděl se do dálky. "Co je zatraceně tohle?" vydechl.

Brim sledoval směr Ursisova pohledu a všiml si, že se k nim rychle blíží sněhem drobná postavička.

"Zatracená matko Vootova," zašeptal Brim. "To je Medvěd... ne, Medvědice - a má na sobě skafandr!"

V následujícím okamžiku k nim vítr donesl vzdálené štěkání psů a za první postavou se vynořila další, která ji očividně honila.

"A tamhle ji honí nějaký Liger!" vykřikl Ursis. "On ji loví!" Vstal do dřepu a snažil se k sobě přitáhnout pozornost Medvědice, zatímco Brim připravoval jeden ze starobyklých blasterů.

Medvědice je ale nezahledla. Místo toho se ohledla za sebe a přidala na rychlosti. Jak nejrychleji mohla, pokračovala k lesu.

V totéž okamžiku ale Liger plynulým pohybem stáhl z ramene řemen loveckého blasteru s dlouhou hlavní, krátce zamířil a vystřelil. Rána to byla skvělá a výboj energie zasáhl Medvědici přímo do hlavy; tu nechránila přilba. Paprsek odhodil její tělo bezvládně kupředu, několikrát se na zemi převálila a zůstala ležet v předsmrtné křeči necelých třicet iralů od místa, kde se skrývali Brim s Ursisem, zatímco se jí kolem hlavy rozlévala kaluž krve.

"Zatracený vrah," vydralo se temné zavrčení Ursisovi z hrdla. Začal vstávat, aby kmen stromu přiskočil, ale Brim ho strhl zpátky.

"Ne, Niku," zašeptal. "Teď už pro ni nedokážeš udělat vůbec nic."

"Jen se dívej," zavrčel vztekle Medvěd a popadl blaster. Právě chtěl jeho hlaveň položit na povrch klády, aby mohl lépe zaměřit, když ji Brim popadl a stlačil k zemi.

"Zatraceně, Niku," řekl vztekle, "přece jsi sám slyšel štekat psy. Ten Liger není sám. Za chvíli sem dorazí jeho přátelé, a když ho najdou mrtvého, stráví celý následující standardní rok tím, že budou štvát nás. Naše záchrana pak bude nejméně stokrát tak obtížnější a já to už nijak nepomůže. Dává ti to smysl?"

Medvěd na dlouhou chvíli zatnul zuby. "Dává to smysl, Wilfe Ansore," připustil pak. "Promiň."

Brimova slova se potvrdila jen o okamžik později, když na místo dorazili v malém vozidle, které bylo patrně součástí vybavení lovecké usedlosti, dva další Ligeři, ozbrojení loveckými blasty. Všichni tři pomalu vykročili k mrtvé Medvědici.

Brim jedním okem pozorně sledoval Ursise, který stále ještě ztěžka dýchal, spalován hněvem a záští.

"To je v pořádku, Wilfuško," zašeptal Medvěd. "Už se zase ovládám."

Tři Ligeři se zastavili nad zastřelenou Medvědici, sňali si přilby a připili si z malých stříbrných lahviček, které vytáhli z kapes svých skafandrů.

Brim sklopil oči, aby zkontroloval blasty, když se náhle Ursis prudce nadechl.

"U Velkého ledového vlka, Wilfe Ansore," zaklel Medvěd tiše, "vidíš, kdo to je?"

Brim se zahleděl mezi stromy, přivřel oči a zalapal po dechu. "U hlubokého vesmíru, Niku," zašeptal. "Ten chlap vypadá jako samotný Rodef nov Vobok."

"Nejen, že tak vypadá" řekl Medvěd. "To je on."

"Takže to je on," zamumlal Brim, který si teprve nyní všiml pěti hvězdiček v kruhu na hrudi jednoho z lovců. "Nebo se právě díváme na někoho, kdo bude brzy za jeho napodobování zatčen." Liger byl vysoký a byl by silně stavěný i bez toho, co k jeho postavě přidával objemný černý skafandr. Pod přísně sčísnutou pěšinkou měl úzkou tvář, z níž vystupoval úzký dlouhý nos. Oči měl malé a posazené blízko sebe a nad tenkými, skoro bezbarvými rty se mu táhl úzký knírek. Brim ho na hologramech viděl nesčetněkrát. Nemohl se mýlit. Oba jeho společníci měli na náprsenkách skafandrů hodnotní označení nadgalite'erů, ale jejich tváře Brim nepoznával.

Nov Vobok si nyní klekl, rozeplnul límec skafandru mrtvé Medvědice a otevřel jej až k rozkroku. Pak ji popadl za hlavu a nadzvedl, zatímco z ní jeho společníci skafandr stahovali.

Z Ursisova hrdla se vydral hluboký chropot, když Liger vytáhl ze stehenního pouzdra dlouhý nůž, zabořil jej hluboko do břicha samice a oběma rukama jej táhl až ke krku.

"On ji... on ji chce..." zašeptal Brim, ale nedokázal větu ani dokončit.

S ohlušujícím řevem přiskočil Ursis kmen stromu a vyrazil z hájku. Vzdálenost k Ligerům urazil několika skoky.

Brim omráčeně sledoval, jak se Ligeři rozprchlí před vyjícím děsem a snažili se sejmut z ramen lovecké blastery, ale než měli možnost cokoli udělat, popadl Ursis nov Voboka za hlavu a zlomil mu páteř ranou, která zněla jako prasknutí bičem. Brim zamířil starý blaster na jednoho z galite'erů, ale v následujícím okamžiku se mu do uší zarylo strašlivé dunění, které jako by přicházelo odevšad - a odnikud zároveň.

Na galite'ery toho bylo příliš najednou. Bylo jasné, že jsou vývojem událostí omráčeni, a tak se otočil a dali se na útěk, ale zdálo se, že Ursis zvuk vůbec nezaznamenal. Popadl tělo polního maršála za nohy a rozmáchl se jím, jako by to byl nějaký ochablý kyj. Pak vyrazil za dvěma prchajícími galite'ery a srazil je k zemi dřív, než se mohli pořádně rozběhnout.

V tom okamžiku se z opony sněhu vynořila četa Ligerů a rozběhla se za třemi civilisty v těžkých zimních oblecích, kteří se ze všech sil snažili ovládat šest obrovských ligerských gratzů, loveckých psů, kteří se prudce opírali proti vodítkům. Vojákům netrvalo ani dvě vteřiny, než zjistili, že se celý poklidný lov vymkl z ruky a sáhli po silných blasterech.

Szpandu ráže .50, které měli přehozeny přes rameno. Brim si vybral toho, který běžel v jejich čele, a zasáhl jej a dva nejbližší explozí energie, která na okamžik vyděsila a zarazila ostatní - a pravděpodobně zachránila Ursisovi život.

Zatímco se Ligeři vzpamatovávali z posledního nečekaného šoku, část oblohy se otevřela - doslova otevřela - jako okno, jímž pronikla hlaveň malého destruktora a zahájila s děsivou přesností palbu. První výstřel rozstřílel na kusy zemi pod civilisty a psy a všech osm vyhodil společně s půlkou milstonu hlíny a ledu na dvě stě metrů vysoko do vzduchu.

"Wilfe! Niku! Poslední loď do Gromkova! Pospěšte si!" ozval se z nějakého neviditelného zesilovacího zařízení podivně povědomý ženský hlas.

Neviditelného... a náhle Brim ten zvuk poznal. Ohýbač! A ke všemu jejich vlastní - někdo na palubě dokonce znal jejich jména.

"Wilfe!" zařval Medvěd a rozhlédl se, jako by se vůbec žádný zvuk z nebe neozýval. "Kde jsi?"

"Tady, Niku!" snažil se Brim překřičet řev silných generátorů. Ukázal na poklop, který se náhle otevřel jako by z prázdného vzduchu. "Podívej!" houkl. "Je to OHÝBAČ! Jeden z našich! Pojd'!"

Destruktor vypálil znovu a rozmetl těla Ligerů po celé okolní pláni. Zdálo se, že se Ursisovi vrací soudnost a konečně vyrazil k průlezu.

Brim ho následoval a vlekl oba blastery, zatímco ho kostra batohu s jídlem bolestivě tloukla do zad. Sledoval, jak Ursis dobíhá k průlezu a naskakuje dovnitř - pomáhalo mu přinejmenším čtvero párů rukou, z nichž jedny patřily šéfovi Barbousseovi. A právě v tom okamžiku viděl, kdo jim to přišel na pomoc - nikdo jiný než jeho bývalá první důstojnice na palubě L.I.F. Starfury, Nadia Tissaurová!

"Pospěšte si, veliteli," zavolala mu v ústretu naléhavě. "Musíme odsud co nejrychleji zmizet. Poblíž se děje nějaká nepolecha a má sem namířeno každý Liger v okruhu světelného roku."

Brimovi pomohli dovnitř nastoupit - vlastně ho do průlezu vtáhli - Barbousse a tři další poddůstojníci v modrých pláštích Imperiální flotily. Ještě nikdy v životě neviděl tyhle pláště raději. "Díky, šéfe," zalapal po dechu, zatímco ostatní zavírali průlez.

Barbousse se tvářil vážně, když sundával Brimovi ze zad těžký batoh. "Bylo mi potěšením, admirále," odpověděl. "Ale v první řadě byste měl poděkovat za záchranu zde přítomné kapitánce Tissaurové. To ji napadlo zamířit k téhle planetě." Vděčně potřásl hlavou. "Ometali jsme se kolem těchto zatracených Ligerů už pěkných pár dní."

Jen o několik kroků dál stranou spolu tiše hovořili Tissaurová a Ursis a nakonec kapitánka chápavě přikývla.

"Vyskočte vedlejším průlezem, generále," řekla. "Vím, že je to pro vás důležité, ale prosím, pospěšte si."

Ursis přikývl a poplácal ji po rameni. "Udělám to co nejrychleji," slíbil. "Ligeři její kožešinu nesmí dostat." A vyskočil ven vedlejším průlezem, který mu jeden z poddůstojníků otevřel.

Brim se na Tissaurovou podíval a mlčky děkovně přikývl.

"Poděkujete mi později, veliteli," řekla a rychle k němu s úsměvem přešla. "Musím tuhle loď dostat co nejrychleji zase nahoru - než se stačí Ligeři zastavit na kus řeči." Byla drobná a vlasy měla předčasně prošedivělé, ale její kulatá tvář s veselými očima, malým nosem a plnými, smyslnými rty jako by jí dodávala vzhledu pobaveného skřítka. Byla pevně stavěná s velkýma rukama a nohama - a nádherným poprsím, které přesto, že se většinou pohybovala v plášti Flotily, dokázalo přitáhnout pohled každého muže v okolí. Před lety, když sloužila jako Brimův první důstojník na palubě L.I.F. Starfury, se mohl Carescristan osobně mnohokrát přesvědčit, že je to skvělá navigátorka, která se dokáže do myriády úkolů pouštět s nakažlivým veselím gradygroatského svatého. Mimoto byla naprosto upřímná a - přinejmenším mimo službu - neuvěřitelně svůdná. Mezi ní a Brimem se vytvořilo pevné osobní pouto a nejednou měli co dělat, aby vztah udrželi pouze na profesionální bázi. Po jejím převelení na místo kapitánky L.I.F. Nord se nicméně jejich přátelství postupně proměnilo v něco daleko vášnivějšího a tělesnějšího, ačkoli jim štěstěna zatím nedopřála nic víc než několik rychlých objetí.

Po chvíli se loď jednou otřásla, když znovu vypálil destruktory, a pak se zase rozhostilo ticho. O něco později se na palubu zvenčí vrátil Ursis.

"Děkuji, kapitánko," řekl a vypadal přitom daleko unaveněji, než jakého si ho Brim kdy pamatoval.

Tissaurovási toho samozřejmě všimla také. "Není třeba děkovat, generále Ursisi," odpověděla. "Pokud by se mi něco podobného mělo kdy v budoucnu stát, doufám, že bude na blízku někdo jako vy." Otočila se k jednomu z poddůstojníků. "Odveďte generála do mé kajuty," rozkázala. "Později se dohodneme na nějakých pohodlnějších

podmínkách pro nás všechny."

Když Ursis odešel, otočila se k Brimovi. "A mimochodem," dodala s dokonale předstíranou lhostejností, "řekla bych, že mi dlužíte pěkných pár pohárů meemu za tuhle malou výpomoc. Co vy na to?"

Brim se usmál. "Budou to prvotřídní logishské meemy, Jedničko," řekl. "Plné jezero toho nejlepšího, který se dá na Sodeskayi sehnat, pokud se zdržíte ve městě. Jinak vám to nechám poslat."

"Na nějaký ten den se zastavíme k doplnění zásob v Gromkově," odpověděla. "Pokud se dokážete odtrhnout od své důležité práce, tak vás vezmu za slovo." Usmála se. "Jezero by možná bylo moc, stačí pár beden pro posádku..."

"Dohodnuto," řekl Brim s nadějí, že si nikdo nevšiml ruměnce, který se mu nepozorovaně vkradl do tváře. "Jen mi dejte vědět, kde vás najdu."

Přikývla. "Nechám vám vzkaz na vyslanectví," řekla. "A teď už pojďme na můstek, ať odsud můžeme zmizet." Pobídla Brima do úzkého průchodu a za okamžik už se vynořili na můstku, jehož úzké hyperobrazovky pokrývaly projekční panely, které skrývaly loď. Pokynula mu k volnému křeslu a jejich pohledy se přitom střetly na dostatečně dlouhou chvíli, aby na něho mohla nepozorovaně - a provokativně - mrknout a pak už odešla rychle k navigačnímu pultu.

Pohledem přelétla řady barevných datových výstupů, přikývla, vklouzla do svého křesla a zapnula si bezpečnostní pásy. Druhá navigátorka vedle ní, překrásná žena, již spadaly rudé vlasy v naprosto nepředpisovém střihu na ramena, rychle podala hlášení a obě se pustily do velice zkrácené předletové kontroly.

Vzlétli skoro okamžitě a chvíli se zmítali v divokých turbulencích sněhové bouře, než vystoupali do nekonečného klidu vesmírného prostoru. Úzkou boční hyperobrazovkou Brim na okamžik zahlédl trhlinou v oblacích statek, kde bydlel Južnaja se svou rodinou. Usmál se, když si vzpomněl na srdečné Medvědy, s nimiž se na tom místě setkal a na to, jak krásné voněla vyhřátá kuchyně čerstvě upečeným chlebem. Všechno mu tam dole připadalo tak mírumilovné. Dokonce se mu zdálo, že na okamžik zahlédl česnoka, vyhublého starého droškata. A v srdci se mu vzedmulo neochvějné přesvědčení - tyto Medvědy si Ligeři nikdy nedokáží podrobit!

V následujícím okamžiku už prolétal Nord hustými mračny a poté se jim otevřel výhled na hvězdami zalité nekonečno vesmírného prostoru. O čtyři dny později byli zpátky v Gromkově a Brim zatím ještě ani okem nezahlédl průběh bojů na nové a důležité frontě.

Kapitola šestá

Podivuhodný zvrat

Téhož večera, když si Brim vyzvedl v budově velvyslanectví u pultu v hale slibovaný vzkaz od Tissaurdové - společně s milým lístkem od Marshi Browningové, na který odpověděl okamžitě - odeslal KA'PPA linkou své hlášení na Avalon. Kromě krátkého osobního hlášení o nov Vobokově smrti tato poslední zázilka obsahovala velice málo nových údajů. Navzdory nedávným příhodám na nepřátelském území se zatím stále ještě nedostal k frontě.

Toto byla nicméně jeho poslední zpráva, která byla složena většinou z hlášení jiných. Jen několik metacyklů poté, co ráno opustil Nord - a dokázal vojenské nemocnici, že je stále ještě v pořádku a zdrav - přesvědčil jak Borodova, tak Ursise o tom, že jedinou možnou cestou, jak zažít válku tak, aby mohl přemýšlet o možném vítězství, bude zapojit se do bojů osobně. Medvědi zprvu o něčem takovém nechtěli ani slyšet, ale nakonec se poddali a Borodov dokázal vše zařídít do odpoledne téhož dne. Za dva dny se bude Brim hlásit na odlehlé výcvikové stanici, kde se z něho stane plnoprávný člen posádky jedné z mnoha ZBL-4. Poté, až navštíví válečné pole, dokáže zažít způsob, jakým se válka vyvíjí, ne jen jen pozorovat.

Večer na něho měla čekat před vyslanectvím Tissaurdová. Jak bylo v Gromkově zvykem, už déle než metacyklus zase sněžilo. Ulice a budovy už byly pocukrovány jemným popraškem sněhu, který měnil stromy po stranách Molokovova prospektu ve fantastická černobílá sousoší. Zasalutoval vojákům, kteří stáli v dokonalém pozoru před vchodem do vyslanectví, sešel k chodníku po širokém, nedávno zameteném schodišti - které už pokrýval nový poprašek sněhu - a rozhlédl se po štábním kluzáku. Nadia Tissaurdová dokázala okouzlit důstojníky, odpovídající za dopravu - ať už byli jakéhokoli pohlaví - jako nikdo jiný v celém vesmíru. Nicméně poblíž vyslanectví neviděl žádný kluzák zaparkovaný; u obrubníku čekala jen překrásná bílá trojka. Byla ozdobena jemnými řezbami se zlatými lístky a podupávali před ní tři obrovští droškati. Jamščik na vysokém sedadle vpředu měl vysokou vlněnou čepici se dvěma kohoutími pery na pravé straně a byl oblečen v karmínovém zimníku s dlouhými klopami a zlatými knoflíky a na nohou měl černé nablýskané boty. Mávl na Brima bičem a se širokým úsměvem mu pokynul k oddělení pro cestující.

Brim se zahleděl okénkem na hromadu barevných příkrývek a málem vybuchl smíchy, když si všiml, jak na něho z jejího vrcholku vyhlíží obličej Tissaurdové. Ve tváři měla spiklenecký úsměv, jako by právě udělala ten nejlepší žert v celém vesmíru. "Pojď se ke mně přitulit, Wilfe," řekla. "To je jediný způsob, jak se na téhle planetě dostat ke troše tepla!" Brim se souhlasně usmál, posadil se vedle ní a už se chystal rozhnout vrstvy příkrývek, když se z nich vysunula ruka a popadla ho za předloktí.

"Opovaž se sem vlézt v tom svém plášti, ty mizero!" Temně se uchechtla. "To by byla zima."

Brim zvedl užasle obočí, když si všiml, že na protějším sedadle leží úhledně složený plášť Tissaurdové. "To je tam tak teplo?" zeptal se.

"Jediný způsob, jak to zjistíš, bude nejspíš ten, že se svlékneš a přidáš se tady ke mně." Zahihňala se. "Mně je tedy rozhodně příjemně."

"Jo," řekl Brim. "Přesně tak vypadáš - příjemně." Ve skutečnosti byla zahalena v něčem, co při bližším pohledu odhalilo jedinou obrovskou silnou příkrývku. Sejmul si plášť, položil jej pečlivě přes její na protější sedadlo a pak, oblečen jen v

uniformě, Tissaurdovou zčásti odkryl a vklouzl pod příkrývku vedle ní.

"Moc příjemné," řekla a olízla si rty.

"To bych řekl," souhlasil Brim. Přitiskl se k ní ještě blíže a položil jí jednu ruku kolem ramen.

"Ještě příjemnější..." poznamenala se širokým úsměvem.

"Co teď?" zeptal se Brim.

Podívala se na něho a mrkla. "Tady přímo před vyslanectvím nejspíš nic moc - přímo uprostřed Molokovova prospektu." Znovu se zahihňala. "Obzvlášť teď, když nás ti vojáci u vchodu tak zvědavě sledují. Nebo jsi snad mnohem odvážnější, než jsem si myslela?"

Brim se zasmál. "Já nevím," přiznal. "Jaký druh odvahy jsi měla přesně na mysli?"

"Wilfe Brime!" zasténala s předstíraným zklamáním. "Ty jsi prostě neuvěřitelný." Podívala se na jamsčika. "Tak dobře, pane Savlovskij," zavolala. "Provezete nás trochu po městě?"

"Jistě, madam," odpověděl Medvěd lámanou avalonštinou a praskl bičem. Trojka se hladce rozjela a rychle nabírala na rychlosti, až se hnala po širokém bulváru a naplňovala okolní vzduch rytmičtým cinkáním zvonečků, které měli droškati připevněné na postrojích.

Brim si uvědomil, že se vesele zubí jako malý kluk, když kolem nich prolétaly obrovské osvětlené budovy Molokovova prospektu - gromkovské 'vyslanecké třídy'. Stromy, pouliční lampy, a dokonce i občasní chodci, to všechno mu připadalo daleko přátelštější a měkčí pod peřinou padajícího sněhu, který mu proudil do tváře a očí s ostrou vlhkostí. Když zabočili do potměšlé vedlejší uličky, podíval se na skřítkovskou tvář vedle sebe a potřásl hlavou. Těžko dokázal uvěřit tomu, že ještě před čtyřmi standardními dny vůbec nevěděl, jestli se vůbec dožije dalšího jitra. A teď seděl tady... Ústa měla mírně pootevřená a s očekáváním se na něho dívala. Aniž zavřel oči, jemně ji k sobě přitáhl a políbil. Teprve podruhé za celou tu dobu, co se znali, se k něčemu takovému dostali; cítil, jak se mu tep zrychluje, když vnímal, jak se k němu vášnivě tiskne a zkoumá jeho ústa jazykem. Pamatoval si její dech od chvíle, kdy se políbili poprvé a zatím naposledy, čerstvý a voňavý jako jarní vánek. Pak zavřel oči, zatímco se mu myšlenky roztočily ve víru tisíce směrů, z nichž byl každý více vzrušující než předchozí.

Dva staří přátelé strávili spoustu času tím, že doháněli to, co ztratili v minulosti a vymazávali stará zklamání. Uprostřed noci už navštívili tři hostince, ochutnali nesčetné množství značek proslulého gromkovského meemu a hnali se nyní po potměšlém břehu řeky Gromkov, celé c'lenyty od záře města. Příjemně se připravili k tomu, že sprovodí ze světa dávno splatné sliby a oba se neskrývaně hihňali, když se neohrabaně snažili najít nějakou polohu, která by vyhovovala trojce, navržené k podobným kratochvilím pro Medvědy. Byli pod příkrývkou oba nazí, už dávno vyřadili z úvahy všechny 'obyčejné' polohy a Brim se právě krčil na sedadle a díval se Tissaurdové přímo do očí, zatímco se ona snažila udržet rovnováhu na jeho kolenou a nasednout na něho. Zoufale ji chytil za rameno, aby nespadla, zatímco ona se divoce zasmála a trojka nadskočila na dalším výmolu a zahoupala se na neudržované cestě.

"Co kdybych mu prostě řekl, ať zastaví?" navrhl Brim, když Tissaurdová na dalším hrbole sklouzla a on málem pronikl do nesprávného otvoru, ale odpovědi mu bylo jen rozhodné zavrtění hlavou, zatímco se skřítkovská Tissaurdová snažila udržet na jeho klíně.

"Je mi moc líto," řekla, zahihňala se a znovu se napřímila, "ale žádné zastavování se konat nebude. Medvědi to taky dělají ve trojce za jízdy a u Voota, my to tak budeme dělat taky. Jak se říká: 'Když jsi na Avalonu...'"

"Ale my nejsme na žádném Avalonu," namítl Brim. "Jsme v Gromkově a Medvědi to dělají úplně jinak!" A znovu kolem nich pevněji přitáhl příkrývku.

"No jistě!" zvolala Tissaurdová s vítězným výrazem ve tváři. "My na to totiž jdeme úplně špatně!" Pevně ho objala, políbila a postrčila na jednu stranu sedadla. "Pojď za mě," nařídila mu, klekla si vedle něho a vyklonila se ze zadní části trojky. Pak se zahihňala. "A dávej pozor, kam to budeš navigovat!" napomenula ho ještě.

Brim se zasmál a pevně rozkročil, když trojka v plné rychlosti řízla ostrou zatáčku a nejméně po desáté tisíci kolem nich přitáhl vyhrátou příkrývku. Položil jí jednu ruku pod měkká řadra a opatrně se... konečně!

Tissaurdová nadšeně zavýskla. "Zvládli jsme to!" zvolala spokojeně. "Áááno!"

V tom okamžiku Brima oslnily světlomety kluzáku, který vyrazil ze zatáčky za nimi. Hned v následující vteřině se na jeho střeše rozblíkala rudá a zelená světla a ze zesilovače zazněl sodeskaysky nějaký rozkaz, který i Brimovi připadal velice, velice úřední. Vylekaně cítil, jak se zmenšuje, a vyklouzl z Tissaurdové ven. Zároveň se saně zastavily.

Tissaurdová vykřikla, zakryla si oči rukama a mezi nohama mu sklouzla na podlahu trojky, kde se natáhla z příkrývky pro svůj plášť. Brim se přikrčil vedle ní, oblékl si vlastní plášť - který byl studený jako smrt - a naslepo zašátral po kalhotách.

"Tajná policie!" řekl jim jamsčik a přehlušil tak kroky, které se k nim blížily sněhem. "Chtějí vidět vaše dokumenty."

"Řekněte jim, ať počkají tam, kde jsou, jinak toho uvidí daleko víc než jen dokumenty," zavrčela Tissaurdová vztekla.

Jamsčik zavolal na příchod něco sodeskaysky a dostalo se mu nevrle odpovědi. Praskání sešlapávaného sněhu nicméně utichlo.

"Co po nás tak asi můžou chtít, zatraceně?" zaklel Brim nahlas.

"Tajná policie se většinou o podobných věcech nešíří," odpověděl jamsčik opatrně. "Medvid'ata na tenkém ledu nevitají často příchod ledových vlků", jak se říká."

"Zatracení fízlové," zabručel Brim a posadil se na zadní sedadlo, aby si mohl natáhnout kalhoty. Ohlédl se přes rameno na vysoké stíny, které se tyčily proti potměšlé obloze.

Tissaurdová naproti seděla na předním sedadle a neohrabaně se snažila přes boty navléknout kalhotky. "Zatracení fízlové," připojila se k němu, stáhla si sukni na kolena a zapnula plášť.

Brim zapnul knoflíky na svém a natáhl si boty. "Připravena?" zeptal se.

Tissaurdová se na něho podívala a zašklebila se. "Na co?" zabručela.

"Třeba na sodeskayskou tajnou policii?" navrhl Brim opatrně.

"Řekni jim, ať si jdou po svých," odsekla jízlivě a pročísla si prsty krátké vlasy. "Já to dělám jen s lidma."

"Možná přišli jen na kus řeči," pokrčil Brim rameny a přehodil jí přes ramena přikrývku.

"No tak to mě uklidnilo," odpověděla Tissaurová a zachumlala se celá do objetí vlny. "Tak ať už sem jdou."

"Řekněte jim, že jsme připraveni, prosím," řekl Brim jamščikovi.

Medvěd zavolal něco sodeskaysky a o chvíli později ke trojce dorazila obrovská Medvědice. Byla oblečena v černé uniformě s vysokou čepicí a od ramene k levému boku se jí táhl bílý řemen. "Admirál Wilf Brim?" zeptala se, zatímco vedle prvního kluzáku zastavil další.

"To jsem já," zabručel Brim.

"Mohu vidět vaše dokumenty, prosím?" zeptala se dokonalou avalonštinou bez přízvuku.

Brim vytáhl z vnitřní kapsy svého pláště pas a podal jej ženě, která na něj blikla svítlnou a otevřený jej předala dalšímu Medvědovi, který přišel k trojce a postavil se vedle ní. Ten byl oblečen v podobné uniformě jako ona a v ruce držel malý snímač, jímž přešel nad různými částmi Brimova pasu. O chvíli později se z přístroje ozvalo několik pípnutí a oba Medvědi se postavili do pozoru a zasalutovali. "Admirále Brime," řekla samice, "máme vás okamžitě dopravit do Zimního paláce."

Brim jim salutování oplatil, aniž se namáhal vstát. "Na čí příkazy?" zeptal se. Poddaní avalonského císaře nebyli na takové jednání uprostřed noci zvyklí.

"Tato informace nám nebyla poskytnuta," odpověděla Medvědice.

"Tak za jakým účelem?" zeptal se.

"Bylo nám jen řečeno, že vás máme okamžitě dopravit do Zimního paláce," řekla. "Nic víc nevíme."

"V tom případě předpokládám, že víte, jak se dovolat na avalonské vyslanectví," blufoval Brim. "Nikam s vámi nepojedu." Otočil se k jamščikovi. "Odvezte nás zpátky do Gromkova - tam, kde jste mě vyzvedl," rozkázal. "Hned."

"To ale nemohu udělat," odpověděl Medvěd.

"A proč ne?"

"Protože by mě tito policisté zastřelili."

"Má pravdu," potvrdil Medvěd v uniformě a zdvořile kývl hlavou. "Zastřelili bychom ho."

"Chápu," řekl Brim - takže tenhle bluf nevyšel. Podíval se na Tissaurovou, v jejíž tváři se náhle objevil ustaraný výraz. Pak se znovu otočil k samici. "Co se stane tady s mou společnicí," zeptal se, "pokud se rozhodnu podvolit tomuto neuvěřitelnému nátlaku bez odporu?"

Samice pokrčila rameny. "Ať už tak, nebo tak může fregatní kapitán Tissaurová dělat, co se jí zlíbí," odpověděla.

"Kluzák, který jsme pro ni přivolali, ji dopraví k Nordu nebo kamkoli jinam si bude přát. Nebo - pokud to bude její přání - může zůstat ve trojce. Pouze vy, admirále, jste byl povolán do Zimního paláce." Pokrčila rameny. "I ledoví vlci klouzají za svitu měsíce po ledě, jak se říká."

Brim se podíval na Tissaurovou a mírně se uvolnil, když ucítil v srdci vlnu úlevy. "Takže se zdá, že jsi přece jen nakonec v bezpečí, Jedničko," řekl. "Dokonce ví, co jsi zač. A určitě mě nezvou k ničemu strašlivému, když ti zároveň nabízejí odvoz zpátky k lodi. Dokonce ani nevytáhli blastery - tedy alespoň jsem si žádných nevšiml."

Tissaurová přikývla. "Jo, toho jsem si všimla taky." Rozhlédla se po zasněžené okolní krajině. "Je to divné místo, tahle Sodeskaya," poznamenala s povzdechem.

"Pro nás možná," poznamenal tiše. "Ale na druhou stranu to nemají moc jednoduché. Já s nimi zatím vycházel skvěle. Jen nepřemýšlejí tím způsobem co my. A kromě toho," dodal, "se nezdá, že by nám dali moc velkou možnost volby."

"Já tomu prostě nedokážu uvěřit," zabručela Tissaurová po chvíli. "Když jsme spolu byli posledně, tak jsi vypadal, že každou chvíli padneš do mdlob únavou. Teď nám to překazí tajná policie. Tak mě napadá - co to bude asi příště, veliteli?"

"Možná to příště klapne," řekl Brim a strčil ruku pod deku, aby ji mohl vzít za ruku. "Přinejmenším jsme se dnes večer... hmm... spojili. Příště to dokončíme."

Usmála se. "Na tenhle druh spojení se budu moc těšit, veliteli," zasmála se. "Když už jsem na ně tolik připravovala."

Sáhla do kapsy pláště, vytáhla svazek kreditů a odloupila z něj tlustou vrstvu, kterou podala potěšenému jamščikovi. Brim sledoval, jak Medvědovi zazářily oči radostí a usmál se. "Počítám, že se chystáš vzít policii za slovo a nechat se od nich dopravit domů."

"Jo," řekla Tissaurová. "Tak nějak mi bez tebe ta trojka na zadním sedadle se mnou nepřipadá ani z poloviny tak romantická."

"To rád slyším," usmál se Brim. "Moc se za tohle všechno omlouvám."

Tissaurová se usmála. "To není třeba," poznamenala. "Ostatně se nezdá, že by na to kdokoli z nás dvou mohl mít nějaký vliv."

"Nejspíš bychom už měli vyrazit," ozval se policista, který se od nich zdvořile odvrátil. "Nebylo by nejlepší nechat Palác čekat."

"Hned to bude," řekl Brim. Otočil se k Tissaurové a smutně se usmál. "No..." zakoktal.

"No," odpověděla a s úsměvem naklonila hlavu na stranu. "Příště to snad stihneme dokončit."

"Příště se nebude žádné možné konat," řekl Brim, zatímco jamščik práskl bičem a tři velcí droškati vyrazili s cinkáním zvonečků pryč. Sevřel jí ruku, "Příště to stihneme dokončit."

"Příště bude řada s placením trojky na tobě," zasmála se Tissaurová.

"Příště bychom možná mohli zkusit něco pevnějšího," navrhl. "Třeba hotel." Pak se usmál a objal ji. "Čistě pro případ, že bys na to nějakým zázrakem zapomněla," zašeptal jí do vlasů, "jsem na tebe čekal strašně dlouho."

"Na takové věci zapomenout nedokážu, Wilfe Brime," ujistila ho. "Nejsi tady jediný, kdo čekal." S tím od něho

odstoupila. "Dej mi vědět, co ti ten ztracený kněz chtěl," dodala. "Nějak mi nepřišlo, že by se bavil tím, že všem ostatním kolem zábavu kazí."

Brim se zasmál a pomohl jí nastoupit na zadní sedadlo kluzáku. "Nějak se mi nechce věřit tomu, že by kdokoli z nás dvou byl tak důležitý, aby mu za to stál."

"No," odpověděla, "běž to zjistit."

"To udělám," ujistil ji Brim. "Bude to ta první věc, na kterou se zeptám." Zavřel dveře a ustoupil, zatímco se kluzák dal do pohybu... a po necelých dvaceti iralech se zase zastavil. Brim sledoval, jak se okénko v prostoru pro cestující otevírá.

"Příště určitě, veliteli!" zavolala Tissaurová, která se vyklonila ven.

Brim ji zamával. "Příště určitě, jedničko," zavolal. V následujícím okamžiku už byla pryč a on se dal na cestu do Velkého zimního paláce.

O necelou polovinu metacyklu později Brimův kluzák zastavil při kontrole dokumentů u brány pro dodavatele potravin poblíž řeky - bylo jasné, že jsou očekáváni - a pak po chvilce jízdy po palácových pozemcích zastavil před obloukem, za nímž se skrýval vchod do královských kuchyní. Poblíž obrubníku stál zaparkovaný armádní kluzák. Dvířka prostoru pro cestující okamžitě otevřela dvojice strážných v karmínových uniformách, vysokých vlněných čepicích a neuvěřitelně masivně působícími verzeami proslulých sodeskayských blasterů Chalodni N-37. Do stísněného prostoru vtrhla bouře ledového vzduchu a poletujících sněhových vloček. "Admirále Brime," řekl jeden z nich s úklonou, "následujte nás, prosím."

Brim - který měl cestou dostatek času na to, aby přemýšlel o tom všem, co s Tissaurovou nestihl - si na nich zprvu chtěl vylít zlost, ale pak jen přikývl. Tito vojáci neměli s celou záležitostí nic společného. "Dobře," řekl a odevzdal se do rukou štěstěny. "Pojďme."

V chodbě na něho čekal Ursis se zmateným výrazem ve tváři.

"Hmm," zabručel Brim, "Tak nějak mě mohlo napadnout, že v tom budeš mít prsty zrovna ty."

"Tentokrát ne, Wilfuško," bránil se Medvěd. "Vůbec o ničem nevím." Zamračil se. "Obzvlášť bych něco takového nepodnikl ve chvíli, kdy jsi byl na projížďce s kapitánkou Tissaurovou, starý příteli. Potřebuješ veškerou... řekněme zábavu... kterou dokážeš na planetě plné Medvědů najít."

To Brima obměkčilo. "Promiň, starý příteli," odpověděl. "Myslím, že jsem... trochu, no..."

Ursis chtěl právě něco říct, když se v jedné dveřích objevil sluha v karmínové a zlaté uniformě palácového majordoma. "Generále Ursisi, admirále Brime, následujte mne, prosím," řekl s hlubokou úklonou.

Brim se podíval na Ursise, pokrčil rameny a vykročil za sluhou dlouhou, úzkou chodbou s podlahou ze starobylého kamene, jejíž podlaha byla poškrábána a plná rýh po miliónech servírovacích vozíků. V doprovodu dalšího ozbrojeného strážného - který nesl svůj Chalodni v ruce a ne na řemeni přes rameno - rychle prošli řadou hlučných kuchyní, až se chodba rozšířila do nějaké vytápěné galerie, naplněné vůněmi připravovaného jídla. Odbočili doprava a minuli skupinu kuchařů, jejichž kožešiny smáčel pot, řezníky a řeznice v krví nasáklých zástěrách (jedna z řeznic byla viditelně v pokročilém stadiu těhotenství) a desítky pomocníků v pracovních oděvech, označených znakem nejméně tuctu různých cechů. Nakonec vyšli po úzkých kamenných schodech, které se stáčely pod kulatý kamenný oblouk.

"Tudy, prosím," pobídl je sluha a krácel před nimi nahoru, dokud nedorazili na malou plošinu před masivními dvoukřídlými dveřmi. Majordomus jim pokynul, aby počkali, a položil dlaň na zářící rudý panel ve zdi. "Okamžik, prosím," zašeptal.

"Co je za těmi dveřmi?" zeptal se Brim.

"Pšššt," utišoval ho majordomus. V tom okamžiku se barva panelu změnila z červené na zelenou a on přikývl. "Prosím, ustupte," řekl a stiskl autokliku vedle dveří. Pomalu, skoro majestátně se velké dvoukřídlé dveře otevřely dovnitř na dokonale tichých závěsech a za nimi se objevila místnost, ozářená měkkým světlem. Když všichni čtyři vstoupili ze strohé chodby pro služebnictvo, uvědomil si Brim nejdřív vůni nových koberců - a pak čerstvých květin. Všude stály vázy s čerstvě řezanými květinami. Uprostřed rozlehlé obdélníkové místnosti stáli u stolu zády ke dveřím dva bohatě oblečení Medvědi. Nad nimi obrovská barevná freska oslavovala nějakého legendárního Sodeskayana, který podle stylu oblečení žil dávno před dobou prvních mezihvězdných letů. Široký baldachýn byl simulovanou malbou a omítkou rozdělen na několik částí, které se nenápadně spojovaly v epickém portrétu na pozadí nebeské klenby, viděné zespodu. Na této alegorické obloze se vznášeli Medvědům podobní okřídlení tvorové společně s několika lidmi a někteří jako by vylétali skrze okrajové římsy ven, kde jejich těla plynule přecházela do soch. Když Brim s Ursisem a dvěma průvodci vstoupili do místnosti, oba Medvědi u stolu se otočili ke dveřím: velkovévoda Borodov a jeho starší bratr, Nikolaj Jednadvacátý, kněz celé Sodeskayi a nejvyšší maršál Spojených států sodeskayských republik. Ursis s ostatními dvěma Medvědy okamžitě poklekli na jedno koleno. Brim zůstal stát a čekal...

Kněz nedbalým tónem něco řekl s pohledem bez zájmu upřeným na nehty levé ruky.

Strážný a majordomus okamžitě odpěchali vchodem pro služebnictvo, jako by jim na paty dýchala smrt. V témže okamžiku se Ursis ostražitě napřimil.

Po chvilce kněz přikývl. "Vítejte v naší skromné pracovně," řekl dokonalou avalonštinou bez přízvuku. "Doufám, že jsme vám dnes večer svým povoláním nezpůsobili žádné obtíže - ačkoli mám pocit, že vy, admirále Brime..." Našpulil rty a rozpráhl ruce. "Policie vás patrně vyrušila v delikátním okamžiku."

Brim rychle přemýšlel "Když je člověk v Sodeskayi, těžko si nemůže pro kněze najít čas," odpověděl nakonec a polkl hněv.

"Dobře řečeno, admirále," řekl kněz s úsměvem, "Budeme si vaši velkorysost pamatovat a pokusíme se vám to vynahradit." Pokynul ke sluhovi, který stál skoro neviditelný na druhém konci místnosti, a pak mrkl na Borodova. "Možná bychom se mohli posadit," poznamenal a vykročil k ozdobnému stolku s mramorovou deskou, ozdobeném vázou překrásně sestavených květin. "Tady Anastas Alexej měl za to, že byste nám vy dva mohli poskytnout jistý náhled na poslední vývoj války."

Když kráčeli přes místnost, všiml si Brim v kněžově kroku atletického, skoro nervózního tempa - toto byl vládce, který se udržoval v dokonalé tělesné formě. Usmál se. Vzhledem k četnosti bohatých státních hostin, kterých se Medvěd během války účastnil, muselo být součástí jeho života neuvěřitelné množství tvrdého cvičení!

Nikolaj se posadil do velkého křesla s vysokým opěradlem na jedné straně stolu, zatímco Borodov, Ursis a Brim usedli naproti v menších, ale přesto stále pohodlných křeslech.

Jako první porušil mlčení Borodov. "Nikolaji Januarjeviči," řekl Ursisovi, "kněz Nikolaj Borovitskij by rád slyšel tvé shrnutí hovorů o válce, které jsme spolu vedli." Na okamžik se odmlčel, jako by pečlivě volil další slova. "A Wilfe Ansore," dodal, "veškeré naše hovory budou nyní probíhat v avalonštině, aby ses jich mohl také účastnit. Později může obsah tohoto rozhovoru předložit k uvážení ve svém pravidelném týdenním KA'PPA hlášení generálu Drummondovi a císaři Onradovi - ačkoli toto rozhodnutí je plně na tobě. Kněz si ale nyní ze všeho nejvíce přeje znát důvody, které vedou k tomu, že... ehm... tuto válku nevyhráváme."

"Obzvlášť v okamžiku, kdy jsou naše pozemní armády nejlépe vycvičené a vybavené v celém vesmíru," dodal kněz suše a podíval se přímo na Ursise. "Bratr Anastas Alexej nás požádal, abychom popřáli sluchu vašim názorům, a my jeho rady uposlechli. Proč tedy tuto válku nevyhráváme?"

Brim sledoval, jak si Borodov s Ursisem vyměnili pohledy; velkovévoda mírně pokývl. Ursis se tedy zhluboka nadechl a zavřel oči, jako by si v duchu vybíral mezi životem a smrtí - což také možná právě dělal, když se vzaly v úvahu všechny okolnosti. "My tuto válku nevyhráváme, Vaše Veličenstvo," řekl nakonec. "Protože ji ve skutečnosti velice rychle prohráváme."

"Zrada!" zvolal kněz a srst v zátylku se mu naježila.

"Bratře Nikolaji Kachovskij," ozval se Borodov klidným hlasem, "prosím uvědom si, že tyto osoby jsou mými hosty - a tím se také stávají hosty královské rodiny. Hovoří o pravdě tak, jak ji vidí - a věř mi, že oni ji vidí."

Kněz poklepal na podlahu špičkou boty. "Dobrá tedy," povolil. "Pak nám generále Ursisi tedy řekněte, jak můžeme prohrávat, když máme nejlépe vybavenou a vycvičenou armádu v celém vesmíru? Obzvláště poté, co jste odstranili nejlepšího velitele Ligy."

"Naše armády jsou patrně nejlépe vybaveny a vycvičeny ze všech, Vaše Veličenstvo," řekl Ursis a předklonil se. "A ano, maršál nov Vobok je skutečně mrtev, ale zahynul teprve nedávno a jeho rozkazy stále ještě nebyly nahrazeny novými." Odmlčel se a na okamžik se zamyslel. "Jen čas ukáže, zda náš šťastný tah ponese nějaké ovoce. Nergol Triannic má mnoho dalších talentovaných důstojníků, z nichž může vybrat jeho nástupce. A kdo ví, ten možná bude ještě lepší než nov Vobok samotný. Ale..."

"Ale proč neustále prohráváme právě nyní, generále?" zeptal se kněz ostře. "Naši nejdůvěryhodnější rádci nám tvrdí, že není nic důležitějšího než naše armáda." Složil si paže na hrudi. "A to, že jsme osobně absolvovali proslulou Sodeskayskou vojenskou akademii, jejich slovům jen přidává na váze."

Ursis se opět na okamžik zamyslel. "Jaké důkazy tyto rádcové Vašemu Veličenstvu předkládají, aby potvrdili svá slova?" zeptal se pak.

"Důkazy?" zeptal se kněz káravým hlasem.

"Jistě, Vaše Veličenstvo. Bezpochyby vám předložili záznamy z fronty, jejichž pomocí dokazují pravdivost svých... ehm, teorií," odpověděl Ursis.

"Samozřejmě," odpověděl kněz zamračeně. "Samozřejmě že to dělají. Osobně vidíme tři nebo čtyři hologramy týdně, které se pyšní velkými vítězstvími v poli - armády sodeskayských tanků na nich drtí ďábelské Ligery a berou do zajetí celé jednotky." Zlostně rozhodil rukama. "A přitom nám bratr Anastas Alexej říká, že každým dnem ztrácíme další a další planety a celé systémy. Jak je to možné?"

"Možné to je pouze v případě, kdy jsou naše armády v poli zničeny, Vaše Veličenstvo," řekl Ursis.

"Ale ony zničeny nejsou!" protestoval kněz. "Sledujeme pozorně všechna hlášení, která dostáváme a vidíme pouze vítězství." Vztekla se zamračil. "Jen ta nejhoupější medvěďata koušou ledové vlky do ocasu, jak se říká."

"Jistě, Vaše Veličenstvo," prohlásil uklidňujícím tónem Ursis. "Ale možná vás tyto vaše rádcové neseznamují s plným obrazem bojů..."

"Anastasi Alexeji," obrátil se kněz ke svému bratrovi, "tvůj host bude hovořit uctivě, když se zmíní o příslušnících vnitřního dvora. Ti by mi nikdy nelhali. Jsou to dlouholetí přátelé z Akademie."

"Bratře Nikolaji Kachovskij," poznamenal Borodov tiše, "generál Ursis rozhodně nepoužil slovo lhát - to jsi udělal ty. A možná je slovo 'lež' příliš silné. Možná..." Pokrčil rameny a mávl rukou. "Pokud možno bych se v tomto okamžiku raději vyhnul definování pravdy. Prozatím prosím dovol generálu Ursisovi pokračovat."

Kněz se sice nepřestal zlostně mračit, ale souhlasně přikývl.

"Děkuji, Vaše Veličenstvo," řekl Ursis pevným hlasem a Brima napadlo, jak se asi jeho přítel cítí uvnitř.

"Musím požádat Vaše Veličenstvo o shovívavost," pokračoval Ursis a opřel se v křesle. "Prosím, odpovězte mi na toto: podle jaké logiky vyhrávají armády bitvy na povrchu, zatímco planety a celé hvězdné systémy ztrácejí?"

"Jen náš nezvladatelný bratr tvrdí, že planety a celé hvězdné systémy ztrácíme," zabručel kněz.

"Ale pro tuto chvíli bychom to mohli uvážít jako... teorii, snad?" nadhodil Borodov. "Koneckonců, 'nevyhrávání' není zase tak daleko od 'prohrávání', nebo snad ano?"

Kněz se nad tím na okamžik zamyslel a pak skoro zlostně přikývl. "Tak dobrá," řekl. "V této situaci to tak daleko není."

Ursis přikývl. "Takže znovu: podle jaké logiky vyhrávají armády bitvy na povrchu, zatímco planety a celé hvězdné systémy ztrácejí?"

"Za těchto okolností podle žádné logiky," připustil knjez. "Ale přece i vojenští odborníci na samotném Avalonu pokládají naše armády za neporazitelné." Na okamžik se podíval na Brima. "Není tomu tak?" zeptal se.

"To ano, Vaše Veličenstvo," ujistil ho Brim, "ale..."

Knjez se od něho otočil, jako by Brim v tom okamžiku z místnosti odešel. "Tak vidíte, generále Ursisi," řekl. "Jeho slovům snad nevěříte?"

"Ano, Vaše Veličenstvo," odpověděl Ursis, který musel viditelně bojovat s vlastním vztekem. Znovu se podíval na Borodova, který obrátil oči k baroknímu stropu místnosti. Náhle jako by Ursis dostal nápad. "Jeden by si myslel, Vaše Veličenstvo," pokračoval hladce, "že pokud tuto válku ‚neprohráváme‘, pak by se věci nacházely v nerozhodném stavu a hlášení z fronty by přicházela z víceméně stejných míst a vzdáleností. Není tomu tak?"

Knjez odpověděl skoro okamžitě. "To by dávalo smysl," řekl.

"Dobrá," přikývl Ursis. "Pak tedy doporučuji, aby Vaše Veličenstvo věnovalo pozornost planetárním koordinátům, z nichž tato hlášení přicházejí - a ručím za to, že Veličenstvo bude velmi překvapeno." Na okamžik se zamyslel a pak přikývl. "Poté," dodal, "za předpokladu, že by Vaše Veličenstvo sdílelo ty starosti, které si ohledně pokračování děláme my, by možná mohlo uvážit, co brání očividně neporazitelné armádě v drtivém vítězství."

Knjez se zamračil a očividně se mu nelíbilo, jakým směrem se celá diskuse ubírá, ale se špatně skrývaným nepokojem nakonec přikývl. "Ano," připustil. "Pokud jde o náš názor, mohli bychom to uvážit jako akademickou záležitost."

"Děkuji, Vaše Veličenstvo," řekl Ursis s pouhou stopou úlevy v hlase. "V tom případě," otočil se k Brimovi, "bych rád požádal admirála o to, aby vám celou situaci vysvětlil."

Brim, který byl nečekaně - a překvapivě - zatažen do hovoru, se podíval na Ursise a polkl těžký knedlík, který se mu zničehonic objevil v krku. "Ehm..." zakoktal. "Co brání očividně..."

"... neporazitelné armádě v drtivém vítězství?" dokončil za něho knjez. "Vy jste tady odborník přes válku ve vesmíru. Pokračujte."

Nu, usoudil Brim, kvůli tomu tady koneckonců přece jen je. Zhluboka se nadechl a odhodlaně upřel oči do knjezova kamenného pohledu. "Je to docela jednoduché, Vaše Veličenstvo," začal. "Bez ohledu na to, jak dobře vybavené nebo odvážné mohou armády být, ani Medvědi, ani tanky samotné nedokáží zastavit ligerské pozemní síly, pokud tyto účinně spolupracují s vynikající Vesmírnou flotilou Hotha Orgotha. Vaši vojáci musí mít ochranu - stejně jako palebnou podporu - z vesmíru, aby nesla jejich snaha ovoce. Jen spojením sil můžete dosáhnout vítězství, a proto musí být poskytnuta daleko vyšší podpora jak výrobě, tak využití útočných vesmírných jednotek. Dobrý příklad jsem osobně viděl během manévru na Vorkutě, kterých jste se sám účastnil jen před několika týdny..."

Brim hovořil takřka nepřetržitě celého následujícího půl metacyklu, než knjezovi došly otázky.

"Pro dnešek by to už mohlo stačit, admirále," řekl po chvíli a zvedl ruku. "Poskytl jste nám opravdu hodně materiálu k přemýšlení." Podíval se zamračeně na Ursise. "Chcete snad ještě něco dodat, generále?" zeptal se skoro uštěpačně, jako by mu Medvěd způsobil nějaké osobní potíže.

"Jen chci Vašemu Veličenstvu poděkovat za to, že popřálo sluchu této nanejvýš důležité věci," prohlásil Ursis a odvážně monarchovi jeho ocelový pohled oplácel.

Knjez přikývl a pak se náhle otočil k Borodovovi. "Takže Anastasi Alexeji," zabručel, "proto jsi nám nepopřál klidu celý minulý rok?"

"Bylo to více než rok, Nikolaji Kachovskij," opravil ho Borodov.

"Ano. Ano. To nám nemusíš připomínat," zavrčel knjez. "A generále Ursisi - vy máte pocit, že tedy válku nevyhráváme. Je to tak?"

"Ne, Vaše Veličenstvo," prohlásil Ursis střízlivě. "Se vši silou svého přesvědčení tvrdím, že válku ve skutečnosti prohráváme. A navíc," dodal, "pokud budou záležitosti pokračovat tímto směrem, můžeme Ligery čekat u bran Gromkova - abych tak řekl - během standardního roku."

Knjez sevřel pěsti kolem opěradel svého křesla a bylo jasné, jak ho Ursisova slova zasáhla. Hrozivým hlasem něco sodeskaysky zabručel.

"Prosím, dovol, abych ti připomenul naši dohodu hovořit při tomto setkání pouze avalonsky, Nikolaji Kachovskij," ozval se Borodov.

Knjez se podíval úkosem na Brima. "Řekli jsme, že váš přítel generál Ursis nemá nejmenší problémy říct, co mu slina najazyk přinese," poznamenal zamračeně.

"To sice není doslovný překlad," vysvětlil Borodov Brimovi, "ale je to daleko zdvořilejší než originál."

Místnost se znovu ponořila do ticha, když se knjez opřel bradou o dlaň a s pohledem na dokonale naleštěný povrch stolu se zamyslel. Konečně vzhlédl a postupně přejel pohledem po všech svých hostech. "Nijak jste nás dnes ráno nepotěšili," zabručel.

"Neměli jsme v úmyslu sem chodit, abychom tě potěšili, Nikolaji Kachovskij," odpověděl Borodov.

"Dovol, abychom nejdříve dokončili větu, Anastasi Alexeji," napomenul ho knjez.

Borodov mlčel, ale nijak se neomluvil.

"Jak jsme prohlásili," pokračoval knjez, "žádný z vás nás dnes ráno příliš nepotěšil. Ve skutečnosti jste probudili můj hněv." Odmlčel se a obrátil pohled k baroknímu stropu. "Niměně," dodal po chvíli, "pokud nic jiného, musíme obdivovat vaši odvahu - mluvím i o tobě, Anastasi Alexeji. Vždy tomu bylo tak, že si nikdo postavený tak vysoko jako

já nemohl být jist, kdy slyší pravdu a kdy ne. Často nám připadalo, že slyšíme to, co si ostatní myslí, že slyšet chceme." Temně se uchechtl. "Pokud jde o vás tři, žádné takové pochybnosti nemáme." Našpulil rty, znovu se zamyslel a po chvíli se opřel v židli a rozpřáhl ruce. "Slyšení skončilo," řekl.

"Děkuji, Nikolaji Kachovskij," řekl Borodov a vstal. On a Ursis se uklonili, zatímco Brim zasalutoval.

V následujícím okamžiku přistoupil ke stolu jejich majordomus.

"Odvedeš tyto dva stejnou cestou, jakou jsi je přivedl," přikázal mu kněz a pokynul Brimovi s Ursisem.

Borodov se zasmál. "Bratr Nikolaj Kachlovskij vám tím nehodlá prokazovat nějakou nezdvořilost," vysvětlil. "Je to pro vaše vlastní dobro. Mnoho příslušníků dvora by proti vám... řekněme... intrikovalo, pokud by věděli, že jste tu byli.

Předpokládám, že víte, o čem mluvím."

Ursis přikývl a otočil se k Brimovi. "Jak už jsem se zmínil dříve," zašeptal, "odpůrci jistých příslušníků dvora, kteří byli zahlédnuti při něčem nepřístojném, zmizeli."

"O něčem takovém jsi mluvil," odpověděl Brim se zachvěním. "Kuchyňské dveře mi naprosto vyhovují."

V tom okamžiku jim za zády zaduněl knězův hlas. "Ještě okamžik, pánové," rozkázal.

Brim se otočil k Medvědovi, který nyní stál před stolem.

"Spasee'bah," řekl vladař ve své mateřštině, pak se otočil a bez dalších slov odešel.

Brim se podíval na Borodova, který stál jako přimražený s ušalým pohledem ve tváři. Stejně tak i Ursis.

"U všech ledových vlků," zašeptal starší Medvěd.

"U všech ledových vlků a skalních pavouků," dodal Ursis. "Slyšel jsem správně?"

Borodov přikývl, usmál se a otočil se k odchodu. "Slyšel jsi velice správně, příteli," odpověděl. "To by se mělo zaznamenat."

Ursis nevěřícně potřásl hlavou, pokynul majordomovi, aby je odvedl, a kývl na Brima, aby šel s nimi.

"Ale co to vlastně řekl?" zeptal se, když vykročili po kamenném schodišti.

"Aha, jistě," usmál se Ursis. "Byl jsem tak překvapený - ne, užaslý je nejspíš lepší výraz - že jsem na tebe úplně zapomněl, Wilfe Ansore. Promiň."

"To je v pořádku," mávl rukou Brim. "Ale co to řekl, že vás to oba tak překvapilo?"

"Řekl: 'Děkuji'," odpověděl Ursis - skoro jako by vlastním slovům stále ještě nedokázal uvěřit. "Kněz řekl: 'Děkuji'"

"A co je na tom tak zvláštního?" zeptal se Brim. Na konci podobného setkání by jeho vlastní císař Onrad V. řekl bezpochyby také něco podobného.

"Takové slovo do knězova slovníku vůbec nepatří," vysvětlil mu Ursis. "Alespoň já je nikdy neslyšel u žádného kněze, který kdy vládl. A stejně tak i Anastas Alexej, který je knězův bratr."

"Takže se zdá, že jsme se k němu přece jen dostali," poznamenal Brim.

"V to můžeme jen doufat." Ursis si povzdychl, když vykročili dlouhou chodbou, do níž pronikaly vůně z kuchyní.

"Jinak se tato sklepení promění v jatka, k jakým tu ještě nedošlo - a většina mrtvých nebude nic víc než stažena z kůže."

Téhož večera, když se všichni tři přátelé pohodlně usadili před hučícím krbem v budově Borodovovy usedlosti, objevil se ve dveřích Barbousse se složeným listem plastiku v ruce a zamířil k Brimovi.

Byla to zpráva a podle zelené barvy plastiku Brim usoudil, že přišla vojenskými kanály bez nutnosti utajení. "Vezmu si ji tady," řekl.

"Napadlo mě, že si ji budete chtít přečíst sám," řekl obrovitý poddůstojník s úsměvem. "Přišlo to přes centrálu flotily, ale je to označeno jako soukromé."

Ursis s Borodovem pokračovali v hovoru o nejnovějších událostech z fronty a Brim otevřel list a četl:

TA-SAKMN;0975098 JRWER821 197/52013

[OTEVŘENÉ]

OD:

N.TISSAURDOVÁ, FREG. KAP, I.F.

L.I.F. NORD, BĚHEM PŘESUNU

PRO:

W.A.BRIM, ADMIRÁL, I.F.

IMPERIÁLNÍ VYSLANECTVÍ, GROMKOV, S.S.S.R.

<09538-3085>

VĚC:

SOUKROMÉ SDĚLENÍ

1) S POTĚŠENÍM KVITUJI VČEREJŠÍ VEČERNÍ SPOJENÍ V NALÉHAVÉ VĚCI. BUDU SE TĚŠIT NA DALŠÍ PODOBNÉ SPOJENÍ V CO NEJBLIŽŠÍ DOBĚ.

2) STÁLE JSEM SE JEŠTĚ NEROZHODLA, JESTLI CÍTÍM HNĚV NEBO SKEPSI. ZKLAMÁNÍ POTVRZENO.

3) PROSÍM PŘEDEJ MÉ OSOBNÍ PODĚKOVÁNÍ KNJEZI NIKOLAJOVI (DVACÁTÉMU PRVNÍMU, VLÁDCI VŠÍ

SODESKAYE, NEJVYŠŠÍMU MARŠÁLOVI SPOJENÝCH STÁTŮ SODESKAYSKÝCH REPUBLIK ATD. ATD.) ZA PŘEKRÁŠNOU KYTICI ČERSTVÝCH KVĚTIN, KTERÁ BYLA NA PALUBU NORDU DOPRAVENA RYCHLÝM ČLUNEM KRÁTCE PO STARTU NORDU.

4) DŘÍV NEBO POZDĚJI TO VYJDE!

PODEPSÁNA:
'JEDNIČKA'

[KONEC OTEVŘENÉ ZPRÁVY]
TA-SAKMN; 0975098 JR WER821

Během následujících čtyř standardních týdnů Brim - ve skafandru bez jakýchkoli důstojnických distinkcí - trávil nesčetné metacykly v odlehleém výcvikovém středisku, v němž se připravovaly nové posádky pro válku, ve které bojoval už celé tři roky. Jen čilá výměna KA'PPA zpráv s Marshou Browningovou mu umožnila pocít, že čas běží víceméně pravidelným tempem. Nakonec nicméně absolvoval předběžnou fázi kursu různými systémovými zkouškami mezi nejlepšími ve své třídě a postoupil dál.

Od okamžiku, kdy naposledy osobně řídil vesmírnou loď v bojové situaci, nicméně uběhla skoro polovina standardního roku a on brzy zjistil, jak rychle dokáže člověk vyjít ze cviku. Naštěstí byl společně se čtyřmi dalšími 'žáky' přidělen ke cvičné lodi, které velel kapitán Fili Kijevskij, jemný a skromný Medvěd, který dokázal létat nádherně a dal si záležet na tom, aby podobně odvážného ducha dokázal vyvolat i ve svých svěřencích. Ačkoli měl vždy plné ruce práce, dokázal si Kijevskij najít vždy čas na to, aby sporný a nejasný bod výuky vysvětlil. Když spolu s Brimem kráčeli na konci osobní instruktáže po můstku, procházeli spolu zpětně celý let a on se staral o to, aby Carescrian dokonale pochopil rozličné vlastnosti ZBL-4 - 'zlozvyky', jak jim se smíchem říkal.

Po nějakých deseti milionech let nadešel konečně ten den, kdy měl Brim letět s lodí s plnou posádkou a s čerstvým absolventem v pravém navigačním křesle, který jakž takž ovládal avalonštinu. Kijevskij s ním jako obvykle prošel celou předletovou kontrolu, zatímco řídil vnější jednotky při obdobné vnější inspekci trupu s válečným nátěrem matně černé. Poté Medvěd přešel na konec letového můstku a ještě jednou se ohlédl, aby se ujistil, že Brim nepotřebuje nějak pomoci nebo poradit. "Mám takový pocit," prohlásil, "že byste dokázal pár věcí o řízení vesmírných lodí naučit vy mě." Brim se na něho usmál a uvědomil si, jaké zklamání musí život instruktora přinášet při tom, jak se válka v současnosti vyvíjela. Studenti přicházeli a odcházeli, ale instruktoři zůstávali stále stejní a cvičili jednu třídu nováčků za druhou s jen velice mizivou nadějí, že se ještě kdy dostanou do bitevní vřavy sami. Někteří z prudších politiků je mohli nakonec vyštvat do operačních umístění, ale těch nebylo mnoho - a tak ti lepší z instruktorů zůstávali na svých místech. "Možná bych vás s trochou cviku dokázal něco naučit o třídě Starfury," odpověděl Brim. "Ale rozhodně ne o těchto lodích. Tady jste mistr vy."

"Díky, příteli," řekl Sodeskayan. "Teď běžte ven beze mě. Vystrkují vás z hnízda jako správná ptačí matka. A nezapomeňte upravit kurs ještě předtím, než opustíte dok; jinak byste udělal hlupáka ze sebe jako navigátora - a ze mě jako instruktora." Usmál se. "Hodně štěstí!" S tím zdánlivě bezstarostně odešel, ale Brimovi bylo jasné, že bude jeho odlet a přilet sledovat pozorným zrakem zkušného instruktora.

Jen osm dní po prvním sólovém letu překonal Brim veškeré rekordy v rychlosti absolvování kursu. Během těchto několika dní nicméně strávil každý metacyklus manévry s dokonale reagující lodí; zatím ale ještě nedostal příležitost vypálit jedinou salvu z pevně usazených destruktorků na přidi. Bylo mu řečeno, že k tomu přijde čas později - pokud vůbec zbude pro pokročilý výcvik nějaký čas. První perutě ZBL-4 právě dokončovaly přesun do bitevních postavení a - v závislosti na dostupnosti a schopnostech posádek - se i čerství absolventi mohou těšit na to, že si příliš neodpočinou. Během Brimova zkráceného pobytu ve výcvikovém středisku se průběh války z hlediska Sodeskaye znovu zhoršil (pokud to vůbec ještě bylo možné) a na frontě panovala poptávka po schopných navigátorech a veškerých válečných lodích, které by dokázali řídit.

Krátce poté obdržel Brim náležitě vyplněné a podepsané oficiální 'Osvědčení o bojové připravenosti' (musel tomu, co bylo na plastiku vytištěno, bezvýhradně věřit; sám nedokázal přečíst jediné slovo) a byl dočasně přidělen jako pomocný navigátor k jednatřicátému pluku devatenácté vesmírné divize, která bránila část novogirjevského hvězdného systému. Tentokrát cestoval na frontu na palubě jednoho z nových sodeskayských lehkých bombardérů QF-2 a dorazil do cíle, na důlní planetu Govgod, několik metacyklů před oficiálním časem. Už uplynula dlouhá doba od chvíle, kdy naposledy zkřížil zbraně s ligerským navigátorem a poté, co si přečetl několik hlášení navigátorů, operujících v prostoru okupovaných sodeskayských planet, už se nemohl dočkat prvního boje. O necelé dva dny později se mu přání splnilo.

Vzlétl na svou první bojovou misi jako náhradník za navigátorku ZBL-4, která si předchozího večera zlomila nohu v místní důstojnické jídelně - jasný příklad nestřídmosti v požívání meemu poblíž fronty. Po časném budičku se Brim hlásil do služby u odletového centra 'Stanice Govgod', které tvořilo nějakých čtyřicet bójí, zmítaných větrem na hladině jezera, kde odletový pás volné vody udržovaly v tekutém stavu jen těžce namáhané přenosné generátory. Loď samotná, starší model 'B', byla právě vyřazena ze seznamu oprav a zdálo se, že je v dokonalém stavu, i když podle

množství hustě nasázených tlakových záplat na trupu bylo jasné, že si za ty dva týdny, které uběhly od jejího prvního nasazení na frontě, užila své. Střelecký důstojník, přidělený na tuto misi, byl pomešší Medvěd jménem Kalinin, který pocházel ze vzdálené planety hvězdného systému Krasnije Vorota; komunikační důstojník byl bývalý sedlák jménem Nachimovskij, narodil se na planetě Begovaja ve filevském sektoru. Zbytek padesáti důstojníků a členů posádky tvořila obvyklá směsice, která se dala na palubě útočné lodi očekávat, ale každý z nich měl nalétáno nejméně pětadvacet misí. Loď samotná měla na kontě tři potvrzené sestřely ligerských útočných lodí Gorn-Hoff 270-A. Když Brim dokončil vnější kontrolu lodi a povolal zpět do nákladových prostorů sondy, spokojeně se usmál. Konečně se to prokázalo: i vzhledem k poněkud omezenému vybavení byli Medvědi ve vesmírném prostoru při boji Ligerům rovnocennými soupeři.

O dva metacykly později společně s pětici dalších ZBL-4 hlídkovali pod hranicí světelné rychlosti poblíž planety Konkovo, kde došlo v uplynulých dnech k těžkým bojům, když se ze záře nedaleké hvězdy vynořil tucet ligerských GH-262 a pronikl skoro na dostřel ještě dřív, než je mohl kdokoli upozorovat. Tyto lodě ve tvaru dvojitého klínu byly těžce vyzbrojeny čtrnácti rychlopalnými destruktory a byly neuvěřitelně nebezpečné. V krátkovlnné vysílačce se ozvalo volání: "Ploščad! Ploščad!"

"Pokyn ke zrušení formace, Weelfe," ozval se Kalinin klidným hlasem.

Brim se usmál. Už pochytil nějaké ty nutné povely a rozkazy v sodeskayštině a stáčet svou ZBL do prudkého výkrutu. Po dvou zatáčkách se s uspokojením přesvědčil, že za ocasem nemá žádný Gorn-Hoff, a zvolnil. Nicméně přímo před nimi ve vzdálenosti několika c'lenytů tři ligerské útočné lodě nalétaly ve sbíhajícím se kursu na další sodeskayské plavidlo, jako by se zaměřovali podél jednotlivých hran pyramidy. ZBL-4, která letěla na vrcholku trojúhelníku, pokračovala rovně a přímo v kursu a Nachimovskij na ni volal ze zadní části můstku: "Ploščad! Ploščad! Ploščad!" Jeho varování k nim ale nestačilo proniknout - a pokud stačilo, bylo už příliš pozdě na to, aby cokoli udělali. V následujícím okamžiku totiž loď zasáhla soustředěná palba tří Gorn-Hoffů a prořízla se trupem jako pila kmenem stromu. Zád' odlétla stranou, zatímco před' se stočila do divoké vývrtky a pak vybuchla v kouli radiačních požárů a rozžhavených trosk.

Gorn-Hoffy se otočily za další kořisti a okolní vesmírný prostor se proměnil ve vír kličkujících lodí. Bylo to to nejnebezpečnější místo, kde by člověk - nebo Medvěd - mohl být sám, a po prvním odtržení z formace Brim sám byl. Pokračoval v obratu a neustále hledal jakékoli ZBL, k nimž by se mohl přidat. Náhle se mu v před'ových hyperobrazovkách objevil osamělý Gorn-Hoff, který se rychle stočil do opačného kursu. Brim k němu byl velice blízko a viděl ostré úhly špiček křídel a vnější výpusť směrovacího motoru. Na šedočerné kamufláži byly nakresleny velké černé dýky a těsně za řídicím můstkem byla loď označena oranžovými značkami. Brim stočil ZBL tak, aby se mu dostal za zád', a divoce se usmál. Nejméně po miliónté si vzpomněl na slova Baxtera Calhouna: "Bodni a zdrhni, sejmi ho a práskni do bot. Ale ze všeho nejdřív se postarej, aby ti NIKDO NEVISEL NA VOCASU!"

Za zádí se ale nenacházelo nic než hluboká černá vesmírná prázdnota. Brim se rychle srovnal za Ligera a zasáhl jej soustředěnou palbou všech šesti destruktory ráže .388, umístěných na přídi, takže kýlovou brázdou gravitonů zahltily trosky a výbuch nepřítelových hyperobrazovek vypustil z lodi bělavý proud atmosféry. Vzdálenost se neustále zkracovala a on ještě stačil Gorn-Hoff zasáhnout třemi krátkými salvami, než nepřátelský navigátor zpola otočil loď na záda a vypustil desítky záchranných člunů. Ale loď stále ještě manévrovala, takže někdo uvnitř zůstal musel. Brim neustal v palbě a o chvíli později se v kýlové brázdě objevil osamocený záchranný člun - těsně předtím, než se těžce poškozená, neovladatelná loď zakymácela a v několika místech se rozlomila. Pak ji zahálily plameny obrovského výbuchu, když nevydržely komory pohonu. Zatímco posádka na můstku začala jásat, Brim stočil ZBL do prudkého obratu a znovu zkontroloval prostor za zádí. Celý boj trval jen několik cyklů, ale za tu dobu se toho mohlo přihodit hodně a i ty nejlepší a nejcitlivější přibližovací poplachy se daly zmást vlastní brázdou volných gravitonů. Nicméně se zdálo, že se v okolním prostoru nenachází jediná loď, a tak už to zůstalo po celý zbytek jeho hlídky. Nakonec nastavil kursna Govgod a během metacyklu přistál. Několik dalších posádek vidělo výbuch Gorn-Hoffů, takže s potvrzením svého prvního sestřelu v sodeskayských barvách neměl nejmenší potíže.

Následná oslava úspěchu, 'olysalého Imperiála', který hned během své první mise sestřelil Gorn-Hoff, se protáhla dlouho do planetární noci, takže Brim vzlétal na další misi s bolestí hlavy, která by dokázala odradit dokonce i Medvěda. Další sestřel si nepřipsal až do třetího vzletu - a po něm se vývoj situace náhle a nečekaně změnil.

Při čtvrté misi Brim opatrně vedl letku osmi ZBL do jednoho z nejvíce zkoušených sektorů bitevní zóny - jen proto, aby s úžasem zjistil, že celá oblast se podivuhodně vyliidnila; přinejmenším tu nebyli žádní Ligeři, kteří by hodlali získat lacinou kořist. Kam se poděli? Rychlý přelet nad nejbližší nepřátelskou základnou potvrdil, že silná Vesmírná armáda Hotha Orgotha se stále ještě zdržuje v pozicích. Sodeskayské lodě uvítala silná přehradná palba pozemních sil - a okamžitě na ně podnikl útok tucet Gorn-Hoffů, které hlídaly vesmírný prostor poblíž. Ale žádný z Ligerů je nepronásledoval dál než několik tisíc c'lenytů od planety, kterou chránily.

A ani v bitevních zónách nebylo vidět příliš mnoho ligerské aktivity. Brim spěchal ke třem nejhůře zkoušeným planetám, odkud přicházely ještě včera zprávy o prudkých bojích, ale jedině, co tam našel, byly zmatené jednotky Medvědů, které při přeletu vlastním útočným lodím mávaly. Prikázal Nachimovskému, aby zkontroloval poslední hlášení, a zjistil, že se Ligeři prostě stáhli ze všech planet, které si ještě nestačili úplně podmanit. Evakuace proběhla tak hladce, že bylo skoro bezpochyby jasné, že ji někdo plánoval už celé standardní týdny dopředu.

Další průzkumné lety k několika planetám v sektoru, které už Ligeři nedávno zajistili, měly za výsledek stejně prudkou obrannou palbu a velký počet útočných lodí Gorn-Hoff a Gantheisser, které nad novými územími hlídkovaly. Pokud nic

jiného, tyto přelety potvrdily, že Ligeři se rozhodně nemají v úmyslu stáhnout domů. Když Brim zavedl svou hlídku zpět ke Govgodu, přistál v naprostém zmatku, přejel podél bojů a zajistil loď, zatímco se mu hlavou honilo nejméně tisíc různých možných důvodů, jeden divočejší než druhý. Ať už se v okolním vesmíru dělo cokoli, zdálo se, jako by se Nergol Triannic rozhodl válku pro tuto chvíli zastavit. Zatímco Brim podával hlášení důstojníkovi v budově velitelství, ošuntělém skladišti nějakého dávno vyčerpaného dolu, komunikační důstojník mu přinesl KA'PPA zprávu. Měla dostatečně vysokou prioritu na to, aby umlčela důstojníka sodeskayské výzvědné služby.

JK86QWH5F3257CH157Q75FNII 105 247/52013
[PŘÍSNĚ TAJNĚ]

OD:
J.G.NELSON, TAJEMNÍK VYSLANCE
IMPERIÁLNÍ VYSLANECTVÍ, GROMKOV, S.S.S.R.

PRO:
W.A.BRIM, ADMIRÁL, I.F.
STANICE GOVGOD, GOVGOD, S.S.S.R.

<N2375N348VNR>

VĚC:
ZPRÁVA OD GENERÁLA URSISE

- 1) N.J.URSIS, GENERÁLPLUKOVNÍK ARMÁDY S.S.S.R., SEKCE INŽENÝRŮ, NÁS POŽÁDAL O ZASLÁNÍ TÉTO ZPRÁVY IMPERIÁLNÍM COMM KANÁLEM Z DŮVODU PŘEKLADU/UTAJENÍ OBSAHU.
- 2) IMPERIÁLNÍ LOĎ DORAZÍ NA STANICI GOVGOD V PRŮBĚHU NÁSLEDUJÍCÍCH ŠESTI METACYKLŮ, ABY VÁS SPOLEČNĚ S POSLEDNÍMI ZPRAVODAJSKÝMI ÚDAJI DOPRAVILA DO GROMKOVA.
- 3) BUĎ PŘIPRAVEN PODAT HLÁŠENÍ OHLEDNĚ TOHO, CO JSI VIDĚL NA VLASTNÍ OČI.
- 4) BLAHOPŘEJI K SESTŘELU!

PODPIS:
,NIK'

[KONEC PŘÍSNĚ TAJNÉ ZPRÁVY]
JK86QWH5F3257CH157Q75NII 105

Tato zpráva ho svým způsobem nijak nepřekvapila. Od příletu na Sodeskayu si dokázal rozbalit věci sotva na více než na několik dní - a přinejmenším se nezdálo, že by se situace měla nějak změnit. O necelých šest metacyklů později odeslal KA'PPA kanálem krátkou zprávu Marshi Browninové a vydal se zpět do Gromkova za tím, z čeho se začala stávat ta nejzatracenější válka v celých dějinách.

Kapitola sedmá

Maršál S.S.S.R.

Když se Brimova loď zastavila na konci Bectonova potrubí a přejela nad gravitační podložku na krátkodobé parkovací rampě, čekali už u východu z Tomošenkova vojenského terminálu Uris s Borodovem v doprovodu dobře ozbrojené stráže. Trup stále ještě praskal žárem, který způsobilo tření vzduchu při vstupu do atmosféry, když Brim spěšně zasalutoval navigátorovi a spěchal z nástupních schůdků ven, kde ho na uvítanou zabodaly do tváře vichrem hnané vločky. "U Vootova vousu, Niku," řekl, když podával svým přátelům ruku, "copak tady nikdy nepřestane sněžit?"

"Tak třeba v létě tady sněží jen vyjimečně," řekl Borodov s předstíraným dotčením.

"To je pravda," odušil Uris. "Naneštěstí jsem si loni ráno trochu přispal, a tak mi celé to roční období tak nějak uteklo." Mrkl na Brima. "Jeden potřebuje spoustu srsti, aby si dokázal sodeskayské klima vychutnat."

"Přivezl jsi s sebou údaje průzkumu?" zeptal se Borodov.

"Jsou v kabině pro cestující," odpověděl Brim. "Nechal jsem velitele základny vyslat výzvědnou loď hned poté, co jsem dostal vaši zprávu. Všechno je v tom oranžovém kufříku."

Uris pokynul jednomu ze strážných, který vstoupil do malé lodi a o chvíli později se vrátil s jasně oranžovým diplomatickým kufříkem v ruce. "Víš, kam to máš odnést," řekl generál strážnému, který jen přikývl, zasalutoval a odešel obklopen svými spolubojovníky.

"Tak dobře, přátelé," řekl Brim, když společně vykročili vánicí k Borodovově obrovské limuzině Rošov. "Vy Sodeskayané máte údajně nejlepší výzvědnou službu v celém vesmíru, takže by mě zajímalo, co se s těmi Ligery stalo?" Zasmál se. "Myslíte, že třeba nov Vobokův náhlý skon Triannika nějak vyděsil, nebo něco v tom smyslu?"

Borodov se zamračil, zatímco jim řidič otevřel dveře oddělení pro cestující. "Naše výzvědná služba není vševědoucí," poznamenal s neveselým úsměvem. "Ale je dostatečně zkušená, aby si mohla dovolit pár odhadů a díky nim - což je překvapivé - si myslíme, že ten záchvat vzteku, který popadl tady našeho přítele Nikolaje Januarjeviče, mohl mít přece jen nějaké nečekané důsledky."

"To myslíte vážně?" zeptal se Brim.

"Naprosto," přikývl Borodov. "Nov Vobok byl v nejvyšším velení Ligy navýsost vlivný muž. Opravdu mocný člověk!"

"Takže oč se vlastně jedná?" zeptal se Brim. "Jak to že se všechno tam venku najednou zastavilo?"

Jakmile se dvířka zabouchla, Ursis se pohodlně usadil na měkkém sedadle a našpulil rty. "Kde bych měl začít, Wilfuško?" zamračil se. "To, co jsme zatím slyšeli, znělo totiž dost neuvěřitelně."

"Jo," přikývl Brim. "A to, co jsem já viděl, vypadalo ještě neuvěřitelněji. Co se děje?"

"Podle toho, co jsme dokázali sestavit dohromady," řekl nakonec Ursis, "je samotný Nergol Triannic hlavní silou za celým plánem."

"Triannic?"

Borodov přikývl. "Jedná proti přímým protestům nejvyššího velení," dodal. "Hoth Orgoth, admirál Kabul Anak, Zoguard Grobermann, a dokonce i Hanna Notromová - ti všichni byli proti jakémukoli odkládání války, ale on rozhodl jinak. Koneckonců, je to nejvyšší velitel."

"A u samotného Voota, proč by něco takového chtěl udělat?" zeptal se Brim. "Triannic přece není žádný pitomec."

"Titul císaře za všech okolností neznamená, že dotyčný má ten nejlepší mozek ze všech přítomných," poznamenal suše Ursis.

"Pravda," uchechtl se Borodov. "Ale on k tomu důvody měl, ať už byly správné, nebo nesprávné."

"A?" pobídl ho Brim.

"A," odpověděl Borodov s pokrčením ramen, "zdá se, že se mu do té invaze hned od samotného začátku moc nechťelo. Bez ohledu na to, jak dobře se pro něho věci vyvíjely, tahle invaze na Sodeskayu byla zdaleka tou největší věcí, o jakou se kdy pokusil. A on dobře ví, co se stane, jestliže neuspěje." Pomalu si přejel prstem po krku. "Půjde to takhle rychle."

"Podle našich zdrojů," pokračoval Ursis, když oplatil zaslutování strážným u obrovské brány Tomošenkova kosmodromu - "zhruba před dvěma týdny začal žádat nejvyšší velení o to, aby zpevnilo situaci na křídlech postupujících armád a prohloubilo utvořený klín ještě víc." Nevele se zasmál, zatímco se Rošov rozjel po zimní dálnici směrem k centru Gromkova. "Maršál nov Vobok byl jediným příslušníkem generálního štábu, kdo měl tolik odvahy a postavil se mu a dokázal své odmítnutí prosadit." Pak lhostejně pokrčil rameny. "A teď je mrtvý - a zemřel neuvěřitelnou náhodou," řekl a na okamžik sklopil oči ke svým rukám. "Někdy se zdá, že štěstěna přeje bláznům a těžce zkoušeným Medvědům. A Sodeskaya musí nyní jejího požehnání plně využít."

Brim přikývl. "Možná je to ta nejlepší chvíle k přesunu nové techniky a vybavení na frontu - pokud je už něco vyrobeno. Když jsme měli v rukou pořádné stroje, se kterými jsme mohli bojovat - a teď mluvím třeba o té ZBL, se kterou jsem létal - dokázali jsme způsobit nepříteli velké ztráty. Jen jich tam pošlete pár perutí a nějaké ty JM-2 Ro'stoviky a Ligeři si brzy uvědomí, jak velkou chybu udělali."

Borodov přikývl. "Je to tak, Wilfuško," souhlasil. "A my přesně tohle uděláme - věř mi; přípravy už se chýlí ke konci..." Ale než mohl dokončit větu, přerušil ho sluha, který začal klepat na okénko, oddělující prostor pro cestující od kabiny, kde s řidičem seděl.

Borodov na okamžik udiveně zvedl obočí. Bylo jasné, že na takové porušení etikety není ze strany svých sluhů zvyklý. Zamračeně sáhl na malý panel ve vyřezávaném dřevěném rámu okénka, a když krystal sjel, dolů, krátce přikývl. Sluha k němu okamžitě promluvil rychlou sodeskayštinou a ve tváři měl úzkostlivý výraz. V tomtéž okamžiku řidič prudce zrychlil a těžký Rošov se rozlétl po kluzké silnici děsivou rychlostí a proplétal se mezi ostatními vozidly s neobyčejnou zručností.

Netrvalo dlouho a na Borodovově a Ursisově tváři se rozhostil stejně užaslý a úzkostlivý výraz, jaký měl i sluha. Když domluvil, starší Medvěd znovu okénko zavřel a podíval se na Brima. "Wilfe Ansore," řekl vážně, "důsledek těchto důležitých okolností se patrně bude týkat i tvé osoby."

Brim ucítil bodnutí strachu. Co strašného se muselo stát, že to vyvedlo z míry i obvykle naprosto klidné Medvědy?

"Co se děje?"

"Celé nejvyšší velení," začal Borodov, jako by nevěřil vlastním slovům, "celé nejvyšší velení bylo rozpuštěno - osobně samotným knížetem. Pokud vím, je to největší čistka v celých dějinách válečné historie. A Nikolaj Januarjevič byl povolán do Zimního paláce - má se dostavit bez prodlení."

Brim se zamračil a sotva si uvědomil sněhem pokrytá pole, dači a statky, které se míhaly za okénky vznášedla strašlivou rychlostí. "A co za tím vším podle vás stojí?" zeptal se,

"Nemám tušení," poznamenal Ursis klidným, nevzrušeným hlasem, zatímco nepřítomně vytahoval z kapsy pláště zempskou dýmku a zapaloval si ji. Po chvilce se otočil k Borodovovi a usmál se. "Nu, Anastasi Alexeji," poznamenal, "možná teď mám důvod litovat toho, že jsem tvému bratrovi předestřel tak bolestnou pravdu."

Borodov se zamračil, když kouř z Ursisovy zempské dýmky na okamžik málem zahltil větrací jednotku vozu. "Také mě to napadlo," řekl.

"Teď už je příliš pozdě s tím chtít něco udělat," pokrčil rameny Ursis a vyhlédl z okénka ven.

"Rozhodně tam nepůjdeš sám, Nikolaji Januarjeviči," zabručel Borodov tiše. "Vždy jsme stáli čelem k nebezpečí společně a už to bude... kolik že to bude... třicet standardních let?"

"To víc, starý příteli," odpověděl Ursis. "Ale už jsem dospělý Medvěd a dokážu nést důsledky svého jednání sám."

Usmál se a šťouchl loktem Borodova do žeber. "Kdo ví? Třeba mě chce jen povýšit."

"Buď to, nebo něco daleko méně příjemného," zabručel Borodov. "Půjdu s tebou a přestaň tady kňučet o důsledcích, stejně ti to nepomůže."

"Nafoukaný aristokrate," ušklíbl se Ursis.

"Tvrdohlavý militaristo," odušil Borodov s úsměvem. Pak se podíval na Brima. "Wilfe, počkáš na nás, nebo mám říct řidiči, aby tě dovezl na usedlost?"

"Počkám," odpověděl Brim bez zaváhání. "Co bych tak asi jiného mohl dělat? Ale možná bych měl zavolat Barbousseovi. On má kolikrát informace, které nikdo jiný získat nedokáže."

Borodov se otočil. "Barbousse?" uchechtl se. "A kdo si myslíš, že zavolal našemu sluhovi, co? Knjz nemá nejmenší tušení, kde právě teď jsme..."

Brim byl tak unavený z dlouhé cesty z Govgodu, že tvrdě spal, když se Borodov vrátil zpátky do Rošova - sám. Carescrian potřásl hlavou, aby si ji pročistil od únavy a nedokončeného spánku a zachvěl se, když do limuzíny nastoupil s jejím majitelem i nepříjemně rezavý závan chladného vzduchu zvenčí. "Kde je Nik?" zeptal se.

Borodov potřásl hlavou a ztěžka dopadl do měkkého sedadla, jako by náhle zestárl o tisíc let. "Tomu bys nikdy nevěřil," zamumlal a sklopil užaslý pohled ke svým rukám, jako by si jich všiml vůbec poprvé v životě.

"Nevěřil bych čemu?" naléhal Brim a náhle dostal strach o svého starého přítele. "Co se stalo? Je Nik v pořádku?"

Borodov si chvilku posunoval brýle na čenichu, pak se podíval na Brima a usmál se. "Tělesně," odpověděl, je Nikolaj Januarjevič skutečně v pořádku, jak jsi právě řekl..."

"Ale?"

"Ale poté, co se mu přihodilo, si nejsem tak docela jist, že si to myslí i on sám."

"Doktore Borodove," naléhal Brim zoufale, "co se mu tedy vlastně stalo?"

"Byl povýšen," řekl Borodov, jako by stále ještě nedokázal uvěřit těmto slovům.

"Povýšen?" opakoval Brim.

"Právě jak to sám žertem naznačil," řekl starý Medvěd. "Jako by to věděl napřed."

"Povýšen," řekl Brim znovu užasle.

"Do hodnosti maršála S.S.S.R., nic menšího," pokračoval Borodov. "Nyní stojí v čele všech našich obranných vojsk."

"Na co že ho to povýšili, zatraceně?"

"Na maršála S.S.S.R.," opakoval Borodov nevěřicným šepotem. "Knjz mu osobně rozkázal, aby odrazil ligerskou invazi."

"U zatracené matky Vootovy," zaklel Brim. "Pokud nedokáže dostat věci do pořádku pěkně zčerstva, tak je to zatracený rozsudek smrti."

Borodov se nevesele usmál. "Nikolaj Januarjevič si to uvědomil také," přikývl.

Oba přátelé spolu chvíli mlčky seděli v limuzíně, která se tiše vznášela před vchodem do paláce. "Ale kde je?" zeptal se Brim nakonec. "A kdy ho zase uvidíme?"

"Převléká se uvnitř do nové uniformy," odpověděl Borodov. Pak se podíval z okénka. "A uvidíme ho právě teď" - tamhle přichází."

Brim se otočil a vyhlédl ven právě ve chvíli, kdy se dvoukřídlé obrovské krystalové dveře paláce otevřely a rota strážných před nimi se postavila do dokonalého pozoru. Pak mezi nimi prošla známá postava, nyní oblečená do charakteristické bohaté uniformě sodeskayského maršála se silným zlatým vyšíváním na límci a manžetách saka. "Nik," zašeptal Brim nevěřicně, "a maršál."

O chvíli později Borodovův sluha otevřel dvířka prostoru pro cestující znovu a čerstvě jmenovaný maršál nastoupil dovnitř a ztěžka se posadil na polštáře. Když se dveře zase zabouchly, přešel unavenýma očima z Borodovova na Brima a aniž pohnul hlavou, řekl: "Rád bych strávil tenhle neuvěřitelný večer u tvého krbu, drahý příteli Anastasi Alexeji. Všichni tři si musíme pěkně od srdce popovídat."

"Nijak jsem o tohle postavení neusiloval - nikdy jsem ho nijak zvlášť nechtěl," zabručel Ursis po večeři. Naleštěné černé jezdecké boty, v nichž přišel z paláce, nyní nahradily pohodlné přezůvky z měkké kůže, které se daleko lépe hodily k domorodému oblečení, jemuž dával přednost, kdykoli mohl odpočívat. "A upřímně řečeno o ně nestojím ani teď," dodal nevrle. V Borodovově studovně se válela oblaka kouře ze dvou zemských dýmek, ale Brimův čich už otupěl natolik, že mu to nevadilo.

"Ale tu práci jsi dostal," přerušil Borodov samomluvu svého dávného přítele, "a teď musíš udělat vše pro to, aby ses jí zhostil se ctí - nejen proto, aby sis zachránil život, ale abys zachránil i samotnou Matku planet."

"Jistě," přikývl Ursis a napil se meemu. "To vím také. Moc dobře." Otočil se k Brimovi. "Wilfe Ansore," řekl, "teď vidíš, do jakých potíží mě přivedl ten můj užvaněný jazyk."

Brim, usazený pohodlně ve velkém křesle, postaveném pro plně vzrostlého Medvěda, zavrtěl nohama v ponožkách, které měl natažené ke krbu a položené na stoličce, a přikývl. "Jenže tohle není žádná legrace, Niku. Sice nevím, jak vážná je ta hrozba trestu smrti za nesplnění, ale je mi jasné, že pokud někdo dokáže zvrátit současný průběh války, budeš to právě ty."

"Ovšem sám, můj olysalý příteli, nezmůžu vůbec nic," řekl Ursis. "Naštěstí mnozí mí přátelé ve vyšších vojenských kruzích odolali tlaku revizionistů a přežili díky tomu, že předstírali stejnou slabost jako ostatní. S několika jsi se seznámil

na manévrech - ačkoli tam drtivá většina vůbec pozvána nebyla. Ti budou tvořit jádro, kolem něhož vybudují nový, krátkodobě zaměřený generální štáb. Ale daleko šťastnější je skupina mladších důstojníků - renegátských brigádních generálů a plukovníků - kteří otevřeně odmítli zastaralé postupy předchozího velení a vedení taktických plánovačů. Ti jsou mou nadějí pro dlouhodobou budoucnost - a navíc dokázali přežít ta divoká jatka, protože je revizionisté odmítli nasadit do válečné zóny."

"Což od revizionistů byla nejspíš jediná laskavost, kterou nám prokázali, řekl bych," poznamenal Borodov.

"A co Flotila, Niku?" zeptal se Brim. "Nevšiml jsem si, že by ses mezi těmi mladými renegáty zmínil o nějakém admirálovi nebo kapitánovi. Přežil vůbec někdo tu děsivou řez ve vesmíru, aby dokázal tvé Flotile velet?"

Ursis se usmál a podíval se na Borodova. "Tak tohle," prohlásil s pýchou v hlase, "je jedna z oblastí, ve kterých jsme tady s Anastasem Alexejem dokázali potají zařídit pár důležitých záležitostí. A navíc," dodal a v záři ohně se zableskly drahokamy na jeho tesácích v triumfálním úsměvu, "byli všichni vycvičeni na tvé rodné Carescii."

Brim cítil, jak se mu zvedá obočí. "Ale jistě," řekl po chvíli. "Zolton Jaiswal, Onradův ministr výroby, nechal přestěhovat na Carescii různé programy - včetně výcviku vesmírných posádek. Vzpomínám si, že když jsem tam byl posledně, viděl jsem neobvyklý počet Medvěďů."

"A navíc budu počítat při plánování svých prvních vítězství s tvou pomocí, Wilfuško," pokračoval Ursis s úsměvem.

"Bude mi opravdu ctí, Niku," odpověděl Brim.

"To ti bude daleko víc než jen ctí," poznamenal suše Ursis. "Tím také splníš přímý rozkaz knjeze."

"Tomu nerozumím," zamračil se Brim.

"Je to prosté," pokrčil Ursis rameny. "Jedním z důvodů, proč jsem byl do této funkce vybrán, je mé přátelství s tebou."

Uchechl se. "Ty máš sice sklony k tomu, abys význam svých skutků v uplynulých několika letech zmenšoval, ale pravda je taková, že jakákoli bitva, do které ses zapojil, se proměnila v drtivé vítězství - a to hlavně díky tvé snaze."

"Nesmysl," namítl Brim. "Já rozhodně dokážu ocenit, že o mě máš tak vysoké mínění, ale -"

"Říkej si tomu, jak se ti líbí, Wilfe Ansore, ale tvé skutky hovoří dostatečně jasným jazykem na to, aby mu rozuměl i knjez. A popít to nemůžeš. Kromě toho," dodal, "se dostávají do hry i jiné politické faktory."

Brim se zamračil. "Jako například jaké, Niku?" zeptal se podezíravě.

"Ale, jsou to takové drobnosti, řekněme... jako například blízké přátelství s císařem Onradem," odpověděl Ursis.

"Nemysli si, že jeho dočasná adopce tvé dcery Naděje nějak unikla sodeskayským výzvědným službám - a to je jen vrchol ledovce." Pokrčil rameny. "Měsíc svítí na štíty hor daleko silněji než do údolí, jak se říká."

"Hmmm," poznamenal Brim zamračeně.

"Doufám, že je ti jasné, že ani já, ani Anastas Alexej jsme neměli osobně nic společného se získáváním těchto informací," dodal Ursis.

"Jo," poznamenal Brim. "V celé galaxii není moc těch, kterým bych věřil víc než vám dvěma." Zasmál se. "A všichni víme, že sodeskayské výzvědné služby jsou pečlivé. To je jasné každému."

"Takže mi pomůžeš?"

"Jak už jsem řekl: bude mi ctí, Niku," ujistil ho Brim.

"Děkuji, Wilfe Ansore," řekl Ursis a natáhl nohy k ohni. "Tím bychom měli postaráno o vše - kromě vybavení."

Zamyšleně chvíli bafal ze své dýmky a pak se jeho tvář rozzářila veselým úsměvem. "A tady se na scénu dostáváš právě ty, můj drahý velkovévodo Anastasi Alexeji."

"Já?" zeptal se Borodov a v očividném údivu si položil ruku na hrud'. "Jakou úlohu může stařec jako já sehrát v galaktické válce?"

Ursisovi zaburácel v hrdle pobavený smích. "Úlohu ministra výroby válečného námořnictva," řekl. "Tu práci by nedokázal zvládnout lépe nikdo, koho znám."

"U matky Vootovy," zašeptal Borodov a podíval se na Brima, jako by se mu pohledem za použití avalonské kletby omlouval. "Jak tě něco takového mohlo napadnout?"

"Anastasi Alexeji," uchechl se Ursis, "přece sis nemohl myslet, že si nikdo nevšiml toho, jakou roli jsi sehrál při počátečním financování Sherringtonových továren a výroby v Krasni-Pejči. Koneckonců jen díky tobě byl prototyp Starfury dokončen tak rychle a jen s pomocí dvou dalších dárců."

"Nikolaji Januarjeviči," nadechl se prudce Borodov se zvednutým obočím, "kde jsi zaslechl takové... takové nesmysly?"

"Nesmysly, to mě podržte," zasmál se Ursis a dolil si pohár z karafy, která stála na stolku poblíž. "Je přece dobře známo, že vývoj jak ZBL-4, tak JM-2 byl také zčásti financován a - řekněme - silně podporován anonymním, mecenášem!" Borodov sklouzl do křesla a zavrtěl hlavou. "Nikolaji Januarjeviči!" ohradil se. "Jak můžeš...?"

"Uklidni se, starý příteli," řekl Ursis a vstal ze svého křesla, aby položil velkovévodovi na rameno ruku. "Tvá tajemství se nikdy nedostanou k nepovolaným uším. Ale ti z nás, kteří o nich ví, dvojnásobně oceňují tvé snahy v minulosti, stejně jako jsou si vědomi jejich pokračování v budoucnu."

Borodov zavřel oči. "Nikolaji Januarjeviči," řekl, "i kdybych byl ochoten připustit podobné úkladné jednání - což rozhodně nehodlám - proč si myslíš, že dokáží stejně dobře obstát před kritickým zrakem médií? Copak ti nedochází, že někteří z nás na něco takového připraveni prostě nejsou? Nebo jsem si lépe řečeno užil svůj díl jako knjezův bratr a dávám daleko větší přednost soukromí před slávou?"

Brim bez dechu sledoval, jak Ursis mlčky stojí vedle křesla svého nejlepšího přítele. Nakonec Medvěď našpulil rty a přikývl, jako by právě došel k nějakému důležitému rozhodnutí. "Anastasi Alexeji," řekl a pokračoval avalonsky, ačkoli se mu hlas zachvěl neskrývanými city, "nikdo v celé galaxii nectí tvé soukromí více než já. A navíc," pokračoval, "tě jen málokdo zná lépe a déle než já, aby pochopil, co pro tebe soukromí znamená." Na okamžik se odmlčel. "Ale přišla chvíle, starý příteli, kdy my všichni musíme odsunout stranou vlastní životy a věnovat se vyššímu cíli. Stejně jako jsme

to dělali mnohokrát za všechna ta léta, kdy jsme spolu sloužili na palubách různých lodí během válek s Ligery. Rozumíš mi, Anastasi Alexeji? Přišla chvíle, kdy je třeba znovu nasadit život. Jinak ztratíme celou Sodeskayu."

Zdálo se, jako by se Borodov ve zšeřelé studovně, osvětlené jen září plamenů z krbu, schoulil ve svém křesle a bojoval s něčím ve svém nitru. Po dlouhé chvíli se pohnul, ztěžka vstal a otočil se tváří v tvář k Ursisovi. "Máš pravdu, Nikolaji Januarjeviči," řekl konečně mladistvým hlasem, v němž se chvěla síla, kterou Brim nezaslechl po dlouhá léta. "Někdy přebytek pohodlí způsobí, že jeden zapomene, jak vysokou cenu je za ně třeba zaplatit." Přikývl. "Počítej se mnou, starý příteli," dodal a zvedl pohár. Pak se podíval na Brima. "Připij si s námi, Wilfe Ansore," pobídl ho.

"Ano," naléhal Ursis. "Připij si s námi, Wilfe Ansore, neboť počínaje dnešním večerem na tvých ramenou také spočívá díl odpovědnosti za Sodeskayu."

Brim, dojatý velikostí okamžiku, vstal a pozvedl svou sklenici k připitku.

"Za ledem! Za sněhem! Na Sodeskayu pojedem!" opakovali všichni starodávný válečný připitek.

"Teď," poznamenal pak Ursis tiše, "konečně začínám věřit tomu, že o tu svou hlavu nepřijdu."

O pět standardních dní později, desátého heptadu 52013, jmenoval Nergol Triannic nadgalite'era Naire'duga Znieha maršálem Ligy a postavil ho do čela sodeskayského tažení jako náhradu na nov Voboka.

O týden později se armády Ligy - odpočaté a během přestávky v bojích dokonale vybavené - vrátily k drtivému útoku, zatímco Sodeskayané pokračovali v neochotném a pomalém ústupu.

Během následujícího standardního měsíce strávil Brim s nenahraditelným Barboussem většinu doby, kdy nespál, na nesčetných konferencích a taktických sezeních ve vojenských centrech, rozmístěných po celém Gromkově.

I když se snažil sebevíc, našel si čas jen pro dva krátké rozhovory s Marshou Browningovou - a i ty byly z důvodu jeho nabitého programu příliš krátké. Každý večer se v soukromí radil s Ursisem a Borodovem v podzemních prostorách velitelství, aby seřídili tempo soudržné a celistvé strategie, která - vůbec poprvé - sjednotí sodeskayské pozemní a vesmírné vojenské síly. Vývoj a výroba nových válečných lodí probíhaly hladce a křivka produkce se neustále zvedala a obzvláště ZBL-4 a JM-2 vyjížděly v neustávajícím proudu z obrovských továren, postavených za linií doletu všech dostupných ligerských lodí.

Jednoho časného večera - po dvou dlouhých, úmorných sezeních s mnoha vysoce postavenými a zarytými armádními důstojníky - právě Brim kráčel na další poradu, když ho na chodbě zastavil Barbousse. "Admirále," řekl obrovitý poddůstojník a kývl bradou k vaku s přehlídkovou uniformou, který držel v podpaží, "pokud se nepřevléknete okamžitě, tak přijdete pozdě."

Brim zmateně potřásl hlavou, když se snažil prodrat miliony vojenských podrobností a upamatovat si nabitý denní rozvrh. "Kam mám přijít pozdě, šéfe?" zeptal se nakonec a promnul si unaveně kořen nosu. "Omlouvám se. Úplně jsem zapomněl."

"Další bál hraběte Orlovského, admirále," odpověděl Barbousse. "Bude to velké - má se zúčastnit samotný kněz jako čestný host. Tohle si nemůžete nechat ujít, veliteli. Kromě toho tam přijde i generál Ursis s velkovévodou Borodovem - neměli na vybranou."

Stejně jako Marsha Browningová, napadlo Brima. Okamžitě se tu myšlenku snažil vyhnat z hlavy. "Musím přece jít na tu schůzi... někam," namítl.

"Vím, kde se ta schůze koná," přikývl Barbousse. "Zajdu tam s vaší omluvou - a přinesu vám veškeré poznámky. Potřebujete na pár metacyklů vysadit, admirále - opravdu nutně."

Brim zavrtěl hlavou. "Jediné, co potřebuji, šéfe," řekl "je pár metacyklů jen pro sebe." Ale nebyla to pravda a on to věděl. Zoufale potřeboval to uvolnění, které mu mohla poskytnout jen žena...

"Slyšel jsem, že meem bude tentokrát znovu prvotřídní, když admirál dovolí," poznamenal Barbousse.

"Tak dobře," ustoupil Brim. "Když už nic jiného, tak Orlovskij má spoustu skvělého meemu." A to, jak spolu stáli s Marshou Browningovou u baru... Bude tam, to věděl. Pak se kousl do rtu - byla přece vdaná, ztraceně! Nikdy neměl pokračovat v té ožehavé výměně KA'PPA zpráv!

"Pojdte, admirále," naléhal Barbousse, "dejte mi ten kufřík. V tomhle pytlí je ta nejlepší přehlídková uniforma a..." ukázal k nejbližším dveřím, "navíc se můžete převléct rovnou v téhle prázdné kanceláři. Až odejdete, tak posbírám to, co na sobě máte teď, a nechám to vyprat."

Brim si zammul bradu. Pracoval bez přestávky skoro od samotného svítání a den v Gromkově trval skoro o polovinu déle než standardní avalonský den. "Na formální bál jsem trochu neupravený," protestoval bezmocně.

"Všechny potřeby jsou uloženy v pytlí s uniformou," odpověděl trpělivě Barbousse. "A koupelna je za šestými dveřmi touhle chodbou po levé straně. Je tam sprcha a vůbec všechno."

"Tak se mi zdá, že už je všechno dokonale připraveno, šéfe," řekl Brim odevzdaně. Koneckonců se mezi ním a Marshou Browningovou nic nestalo. Byli prostě přátelé. A i kdyby se snad rozhodli něco podniknout, kam asi tak mohli jít? Nikam. Kromě toho byla vdaná.

"Před hlavním vchodem už čeká připravený štábní kluzák," dodal Barbousse a znovu tak narušil tok Brimových myšlenek. "Startovací sekvence je nastavena na vaše služební číslo. Popřejte si trochu oddechu, admirále," požádal Carescriana. "Popřejte nám všem na chvíli oddech."

"Poslední dobou to se mnou asi moc k vydržení není, co?" zeptal se Brim, který pochopil Barbousseovu narážku okamžitě.

"Něco takového ode mě rozhodně nikdy neuslyšíte, admirále," odpověděl obrovitý poddůstojník a obrátil bezvýrazný pohled ke stropu.

Brim si přitiskl pytel s uniformou k tělu. "Tak dobře, šéfe," přikývl. "Jdu tam."
"Nebudete toho litovat, admirále," řekl Barbousse a postavil se do pozoru. "Šesté dveře tomhle chodbou nalevo."
"Rozkaz, šéfe," řekl Brim a se smutným úsměvem poddůstojníkovi zasalutoval.
"Chyba, admirále," odpověděl Barbousse s veselým zablýsknutím v oku. "Příslušník důstojnického sboru nikdy nesalutuje jako první. Je to proti předpisům Flotily."
"Na zatracené předpisy Flotily já kašlu," řekl Brim a podal mu ruku. Přitom mu před očima probleskla podoba Marshi Browníngové.
Barbousse se usmál a sevřel Brimovu ruku v obrovské mozolnaté dlani. "Uvidíme se ráno, admirále," řekl.
"Uvidíme se ráno, šéfe."
"Brzy ráno, admirále?"
"To se ještě uvidí..."

Plesový sál Smolnyj nádherného Jelizavetina paláce připadal Brimovi ještě krásnější než posledně. Dnes večer, když postupoval uvítací řadou, mu sloupoví připadalo ještě vyšší a zakouřený, provoněný vzduch jako by byl nabit podivným napětím, i když za to mohl být odpovědný kněz Nikolaj, jehož příchod byl ohlášen na pozdější chvíli. Pravda, tanečníci dělali daleko méně okázalé kroky na tradiční hudbu - což bylo pravděpodobně způsobeno tím, že většina mladších důstojníků odcestovala na frontu a mnoho se jich už zpět nevrátili. Nicméně nyní, když válka s Ligery konečně začala, se příslušníci sodeskayské vyšší společnosti chovali se vším majestátem a pompou, přestože i tato nádherná budova mohla být proměněna v trosky.

Navzdory tomu, že se snažil z myšlenek vyhnat jakoukoli vzpomínku na Maršu Browníngovou, se mu tato žena od chvíle, kdy vystoupil ze štábního kluzáku u dveří paláce, několikrát mihla hlubinami představivosti. Nyní, když k uzoufání pomalu postupoval uvítací řadou, mu hrud' sevřel divoký, nekontrolovatelný záchvěv vzrušení - který musel krotit všemi silami. Už jen několik míst ho dělilo od... Pak se vzepřel. Už žádné flirtování se vdanými ženami a tím to hasne.

Poté co byl nesmírně oficiálně představen nově jmenovanému maršálovi S.S.S.R. Nikolaji Januarjeviči Ursisovi ("Niku," zašeptal, "to jsem netušil, že z tebe udělají takovou atrakci!"), se na okamžik zdržel u vyslance okupovaného A'zurnu s manželkou. Oba okamžitě poznali jeho vzácné vyznamenání, které mu jejich vlast udělila za odvalu, již prokázal při jednom ze svých vůbec prvních bojových nasazení, a srdečně mu popřáli hodně štěstí, než ho předali vyslanci Lixoru s manželkou. Tito dva zde zastupovali neochvějně neutrální území, které už více než tisíc standardních let tylo z kreditů, jež vydělávalo prodejem zbraní oběma stranám, účastnícím se jakéhokoli konfliktu. Kdykoli se Brim zmiňoval o Lixorianech, překládal slovo neutrální jako hrabivý, ale už dávno se naučil diplomaticky usmívat, kdykoli to bylo zapotřebí, a rychle přešel k vyslanci okupovaného Effer'wycku. Když se ukláněl, krátce zalétl pohledem k dalšímu páru, aby se vůbec poprvé podíval na Maršu Browníngovou, ale... ona tam nebyla! Ani ona, ani její manžel Crelingham. Rychle si vyměnil několik zdvořilostí s představiteli kdysi nejmocnějšího spojence Impéria, který se nyní stal územím, obsazeným Ligery, a zastavil se před Stephanií Tateovou, tajemnicí avalonského vyslanectví. Po několika zdvořilostních frázích se zeptal na Browníngovy přímo a bylo mu řečeno, že vyslanec musel v naléhavé záležitosti včera odcestovat na Avalon.

Během doby, která mu připadala dlouhá nejméně pět set standardních let, byl představen dalším třem baronům a jednomu medvědímu arcibiskupovi gradgroat-norchelitské církve, než znovu předstoupil před kněžzinu Kateřinu. Tentokrát byla zahalena v překrásném jantarovém rouchu, které jen zdůrazňovalo její nádhernou kaštanovou srst. Na hlavě měla tiáru, jejíž hodnota by stačila k zakoupení menší hvězdy. Usmála se. "Nuže, admirále," řekla, "nepřekvapuje vás, jak rychle jste se dostal ke spolupráci s naším nejvyšším velením? Slyšela jsem, že se pro samou práci skoro nezastavíte."

"Jeden dělá, co může, Veličenstvo," odpověděl Brim. "A práce jde daleko jednodušeji od ruky, když jeden věří, že výsledek je hoden námahy."

"Když se zmiňujete o výsledku, mluvíte o Sodeskayi?"

"O Sodeskayi, o Impériu, o civilizaci, Vaše Veličenstvo. Musíme vrátit svobodu těm, kteří ji ztratili."

Kateřina se na něho upřeně zahleděla. "Je to zvláštní, admirále," poznamenala, "ale myslím, že svým slovům skutečně věříte."

Brim se zamračil. "Samozřejmě ano, Vaše Veličenstvo," řekl. "Jinak bych nic podobného neřekl."

"Právě proto ve vás vkládá má země tolik víry, admirále," odpověděla. Pak se usmála a předala ho majordomovi.

"Klausí," poznamenala, "postarejte se o to, aby měl admirál cokoli, oč požádá."

Od majordoma Brim pokračoval dál vířícím davem, aby se připojil k Borodovovi, který přicestoval poněkud dříve a mával na něho od tanečního parketu. Postarší Medvěd se věnoval jednomu z mnoha průmyslníků a právě ho zval na naléhavou schůzku ohledně zvýšení výroby ve dvou z továren. Brim s mrknutím Medvědovo pozvání odmítl a protlačil se bujarým davem k nejbližšímu občerstvení.

Ne že by byl příliš zklamán tím, že Marsha Browníngová nedorazila, ujišťoval se cestou. Koneckonců to byla vdaná žena. Nicméně, přemýšlel zamračeně, přece jen byli přátelé a ona byla navíc opravdu přitažlivá. Skoro jako ta žena, která právě opodál hovořila s Medvědem v granátnické uniformě...

"Marsho!" zvolal překvapeně, když se na něj podívala. "Nečekal jsem, že se tady dnes ukážeš!"

Žena, oblečená v tmavomodrých šatech s hlubokým výstřihem, které obepínaly její plnou postavu způsobem, nad jakým musely všechny Medvědice pukat závisť, se usmála, na okamžik zaváhala a pak mu pokynula, aby se k ní

připojil. "Ani já jsem do posledního okamžiku nepočítala, že se sem vypravím," zašeptala s ruměncem ve tváři a pak se otočila ke trojici Medvěďů, s níž hovořila. "Plukovníku Tulsco Dobrenine, státní tajemnice Marstonová, kurátore Kittnočku - dovoďte, abych vám představila svého krajana kontradmirála Wilfa Ansora Brima."

Dobrenin mu podal ruku. "Ach, admirále Breeme, o vás už jsem toho opravdu hodně slyšel," řekl a upravil si monokl v ebenové obroučce. "Vy jste přece přítel nedávno jmenovaného maršála Ursise, že ano?"

"To jsem, plukovníku," řekl Brim. "S maršálem jsme mnoho let přátelé."

Medvěď se usmál. "Pak se pravděpodobně brzy znovu setkáme, admirále," přikývl. "Mé posádky teprve dnes ráno dorazily po ukončení výcviku na vaší rodné Carescii. Během několika následujících dní budeme přebírat JM-2B Ro'stoviky a pokračovat v taktickém výcviku tady v Gromkově. Vaše jméno přišlo na přetřes nejednou."

"Vy mi lichoťte, plukovníku," řekl Brim a podal ruku Lydii Marstonové, dlouhonohé plavovláse s očima ostrostřelce, která sem byla dočasně přidělena z Avalonu, a nakonec i Borisu Jaltiji Kittnočkovi, vysokému, dokonale oblečenému obchodníkovi se vzácnými rukopisy.

Poté, co si pětice chvilku vyměňovala poklony, Dobrenin skupinu opustil se dvěma stylově oblečenými místními lvy salónů a Marstonová s Kittnočkem zmizeli v davu v diskusi, která vedla Brima k přesvědčení, že se při 'obchodu s rukopisy' nejedná o rukopisy ani v nejmenším. "Vsaším se, že to tvoje sodeskaysko - imperiální oddělení kulturní výměny moc obchodů s firmou Kittnoček a spol. nenadělá," poznamenal Brim, když s Browningovou osaměl.

Žena se usmála. "Ne," souhlasila, "i když už mě samotnou několikrát napadlo, proč tomu asi tak je. Možná pro něho nemám ten správný druh rukopisu."

"Marsho," usmál se Brim, "na to klidně vsaším svou loď."

"No tak dobře." Povzdechla si. "Život je jedno velké zklamání." Zahledla se do prázdného poháru ve své ruce. "Jako například tohle." Teatrálně našpulila rty. "Možná mi s ním pomůžeš?"

"Tak s tímhle druhem zklamání se dokážu vypořádat hladce," řekl Brim a pokynul číšníkovi, zatímco ji usazoval ke stolk, který se právě poblíž uprázdnil. O chvilku později se vrátil se dvěma poháry toho nejkrásněji zbarveného logishského meemu, jaký kdy viděl. Po prvním doušku musel souhlasit se starou pravdou, která tvrdila, že ,čím je meem sytější barvy, tím lepší je i jeho chuť'. Přitukl si s ní. "Na hraběte Orlovského," pronesl připitek. "Ať žije déle než kdokoli z nás a až do posledního dechu nás zásobuje takhle skvělým meemem."

"Na hraběte Orlovského," souhlasila Browningová a pozvedla pohár. "A na jeho dlouhý život!" Napila se a na rtech se jí objevil úsměv. "Wilfe Brime," zašeptala s mírným ruměncem, "já... nu, doufala jsem, že tady na tebe narazím - i když jsem si pořád říkala, že bych neměla."

Brim se jí podíval do očí. "Díky, Marsho," odpověděl mírně rozpačitě. "Za spoustu věcí, včetně těch krásných dopisů, které jsem dostal KA'PPA kanálem. Vicemně mě udržely při smyslech během strašně těžké doby." Usmál se. "Já jsem taky doufal, že tu budeš - a vypadáš nádherně."

Sklopila oči. "Sice nevím, jestli to, co jsi řekl, vůbec myslíš vážně, Wilfe Brime," zašeptala, "ale nevyměnila bych ta slova ani za milión kreditů."

Usmál se. "Ani bys za ně milión nedostala," řekl vážně. "Za pravdu se dneska neplatí moc dobře." Pak se pustili do řeči o nedůležitých věcech, ale nakonec jim oběma došla slova přibližně ve stejném okamžiku a zůstali sedět, poslouchali břešnou hudbu, která k nim doléhala z parketu, zatímco se kolem baru pohybovaly celé galaxie nádherně oděných tvorů různých ras a velikostí. Náhle Browningová přimhouřila oči a na rtech se jí zavlhl pobavený úsměv.

"A víš, že jsem sem dnes ani neměla namířeno?" zeptala se spiklenecky. "Ty ano?"

Brim se zamračil. "Ve skutečnosti ne," odpověděl se zvednutým obočím. "Ve skutečnosti jsem na tenhle bál ani nepomyslel, dokud mi ho nepřipomněl šéf Barbousse."

"Barbousse?" zeptala se. "Není to ten obrovský, naprosto nezapomenutelný poddůstojník z Avalonu?"

Brim se na okamžik zamyslel. Na celé Sodeskayi patrně byl jeden jediný člověk, na kterého by se Barbousseův popis hodil. "Úplně holohlavý?" zeptal se ještě pro jistotu.

"Ano, úplně."

"Tak to musí být šéf," přikývl Brim. "Kde jsi na něho narazila?"

"Předevčírem se objevil v mé kanceláři," řekla Browningová a trochu se zamračila, "a nechal mi tam nějakou zprávu... o tomhle dnešním bálu. Dal ji mé tajemnici. Já si ho jen všimla, když odcházel a zeptala jsem se na něho. Je obrovský."

Zamračila se. "Docela by mě zajímalo, proč ty pozvánky roznášel právě on,"

Brim potlačil zasténání a potřásl hlavou. "To by mě zajímalo taky," poznamenal vyhýbavě, ale samozřejmě mu bylo vše okamžitě jasné.

"V každém případě," pokračovala Browningová nevzrušeně, "bych z tohoto hlučného sálu vyrazila někam pryč. Máš tady kluzák?"

Brim se usmál. "Úplně náhodou mám," přikývl. "Ale doufám, že mě nehodláš opustit teď, když jsem si konečně zvykl na myšlenku, že jsi tady."

"To rozhodně ne, pokud ovšem opuštěn nechceš být," odpověděla. "Znám dokonalou malou hospůdku cestou odsud do centra, kde sice meem není tak dobrý jako ten, který zaplňuje sklepy hraběte Orlovského - a rozhodně není zadarmo - ale kde bychom spolu mohli mluvit, a dokonce i slyšet, co ten druhý říká." Stísněně se zasmála. "Dokonce bych tě i pozvala - a v každém případě tam nebude, ehm, nikdo, kdo by se nás ptal, proč spolu trávíme takovou spoustu času." Zhluboka se nadechla. "Gromkov je ta největší drbárna v celé galaxii."

"Jak to můžeš vědět?" zeptal se Brim. "Na ligerských planetách může být spousta takovýchhle míst, kde jsi v životě nebyla."

"Ty jsi opravdu neuvěřitelný, Wilfe Brime," řekla, "a samozřejmě dobře víš, jak jsem to myslela. A opravdu bych ráda dostala příležitost k tomu poznat tě trochu lépe."

Brim se usmál. "Takže je to dohodnuto, Marsho Browningová," přikývl. "Jak tu tajnou misi provedeme?" Zasmála se. "Řekněme, že pošlu svou limuzínu na vyslanectví a ty mě - nakonec - odvezeš domů. Co ty na to?" "To znělo skoro jako plán," řekl Brim. "Zajdu ti pro kabát a potkáme se na vrcholu schodiště." Během poloviny metacyklu už byli na cestě od paláce.

Široké, stromy lemované bulváry a přepychové usedlosti gromkovského Královského sektoru poblíž Jelizavetina paláce brzy ustoupily střízlivosti obchodní čtvrti - vlajkami ozdobeného Šamrajského prospektu, který lemovaly vysoké a rozsáhlé budovy různých společností, jejichž zářivé poutače nyní pohasly kvůli hrozbě útoku z vesmíru. Brim řídil a Browningová ho navigovala ulicemi časného jitra s uvolněnou přirozeností, kterou získala dlouhodobým pobytem na různých místech po celé galaxii. Byla oblečena v těžkém vlněném kabátě a na hlavě měla nasazený klobouček, který Brimovi připomínal střeleckou věž lodi bez hlavní destruktory. Byla to nádherná žena, ačkoli byla z větší části zahalena ve vrstvách oděvů. "U té budovy se zlatým sloupem odboč doprava," řekla a ukázala dopředu přes sněhem pokryté čelní okno. "A pak doleva na rampu k Bersovské promenádě."

Brim se usmál. Usoudil, že cestování s manželem, diplomatem na vzestupu, po všech různých koutech rozlehlého Impéria, naučilo tuto kosmopolitní ženu, jak se takřka všude vyznat. "Dej mi vědět, až dorazíme k Avalonu," zažertoval. Zasmála se. "Řídíš tenhle kluzák pěkně zručně," poznamenala. "Ani jsem si nevšimla, kdy jsme překročili rychlost světla."

"Hladké řízení," pokrčil rameny s předstíranou nedbalostí a zabočil na rampu k Bersovské promenádě. "To dokáže člověka zmást."

"Musíme to vzít sjezdem u Turčiku," upozornila ho. "Ten se dá minout docela snadno, takže musíme dávat pozor." Po obou stranách dálnice - na níž byl provoz sveden z původních dvanácti do čtyř pruhů, které už začínala pokrývat vrstva čerstvě napadaného sněhu - se do mlžné temnoty zvedaly obrovské, spirálovité věže, spojené něčím, co vypadalo jako široké válce a jemně zářící kabely.

"Kudy teď?" zeptal se Brim, když kluzák přešel podél pultuctů naváděcích trubíc a dal se dolů z dálnice po nájedzu, který vedl k hlavní pozemní spojovací cestě. Čtvrť, kterou projížděli, se pozvolna změnila ve shluky obytných domů, ne víc než tři poschodí vysokých s příkrými střechami, vyřezávanými balkony a složitými balustrádami, které běžely podél ulic, lemovaných nízkými, sněhem obtíženými stromy. Tázavě se podíval na Browningovou, která přimhouřenýma očima soustředěně vyhlížela čelním oknem.

"Jed' pomalu," požádala ho. "Bez pouličního osvětlení je to trochu složitější, ale někdy teď bychom se měli dostat k obchodům a... ano, na další křižovatce odboč doleva a někde zaparkuj."

Brim stočil vůz kolem nároží a široká ulice se proměnila v úzkou uličku, obsazenou obchody - které byly přirozeně v tuto dobu zavěšené - v prastarých domech z černého kamene, které se z chodníků zvedaly do výšky pěti šesti poschodí a každý jemný detail tesaných průčelí jen zdůrazňoval lehký poprašek sněhu. I přesto, že byly obchody zavěšené, se u obou obručníků těsnil jeden kluzák za druhým.

"Tamhle je místo," poznamenala Browningová a ukázala dopředu. "Radši tam zajed' rovnou."

Brim se pozorně rozhlédl uličkou, kterou jejich tlumená světla ozařovala dostatečně na to, aby varovala chodce.

"Dobrý zrak," řekl.

"Máme štěstí," odpověděla. "Tohle místo je oblíbené - jak mezi lidmi, tak Medvědy." Sotva zastavili u obručníku, do uličky zabočily tři další limuzíny a jejich tlumená čelní světla prořezávala tmu, když řidiči hledali místo k zaparkování.

"Vidíš?" zeptala se.

Brim přikývl a podíval se na ni ve tmě kabiny pro řidiče, kterou prosvěťovala jen měkká záře z vyhřívací jednotky vozu. I v tomhle šeru byla krásná.

Na okamžik k němu sjela pohledem, pak se k němu otočila a dlouhou chvíli ho mlčky sledovala. "Dám ti kredit když mi řekneš, nač teď myslíš," poznamenala tiše.

"Nejspíš bych se styděl nejmní za sto kreditů, kdybych to přijal," přiznal Brim a cítil, jak mu pozvolna rudnou tváře.

"Pojď ke mně," řekla, náhle mu položila paže kolem krku a políbila ho přímo na rty. "Tak," dodala tiše, když se jejich nosy dotkly. "Tak co, řekneš mi to teď?"

"Mmm," zabručel Brim, "nejspíš ne - ale můžeš to zkusit znovu." Přitáhl si ji k sobě a jejich rty se znovu setkaly. Po chvíli se mírně odtáhl. "Možná bychom se měli, ehm, zajít podívat do té... té restaurace," řekl. "Myslím dřív, než..." Zhluboka se nadechla, napřímila se na sedadle a narovнала si klobouček. "Já - já si myslím, že by to bylo nejlepší," odpověděla hlasem, který se nejistě chvěl.

Přední okno kluzáku už mezitím pokryla vrstva čerstvého sněhu, a když Brim vystoupil, zjistil, že mu sníh sahá až po kotníky, i když byla ulice protažena pluhem před necelým metacyklem. Obešel zepředu kluzák, počkal, dokud kolem neprojel automatický odmetač, a pak pomohl Browningové vystoupit. Společně pak vykročili ke vchodu pod vývěsním štítem, na němž něco stálo napsáno starobylými sodeskayskými symboly.

Když otevřel těžké dveře, uvítala je vlna tepla, která s sebou nesla pachy meemu, hogge'poa, cigaret mu'occo, parfémů a všech druhů koření. Vnitřní vchod vedl do rušné, svícemi prozářené místnosti s nízkým stropem s trámy a kouřem potměnlými zdmi, kterou naplňovaly zvuky živého hovoru a cinkání krystalových talířů a sklenic, nad nimiž se přelézaly zádumčivé, melancholické melodie sodeskayské lidové hudby, hrané na nástroj, kterému Medvědi říkali akjalalab. Vysoký rezavý Medvěd, oděný celý v černém kromě bílé košile s náprsenkou a elegantního černého motýlka, se jim uklonil a usmál se. "Vítejte v Grovnikově hostinci," řekl avalonsky. Rozhlédl se po místnosti a pak sklopil oči k obrazovce zasedacího pořádku v zápisníku, který držel v ruce. "Máme v tomto okamžiku pouze jeden volný stůl," řekl,

"ale bude mi opravdu ctít a potěšením vás k němu uvést."

Brim se nadechl k odpovědi, ale Browningová přikývla a odpověděla za ně oba Medvěďovým vlastním jazykem, čímž na tváři vrchního číšníka vyvolala zářivý úsměv. Okamžitě uchopil její ruku do dlaně a políbil ji, pak se znovu uklonil Brimovi, a když pokynul jednomu z obsluhujících, odvedl je do malé dřevěné kóje u stěny, která byla pomalována venkovskými výjevy ze života Medvěďů, jež vypadaly dostatečně autenticky na to, aby tu byly už od samotného postavení domu. Ve vedlejší kóji seděli nad poháry rudého meemu dva záhadní Obchodníci noci. U stolu za nimi si čtyři Medvědi, odění v uniformách jednoho z místních cechů, právě na něco důležitého připíjeli - přinejmenším to podle všeho připadalo důležité jim. Mnoho okolních stolů bylo obsazeno lidmi, kteří byli všichni příliš zaměstnáni, než aby si všimli dvou dalších příslušníků své rasy, kteří byli oblečeni spíše pro večeři s panovníky než k obyčejnému posezení nad sklenkou meemu - i v místě tak honosném, jako byl Grovníkův hostinec.

"Nevěděl jsem, že mluvíš jejich jazykem," poznamenal Brim, když Browningové pomáhal z kabátu a pak jej přehodil přes její holá ramena, když se posadila.

"Moc dobře tu řeč neovládám," odpověděla Browningová s mírným zarděním. "Je to taková moje kratochvíle. Snažila jsem se naučit alespoň trochu z každého jazyka země, kam jsme byli v císařových službách vysláni."

Brim objednal láhev své oblíbené značky logishského meemu a vklouzl do židle proti ženě. "Myslím, že je to docela užitečná kratochvíle - a já ti ji můžu jen závidět," poznamenal. "To já dokázal pochytit jen trochu ligerského vertuchtu - a to jen proto, že mi to pomáhalo k nějakému tomu jídlu navíc, když jsem byl ještě mladý."

Usmála se. "Je to ironie, že?" nadhodila. "Obzvlášť tehdy, když si uvědomíš, že jsi většinu života strávil tím, že jsi s Ligeri bojoval."

"Už jsem o tom několikrát přemýšlel," souhlasil Brim, když se u jejich stolu zastavil číšník v bílé zástěře a vysoké kuchařské čepici s meemem. "Je to hnusná banda." Upil ze sklenice a zamračil se. "A ani si nemyslím, že sis je s vyslancem nějak oblíbila," dodal a postavil pohár na stůl.

"Ve skutečnosti díky nim vzniklo pár dobrých pracovních příležitostí," usmála se. "Kdyby nebyli Ligeři tak zatraceně nepřátelští, ministerstvo zahraničí by bylo daleko menší a..." pokrčila rameny.

"A co?" zeptal se Brim.

"Nu," řekla po chvilce, "počítám, že bych toho po galaxii tolik nenacestovala a rozhodně bych se nenaučila tolik řečí."

"Kolik jich vlastně znáš?" zeptal se Brim, okouzlen touto ženou, která byla na první pohled stejně inteligentní jako krásná.

Na okamžik se zamyslela a usmála se. "Ve skutečnosti jsem to nějak přestala počítat, ale nejspíš..."

Na Brimovo naléhání se nakonec Browningová rozpomenula na dvanáct jazyků a nářečí - včetně jeho rodné carescrianské avalonštiny, která mnoha Imperiálům připadala jako naprosto cizí řeč. A během následujícího metacyklu zjistil, že vůbec neztratil schopnost vysadit; jen dočasně zapomněl, jak se to vlastně dělá. Ted' se cítil velice příjemně, když dopili první láhev meemu a on jí nalil několik posledních kapek do poháru.

"Wilfe Brime," ohradila se s úsměvem. "Kdybys tě neznala lépe, tak bych skoro řekla, že chceš využít příležitosti."

"K tomu by mi těch několik kapek nepomohlo." Zasmál se. "Ve skutečnosti jsem si říkal, že bych mohl objednat další láhev, pokud nemáš nikam naspěch."

"Aha." Zasmála se. "Takže přece jen chceš využít příležitosti."

"Hmm," zamručel Brim vyhybavě a zamyslel se nad tím, jestli na ni má meem stejný účinek jako na něho. "Nikdy," řekl pak s teatrální jistotou. "Raději smrt než zneuctění - nebo tak nějak se to říká."

"Ale myslíte to opravdu vážně, admirále Brime?" zeptala se s hraným podezíráním. "Kdybys nevěřila vašim počestným úmyslům, rozhodně bych vám nikdy nedovolila, abyste mě odvezl domů."

Brim si s předstíraným soustředěním zamnul kořen nosu. "Jak ti to mám dokázat?" zeptal se.

"Hmm," zamyslela se a pak se melodramaticky zamračila. "Myslím, že to nezjistíme, dokud..."

"Dokud neobjednáme další meem?" doplnil Brim.

"Tak nějak," přikývla.

Brim pokynul číšníkovi. "Tak to bychom to raději měli zjistit."

Druhou láhev upíjeli daleko pomaleji, zatímco ruch hostince jako by se rozplýval v zakouřeném vzduchu. A s každým dalším douškem a každým dalším úsměvem a kradným pohledem se jejich hovor víc a více stácel k intimním záležitostem. A tak se tématem hovoru stala i Margot Effer'wycková, první - a nejslavnější - Brimova láska.

"A ona ti vážně během bitvy u Zonga'aru zachránila život?" zeptala se Browningová. "Musela tě opravdu milovat, když kvůli tobě tolik riskovala."

Brim jen přikývl. "Myslím, že mě kdysi opravdu milovala," řekl. "Naneštěstí to odneslo to zatracené ligerské časové koření - bylo to skoro jako by ji zabili rovnou. Sice jsem doufal, že se z toho nějak dokázala vymanit, ale..."

"Několikrát jsem ji viděla na hologramech," řekla Browningová a podívala se mu do očí. "Byla - a nejspíš pořád ještě je - opravdu nádherná."

Brim přikývl. "Ano," řekl a snažil se změnit předmět hovoru. "To byla, ehm... totiž doufám, že je. Ale, nu, ty sama jsi také krásná žena."

"To už jsi říkal dřív," poznamenal Browningová tak tiše, že skoro šeptala. "A já doufám, že krásná jsem - přinejmenším že ti tak připadám."

"Věř tomu," odpověděl Brim. V průběhu večera se kabát, který jí přehodil přes ramena, podstatně otevřel a zdálo se, jako by odhalil celé čtvereční iraly smetanově hladké pokožky. Během několika posledních cyklů měl co dělat, aby se

ubránil upřenému pohledu. Na okamžik si poposedla na židli a než se dokázal ovládnout, sjel pohledem k drobným, pevně působícím nadřům, které se dmuly v jejím výstřihu. Když rychle zvedl pohled a zjistil, že se na něho dívá, cítil, jak se mu do tváře nahrnula krev. Přistihla ho!

Usmála se. "Ale no tak, admirále Brime," poznamenala tiše s jiskrou v oku. "Takhle se nechat nachytat..."

"Je mi líto," zamumlal Brim pokoseně. Pod pohledem této přitažlivé ženy se cítil jako malý kluk.

"Mně ne," řekla.

"Ne co?" zeptal se zmateně.

"Mně to líto není," odpověděla. "Nedokážu si představit, proč bych si na sebe tyhle šaty vzala, kdybych nechtěla, aby si lidé něčeho všimli." Mírně nakřčila ramena, čímž odhalila podstatně větší část své pokožky. "Tak mě napadá," poznamenala s úsměvem, "jsou moje nadra tak hezká jako nadra Margot Effer'wyckové?"

Brim cítil, jak se mu svírá hrdlo. "Hmmm," zamumlal a tentokrát s odvrácením očí tolik nespěchal. "Podle toho, co z nich vidím, bych řekl, že docela ano."

"To znělo jako docela určité prohlášení," podotkla Browningová a na lících se jí objevil lehký ruměnek.

"Bylo to prohlášení, založené na základě neúplného pozorování," odpověděl Brim pomalu. "Takhle to srovnávat nemohu."

"A pomohlo by ti, kdybys viděl i zbytek?" zeptala se ho s pohledem, upřeným přímo do jeho očí.

Brim se na okamžik zamyslel. Pohyboval se na zrádném území. "Samozřejmě," odpověděl zertovným tónem a doufal, že celou situaci zlehčí. "Tady?"

Browningová se rozhledla po místnosti a usmála se. "Právě tohle je důvod, proč nerada piju na veřejnosti," řekla, sáhla si pod kabát a ozval se tichý šustivý zvuk. "A Crellingham to prostě nenávidí, kdykoli to udělám. Ale někdy se prostě ráda předvádím tam, kde bych neměla." Pomalu si přitáhla kabát dopředu jako štít a stáhla si živůtek večerních šatů tak daleko dolů, aby viděl dvě malá nadra, která by jí mohla závidět žena poloviny jejího věku. "Takže," řekla pak s tichým smíchem, "mi řekni, jestli se dáji srovnat s těmi, které má Margot Effer'wycková."

Brim se mírně rozpačitý rozhledl po místnosti a rychle si uvědomil, že díky kabátu je jediný, kdo ji může takhle sledovat.

"Nu?" zeptala se a mírně si prommala jednu temně hnědou bradavku mezi prsty.

Brim cítil, jak se mu bedra stahují. "Opravdu to chceš vědět?" zeptal se a okouzleně sledoval drobné modré žilky kolem velkých hnědých dvorců nader.

"Opravdu," ujistila ho. "Opravdu to chci vědět."

"Nu," odpověděl s rudými tvářemi, "jsou větší a... kulatější, myslím. Margot má... nu..."

"Nebudu se ptát, které se ti líbí víc," řekla a znovu si povytáhla živůtek šatů nahoru.

"Já -já nemyslím, že bych to dokázal říct," zakoktal se Brim. "Ale u matky Vootovy, Marsho, ty jsi nádherná žena."

"A to jsi ještě neviděl ten zbytek," řekla. "Chtěl bys?"

Brim se usmál. "Tady?" zeptal se žertem.

Browningová se zasmála a na okamžik se zamyslela. "Tak to by byla opravdu výzva," řekla. "Obzvláště v těchhle dlouhých šatech." Pak se mu podívala do očí. "Wilfe," řekla po chvíli, "samotnému ti musí být jasné, že jsem se pro dnešek rozhodla... nu, řekněme porušit pravidla. Chtěla jsem tě už tenkrát, když jsme se potkali poprvé a nějak na to nedokážu přestat myslet. Chtěl by ses milovat s vdanou ženou?" Pak se usmála. "Tím myslím na nějakém méně veřejném místě."

Brim ucítil v rozkroku podezřelý vlhko. "Nebyla bys první vdaná žena, se kterou bych se v životě miloval," řekl.

"A u vesmíru, já tě chci taky. Už je to pěkně dlouho - a je mi jasné, že sis toho musela všimnout."

"Doufala jsem v to," řekla a nahlédla do své kabelky. "Jedni mí přátelé mají poblíž byt, který využívají pro podobné příležitosti. A já... nu, prostě jsem si od nich z nějakého důvodu dnes odpoledne půjčila klíč."

"Musím se zeptat na jedno," zatnul Brim zuby. "Co... ehm, co vyslanec?"

"Díky," řekla s úsměvem. "Doufala jsem, že budeš natolik muž, aby ses zeptal." Na okamžik na stole sepjala ruce a pak se podívala Brimovi do očí. "Jistě, Crellinghamovi by to vadilo, o tom není pochyb - alespoň tomu tak bývalo dřív. Ale právě v tomto okamžiku si patrně užívá s nějakou tou ochotnou sekretářkou, která s ním cestuje. Dělá to tak už po celá léta. Ale myslím, že za to nejspíš mohu já," dodala trochu váhavě. "Krátce po svatbě jsem se taky rozhodla ještě naposledy si užít. Stará láska. Crellingham nás jednoho odpoledne přistihl..." Na okamžik zavřela oči.

"To je mi líto," řekl Brim.

"Není to tak zlé," pokrčila rameny. "Už jsme spolu spoustu let; vyhovuje nám to takhle. Svým způsobem mě má rád - jsem mu docela užitečná. A já svým způsobem mám ráda jeho. A on mě nikdy neopustí - nebo lépe řečeno neopustí peníze mé rodiny." Znovu pokrčila rameny a našpulila rty. "Nu, Wilfe Brime, pokud to dokážeš přijmout alespoň z poloviny tak jako já, tak... já po tobě dnes přinejmenším moc toužím." Usmála se. "Možná jsem se trochu zamilovala. Ale to se dá zrovna v téhle chvíli těžko říct."

"Nemám vůbec nic proti tomu, jestli je to láska nebo touha," řekl Brim tiše. "Nedokázal jsem na tebe přestat myslet celý měsíc..."

"Tak pojďme," navrhla s velice vážným výrazem v očích. "Kalhotky už mám dávno vlhké a už se nemůžu dočkat, až tě v sobě ucítím."

"Pojďme najít ten tvůj byt," souhlasil Brim a náhle se nemohl dočkat.

Browningová mu ukázala 'zbytek' hned poté, co topení prohrálo vzduch v kabině pro řidiče.

Domov je tam, kde...

Během následujícího sodeskayského týdne (gromkovského místního času) pokračovalo horečné tempo Ursisových strategických schůzí neztenčeným tempem a ze základů Medvědoých válečných plánů začaly vyrůstat zdi taktiky a postupů. Začátkem následujícího týdne bylo odsouhlaseno rozhodnutí na nejvyšší úrovni: jedinou alternativou, která může Ligeri zastavit natolik, aby nebyl ohrožen Gromkov, byl mohutný sodeskayský protiútok, vedený někde mezi obrovskými planetárními systémy, které představovaly frontovou linii.

Byl to docela jednoduchý plán - mnozí z nejvyššího velení, kteří přežili vlnu knjezových čistek, jej pokládali za „očividný“. Ale ve skutečnosti spoléhalo toto rozhodnutí v první řadě na přísunu adekvátních zdrojů, které by se o útok podobného rozsahu postaraly. To byl základní problém; nestačily pouze nějaké prostředky.

Pokud měl mít „Vylyit“, jak znělo kódové jméno Ursisova plánu, vůbec nějakou šanci na zvrácení neuvěřitelné převahy, kterou prozatím Ligeri ve vesmírném prostoru měli, pak k jeho naplnění musí nastoupit jednotky nových útočných lodí ZBL-4 a bombardérů PE-3 Petjakov (společně s divokými JM-2 Ro'stoviky, které ovšem nespádaly do žádné kategorie). Jinak se ofenzíva promění v další katastrofické pokračování dlouhého a pomalého sodeskayského ústupu, který započal už během prvních metacyklů války.

K těmto rozvášněným taktickým sezením Brim přispěl plánováním vesmírné strategie. Nestačilo, že Ursis sám věřil tomu, že jejich jediná šance spočívá v posílení vesmírných jednotek. Byl znám jako mistr taktiky a vědec - ale o vesmírných záležitostech mohl hovořit pouze z hlediska inženýra pohonu. Brim měl na druhou stranu rozsáhlé zkušenosti z bojů, které s Ligeri ve vesmírném prostoru sváděl - a co bylo hlavní, do kterých další lodě pod svým velením vedl. Musel se postavit nejzarytějšímu Ursisovým odpůrcům a nakonec dokázal přesvědčit - nejen tím, že by je přinutil podřít se moci, kterou jeho přítel vládl, ale tím, že jim trpělivě připad od případu popisoval a vysvětloval, jak je pro jejich přežití - a následně i vítězství - použití námořnictva nutné.

Nakonec se samozřejmě největších poct za vítězství dostane Borodovovi, Ursisovi a generálnímu štábu. Pokud musela být k naplnění plánu použita kouzla, byl velkovévoda tím pravým kouzelníkem. Jeho práce v podstatě spočívala v rozdělení priorit a materiálu do továren a doků, rozmístěných v prostoru, zabírajícím takřka šestinu celé galaxie. To on se bude muset postarat o to, aby v okamžiku útoku bojovali odhodlaní Medvědi s vybavením přinejmenším stejně dobrým jaké měli jejich protivníci z Ligy.

"I tak možná nebudeme mít dost strojů," řekl starý Medvěd jednoho večera a zabafal z velké, překrásně vyřezávané zemské dýmky v pohodlném křesle ve své milované studovně. "Tyhle mé předpovědi výroby nedovolují příliš mnoho omylů a přehmatů ve výrobě - a všichni tři velice dobře víme, jak jsou tyhle nové procesy ožehavé i v těch nejlepších případech." Všichni tři se sesedli potají v usedlosti na několik metacyklů před schůzí, na níž budou předány rozkazy, díky nimž přípravy započnou na nejvyšší úrovni.

"Poté, co bylo všechno řečeno a uděláno," poznamenal Ursis zamyšleně a zahleděl se do nitra svého poháru s logishským meemem, "musíme odvést co nejlepší práci - a možná ještě lepší než nejlepší. Pak už bude jen na osudu, jak rozhodne."

"Pravda," přikývl Borodov. "Ale než uděláme všechno, co budeme moci, budou mít všechny trumfy v rukou Ligeri." Na okamžik se odmlčel. "Jen okřídlení skalní pavouci mohou doufat v to, že dolétnou až k měsícům, jak se říká." Brim s nohama položenými na měkkém, pohodlném polštáři zprvu jen poslouchal, o čem Medvědi mluví a účastnil se hovoru jen málo. Nakonec se rozhodl a postavil svůj pohár na stůlek vedle křesla. "Možná teď nastal nejvyšší čas k tomu, abychom hledali pomoc i jinde," navrhl.

"Nemáme už kde hledat," řekl Borodov zamračeně. "Tento úkol naprosto zaměstná celou Sodeskayu - i ty nejmenší továrny budou obrábět součástky, nemluvě o velkých výrobních a montážních závodech." Našpulil rty. "Naše medvědí civilizace bude trpět, než se nám podaří tuto hrozbu odvrátit."

"Ale já nemyslel tady na Sodeskayi," řekl Brim. "Myslel jsem na Avalonu." Zarputile potřásl hlavou. "Sice toho tam zase taky tolik není - ne po těch ztrátách, které jsme loni utrpěli při odvrácení invaze na hlavní planety. Ale teď, když Ligeri věnují hlavní část svého úsilí vám, mi připadá, že bychom mohli dostat alespoň nějakou pomoc. A v tomhle okamžiku je cokoli lepší než nic."

"Pravda," zabručel Ursis. "Ale Sodeskayané se nebudou nikoho doprošovat o pomoc. Nejsme jako ti slabší z Effer'wycku, kteří se dožebravali vašich lodí dlouho poté, co všechen boj vzdali."

Brim přikývl. "Ano," souhlasil, "to dělali. A popravdě řečeno budu mít díky nim daleko těžší postavení při jednáních. Obzvláště ve chvíli, kdy je Vylyit plánován v první řadě jako obranná akce, která má sloužit k odvrácení hrozby okupace Gromkova. Ale za pokus to stojí."

"Ale o co si chceš říct?" zeptal se Borodov. "Vy Imperiálové přece nevyrábíte ZBL ani Ro'stoviky."

"Ještě ne," odpověděl Brim. "Ale máme třeba Starfury. Co kdybych vám jich pár letek sehnal?"

"Jsou to sice nejlepší útočné lodě v celém vesmíru, Wilfe Ansore," poznamenal Ursis, "ale bez imperiálních posádek nebudou pro tu ofenzívu nikdy připraveny. Naučit se ovládat vesmírnou loď, to chce čas - jak jsi mi sám vždycky říkal."

Brim se zamračil. "To jistě," zamyslel se. "V tom případě by na nich museli sloužit zkušení Imperiálové - přinejmenším zkraje."

"Nedokážu si představit, že by císař Onrad dobrovolně obětoval lodě i muže pro ztracenou věc."

"Žádná oběť by to nebyla," odpověděl Brim. "Válka je válka, koneckonců; ke ztrátám dochází běžně. Onrad je realista. Každý úder proti Ligerům - bez ohledu na to, odkud přijde a kdo jej povede - nakonec přispěje k vítězství."

Ursis rozvášněně přikývl. "Budeš za nás mluvit?" zeptal se.

"Přesně to jsem měl na mysli," řekl Brim. "Díky vaší pomoci jsem se konečně dokázal alespoň z části přesvědčit o tom,

jak tahle válka probíhá ze sodeskayského úhlu pohledu. Pro tuto chvíli si myslím, že víc už toho tady nedokážu. Ted' je nejvyšší čas vrátit se domů a seznámit některé své kolegy s tím, jak se tady věci vlastně mají. A šéf si taky rád užije trochu slunce. Pokud si dobře vzpomínám, tak je tam ted' zrovna jaro."

"Oba nám budete opravdu chybět, Wilfuško," poznamenal Borodov a nalil si další pohár meemu.

"Nemám v plánu se tam zdržet moc dlouho," odpověděl Brim. "Jen pár týdnů - dost na to, abych vydupal ze země nějakou pomoc v nadcházejícím tažení." Trochu se usmál. "Na Avalonu je koneckonců i ta šéfova ,zvláštní přítelkyně' a zatímco budou spolu, já můžu strávit trochu času se svou dcerou. Podle hologramů, které jsem dostával, za tu dobu pěkně vyrostla."

"Jako mláďata v celém vesmíru," řekl Ursis a posadil se do křesla. "Promeškáš jeden den a čas pádí dál." Potřásl hlavou a pak se znovu posadil zpřímá. "U Vootova mastného vousu!" prohlásil prudce. "Jak se ty věci dokáží rychle měnit! Ještě před několika dny jsme seděli přímo před tímhle krbem a uvažovali o tom, kdy vlastně ta válka začne. A ted' mi připadá, jako by mi ji kněz osobně hodil do klína."

"Tak to já bych ji opravdu s potěšením vrátil," zabručel Borodov trpce. "Přinejmenším kdyby ti ji do klína opravdu hodil jen bratr Nikolaj."

"Naneštěstí se zdá," řekl Brim, "že skuteční odesílatelé jsou někde jinde. A není to jen Nergol Triannic - nebo ti jeho mizerní lokajové a přísluhovači. To naše staré dobré Impérium jich je taky plné: sígři a celý ten zbytek špíny, která pomohla Lize k přerodu po poslední válce, zatímco systematicky ničila naši vlastní Flotilu. A to všechno ve jménu vybájeného ,míru', který existoval jen v jejích omezených myslích." Na okamžik sklopil oči do svého poháru. "A neřekl bych, že jste vy Medvědi dopadli o moc lépe."

"Jako bychom to nevěděli," zavrčel Ursis. "Ti zatracení ,Starožitníci' ze Sodeskayské vojenské akademie se postarali o to, aby měli nad knjezem naprostou nadvládu - za cenu vesmírné flotily." Udeřil pěstí jedné ruky do dlaně druhé.

"Většinu už jsem stačil vyházet, ale škoda, kterou napáchali, se bude odčítovat celá léta."

Borodov přikývl. "Kdyby všichni naši spojenci prokázali už dřív svou přímou a odvahu, byla by tu jistá šance, že se Triannic v žádném případě nedokáže navrátit k původní moci."

"Kdyby," zabručel přezíravě Ursis. "To slovo nemá ani tu nejmenší váhu. To, co se stalo v minulosti, může být napraveno jen v současnosti a budoucnosti. A takové napravování je většinou velice nákladné," dodal. Podíval se na Brima. "Wilfuško," pokračoval, "je opravdu nanejvýš důležité, aby ses na Avalon vypravil. My tu pomoc bezpochyby zoufale potřebujeme, a i když nemám příliš velké iluze ohledně toho, že se ti podaří vrátit zpátky s něčím větším než jen symbolickou pomocí, i to našemu národu ukáže, že nejsme v této válce osamoceni."

"A navíc to vydláždí cestu k další pomoci, pokud ji budeme v budoucnu potřebovat," dodal Borodov. Zasmál se bez stopy pobavení. "Možná to potřeba nebude. Možná to budeme my, kdo bude pomáhat vám. Ale ať už to dopadne, jak chce, nepochybuji o tom, že budeme jedni druhé potřebovat dávno předtím, než vyženeme ligerské zlo z tohotoh vesmíru."

"Kdy chceš odcestovat, Wilfe Ansore?" zeptal se Ursis.

"Co nejdřív," odpověděl Brim. "Onrad rozkázal generálu Drummondovi, aby mi přidělil transport domů okamžitě, jakmile o něj požádám."

"Hmmm," usmál se Ursis. "Jeden by předpokládal, že ti přímý rozkaz císaře nějakou tu prioritu zajistí, což?"

Brim přikývl. "Jeden by předpokládal," řekl a oplatil maršálovi úsměv. "Ted', když vím, že oba dva budete v pořádku, řeknu Barbousseovi, aby všechno okamžitě zařídil."

Následujícího jitra už se nacházel na palubě jednoho z překrásných rychlých imperiálních člunů typu DH-98 a mířil přímo do středu galaxie - a na Avalon.

O necelé tři standardní dny později už proudila automaticky zatmívanými hyperobrazovkami na můstek člunu záře trojhvězdy zvané Asterious a fregatní kapitán Terry Rido, hlavní navigátor, zpomaloval pod hranici Sheldonovy rychlostní konstanty do normálního hyperprostoru. Brim ze svého místa ve volném křesle za řízením sledoval, jak se výhled ven mění z normálního - zobrazovaného logickými obvody hyperobrazovek - skrze změt' zářivě rudých fotonů k přirozenému obrazu, když loď dokončila přechod. Jeremy Lockheart, druhý navigátor, právě odešel směrem k zádi pro šálek čerstvého cvcesse', když se Rido ohlédl přes rameno a usmál se. "Chtěl byste ji zavést domů, admirále?" zeptal se. "Lockheartovi by to určitě nevadilo."

Brim cítil, jak se mu na tváři objevuje neovladatelný úsměv. "Na tomhle typu toho moc nalétáno nemám," přiznal se, aby poskytl kapitánovi lodi důvod, proč vzít nabídku zpátky.

Rido se otočil v sedadle a pokrčil rameny. "Při nižších rychlostech se trochu cuká," řekl, "ale létat jsem na třídě Starfury a níž u země se nechová o moc hůř než ony." Zamyšleně přikývl. "Stačí dávat pozor na výškoměr a půjde to hladce. Kromě toho," dodal, "budu muset žít ještě pěkných pár stovek let na to, abych měl stejný počet přistání na Avalonu jako vy."

"Ale nikdy jsem nešel dolů v téhle krásce," odpověděl Brim. "Ale pokud to nebude vadit Lockheartovi a pokud na mě budete dávat pozor, tak si k řízení rád sednu." O chvíli později už si v křesle druhého navigátora upravoval délku bezpečnostních pásů. Jako vždy se Brimův pohled na celý vesmír změnil, jakmile usedl do polštářování křesla - těch několik iralů změnilo celé okolí. Možná za to všechno mohla psychologická stránka věci; nějakou dobu se o tom dokonce snažil sám sebe přesvědčit. Ale tady, na řídicím můstku DH-98 se všechno přímo před jeho očima náhle nádherně proměnilo.

Rozhlédl se. Na rozdíl od lodí třídy Starfury s dlouhými příděmi, na jejichž palubách strávil tolik let, měl tento malý člun

skoro neomezený výhled dopředu. Po stranách byla viditelnost nicméně omezena od 'obzoru' směrem dolů dvěma obrovskými kapkovitými gondolami, v nichž bylo ukryto dvanáct gravitačních generátorů A876, tedy dvakrát tolik, než bylo použito k pohonu Starfury - v lodi poloviční velikosti, jejíž posádka nečítala více než třicet duší. Při pozorném pohledu bylo jasné, že ve Flotile začínají pomalu převažovat nové přírůstky nad starými ostřílenými námořníky - sledoval Rida, jak startuje z Tomošenska, a navigátor se choval daleko obezřetněji a nejistěji, než by se na člověka jeho věku a hodnosti patřilo.

Zhruba o dvacet cyklů později minul po pravoboku první bóji, která pravidelně pomrkávala na pozadí nekonečného vesmíru. Planeta Avalon se pod nimi nezadržitelně otáčela a terminátor se blížil k okraj i města Avalonu, jehož propletená zněť ulic a tříd se brzy vynoří na nepravidelném okraji místních povětrnostních poruch. "Tak se zdá, že jim tam dneska trochu prší," poznamenal Brim.

"Tu špínu nesmyjí ani tisícileté deště," zasmál se Rido a zaměřil malou krystalovou anténu k boji.

Část Brimova panelu se v tom okamžiku naplnila rozechvělou nabídkou povětrnostních podmínek na jednotlivých místech planety. Vybral si AVALON a nabídku vystřídal stará písmena:

AVALON/HLADINA JEZERA MERSIN

POSLEDNÍ ODEČET V 2147 AVALONSKÉHO STANDARDNÍHO ČASU: 6000 ROZTRHANÁ OBLAČNOST, 21000 ROZTRHANÁ OBLAČNOST, VIDITELNOST 10, TEPLOTA 101, ROSNÝ BOD 67, VÍTR KLIDNÝ, VÝŠKOMĚR 2992, PŘÍSTÁVACÍ VEKTOR 18 PRAVÁ 17 LEVÁ VIZUÁLNÍ PŘÍSTUP PRÁVĚ PROBÍHÁ

V kulovitém monitoru po Brimově pravici se objevila tvář letového dispečera z jednoho z orbitálních satelitů. "Orbitální řídící Imperiální W4050," řekl muž, "povolen okamžitý sestup na avalonskou primární devět. Pokračujte po současném vektoru až na letovou hladinu dva pět nula při rychlosti rychlost tři nula nula."

Rido přikývl, "Imperiální W4050 Orbitální řídící okamžitý sestup na avalonskou primární devět. Sestup po současném vektoru na letovou hladinu dva pět nula při rychlosti tři nula nula," potvrdil Brim a sledoval čtyři třítrupé Starfury, které nedaleko nich prováděly celkovou vizuální kontrolu na přiletové trase. Krátce mu blikly přistávacími světly na pozdrav a zmizely, jako by tu nikdy nebyly.

Za okamžik už malý člun zahájil příkrý sestup do atmosféry, zatímco Brim citlivě nastavoval gravitační brzdy. Trup se brzy rozžhvil do jasné běli a i ta nejjemnější odchylka v proudu vzduchu vykřesávala do vzdálenosti několika set iralů za člunem chvost volných iontů, podobných ohonu komety.

Ve výšce sto padesáti c'lenytů zahlédl na oběžné dráze obrovský disk kotviště útočných lodí, satelitní přístav 30. Celou cestu dolů sledoval ten neohrabaný a známý tvar. Během bitvy o Avalon to byl jeho domov - a místo, odkud velel obranným jednotkám. Na to místě měl spoustu vzpomínek - bitvy, chvíle klidu před bouří, hrdinství... Většina jich ale byla strašná. Jakmile ztratil přístav z dohledu, už se za ním neohlédl. O necelou čtvrtinu metacyklu později srovnal člun nad vysokou hranicí roztrhaných mraků ve výšce přesně 25 000 iralů a s ručičkou rychloměru přesně na hranici tří set c'lenytů.

"Avalonská primární devět Imperiální W4050," ohlásila se druhá dispečerka - podle elegantního střihu uniformy byla umístěna někde na povrchu planety - "přebírám vás na letové úrovni dva pět nula při rychlosti tři nula nula. Zahajte sestup a udržujte letovou hladinu na dva čtyři nula."

"Děkuji, avalonská primární devět," odpověděl Brim. "Imperiální W4050 pokračuje na letovou hladinu dva čtyři nula."

"Skoro to vypadá, že tady bylo ještě před chvilkou docela živo," poznamenal Rido z levého křesla. "Sledujte ty blesky z toho oblaku po našem levoboku."

Brim se podíval doleva. "Jsem docela rád, že se budou plést do cesty někomu jinému," řekl a vzpomněl si přitom, jak málem přišel v podobné bouři o L.I.F. Defiant, když blesk udeřil do neuzemněné KA'PPA antény a zkratoval řízení gravitačních generátorů lodi.

"Imperiální W4050: kontaktujte avalonskou centrální přiletovou zónu na kanálu dva sedm nula šest," nařídila jim dispečerka.

"Imperiální W4050: avalonská centrální PZ na kanálu dva sedm nula šest. Děkujeme za pomoc," potvrdil Brim.

"Není zač, pane. Přeji dobrý den..."

Za okrajem oblačnosti, jehož okraj jim podklouzl pod trupem, zahlédl Brim povrch planety, posetý tisíci odstíny ploch v barvě svěží jarní zeleně. ZELENE! Byla to neuvěřitelná nádhera. Brim cítil, jak se mu na tváři usazuje další neovladatelný úsměv. Celé týdny - a byly to sodeskayské týdny - měl příliš mnoho práce na to, aby si vůbec všiml, jak z důvodu neustálé zimní běli kolem sebe otupěl k barvám. "Nádhera," zašeptal spíše jen pro sebe než ke komukoli jinému.

"Admirále?" podíval se na něho Rido z levého křesla.

Brim se nadechl k odpovědi, ale přerušil ho třetí dispečer. "Avalonská centrální Imperiální W4050..."

"Avalonská centrální, hovoří Imperiální W4050 mezi dva čtyři a půl až dva čtyři nula."

"W4050: děkuji."

"Žádný sníh," řekl Brim Ridovi.

"Opakujte prosím, W4050. Žádný sníh?" ozvala se avalonská centrální přiletová zóna zmateně.

"Omlouvám se, centrální," řekl Brim a cítil, jak rudne. Někdy se mikrofony standardních komunikátorů VRG-104 nestačily odstínit dostatečně rychle. "Otevřený okruh," vysvětlil rozpačitě.

"Avalonská centrální rozumí," odpověděl dispečer.

Město pod nimi bylo stále ještě zahaleno ve stěně mraků, ale zároveň viděli, jak se oblačnost rychle zvedá. "Imperiální

W4050: nastavte nový kurs na pět nula dva pět nula a napojte se na vnitřní radiálu Covington-32. Povolen sestup na výšku deset tisíc při rychlosti dva pět nula; výškoměr dva devět devět jedna."

"Imperiální W4050 na novém kursu pět nula dva pět nula klesá na deset tisíc při dva pět nula."

"Jaký je tu nařízený úhel klapek?" zeptal se Brim, když hladce stočil člun na nový kurs.

"Já používám stupeň čtyři," odpověděl Rido.

"Nastavte je," nařídil mu Brim. "Bezpečnostní panel?"

"Zkontrolován."

"Výškoměry?"

"Tři kontroly, souhlasí."

"Zajištění vnitřní gravitace?"

"Nastaveno... teď."

"Trup už by měl dostatečně vychladnout," poznamenal Brim. "Když už jsme u těch kontrol, odkryjte prosím přistávací světla."

"Odkryta a zapnuta."

Z hlavního pultu se ozvalo tiché zazvonění. "Autonavigace odpojena, admirále."

Brim přikývl. "Přebírám řízení," řekl a cítil, jak mu páka v dlani ožila. Teď přicházela část, kterou měl nejraději.

"Avalonské oblastní přiblížovací centrum: od orbitálního střediska nalétává Imperiální W4050 ve výšce jedna jedna."

"Dobrý den, Imperiální W4050," odpověděl dispečer. "Přejděte na kurs dva tři nula pět a sestupte na sedm tisíc."

"Imperiální W4050 na dva tři nula pět v sedmi tisících."

Obrovské město už nyní zabíralo většinu jejich obzoru jako překrásná směsice blyštivých krystalových věží a monumentů dávných věků; za ní se rozprostíralo jako šedá skvrna jezero Mersin. Brimovi po páteři přejelo vzrušené zamrazení: doma!

"Imperiální W4050," ozvalo se oblastní centrum. "Kontrola spojení."

"Hlasitě a jasně," odpověděl Brim s radostným úsměvem. Při tomhle vektoru přeletí přímo nad městem. Už teď jim pod přídí klouzalo obrovské náměstí Locorno a masivní kamenné budovy Imperiální admirality.

"Imperiální W4050: kurs o deset stupňů doleva a snižte rychlost najednou osm nula c'lenytů."

9QQ"Imperiální W4050 rozumí," potvrdil Brim. Po mírné opravě kursu mířili přímo na jezero. "Co takhle zvětšit úhel na klapkách?" zeptal se Rida.

"Zvětšuji na dvanáct stupňů," odpověděl kapitán.

Ustupující bouře za sebou tu a tam zanechávala prudké poryvy větru; Brim jim čelil se zkušenostmi, které získal během tisíců podobných přistání a udržoval malý člun na kursu stejně, jako by to dokázal s bitevní lodí o pětinasobné hmotnosti. "Předstartovní kontrola, Terry," požádal kapitána.

"Jistě, admirále," odpověděl Rido. "Nouzové sytiče?"

Brim zkontroloval panel generátorů. "Zapnuty," řekl, zatímco sebou člun mírně trhl v náhlé turbulenci.

"Přepínače vysílaček?"

"Přepnuty na OTEVŘENO."

"Automatické letové panely?"

"Imperiální W4050," ozvalo se oblastní centrum, Jakmile snižíte rychlost, sestupte na pět tisíc."

"Imperiální W4050 při rychlosti jedna osm nula ze sedmi na pět, rozumím," potvrdil Brim a stáhl mírně ovladače tahu.

"Terry, co bylo poslední? Automatické letové panely?"

"Přesně tak."

"Zkontrolovány." Po pravoboku se Imperiální palác - kde žije jako schovanka samotného císaře jeho dcera - pomalu posouval za kapkovitou gondolu generátorů. Napadlo ho, jestli vyrostla opravdu tolik, jak se mu podle hologramů zdálo... "Ať se posádka připraví," upozornil kapitána.

"Rozkaz, admirále," řekl Rido. O chvíli později zazněl z reproduktorů jeho hlas: "Posádka nástup na svá místa. Posádka nástup na svá místa. Připravte se k přistání. Zajistit všechna stanoviště."

"Navigační zaměřovače?"

Brim se podíval na hlavní panel. "Manuální."

"Výškoměr, letové a navigační přístroje?"

"To mi řekněte vy," řekl Brim, zatímco srovnával náklon lodi po poryvu, který je mírně odchýlil z kursu.

"Aha... nastaveny a zkontrolovány," odpověděl Rido. "Omlouvám se. Kontrolní sekvenci jste nemohl znát."

Rychle se přibližovali k Velkému achtitskému kanálu, který rozděloval město na dvě poloviny a ústil do jezera Mersin. Před necelým rokem - během jednoho z nejhorších náletů, jaké muselo město přetrvat - přistál Brim se zmraženou Starfury přímo do kanálu. Pohledem sledoval čáru vodní hladiny až k místu, kde se rozlévala do malé nádrže; tam se stále ještě černala jedna ze zdí a přilehlé nakládací molo sazemi a mastnotou. Vrak byl už samozřejmě odstraněn - a předpokládal, že přetaven na nové pláty - ale šmouhy, které tam zanechaly radiační ohně, zmizí až po staletích. Byla to strašlivá noc.

"Rychlostní letové rychloměry?"

Brim si uvědomil, že Rido opakuje otázku, kterou mu už jednou pokládal. "Ehm, omlouvám se, Terry," odpověděl a pohledem přešel letový panel. "Mám je všechny nastaveny na devětatřicet - a kontrola sedí." O chvíli později už hnali nad zalesněnými parky starobylé Beardsmorovy čtvrti. Brim se podíval doprava na půvabný starý hrad Kimber. Kolikrát už tudy projížděl směrem k Admiralitě? A s úsměvem si uvědomil, že za celou tu dobu, co vyhlíží ven předřovými hyperobrazovkami, neviděl jedinou vločku sněhu!

"Aerodynamické brzdy?"

"Tohle?"

"Jo."

"Zajištěny."

"Imperiální W4050: snižte rychlost na jedna pět nula a spojte se s řídicí věží Flotily jedna dva šest pět pět."

"Jedna dva šest pět pět," potvrdil Brim. "Děkujeme za veškerou pomoc, oblastní." Navolil na vysílače novou frekvenci. "Imperiální věž, W4050 žádá o přidělení přístávacího vektoru."

"Imperiální W4050: přidělen vektor jedna sedm vlevo; vítr nula tři pět až dva pět, poryvy až sedm pět."

Brim se usmál, zatímco vyrovnával turbulenci. "Nejspíš nám ani nemuseli říkat, že to trochu fouká," zažertoval.

"T-to tedy ne," odpověděl Rido náhle uctivým hlasem.

Brim neměl čas o tom přemýšlet, protože pokračoval přímo na přistání. Přelétli nad mnoha nitkami, které se splétaly v tlusté lano Vereckerova bulváru a zanedlouho už nalétli nad jezero, po jehož hladině se honily vysoké vlny. Velký imperiální terminál mizel v dálce po levé straně. "Takže dokončíme kontrolu před přistáním, Terry," řekl.

"Ehm... vertikální generátory?" zeptal se Rido.

"Vertikální jedou. Tři zelené."

"Vztlakové klapky a vzpěry?"

"Třicet tři, třicet tři; zelené světlo."

"To je všechno," poznamenal Rido.

"Takže jdeme na to," řekl Brim a soustředil se jen na svou práci. V dálce před nimi problesklo rubínové světlo. Náhlé poryvy větru je odsunuly mírně doprava a pevný bod se začal podélně rozdělovat na jednotlivé paprsky. Sklouzl zpět na levobok a podélné paprsky se změnilly na svislé. Po poslední drobné opravě se světlo znovu zaostřilo do jednoho bodu. Po levoboku se za mokřými hyperobrazovkami mihl les jeřábů a nakladačů.

Nyní letěli ve výšce sta iralů. Opatrně našlapoval na pedál směrovacího motoru - malý člun podkluzoval, ale dokázal se srovnat a většinou mířil tam, kam jej řídil, i navzdory prudkým poryvům bočního větru. Rubínový vektor před nimi neustále uhýbal stranou, ale Brim se teď soustředil hlavně na řady vln, které se pod nimi pohybovaly v mírném úhlu proti dráze lodi. Ty jim ještě mohly situaci ztížit... ale ne o moc. Ještě jednou zkontroloval přístroje: úhel sestupu... rychlost... náklon. Nic z toho sice nebylo dokonalé, ale v těchhle turbulencích nemohl v dokonalost doufat. Přidal trochu tahu a uvolnil směrovací motor. Před člunem sklouzla proti větru a on člun mírně naklonil na stranu, aby vyrovnal snos. Malinko před zvedl. Podle vln usoudil, že ji drží přesně v rovině... a vyrovnal člun, po jehož stranách okamžitě vystříkly k nebi sloupky vody, na okamžik poklesly a pak pod tlakem volných gravitonů z výpustí generátorů vylétly ještě výše. Prořízly se dvěma dalšími vlnami, než pomalu aktivoval gravitační brzdy, které svým účinkem zploštily vlny a zastavily člun na místě. A to už stáli a člun se mírně posouval nad prohlubeninou, kterou generátory vytvářely na hladině rozbouřeného, větrem bičovaného jezera. "Loď je vaše," otočil se k Ridovi. "A děkuji," usmál se.

Rido se ujal řízení s výrazem naprostého úžasu ve tváři. "U zatracené matky Vootovy," zašeptal nevěřicným hlasem.

"Jak jste tohle udělal?"

"Co jsem udělal?" zeptal se Brim a otočil se v křesle, aby se podíval na Lockhearta. Ten se tvářil stejně nevěřicně jako kapitán člunu.

"Imperiální W4050," ozvala se řídicí věž, "spojte se s povrchovým řídicím střediskem na jedna osm jedna devět.

Příchozí provoz ctenyt a půl za vaší zádi."

"Imperiální W4050 děkuje věži," odpověděl Rido a změnil frekvenci. "Imperiální W4050 povrchovému středisku.

Žádáme o přidělení gravitačního bazénu."

Brim se znovu podíval na Rida. "Tak co jsem vlastně udělal?" zeptal se.

"No, vy jste s ní, ehm, přistál, admirále," odpověděl kapitán. Stále měl ještě na tváři trochu užaslý výraz, když začal pojíždět bludištěm kanálů ke změní nízkých budov a suchých doků, kde se prostíral hlavní komplex přístavišť Flotily."

"Co tím myslíte, přistál?" vyhrkl Brim. "Co jsem tak asi měl dělat jiného? Nechat ji tam nahoře viset, nebo co?"

Rido se zasmál. "Omlouvám se, admirále," řekl. "Myslím, že vám dlužíme malé vysvětlení."

Brim se opřel v křesle, zatímco Rido přebíral instrukce od povrchového střediska. Když jim bylo sděleno označení přiděleného gravitačního bazénu, znovu se na fregatního kapitána podíval a zamračil se. "Takže o co tady vlastně jde s tím mým přistáním?" zeptal se znovu. "To jsem ho tak pokazil, nebo co?"

Rido se viditelně začervenal a ohlédl se na Lockhearta. "To ne, admirále," vyhrkl. "To přistání jste rozhodně nepokazil."

"Ve skutečnosti to bylo vynikající přistání," přidal se Lockheart.

"Tak proč se na mě oba díváte, jako bych porušil všechny zákony termodynamiky?" zamračil se Brim.

"Nu, admirále," vysvětlil mu Rido po krátké odmlce, "problém je v tom, že se o téhle malé DH-98 opravdu mluví jako o navigátorské lodi."

"Což má znamenat, že se s ní těžko létá," dodal Lockheart tiše. "Já tedy rozhodně mohu říct, že mi dává zabrat."

"Jo, to mně taky," dodal Rido. "Ale vy, admirále Brime, jste s ní letěl jako byste tenhle typ řídil celá léta. Jak jste to dokázal, zatraceně? To jste zalétával prototyp?"

"Ne," odpověděl Brim překvapeně. "Na téhle cestě to bylo podruhé, co jsem ji vůbec viděl."

Rido se k němu otočil od kulovité obrazovky, na které sledoval jejich směr ke gravitačnímu bazénu. "To víme," řekl.

"Kontrolovali jsme to vysílačkou." Potřásl hlavou a zasmál se. "Musíte být zatraceně blízko k tomu, co se o vás říká.

Mysleli jsme, že si řeknete o pomoc, ještě než urazíme půlku cesty atmosférou."

"Jo," přikývl Lockheart. "Místo toho jsme si oba dělali poznámky, jak jste to dělal - jenže vám to pod rukama letělo tak přirozeně, že jsme se nenaučili vůbec nic."

Brim se zasmál. "Vůbec nevím, o čem mluvíte," ohradil se.

Rido potřásl hlavou. "Jo, tohle je přesně ten problém s váma, co to máte od přírody," zabručel přátelsky. "Když se k tomu posadíte, vypadá to strašně jednoduše."

"Ale já tomu pořád nerozumím," postěžoval si Brim mírně podrážděně.

"Admirále," řekl Rido nakonec, "k řízení těchto člunů se dostanou jen ti nejlepší navigátoři - a to teprve po dlouhém výcviku. DH-98 je neposlušná a má zatraceně měkké řízení. A vy si k tomu prostě sednete a přistanete úplně dokonale, aniž byste měl nalétaný jediný metacyklus na simulátorech. Tomu se říká přirozený talent."

Brim cítil, jak mu do tváře stoupá krev. Během svého života strávil u řízení různých lodí tolik času, že mu samotná představa létání připadala stejně přirozená jako chůze - obzvlášť poté, co absolvoval sodeskayskou leteckou školu.

"Ehm... díky," vykoktal a znovu si vyměnil s Lockheartem místo. Jak se říkalo: trocha cvičení nikomu neuškodí...

O necelý metacyklus později už byla DH-98 dočasně ukotvena nad gravitačním bazénem v přechodné části základny a Brim se svým vakem scházel po můstku na pevnou zemi, aby se pro sebe a Barbousse pokusil sehnat nějakou povrchovou dopravu. Na konci můstku potěšeně vdechl vlhký, provoněný vzduch avalonského jara (společně s mírným zápachem znečištění) a zamířil k řadám veřejných holofonů, aby se spojil s přepravní sekci základny. Neudělal ani tucet kroků, když ho zastavil poddůstojník a zasalutoval. Mladý muž byl oblečen v letní verzi modrého pláště Flotily. "Admirál Brim?" zeptal se s krátkým pohledem na záznamník ve své ruce.

"To jsem já," oplatil mu Brim zasalutování s pohledem na první letní uniformu, kterou po dlouhé době viděl. "Co pro vás mohu udělat, příteli?"

Řidič se na okamžik zatvářil zmateně a pak se usmál. "Vy nejspíš nic, admirále," odpověděl, "ale já vás mám okamžitě dopravit na Admiralitu."

"To mi připadá jako docela dobrý nápad," poznamenal Brim, "obzvlášť teď, když jsem si právě šel sehnat nějaký kluzák ze základny." Usmál se. "Kdo vás sem poslal?" zeptal se.

"To nevím jistě, admirále," odpověděl poddůstojník. "Já jsem byl jen další na řadě."

"To je stejně jedno," mávl Brim rukou. "Ještě chvíli počkáme na šéfa Barbousse," řekl. "Ten totiž pojede s námi."

"Říkal jste šéfa Barbousse, admirále?" zeptal se řidič a užasle vytřeštil oči. "Nemyslíte snad toho šéfa Barbousse - nejvyšší postaveného poddůstojníka v celé Flotile, že ne?"

"To je on," uchechtl se Brim. Tady na Avalonu byl mladík zvyklý vozit jednoho admirála za druhým. Ale nejvýše postavený poddůstojník v celé Flotile - no, tak to byl tedy nezvyklý pasažér.

O chvíli později se u východu na můstek objevil Barbousse, přikývl a pak sestoupil k nim se svým vakem. "Takže jste si sehnal dopravu, admirále?" zeptal se.

"Přímou na Admiralitu," odpověděl Brim a vložil vak do zavazadlového prostoru. "Někdo mi poslal štábní kluzák." Náhle se zamračil. "Jasně," poznamenal pak, "a myslím, že už jsem zjistil, kdo mi ho zařizoval, šéfe."

"Tak mě napadlo, že by se vám nejspíš nemuselo chtít čekat, po přistání v tomhle počasí," podotkl Barbousse s rozpačitým úsměvem. "To víte, s tím počasím..."

Brim potřásl hlavou a usmál se. "Tak nějak mám pocit, že jsi vždycky o pár kroků přede mnou, příteli," řekl.

"To je přece moje práce, pokud admirál promine," pokrčil rameny Barbousse. Pak se otočil k úžasem ztuhlému řidiči. "A ty se o admirála pořádně postaráš, námořníku," dodal hrozivým hlasem.

"Ano, rozkaz, šéfe Barboussi," odpověděl řidič. "Slibuji."

"Dobrá," přikývl Barbousse a otočil se zpět k Brimovi. "Takže já půjdu, admirále."

"Ty se mnou nepojedeš na Admiralitu?" zeptal se Brim.

"Pokud mě nebudete zrovna teď potřebovat, admirále, tak bych rád nejdřív vyřídil pár věcí," odpověděl Barbousse.

Brimovi bylo po všech těch letech jasné, že Barbousse nikdy nedělá nic, co by nemělo nějaký význam. "Takže se potkáme, až bude příležitost," přikývl. "A mám pocit, že ty víš, kde se potkáme, daleko lépe než já."

Barbousse zasalutoval. "Já už vás nějak najdu, admirále."

O chvíli později už seděl Brim v prostoru pro cestující a mladý užaslý řidič hnul kluzák mezi budovami přístavu co nejkratší cestou směrem k Admiralitě.

Štábní kluzák neurazil ani polovinu cesty k cíli a Brimovi už bylo jasné, s čím se bude muset potýkat, pokud bude chtít získat nějakou pomoc pro sodeskayské tažení. To, jaké škody utrpělo město během války, bylo jasné vidět už během přeletu hyperobrazovkami DH-98, ale nezdálo se to příliš skutečné, když trosky mizely pod přídi člunu. Nicméně z úrovně ulic byly patrné podrobnosti, které přinášely vzpomínky, na něž se Brim snažil už dlouho zapomenout. Některé škody vypadaly docela čerstvě - zdálo se, že Ligeři se nevzdávali své posedlosti život obyvatelům Avalonu co nejméně nepříjemnit.

Rozhlédl se po povědomém panoramatu a vzpomínal, jak tytéž ulice vypadaly ještě před dvěma lety, než přišla první vlna útoků. Za těch časů bylo skoro nemožné někam cestovat, aniž by člověk v uniformě musel čelit vzteklym a pohrdavým útokům Ligu financovaného SIGRu, jehož členové prosazovali mír za každou cenu - včetně ceny vlastní svobody. Po mnoho let byli u moci pod vedením Brimova bývalého spolubojovníka Puvise Amhersta, snižovali vojenské schopnosti Impéria a oslabovali Flotilu tak, že ji málem dokázali zničit. Jejich hlavním heslem bylo 'Rozjímáme o galaktickém míru' a spousta těchto zbabělců k tomu dostala skvělou příležitost, zatímco sledovala, jak hoří jejich vlastní domovy během bombardování ligerských strojů.

Nevesele se usmál; ironie celé záležitosti byla spíše tragická. Od chvíle, kdy Ligeři zahájili nemilosrdné tažení na Avalon, nebylo hlásné trouby SIGRu příliš často vidět a slyšet. Obzvlášť poté, co jich spousta dostala krvavý výprask od obyvatel města, o jehož mírumilovné bezpečí se tolik snažili. Jen Puvis Amherst samotný pokračoval s jistým zanícením v prosazování svého programu, ale jeho prázdným prohlášením věnovalo pozornost jen několik málo jeho přívrženců. A to byl pro Amhersta možná ten nejhorší trest...

Brim se usmál, zatímco jeho kluzák polklo dopravní peklo Locornova náměstí a začal kroužit po objezdu kolem sochy Gondora Bemise. Zpátky do reality. Jakoukoli formu pomoci, kterou během této výpravy dokáže pro těžce zkoušenou Sodeskayu získat, bude muset doslova vytrhnout ze srdce Impéria, které stále ještě muselo každý den bojovat o přežití. A on se nemusel ani příliš rozhlížet na to, aby mu bylo jasné, že toto srdce toho příliš mnoho na rozdávání nemá.

Brimův řidič dokázal nějakým zázrakem nebo nadpřirozeným uměním jízdu po kruhovém objezdu přežít a zastavit před budovou Admirality po třech okruzích - nejednou se Brimovi stalo, že musel strašlivý objezd obkroužit šestkrát, než se řidič dokázal vymanit z drtivého sevření okolních vozidel. Vyšel po širokém schodišti (a cestou se pečlivě vyhýbal trusu, který na něm podle 'nejlepší tradice Flotily' už po celá staletí zanechávali holubi), zasalutoval strážím, které stály v dokonalém pozoru před velkými dveřmi a rázně vešel dovnitř. V obrovské hale s klenutým stropem pak vykročil k informačnímu pultu - během jeho půlroční nepřítomnosti se bezpochyby všichni ti, za nimiž šel, nejméně dvakrát přestěhovali do nových prostor. Neurazil ale ani polovinu vzdálenosti, když mu na rameno dopadla těžká ruka.

"A já bych skoro počítal, že se budeš chtít zpátky v Avalonu nejdřív trochu vohřát, než se pustíš do rachoty, Wilfe Brime," ozval se mu za zády známý hlas.

Otočil se a podíval se do usměvavé tváře velkoadmirála Baxtera Calhouna, vrchního velitele celé Imperiální flotily. "Cale!" zvolal a se skutečným potěšením se zasmál. Calhoun byl vychytralý, všemi mastmi mazaný a neochvějně vlastenecký - a patřil k těm několika jedincům v celém vesmíru, kterým Brim věřil naprosto ve všem.

"Vopravdu si myslím, že je mi jasný, proč si tady, Wilfe," řekl Calhoun a jeho ocelově šedé oči se zavrtyly přímo do nitra Brimovy duše.

"Sodeskayané potřebují pomoc," řekl Brim a stiskl Calhounovi ruku. "Takže jsem se vypravil sem, abych zjistil, co pro ně dokážu vyžebrot."

Calhoun se zasmál. "No jo, jasně," řekl. "Fakt sem se nemusel bát, že bys na tý Sodeskayi přišel vo trochu toho, jak deš dycky přímo na věc."

"Počítám, že si nemůžeš dovolit ztrácet čas víc než oni, Cale," odpověděl Brim s úsměvem a uvědomil si, jak rád zase slyší carescianský přízvuk. Poslední dobou slyšel jen Medvědy.

"Jo, to je fakt," řekl Calhoun, "A já zas počítám, že si myslíš, že je to důležité."

"Velice důležité," přikývl Brim.

Calhoun přikývl. "Zrovna teď toho sami moc na rozdávání nemáme, Wilfe," řekl. "A řek bych, že se to takhle potáhne ještě nákej ten rok dva, jestli budeme mít takovou kliku, abysme si zachránil vlastní kůži. Ale to ty na druhou stranu víš sám, ne? Teda pokud si celou cestu vod jezera nejel se zavřenejma vočima. Ty zatracený Ligeři sem každé den zaskočí přes 'Wyckeovu prázdnotu' z Effer'wycku na kus řeči."

"Já vím," přikývl Brim. "Ale takhle to nemůže jít do nekonečna - ne pokud chceme tuhle válku vyhrát."

"Je mi to jasný," řekl Calhoun. Na okamžik se zamyslel, zatímco kolem nich prošla početná skupina zaměstnanců a obchodníků. Pak přikývl. "Jenže ty potřebuješ nákou tu pomoc hned teď, co?"

"Okamžitě," přikývl Brim. "Plány na první ofenzívu už jsou skoro hotové."

Calhoun se usmál. "Jo, náš starej kamarád Ursis nikdy zbytečně čas neztrácel," řekl. "Tydle Medvědi potřebovali přejít do útoku už pěkně dlouho. Je škoda, že se ten jejich knjez popadl za nos takhle pozdě."

"Teď už čas vrátit zpátky nemůžeme," pokrčil rameny Brim. "I když by to bylo to nejlepší, co bychom mohli udělat."

"Jako bych to nevěděl sám," poznamenal Calhoun. Znovu se na okamžik zamyslel a pak se na Brima upřeně podíval.

"To nejlepší, co ti budu moct prozatím dát, bude jenom taková záloha," řekl zamyšleně. "Něco, čím jim řeknem, že příště jim toho pošlem víc, až budem moct. Myslíš, že by se ti hodily takový řeckně... dvě letky třídy Starfury s posádkama?"

"Co takhle tři?" navrhl Brim. "Musí dostat do budoucna nějakou naději. Jinak..."

Oba přátelé vykročili po vykládané mramorové podlaze. "Ty těm Medvědům vopravdu věříš, co?" zeptal se Calhoun.

"Jo, věřím, Cale," odpověděl Brim. "Věřím. Jsou tvrdí - opravdoví válečníci. A kromě toho jich je spousta. Potřebují jedině dobré vybavení. Díky starému doktorovi Borodovovi už začínají mít o nejhorší postaráno, ale bude ještě chvilku trvat, než se o sebe dokážou postarat sami."

"Takže je to vyřízený," řekl Calhoun. "Tři letky s posádkama a podpůrnejma loděma. Budem to muset narařičit tak, aby to vypadalo, že vo tydle lodě musel bojovat jako lev. V generálním štábu je spousta pitomců, který budou mít plnou hubu keců vo zbytečným vobětování drahocennějch jednotek, který by se mohly v boji proti Lize šiknout nám samotnejm."

Brim souhlasně přikývl. "Pamatuji si, když se octl na šikmé ploše Effer'wyck - těsně předtím, než se vzdali. Kdybychom jim tenkrát poslali ty lodě, které chtěli - a tím bychom je ztratili - nikdy bychom bitvu o Avalon nevyhráli."

"Nedělej si s tím hlavu, Wilfe," řekl Calhoun. "Nakonec svý lodě dostaneš. Vo to se postarám já a náš mladej císař." Zamračil se. "Daleko těžší bude ale sehnat další jednotky."

Naši kamarádi Medvědi budou muset ukázat, že s Ligerama dokážou pořádně zatočit. Lidi jako generál Hagbut prostě nesnášej, když musí svý jednotky podřídít jinýmu než imperiálnímu velení."

Hagbut! Jaké vzpomínky tohle jméno dokázalo přinést! "Předpokládám, že má své důvody," poznamenal Brim neutrálně. "Když jsme se snažili zachránit Effer'wyck, přišli jsme o spoustu materiálu, nemluvě o lidech. A když bylo třeba najít nějakého obětího beránka, tak to od politiků pěkně schytal."

Calhoun přikývl. "Počítám, že ty pro Medvědy klidně krk nastavíš." Nevesele se usmál. "Je ti samozřejmě jasný, že v tomhle případě by šli po tobě, kdybysme přišli vo moc lidí nebo vybavení."

Brim pokrčil rameny. "Cale," řekl zamysleně, "s tímhle bych si starosti nedělal, i když mě to samozřejmě napadlo. Tihle Medvědi jsou na povrchu neporazitelní. Jediné, co jim chybí, je spolupráce s vesmírnými jednotkami. Jakmile se do toho dostanou, tak je nezastaví vůbec nic. Obzvlášť pokud budou bojovat o své domovy."

"Ty to víš stejně dobře jako já," řekl Calhoun. "Ale spousta lidí tomu prostě nebude chtít uvěřit." Pokrčil rameny. "Ten poslední boj nás všechny pořádně čeká. Prozatím dostaneš svou 'zálohu', i když vo tom oficiálně nevíš, protože to nejdřív musí vokecat každé politické blbec ve městě." Podíval se na velké hodiny umístěné na zdi haly. "Pustíme se do práce, až se se mnou spojíš ouředně... řekněme vo denní hlídce plus jeden metacyklus. Jasný? Do ty doby aspoň stihneš zaskočit do paláce. Císař se už nemůže dočkat, až si s tebou popovídá - stejně jako Harry Drummond a Bos Callsworthy."

Brim přikývl. "Opravdu rád je všechny zase uvidím," řekl. "Sodeskaya je sice nádherná, ale málokdy tam narazíš na někoho, kdo by nebyl Medvěd."

"Vidíš, a to je zvláštní," uchechtl se Calhoun. "A já si dycky říkal, co mi tam přijde takový divný." Pak se znovu podíval na hodiny. "No, už sem měl být jinde. Co si tady povídáme, tak si dostal přidělenýho řidiče a kluzák - ušetří nám to spoustu času. Najdeš ho na hlavním parkovišti - ten šofér tě pozná." Vykročil k výtahům. "A zajď si do desátýho poschodí," prohodil přes rameno. "Tam už vo tobě taky vědí."

"Díky, Cale," zavolal za svým starým přítelem - a nyní jedním z nejmocnějších lidí v celém Impériu - Brim, zatímco ten už mizel v davu a pak ve výtahu. Podíval se na své cyklovky a užasle se usmál. Jeho mise bude pravděpodobně trvat nějaké dva tři standardní týdny (včetně cesty). Ale mimo veškeré politické žonglování dosáhl svého cíle už necelé dva metacykly po přistání na hladině jezera Mersin. Vítej zpátky do skutečného světa, Wilfe Brime, usmál se. Vítej doma.

Když Brim dorazil do Imperiálního paláce, čekali tam na něho Barbousse s překrásnou rusovláskou Cosou Tuttiovou. Oba vypadali unaveně a ve tvářích měli mírně zasněné výrazy, jako by se právě po dlouhém odloučení poprvé milovali. Tuttiová držela v náruči malé děvčátko se zářivýma očima, které už mělo v jednom roce věku hustou čupřinu vlasů, takže se zdálo, že se zanedlouho bude své okouzující matce podobat čím dál víc. Dítě bylo oblečeno jako malá princezna dvora, což se dalo jen čekat u chovanky Onrada V., Velkého galaktického císaře, knížete hvězdokupy Reggio a Zákonného ochránce nebes, nemluvě o tom, že ve skutečnosti byla urozeného původu.

Usmála se a natáhla k Brimovi ručičky.

"Kdopak to je, Naděje?" napověděla jí Tuttiová.

"Táta Wilf," odpověděla Naděje.

"Táta Wilf?" zeptal se Brim a vzal svou dcerku do náruči. "Ale miláčku," zaprotestoval s úsměvem, "nikdo přece nesmí vědět, jak blízko si jsme. Co s tím budeme dělat?"

"S tím si nedělejte starosti, admirále," odpověděla Tuttiová. "Kromě oficiálního 'otce Mustafy Eyrena', který se na ni mimochodem občas také přijde podívat, má také 'tátu Onrada' stejně jako 'tátu Cala'. A dnes jsme k tomu přidali 'tátu Utrilla' a 'tátu Wilfa'. Takže přinejmenším nějakou chvíli není moc velká šance, že její skutečný otec vyjde najevo."

Brim se podíval do rozesmáté tváře malého děvčátka. Jednoho dne bude krásná - už teď měla mandlové oči své matky. Po většinu jejího krátkého života ji znal jen z hologramů, což nebyl zrovna ten nejbližší příbuzenský kontakt. Ale teď ji držel v náruči, z nitra jeho duše se zvedla vlna celého roku zadržované něhy a po tváři mu sklouzla slza. "Naděje," zašeptal. "Naděje. Naděje. Naděje..."

Na svou odpolední schůzku s Calhounem dorazil málem pozdě, ale jeho řidič, rozvážně působící mladý poddůstojník jménem Quinner Twist, ho dovezl k budově Admirality, jako by se jim v patách hnal samotný Nergol Triannic. Díky tomu vrazil Brim do předpokojí Calhounovy pracovny zhruba o cyklus dřív.

"Vy musíte být admirál Brim," prohlásila dlouhonohá civilistka, která se provokativně nakláněla nad pracovním panelem.

Brim přikývl. "Nejspíš bych měl někdy teď mít domluvenou schůzku s Calem," dodal.

Žena se usmála. "Právě teď, admirále," řekla a pokynula k zavřeným vnitřním dveřím. "Prostě jděte dál."

"Díky," odpověděl Brim, zaklepal, aktivoval kliku - a ztuhl na prahu.

V kanceláři - nejsvětější svatyni vojenského úsilí Impéria - seděl na obrácené židli u Calhounova stolu Onrad V., Velký galaktický císař, kníže hvězdokupy Reggio a Zákonný ochránce nebes, a soustředil se na cre'elové karty, které třímal pevně v ruce. Po jeho pravici se na své karty ustaraně mračil drobný admirál Bosphorus Callsworthy, náčelník velitelství obrany; a po jeho levici seděl generál Harry Drummond, zabraný ve vášnivém hovoru s pohledem upřeným do stropu. "Pod' dál, Brime," zavolal na něho Calhoun zpoza stolu a pak se otočil k Onradovi. "Takže du na těch pět a přiřazuju deset." Před Carescrianem ležela pěkná hromádka kreditových bankovek - podstatně větší než před kterýmkoli z dalších hráčů.

Onrad, hezký a pevně stavěný muž s brádkou, se otočil k Brimovi, mrkl na něho a potřásl hlavou. "Pokládám, Gale," řekl a posunul další hromádku kreditů k admirálovi.

"Já taky, zatraceně," zabručel Callsworthy a posunul ke Calhounovi o něco menší hromádku. "Brime," postěžoval si, "tohle je nejspíš tvoje vina. Obvyčně mi to v cre'elu šlape jako sodeskayský generátor."

"No, kdo jiný by za to mohl?" poznamenal ramenatý Drummond. "Wilfe, s tebou byly vždycky jen problémy."

Onrad odsunul židli od Calhounova stolu ke zdi. "Pojď si přisednout, Wilfe," řekl. "Tyhle plánovací porady na nejvyšší úrovni máme každý týden. Calova, ehm... řekněme technika nás udržuje ve formě pro střetnutí s Nergolem Triannikem."

Calhoun si položil ruku na srdce. "Vaše Veličenstvo," prohlásil bolestně, "jak můžete něco takového prohlásit, dyž mám celou dobu akorát kliku?"

Onrad si vložil notně ztenčený svazek kreditů do náprsní tašky. "Vždycky jsem platil za pravdomluvného císaře," odpověděl důstojně.

Brim se posadil a všichni čtyři se k němu s úsměvem obrátili. "Wilfe," řekl císař, "moc rádi tě zase vidíme. Řekni nám, jak to vypadá na Sodeskayí."

Brim se na okamžik zamyslel. "Bylo to horší, Vaše Veličenstvo," odpověděl. "Četl někdo z vás ta hlášení, která jsem posílal Calovi?"

Drummond přikývl. "Obyčejně jsem četl jen ty tvoje a ještě pár dalších z divadla."

"Jo," uchechtl se Gallsworthy. "Aspoň jsou dost stručné na to, aby nad nimi člověk neusnul." Zamračil se. "Ale teď vážně: jsi jediný, kdo posílá hlášení, aniž by k nim přibalil pár milstonů politických žvástů."

Onrad přikývl. "Myslím, že to oceňujeme všichni, jak tu sedíme." Usmál se. "Ale jak to vlastně bylo s tím nov Vobokem? Opravdu ho Nik zabil?"

"Ale jistě," přikývl Brim. "Viděl jsem na vlastní oči, jak přerazil nov Vobokovi páteř a pak s ním jako s klackem zaútočil na další dva ligerské hlavouny." Zamračil se. "Vlastně ani nevím, jak to s nimi tenkrát dopadlo, ale když jsem naskakoval do Nordu za Tissaurovou, tak se nehýbali. A pak už jsme měli tak trochu naspěch."

"Tak o tomhle nepochybuji ani v nejmenším," usmál se Gallsworthy.

"Brime," řekl Onrad a užasle potřásl hlavou, "ještě nikdy jsem nepotkal někoho, kdo by se dokázal vylízt z takové spousty problémů - nebo kdo by měl tolik přátel, kteří by za něho byli ochotni nastavit krky. Jak to u Vootova jména dokážeš?"

"Já jsem přece jen obyčejný navigátor," ohradil se Brim ctnostně.

"Jo, jasně," zachechtal se Calhoun, posbíral cre'elové karty a uložil je do dřevěné krabice s vykládaným víčkem. "No, ať už seš cokoliv, tak ses možná právě v tý chvíli díval na zatím nejdůležitější věc, která se v týdle válce stala - aspoň z pohledu Sodeskayanů. Podle našich zdrojů bylo právě to, že nov Vobok zaklepal bačkorama, vodpovědný za to, že Triannic celej útok zastavil a nechal všechny čekat na posily."

"Pak smrt toho zmetka nemohla přijít v příhodnějším okamžiku," přikývl Brim nevzrušeně. "Tohle uklidnění situace umožnilo Nikovi vyztužit přední linie čerstvými jednotkami a uvést do chodu plán."

"A když už takhle mluvíme o čerstvých jednotkách," poznamenal Gallsworthy, "tak nám můžeš určitě něco říct o těch třech letkách, které s tebou máme poslat do toho Medvědova. Pokud jsem to pochopil dobře, tak bych to měl být právě já, kdo ti je dá."

Brim se usmál. Na tyto otázky si připravoval odpovědi celé dny - a oni to samozřejmě věděli. "Tak pro začátek," řekl, "bych tam chtěl mít třídu Starfury. Nejlépe ten nový typ 5B, protože Ligeři používají proti Medvědům své nejlepší vybavení." Na okamžik se odmlčel. "Taky budou potřeba náhradní díly a opravárenské lodě - prostě nějaký způsob, jak opravit všechny škody takhle daleko od domova. Budou se celou dobu pohybovat přímo v nejtěžších bojích. A protože se budou lišit, budou k sobě zákonitě přitahovat pozornost."

"Posíláme je tam jako oběť?" zeptal se Gallsworthy. "Je jasné, že ztrátám se ve válce nikdo nevyhne, ale nehodlám připustit nesmyslný masakr. Co si o tom myslíš?"

"Nevím, jestli na tohle existuje jednoduchá odpověď, Bosi," řekl Brim po chvílce přemýšlení. "Jak definuješ oběť?"

Gallsworthy se zamračil. "Jak se na to dívám já," řekl, "by to oběť byla, kdybychom lodě a posádky posílali do bitev, o kterých budeme přesvědčeni, že je Medvědi prohrají."

Brim přikývl. "No," poznamenal, "během tohoto tažení o většinu těch lodí nejspíš přijdeme - a navíc nemůže nikdo přesně říct, že tahle první ofenzíva všechno vyřeší. Takže z tohoto pohledu to oběť být může."

"Tváříš se, jako bys chtěl dodat nějaké to 'ale'," podotkl Gallsworthy. "V čem je tahle situace jiná?"

"Když jsme měli na krku bitvu o Avalon," pokračoval Brim, "byla průměrná životnost našich útočných lodí nějakých jedenáct vzletů, nebo tak nějak. A přitom jsme tomu neřekli oběť."

"Ale tu bitvu jsme vyhráli," prohlásil Gallsworthy.

"Jistě," přikývl Brim. "Na to nesmíme zapomínat. Ale uvědom si, že se na vítězství i porážky musíme dívat v časovém rámci, který si zatím do toho sodeskaysého tažení nedokážeme započítat, protože ještě ve skutečnosti nezačalo."

"Tak okamžik!" protestoval Gallsworthy. "Co s tím má co dělat čas?"

"Když mluvíme o těchhle třech letkách," vysvětloval Brim, "a to jak o lodích, tak o posádkách, je časový rámec maximálně důležitý v ohledu, jestli půjde o obyčejné oběti nebo jestli je budeme počítat mezi ztráty."

"Časový rámec?" řekl císař. "Mohl by mi někdo vysvětlit, o čem tady vlastně mluvíme?"

"Myslím, že to víte velice dobře sám, Vaše Veličenstvo," odpověděl Brim. "Vzpomeňte si na to, jak loni sestřelili mou Starfury. V rámci toho daného dne - a skoro celého měsíce - to byla zbytečná oběť, protože v té chvíli se zdálo, že prohráváme."

"Ale z hlediska celé pětiměsíční bitvy," dodal Onrad a přikývl, "to byla jen ztráta. Chápu, k čemu míříš. Co ty, Bosi?"

Gallsworthy přikývl. "Samozřejmě tomu rozumím, Vaše Veličenstvo," odpověděl. "Jen jsem nechtěl posílat ven ty lodě jen tak pro nic za nic."

"Rozumějte," dodal Brim, "nikdo nedokáže v téhle chvíli říct, jak velký příspěvek uvidí Sodeskayané ve třech letkách. Pokud jedna z těch Starfury přeletí při prvním výpadu neopatrně před přídi ligerského veterána, tak to bude k ničemu, ale -"

"Ale nebude to voběť v beznadějný situaci," dokončil za něho Calhoun.

"Navíc není situace, ve které se Sodeskayané nachází, ani v nejmenším beznadějná," pokračoval Brim. "Nik s doktorem Borodovem plánují, že do útoku vrhnou skoro všechno, i když to může znamenat, že se budou muset stáhnout, pokud

dojde k nějakým potížím v zásobování."

"Myslím, že je to další věc, ve které bychom měli mít jasno," poznamenal Callsworthy. "Během toho stahování budou muset zůstat některé jednotky ke krytí ústupu. A já bych měl rád potvrzeno, že to nebudou naše lodě. Alespoň podle plánu."

Brim přikývl. "Jistě," řekl. "Ještě než s těmi loděmi odletím na Sodeskayu, nechám si to od Ursise potvrdit."

"Co budeš potřebovat kromě toho?" zeptal se ho Calhoun.

"No," řekl Brim, "napadlo mě, že bych si mohl říct o Tobyho Mouldinga. Je nějaká šance, že by to prošlo?"

Onrad se opřel o desku stolu a potřásl hlavou. "Já věděl, že si o Mouldinga řekneš," prohlásil. "Bezpochyby je to člověk, který se pro tuhle práci hodí nejlépe - obzvlášť pokud se dá něco soudit podle toho, jak vám to spolu vždycky klapalo."

"Myslím, že tam slyším další ,ale', Vaše Veličenstvo," podotkl Brim.

"Přesně tak," přikývl Onrad se smutným úsměvem. "Moulding je jediný požadavek, který nebude možné splnit."

Pokrčil rameny. "Někdy musí i císaři ustoupit politice - a tohle je naneštěstí jedna z těch chvil. Už jsi někdy slyšel o siru Cecilu DeBrughovi?" zeptal se.

Brim se na okamžik zamyslel. To jméno mu připadalo povědomé. "Není to ten poslanec parlamentu, kterému patří všechny ty továrny na zpracování trupových plátů na Veze-31?"

"Přesně ten," přikývl Onrad a zatvářil se znechuceně. "Ty továrny jsou pro naše válečné úsilí neuvěřitelně důležité."

Zavrtěl hlavou. "Mohl bych je převzít pod správu koruny, ale všichni moc dobře víme, jak to dopadá, když se vláda plete do fungování továren. Jde ale o to," pokračoval, "že má syna Basila, který slouží jako velitel jednadevadesáté perutě na satelitním přístavu 93 nad Proteem - tři letky, vybavené zbrusu novými Starfury typu B-5. A taťka se nemůže dočkat, až se z jeho synáčka stane válečný hrdina."

"A jak se na celou věc dívá kapitán Basil?" zeptal se Brim.

"Hoří nedočkavostí," zaskřípal zuby Onrad. "Zdá se, že jablko nepadlo daleko od stromu."

"A kromě toho požárního nebezpečí, Vaše Veličenstvo," zeptal se Brim, "stojí alespoň za zlámaný kredit?"

"V tom spočívá nejspíš naše jediné štěstí," ozval se Callsworthy. "Říká se o něm, že je to skvělý navigátor a dokáže se o svou posádku postarat. Kromě toho je to naneštěstí uřvaný pitomec, který nerad přijímá rozkazy."

"Aha, tak toho budou na Sodeskayi milovat," usmál se Brim.

Onrad mu úsměv oplatil. "Tohle je jedna ze dvou věcí, o které se musíš postarat ty, Wilfe," řekl. "Pokud už ho nebudou milovat, tak ať se aspoň postará o pár Ligerů."

Brim zavřel oči. To bylo přesně to, co potřeboval - dohadovat se s nějakým nafoukaným pitomcem. Pak oči otevřel a zamračil se. "To byla ale jen jedna z věcí."

"Ta druhá bude ještě těžší," řekl Onrad a zvážněl.

"A co by to mělo být?" zvedl Brim obočí.

"Kromě toho, že se postaráš o to, aby se z něho stal hrdina," odpověděl císař, "se postaráš o to, aby se z toho nafoukaného rozmazlence nestal mrtvý hrdina..."

Kapitola devátá

Ksnaymed

O necelé tři standardní týdny později - po době, která mu připadala jako nejméně pětadvacet let nesmyslného dohadování a poslouchání nadutých proslovů některých nejzbytečnějších politiků, kteří v Impériu žili - se imperiální pomoc pro Sodeskayu vydala na cestu. Poté, co se konečně všichni usnesli na tom, že pro splnění tohoto úkolu bude vybrán Basil DeBrugh a jeho tři letky, Brim s Barboussem nastoupili na palubu raketoplánu, který právě zakotvil v satelitním přístavu 93, orbitální základně útočných lodí nad obrovským výzkumným komplexem na planetě Proteus. Během přeletu Brim z dálky pozoroval satelitní přístav, který patřil k těm původním, postaveným v přípravách na válku, která probíhala a skončila před více než sty standardními lety. Jako takový byl jedním z nejelegantnějších svého druhu, navržený pro dávno zaniklou Flotilu, jejíž důstojnický sbor tvořili výhradně potomci bohatých a vlivných rodin. Děsivé ztráty během poslední války tento zvyk jednou provždy ukončily, ale předsudky vůči ,neurozeným' nevymíraly lehce, jak bylo Brimovi neustále ještě i dnes připomínáno.

DeBrugh čekal před přetlakovou komorou, až Brim s Barboussem sestoupí můstkem do stanice. Bezpochyby dostal jasné instrukce, protože okamžitě zasalutoval. "Admirále," řekl. "Vítejte na velitelství jednadevadesáté perutě, na základně devadesáté čtvrté, dvacáté osmé a padesáté šesté letky." Brim předvedl své nejlepší zasalutování od chvíle, kdy absolvoval Akademii navigátorů a podal DeBrughovi ruku. "Rád vás poznávám, kapitáne," řekl a přeháněl jen mírně. "Tohle je můj příkazník Utrillo Barbousse, který by se měl sejít s některými z vašich poddůstojníků, aby společně zařídili vše potřebné ohledně mise na Sodeskayi."

"Rád vás oba poznávám," odpověděl DeBrugh. "Pokud jsem správně pochopil, oba jste tam strávili nějakou dobu."

Zasmál se. "Vsadím se, že jste rádi, že jste se zase mohli vrátit do lidské civilizace."

Brim se dobromyslně usmál. "Ve skutečnosti mě ti Medvědi úplně rozmazlili," řekl. "Nepamatuji se, že bych se kdy v životě někde cítil tak příjemně."

"Tak?" zeptal se DeBrugh a v hlase mu zaznělo něco jako překvapení. "A co vy, šéfe? Co si o tom místě myslíte?"

"Medvědi jsou velice přátelská banda, kapitáne," odpověděl Barbousse. "Moc se těším, až se tam zase vrátím."

"No, rozhodně nepochybuji o tom, že udělali všechno, abyste se u nich cítili příjemně," poznamenal DeBrugh. "Museli

jsste jim nejspíš připadat jako bohové... totiž - jsou to koneckonců přece jen zvířata. Všichni jsme slyšeli o těch jejich projíždkách na saních a tak podobně," zasmál se chlípně.

Brim cítil, jak mu stoupá do tváří krev. Po tom, co takovou projíždku absolvoval s Tissaurovou, mu tahle představa vůbec nebyla proti mysli...

"Ale to by stačilo," máchl DeBrugh rozmarně rukou. "My už jim ukážeme, co to znamená bojovat a vítězit - předpokládám, že takové je břemeno lidí. Pojďte, admirále, trochu vás tady po našem skromném příbytku provedu. Je to tu staré, ale přijatelně elegantní. A na pozdější chvíli jsme připravili pro důstojníky malou hostinu. Bude to příjemná příležitost k tomu, abychom se všichni trochu uvolnili."

Brim se zamračil, ale rozhodl se prozatím zneklidňující poznámku o 'břemenu lidí' ignorovat. Ovšem jakmile zjistí, kolik - a jaký druh - disciplíny nebo poučení bude nejučinnější, okamžitě se s tím vyrovná. Ze všeho nejdřív se musel dozvědět co nejvíce o... co nejvíce věcech. "Dobrá," řekl rozhodně. "Už se nemohu dočkat, až se s vašimi lidmi seznámím - obzvlášť s těmi, kteří se budou mise na Sodeskayi účastnit."

Během následujícího metacyklu DeBrugh provedl Brima každým výklenkem a chodbou starého satelitu. Ať už se octli kdekoliv, jedna věc byla naprosto jasná: DeBrughovi důstojníci si svého velitele vážili, ačkoli nebylo příliš jasné, jak daleko po žebříčku hodností tato úcta trvá. Bylo také docela zřejmé, že DeBrugh udržuje základnu v naprosto dokonalém stavu - všude, kam se podíval, mohl Brim pozorovat úplný pořádek a čistotu - daleko větší, než jaké si pamatoval ze stanic obranného řetězce, které navštívil, případně kterým sám velel. Staletí staré hangárové paluby například působily dojmem, jako by byly dokončeny před pouhými několika standardními měsíci. A i když nebyl Brim žádný odborník na údržbu vesmírných lodí, za všechna ta léta, kdy se kolem nich pohyboval, se naučil rozeznávat lesk a honosný vzhled očividně nejlepšího možného vybavení, kterým byly nahrazeny součástky, dodávané v běžné výstroji lodí. A člověk nemusel být odborník na gravitaci, aby mu bylo jasné, odkud plynou peníze pro podobné nestandardní záležitosti.

Totéž platilo i o strojích peruti: tři letky sestávající každá z dvaceti útočných lodí, dokonale udržovaných a naleštěných, jako by právě vyjely z bran konstrukčních doků. Se dvěma obrovskými destruktory ráže 565mi, které nahrazovaly obvyklých čtrnáct rychlopalných ráží 425 představovaly nové Starfury 5-B další zlepšení bojových vlastností nádavkem k už nyní legendárnímu výkonu původního Sherringtonova návrhu. Na konci prohlídky stanice musel Brim uznat, že na něho vybavení a celkový stav udělaly dojem, ačkoli se nemohl zbavit zneklidnění nad naprostou absencí standardního vybavení.

Vylepšené nářadí a přístroje mu dělaly nejspíš největší starosti. Samozřejmě poskytovaly stejné služby jako to, co bylo vydáno normální, oficiální cestou. Ale z vlastní zkušenosti věděl, že často pracují trochu jinými způsoby, z nichž byly některé naprosto nepostřehnutelné a některé ano. Co se stane, pokud budou mechanici pod tlakem okolností nuceni používat běžné nářadí a přístroje? Dokáží provádět svou práci stejně dobře v tomtéž okamžiku, nebo se budou muset pracně učit a získávat zkušenosti s méně dokonalým vybavením v situacích, kdy bude každá chvilka drahá?

Ať už tak, nebo onak, bylo jasné, že si mladý DeBrugh někde vymohl povolení tímto způsobem pracovat a tato zařízení používat. Politické tlaky dokázaly v běžném životě zařídit takřka vše, ale jejich účinnost většinou ve varu bitvy ztrácela dech. Brim si v duchu udělal poznámku, aby Onrada a jeho 'karetní štáb' na situaci upozornil, ale nedělal si příliš velké naděje ohledně toho, že by mladý císař něco dokázal změnit sám o sobě - přinejmenším tak rychle, aby změny jednotku dostihly před odletem na Sodeskayu.

Téhož večera seděl Brim s DeBrughem v důstojnické jídelně oblečení v přehlídkových uniformách ve středu stolu, který stál v čele tří dlouhých banketních tabulí, z nichž byla každá označena číslem jednotky, vytesaným v ledu: ,904', ,76' a ,25'. Po třech stranách těchto tabulí večerela skoro stovka mužů a žen z toho nejelegantnějšího nádobí, jaké Brim viděl od své poslední návštěvy Imperiálního paláce. Přinejmenším čtyřicet poddůstojníků přecházelo mezi kuchyní a jídelnou, přinášelo jeden chod večere za druhým a doplňovalo pohár starými vzácnými ročníky logishských meemů. Brim se snažil jíst mlčky, velikost hostiny ho zneklidňovala - samotný kněz by se na ní cítil jako doma - zatímco udržoval tok zdvořilého hovoru po obou stranách svého místa u stolu a pozorně sledoval DeBrughovy podřízené. DeBrugh samotný udržoval hovor většinou u lodí a létání - a bylo jasné, že jsou to jeho oblíbená témata. Nicméně po Brimově pravici seděla korvetní kapitán Susanna Kehlerová, překrásná plavovláska, již splývaly nádherné vlasy na ramena a v srdcovité tváři měla temně modré oči a krásně měkké rty, a tiše hovořila o finančních záležitostech tak melodickým hlasem, že i tato děsivá záležitost skoro zněla zajímavě. Po celé galaxii proslulý dekolt ženské verze slavnostní uniformy v jejím případě odhaloval hojnou část sametové mléčné pleti - kterou ještě zvětšovala pokaždé, když se k němu naklonila, aby ji mohl v hluku jídelny slyšet. Než ji Brim odsunul před večerň židli, všiml si dlouhých, vypracovaných nohou a útlého pasu. Byla Margot Effer'wyckové podobná natolik, že by to mohla být její sestra - ona by byla mladší a méně vyspělá, ale skoro stejně krásná. Brim se trpce usmál. Zdálo se, že DeBrugh nezapomněl při přípravách na jeho přilet skoro na nic.

Před hlavním chodem jeden z důstojníků povstal, zvedl pohár a hlasitě zvolal: "Ať žije císař!"

Všichni v místnosti v tom okamžiku vstali a s pozvednutými poháry odříkali věkovitý připitek: "Ať žije náš slavný císař, ať žije náš velký císař, vesmír nám chraň císaře!"

Než utichla ozvěna tohoto volání, vztyčil se další důstojník a požádal o: "Třikrát sláva admirálu Brimovi," a místnost třikrát propukla provoláváním slávy, zatímco Brim nejspíš stál a tváře mu hořely.

Než mohl kdokoli pronést další připitek, zvedl on sám svou sklenici a rychle zvolal: "Třikrát sláva jednadvadesáté peruti a Sodeskayi!"

Jídelna vybuchla jásáním, které ještě nabylo na síle, když si Brim s DeBrughem přitukli a připili přítomným důstojníkům. Po několika dalších přípitech a dalším jásání se důstojníci posadili na svá místa a banket začal. Od prvního předkrmu až k poslednímu z mnoha zákusků jej Brim dokázal popsat jedine slovem, velkolepý, ale zároveň vkusný. Na rozdíl od kněze si DeBrugh uvědomoval ten jemný rozdíl mezi přepychovou a extravagantní zábavou. Navíc byl i přes svou jednoznačnou předpojatost mladý DeBrugh vynikající společník. A přirozeně úžasná podoba Kehlerové s Margot Effer'wyckovou dodávala celé záležitosti takřka magický přích.

Když byly odneseny talíře po posledním zákusku a důstojníci upíjeli jemné likéry a zapalovali si cigarety mu'occo, DeBrugh vstal a znovu pronesl připitek císaři Onradovi - k daleko tišší jídelně - a pak se otočil k Brimovi. "Přátelé důstojníci jednaděadesáté perutě Flotily," začal, "vím, že už se všichni nemůžete dočkat, až dostanete podrobnější informace o našem příštím bojovém umístění. Proto předávám slovo admirálu Brimovi, který celou situaci monitoroval dávno předtím, než byla ligerská invaze na Sodeskayu zahájena."

Prekvapený - a mírně rozladěný - Brim vstal za zvuku obnoveného potlesku, na okamžik se jeho pohled setkal s očima usměvavého DeBrugha a pak zvedl ruku a rychle přemýšlel. "Děkuji vám, kapitáne DeBrughu," odpověděl s úsměvem, který postrádal jakoukoli vřelost. "Jsem rád, že se mi dostalo této příležitosti k tomu, abych se s vámi podělil o některé ze svých poznatků ohledně země, do které nyní cestujeme - a ohledně Medvěďů, jejichž domov budeme pomáhat zachránit. Stali jste se předvojem operace, na níž se bude snad jednoho dne vzpomínat jako na jeden z nejdůležitějších válečných činů..."

Během následující poloviny metacyklu shrnul svůj pohled na sodeskayské tažení do tohoto okamžiku, na silné a slabé stránky Medvěďů a na chování, které bude možno v bojové oblasti očekávat ze strany Ligerů. Nakonec se rozhlédl po velké jídelně starého satelitu - v níž nyní seděl důstojnický sbor daleko strážlivější a vážnější - a zamračil se. "Tam venku je to jiná válka," shrnul. "Zatím se jedná pouze o obrannou činnost," dodal, "ale na něco podobného jste tady na satelitním přístavu devadesát tří nebyli zvyklí. Sodeskaya je obrovská. Během uplynulých let jsem navštívil hlavní planetu mnohokrát, ale ani já neměl ponětí, jak velká jejich říše vlastně je." Rozhlédl se po zamračených tvářích. "A dodnes vlastně sám pořádně nevím, jak je rozlehlá, i když na tom poctivě pracuji. Navíc je ta obrovská rozloha z větší části neobývaná: nebudete rozhodně ubytováni v paláci, jako je tento, jen několik metacyklu cesty od jednoho z největších měst v celém vesmíru. Jistě, Sodeskaya má městské oblasti - a mnohé z nich překonávají krásu samotného Avalonu. Ale s daleko větší pravděpodobností se octnete na nějaké odlehle planetě, která bude nejen pustá, ale také zmrzlá. Ta válka je tvrdá - daleko tvrdší, než jakou kdokoli z vás poznal - včetně těch, kteří se mnou bojovali během bitvy o Avalon."

Když skončil, jeho posluchači ještě chvíli mlčeli a pak jídelnu znovu zaplavila vlna ohlušujícího potlesku - ne toho jásotu a hvízdání, jehož se mu dostalo předtím. Toto byl potlesk, který vyjadřoval díky a ocenění. Posadil se a krátce se podíval na DeBrugha, který na něho hleděl s výrazem, který se dal popsat jedine jako překvapený obdiv. Bod pro mě, pomyslel si trochu smutně - a doufal, že mladý velitel perutě dokáže věnovat stejné množství energie boji s Ligerý stejně jako zkoumání nového a dočasného velitele. Brzy bude mladík skládat účty Sodeskayanům.

Během následující recepce Brim zodpověděl nejméně milion často zneklidňujících otázek o Sodeskayi a Sodeskayanech samotných. Opravdu Medvědi jedí své nepřátele poté, co je zabijí? Je možné, že by mohli v bitevní vřavě zaútočit na loď svých spojenců? Používají normální hygienická zařízení? Jsou samci přitahováni k lidským ženám, obzvláště když ty budou každý měsíc, v období?

Brim často odpovídal se zaťatými zuby. Celá galaxie vděčila za velkou část své dovednosti s hyperprostorovou navigací Medvěďům a jejich inženýrským schopnostem, a přesto tady byla celá skupina vzdělaných, vysoce nadaných armádních důstojníků, kteří na ně neustále pohlíželi jako na pouhá zvířata - nebo přinejlepším jako na divochy. Potřásl hlavou. Přinejmenším část problému spočívala v tom, jakým způsobem byla vedena válka tady na satelitním přístavu 93. Medvědi byli nedělitelnou součástí Brimova života od okamžiku, kdy poprvé vstoupil na palubu válečné lodi. Za těch dob ještě nemuselo Impérium čelit útoku, který by směřoval přímo na Avalon, takže během první galaktické války byly lodě obsazovány příslušníky každé rasy v přátelském vesmíru.

V současném druhém díle téže tragédie nicméně Nergol Triannic a Ligeři přinesli válku přímo před brány samotného Avalonu. V důsledku toho byli Imperiálové plně zaměstnáni obranou vlastního centra a tudíž neměli příliš mnoho příležitostí ke spolupráci s kýmkoli vně jejich homogenní skupiny - v to počítaje i spojence.

Nyní dělala Flotila první, váhavý krok, který ji zavede k válce za jejími bezprostředními hranicemi a námořníci všech hodností se budou muset učit novým věcem - které nemají vůbec nic společného s prvotním cílem vojáka, zabít a ničit. Brzy se budou muset začít procvičovat v umění tolerance a spolupráce - která lze často zvládnout jen těžce. Postupem večera Brim zjišťoval, že pokaždé, kdykoli se zastaví u nějaké skupinky důstojníků, s nimiž si podává ruce a odpovídá na často nesmyslné otázky, vždy se tam postupem času objeví i Kehlerová. V jednom okamžiku, kdy už dav notně profil - a na všech zúčastněných se začaly projevovat účinky vypitého meemu - zjistil, že rozdíly mezi Margot Effer'wyckovou a Susannou Kehlerovou se rapidně smazávají. Když přesně podle jeho očekávání nakonec navrhl, aby spolu zašli do její kajuty, odmítal ji jen s největším sebezapřením. "Susanno," řekl tak jemně, jak jen dokázal, "cítím se vaším pozváním opravdu poctěný." Podíval se jí na smetanovou pleť ve výstřihu a vzal ji za ruku. "Věřte mi, že bych vám opravdu rád tuhle uniformu pomáhal svlékat," pokračoval litostivě, "ale myslím, že bychom se předtím měli alespoň trochu lépe poznat. Co vy na to?"

Zamračila se. "Tomu nerozumím," řekla. "Má to znamenat, že nechcete?"

"To má znamenat, že za jiných okolností bych vás do své kajuty pozval už nejméně před půl metacyklem - a snad k tomu dostanu někdy v budoucnosti příležitost. Ale pokud a když se mnou budete chtít sdílet jedno lůžko, musí to být vaše rozhodnutí a ne rozhodnutí vašeho velitele. Jste příliš krásná na to, abyste se takhle nechala zneužívat."

Kehlerová zrudla a sklopila oči k podlaze. "To to na mně bylo tolik vidět?" zeptala se s jasně viditelným ponížením.

Brim jí položil jemně ukazováček pod bradu a zvedl jí hlavu tak, aby se jí mohl podívat do očí. "Ne," zavrtěl hlavou, "bylo to tolik vidět na DeBrughovi." Usmál se. "Susanno - jste tak nádherná, že byste dokázala způsobit srdeční záchvat každou noc jinému muži, kdybyste chtěla. Kráska jako vy prostě nemůže skočit do postele s postarším mužem aniž by ji nejdřív okouzlil tak, že se jí kalhotky rozpustí na těle - a něco takového jsem já rozhodně neudělal. Je to tak?" Kehlerová se usmála. "Vidím, že mě máte docela přečtenou, admirále," řekla.

"A než k něčemu takovému dojde, pravděpodobně budeme muset pokročit k něčemu daleko osobnějším, než je ,admirál'," dodal Brim s úsměvem. "Takže," dodal po chvilce mlčení, "když už jsme se dostali přes tuhle překážku, budete mít kvůli tomu nějaké nepříjemnosti s DeBrughem?"

Zavrtěla hlavou. "Nemyslím, admirále," řekla tiše. "On prostě jen chtěl, abych..." rozpačitě zmlkla.

"Co vlastně přesně chtěl?" zeptal se Brim.

Kehlerová na okamžik vypadala vyděšeně. "Admirále, nemohli bychom na to prostě zapomenout?"

"Opravdu bych rád věděl, co vám vlastně řekl," prohlásil Brim rozhodně. "Pokud nebudete chtít, nic v téhle věci nepodniknu."

"Slibujete?" zeptala se. "Pracovala jsem tvrdě, abych se dostala tam, kde teď jsem."

Brim přikývl - tomu samozřejmě rozuměl. "Slibuji," řekl.

"Basil DeBrugh mi ve skutečnosti nerozkázal přímo, abych něco udělala," řekla s ruměncem ve tváři. "Jen navrhl, že by bylo dobře, abych byla k dispozici, abych tak řekla, pro vaše osobní potěšení. Podle toho, co jsem slyšela, jsem podobná té princezně, se kterou jste se kdysi vídal. Margot Effer'wyckové."

Brim zrudl vzteky. "Jak si u všech čertů může myslet, že mu projde, když o něco takového požádá důstojnici Flotily?" zeptal se jí prudce. "To je otřesné. To se ke všem chová tímhle způsobem?"

"Ne," odpověděla Kehlerová. "Ke všem ne. Jde prostě o to, že na satelitním přístavu třiadvadesát existují všichni a všechno jen pro posádky lodí." Podívala se mu zpřímá do očí. "A admirále," pokračovala, "ve skutečnosti to zase tolik strašné není. Ty posádky odlétají každý den do strašlivých gravitačních podmínek, aby riskovaly holé životy, zatímco staniční personál žije v relativní bezpečí." Usmála se. "Možná mi vůbec nevadilo, když mě DeBrugh požádal, abych ze sebe udělala děvku. Víím, že jsem pěkná - a pokud mi ulehčí život to, že strávím pár metacyklů na zádech s přitažlivým admirálem, tak to bude spíš potěšení. Vy byste snad nesouhlasil?"

"Je mi opravdu potěšením, že jsem se mohl setkat s dámou, Susanno Kehlerová," řekl Brim a myslel to ze srdce vážně.

"A vy jste opravdový gentleman, admirále," odpověděla. "Moc ráda jsem se přesvědčila, že máte takovou třídu, než aby na vás tahle DeBrughova mizerná lest zabrala." Na okamžik se odmlčela a usmála se. "Jenže..." dodala.

"Jenže co?" zeptal se Brim.

Kehlerová se na něho podívala a pomalu si přejela jazykem po rtech. "Jenže..." opakovala po chvilce, "jste mi už možná ty kalhotky na těle rozpustil, jak jste řekl. Myslím, že bych s vámi moc ráda někdy spala - až do toho nebude strkat prsty DeBrugh."

"Já se budu potloukat někde kolem," řekl Brim nezávazně. "Pak uvidíme, jak to dopadne."

Ale ještě téže noci ho z prvního spánku probudil zvuk zavíraných dveří jeho pokoje, jimiž právě dovnitř proklouzla neuvěřitelně krásná plavovláška. "Wilfe Brime," zašeptala tiše, "chci, abys mi rozpustil na těle tohle..." a když shodila na podlahu plášť, do něhož byla zahalena, vklouzla do jeho postele jen v nepatrných kalhotkách...

Když se do hlavního města Impéria vrátili Brim s Barbousse, čekali na ně na konci nástupního můstku páže z královského paláce. Žena byla vysoká a měla velký nos, jenž Brimovi připomněl krásné volavky, které před několika lety zahlédl na jedné z mořských planet Naftaru. A její chování odpovídalo tomu, jak vypadala. "Admirál Brim?" zeptala se pyšně.

"To budu nejspíš já," prohodil Brim a zamračeně se jí prokázal svým identifikačním diskem. Proč by mu někdo z paláce posílal zprávu? Stalo se snad něco Naději? Tuto starost ale okamžitě pustil z hlavy - něco podobného by mu oznámili přímo KA'PPA kanálem - a podíval se na Barbousse, ale ten jen pokrčil rameny. A pokud o ničem nevěděl ani on, pak musela ta žena přinášet skutečné tajemství. Netrpělivě čekal, až přejede jeho disk ověřovacím scannerem a aktivuje každý možný test a zkoušku. Konečně se zdálo, že se přesvědčila o tom, že nemluví se samotným Nergolem Triannikem; sáhla do vnitřní kapsy své uniformy a vytáhla fialovou složenou zprávu. "Osobní zásilka od císaře," řekla. "Zničí se automaticky v okamžiku, kdy podruhé aktivujete královskou pečeť."

Brim přikývl; nebyla to první osobní císařova zpráva, kterou kdy držel v ruce - a patrně to nebude ani poslední.

"Děkuji," řekl a přitiskl tři prsty na příslušné pole na scanneru, aby potvrdil převzetí. Žena stroze přikývla a zmizela v přečpaném vojenském terminálu.

Zatímco jim Barbousse odešel sehnat kluzák, posadil se Brim do tichého kouta terminálu a stiskl prstem královskou pečeť, vyrytou v levém horním rohu složené zprávy. Po chvilce se papír rozložil a on četl slova, která napsal na list plastiku samotný Onrad:

BRIME: NAPADLO MĚ, ŽE BY SIS TOHLE HLÁŠENÍ MĚL PŘEČÍST SÁM DŘÍV, NEŽ SE K TOBĚ DOSTANE OFICIÁLNÍMI KANÁLY. ZDÁ SE, ŽE NIKDO, S KÝM MLUVÍM, NECHCE PŘEDPOVĚDĚT, JAKÝ OSUD ČEKÁ SESTRĚNKU MARGOT, ALE PŘINEJMENŠÍM O NÍ MÁME KONEČNĚ NĚJAKÉ ZPRÁVY. JAKMILE SE DOZVÍM NĚCO VÍC, SAMOZŘEJMĚ TI DÁM VĚDĚT. ONRAD

Brim nechtěl otevírat zbytek zprávy přímo v prostoru terminálu, takže list znovu složil a netrpělivě přecházel, dokud

nepředjel Barbousse v jejich štábním kluzáku. Když se konečně usadil v soukromí zadního sedadla, nedočkavě se dotkl symbolu „strana dvě“ a pustil se do hologramu samotného. Byla to neúplná zpráva tajných imperiálních agentů, umístěných někde na území, ovládaném Ligeru. Cenzori vymazali záhlaví a všechna ostatní vodítka, která by mohla vést k původnímu zdroji zpráv.

<ZAČÁTEK VÝŇATKU>

ZPRÁVA Č. 15

POTÉ, CO PROHLÁSIL ROGAN LAKARN, VELKOBARON Z TORONDU, SVAZEK SE SVOU „ZRÁDNOU“ MANŽELKOU (JEJÍ JASNOSTÍ PRINCEZNOU MARGOT EFFER'WYCKOVOU) ZA NAVŽDY ZRUŠENÝ, OSOBNĚ VEDL TŘI BRIGÁDY ZVLÁŠTNÍCH JEDNOTEK LIGERSKÝCH ÚTOČNÝCH SBORŮ PROTI ENKLÁVĚ ODPORU NA OKUPOVANÉ PLANETĚ BRAVE V SYSTÉMU EFFER'WYCK. PODLE PRVNÍCH HLÁŠENÍ MĚL ÚTOK ZA DŮSLEDEK TAKŘKA NAPROSTÉ ZNIČENÍ SKRYTÉ ZÁKLADNY, USTAVENÉ PŘED ROKEM PRINCEZNOU MARGOT, TEHDY JEŠTĚ VELKOBARONKOU TORONDU.

VŠICHNI OBYVATELÉ LESNÍHO TÁBORA BYLI OKAMŽITĚ POPRAVENI S VÝJIMKOU DESETELETÉHO RODY-ARDA GREYFFINA LAKARNA, JEDINÉHO PLODU LAKARNOVA MANŽELSTVÍ S PRINCEZNOU MARGOT. MLADÝ LAKARN BYL POSLEDNĚ SPATŘEN, JAK NASTUPUJE DO LODI SMĚREM NA TOROND. V DOBĚ SESTAVENÍ TÉTO ZPRÁVY VEŠLO VE ZNÁMOST, ŽE PRINCEZNA DOKÁZALA UNIKNOUT OSUDU SVÝCH SPOLUBOJOVNÍKŮ DÍKY NÁHODNÉ NEPŘÍTOMNOSTI V TÁBOŘE, KDYŽ JEDNOTKY LIGY ZAHÁJILY ÚTOK.

DŮVĚRYHODNÉ ZDROJE TVRDÍ, ŽE POKUD BUDE PRINCEZNA ZAJATA, SAMOTNÝ LAKARN PROVEDE JEJÍ VEŘEJNOU POPRAVU V EMOR-RUDOLPHU, HLAVNÍM MĚSTĚ TORONDU, BĚHEM KAŽDOROČNÍCH OSLAV, JIMIŽ SE BUDE PŘIPOMÍNAT TŘETÍ VÝROČÍ PODEPSÁNÍ SPOJENECKÉ SMLOUVY MEZI TORONDEM A LIGOU. POKUD PRINCEZNA DOKÁŽE UNIKAT STÍHÁNÍ I NADÁLE, POČÍTÁJÍ PLÁNY TORONDSKÝCH SLUŽEB S TÍM, ŽE LAKARN (A POKUD MOŽNO I JEHO SYN) ZAHÁJÍ MEDIÁLNÍ KAMPAŇ S CÍLEM OČERNIT A VEŘEJNĚ ZLIKVIDOVAT JAKO ZRÁDKYNI ZEMĚ, KTERÁ JI „PŘIJALA ZA SVOU“. MIMOTO NABÍDNE PODSTATNOU SUMU ZA JEJÍ HLAVU.

<KONEC VÝŇATKU>

Brim potřásl hlavou a stiskl podruhé královskou pečeť. List zmizel v malém obláčku kouře bez zápachu. "To bylo o Margot," řekl nakonec.

Barbousse na předním sedadle přikývl, aniž se otočil. "Slyšel jsem o tom, když jsem vyzvedával kluzák, admirále," řekl, zatímco se proplétal hustou avalonskou podvečerní dopravou. "Špatné zprávy, obávám se. Co si o tom myslíte vy?" Brim se slepě díval z okénka. "Já nevím, šéfe," řekl po chvíli. "Každý okamžik, kdy je na svobodě, jí dává další a další šanci na únik - na Bra've máme rozhodně dost agentů, kteří jí přijdou na pomoc kdykoli." Opřel se do sedadla a sklopil oči k rukám. "Nebylo by to poprvé, co by dokázala vytrvat v přesile, která by kohokoli jiného zničila."

"Jako tenkrát u Zonga'aru, když byla tak blízko té pevnosti, která vybuchla," řekl Barbousse. "To přežila."

"Myslel jsem, že jsi říkal, že to s ní vypadá špatně," poznamenal Brim.

"Řekl jsem „špatné zprávy“, pokud admirál dovolí," opravil ho Barbousse. "A to také jsou, ale princezna Margot je daleko silnější než my dva dohromady. Ta se z toho dostane stejně snadno jako jindy. Na to bych si klidně vsadil."

"Takovou sázku by přijal jen hlupák," podotkl Brim.

"Jako třeba Rogan LaKarn," řekl Barbousse zamyšleně.

"Jo," přikývl Brim. "Jako třeba Rogan LaKarn..."

Standardní rok 52013 už se chýlil ke konci, když DeBrugh s jednadevadesátou perutí dorazil devatenáctého dekadu na sodeskayskou frontu. Okamžitě byli přiděleni do sektoru Grivna poblíž několika ohnisek nejzuřivějších bojů. Navzdory těm nejprimitivnějším bojovým podmínkám, které panovaly na jejich základně Zemskij, umístěné na Veche, třetí planetě hvězdy Jarlik, dokázaly imperiální údržbářské týmy překonfigurovat nastavení první letky lodí třídy Starfury během tří standardních dnů do stavu bitevní připravenosti a o týden později byla celá perut' včetně rezerv připravena zapojit se do boje.

Během ročního pobytu na satelitním přístavu 93 se DeBrugh a jeho posádka běžně střetávali s těmi nejlepšími z ligerských navigátorů; nyní byli tedy připraveni pokračovat ve svém úsilí okamžitě, jakmile budou lodě hotovy. A pokud se dalo soudit podle zpráv z prvních misí, tři letky dokonalých lodí se vrhly na protivníky z Ligy s více než uspokojivými výsledky.

Samotný Brim se účastnil bojů od samotného začátku. Seznámení s novými modely Sherringtonových lodí mu netrvalo příliš dlouho, takže mohl vést letku útočných lodí do boje kdykoli mu to jeho povinnosti styčného důstojníka se sodeskayským štábem dovolovaly a během pěti prvních misí si připsal dva potvrzené sestřely. Po všech vítězstvích v bojích proti nezkušeným a mizerně vybaveným protivníkům posádka Orgothovy proslulé flotily poněkud polevila v pozornosti; a nyní za svou aroganci platily nejvyšší cenu.

S dostatečnou podporou z vesmíru začaly místní sodeskayské pozemní jednotky zastavovat doposud drtivý postup Ligerů takřka okamžitě a během několika standardních týdnů po oslavě imperiálního nového roku (který oslavili celodenní bitvou, během níž ovšem ztratili tři lodě) vyhnaly vetřelce z tuctu planetárních systémů a brzy jejich spolupráce začala měnit tvar celé fronty, i když zprvu jen pomalu a pozvolna. Na povrchu to byla jen malá epizoda

velké války - skoro anomálie. Ale pro ty, jejichž práci to bude vyžadovat v budoucnosti, představovala tato malá, vzdálená operace velice významný mezník. Brzy se stane předmětem intenzivního studia pro obě znepřátelené strany.

Nyní, když imperiální letky vstoupily do bojů tak dobře, se Brim rozhodl přesvědčit, jak dobře budou Imperiálové bojovat v přímé součinnosti se Sodeskayany. Od chvíle, kdy na satelitním přístavu 93 vyslechl rasistickou poznámku nadutého mladého DeBrugha, už žádná další pohrdavá slova neslyšel - jak od něho, tak od žádného z jeho důstojníků. Ale Brim se vždy pečlivě snažil jednat jako prostředník při předávání rozkazů mezi sodeskayskými veliteli, kteří ve skutečnosti celou operaci řídili, a hrdými imperiálními důstojníky jednadevadesáté perutě. Na základně Zemskij zanechal pro všechny případy Barbousse, aby sledoval situaci, a sám se vrátil do Gromkova k potěšenému Nikolaji Januarjeviči Ursisovi. Ten ho s doktorem Borodovem čekal už na Tomošenkově kosmodromu.

"Imperiálové bojovali úžasně, Wilfuško," řekl maršál po bolestivé výměně medvědích objetí, "jak jsme ostatně doufali. I když je sektor Grivna jen maličký, Ligeři tam vůbec poprvé od zahájení celého tažení ustupují na všech frontách."

"Díky, Niku," řekl Brim a posadil se na sedadlo limuzíny, aby se mohl vydat na Borodovovu usedlost. "Pokud vůbec někdo pochyboval o tom, že to Sodeskayané Ligerům natrou, tak by ho to teď mělo umlčet nadobro. S pořádnou podporou z vesmíru musí být Medvědi na povrchu neporazitelní."

"Naneštěstí," dodal Borodov, "ačkoli jsou tvé tři letky imperiálních lodí úspěšné lokálně v sektoru Grivna, mají jen zanedbatelný vliv na celý zbytek tažení. Jinak těm třikrát zatraceným Ligerům pokračování jejich útoku prozatím beztréstně prochází."

Brim přikývl, pozorně sledoval vývoj situace po celé šířce fronty. Necelý standardní rok poté, co dorazil na území S.S.S.R., už dokázaly ligerské jednotky ovládnout bezpočet planet ve hvězdném systému Ksnaymed, který byl vzdálen pouhých sto padesát světelných let od samotné Ostry - a Gromkova. "Jak to vypadá ve městě?" zeptal se.

"Zatím ještě nevypukla otevřená panika - přinejmenším ne zjevně," odpověděl Ursis, "ale všichni mají strach - a kdo jim to může zazlívát? Pro Ligery jsme jen ‚kožešinová zvířata‘. Ostatně jsi to viděl sám, když jsme ztroskotali na Žolvce."

Kdyby nebylo tvé přítelkyně Tissaurdové, už by se moje kůže připravovala k ušití slušivého zimmíku pro nějakého zatraceného Ligeru. Něco takového by dokázalo vyděsit i ledového vlka."

"Co budete dělat?" zeptal se Brim, zatímco obrovská limuzína projížděla okrajovými částmi města. Staré domy, úzké, stromy lemované ulice, úhledné obchody: to všechno bylo očividně opuštěno. Jak ho varovala Marsha Browningová v jednom z posledních krátkých dopisů, který mu došel, obyvatelé Gromkova tiše z města utíkali.

"Můžeme dělat jedinou věc," odpověděl Ursis. Podíval se na Borodova. "S pomocí přítele Anastase Alexeje jsme nějakým zázrakem dokázali shromáždit dostatek sil k tomu, abychom zahájili protiofenzivu ve hvězdném systému Ksnaymed takřka okamžitě."

"Díky Vesmíru," řekl Brim. "To by mělo městu hodně ulevit. Kdy útok začíná?"

"Pokud nedojde k nepředpokládaným potížím," odpověděl Ursis, "tak zítra v poledne gormkovského času. Tvůj kapitán DeBrugh se svými letkami se vydal na cestu ke Ksnaymedu den poté, co jsi odletěl ze základny." Zasmál se.

"To jejich nové umístění se jim nebude líbit. Je to nová předsunutá základna jménem Fomett na J-19C. Podle toho, co jsem slyšel, je to otřesná planeta. Ligeři se z ní právě stáhli."

Brim se zašklebil. "Měl bych tam být!" poznamenal.

"Měl bys být tady, Wilfuško," opravil ho Ursis s jemným úsměvem. "U jednadevadesáté perutě zůstal šéf Barbousse pro případ, že se něco neuvěřitelně pokazilo. Ode dneška za týden gromkovského času pro tebe budeme mít připravenou zbrusu novou ZBL-4, se kterou odletíš na frontu. Tam pak přeseď do Starfury a můžeš si s Ligery dělat, co se ti líbí."

"Ale co je špatného na zítřku?" zeptal se Brim. "Nebo na dnešku?"

"Nu, Wilfuško," odpověděl Ursis, "několik následujících dní bude vynikající zkouškou toho, jestli Imperiálové skutečně dokáží bojovat po boku Sodeskayanů bez prostředníků, jako jsi ty."

"Tomu nerozumím," řekl Brim, ale pak mu to došlo. DeBrugh!

"Je od tebe hezké, že se nás snažíš chránit před realitou nesnášenlivosti," řekl Ursis, "ale jak se zdá, ta už je údělem moderního života. Když jsme se my tři před lety setkali na palubě L.I.F. Truculent, byli Medvědi - pokud si přáli sloužit na palubě imperiálních válečných lodí - bez výjimky omezeni na službu ve strojnách. Včetně velkověvodů."

"Nikdy jsem se nechlubil tím, jaké je mé postavení," ohradil se Borodov.

"Nesmysl," napomenul ho Ursis. "Jeden se nepotřebuje při hovoru s lidským přítelem vyhýbat jakémukoli tématu."

Předsudky existují ve všech společnostech - naše nevymýšlíme - a čím je společnost stejnorodější, tím horší předsudky jsou. I tvůj bratr je zatížený strašnou spoustou předsudků - jen si vzpomeň, jak strašně se tehdy k Wilfu Ansovi choval. A nepochybuji o tom, že jste vy dva postižení úplně stejně."

Borodov věčně přikývl. "To může být pravda," uznal, "ale v téhle válce se musíme naučit spolu vycházet bez předsudků, jinak budeme trpět pod nadvládou těch nejzaujatějších zmetků v celém vesmíru - pod Ligery Nergola Triannika."

"Co vás na DeBrughovy názory upozornilo?" zeptal se Brim. "Myslel jsem, že jsem to dokázal tak nějak utiřit, než jsme sem dorazili. Dokázal dokonce ošálit i Barbousse."

"Ty nejhorší předsudky jsou nejhůř pozorovatelné," odpověděl Ursis, "obzvlášť pro ty, kteří jich sami moc nemají. Dokázal ošálit i nás. Vyšlo to najevo, když jsme vyslali zástupce k vašim opravárenským jednotkám s informacemi, jak překalibrovat sodeskayská testovací zařízení tak, aby mohlo být používáno na imperiálních přístrojích."

"A DeBrughovi lidé o ty informace neměli příliš velký zájem, co?" zeptal se Brim.

"Moc ne," odpověděl Ursis, "alespoň podle toho, co říkali příslušníci našich opravárenských jednotek." Brim se na okamžik zamyslel. "Koneckonců s sebou DeBrugh přivezl spoustu vlastního vybavení," řekl. "Možná má za to, že vaše potřebovat nebude."

"Tehle DeBrugh předpokládá, že nepřijde o žádné z toho vybavení v boji?" zeptal se Ursis užasle. "Tak to musí mít opravdu velkou důvěru v náš obranný systém."

"Nebo to musí být pěkný blbec," připustil Brim.

"Hmmm," poznamenal Ursis zdvořile. "Možná jen nevzal do úvahy jisté - řekněme - ‚zvláštnosti‘ sodeskayského vybavení, které může být jednoho dne nucen používat."

Brim přikývl. "Rozumím," řekl. "A DeBrugh rozhodně nebuší na dveře, aby se o nich něco dozvěděl, co?"

Ursis pokrčil rameny. "Nevím, jak DeBrugh samotný," poznamenal, "ale jeho opravárenský tým nám dal velice jasně najevo, že v žádném případě nestojí o to, aby jim Medvědi s čímkoli radili - ať už jde o údržbu Starfury nebo o cokoli jiného, pokud jsme to pochopili správně."

"Chápu," našpulil Brim rty. Tak to byl problém. "Je mi to opravdu líto. Měli jste mi o tom říct rovnou."

"Zatím to ještě nenarostlo do kritických rozměrů," odpověděl Medvěd. "Možná dokáže celou záležitost vyřešit to, že bude DeBrugh operovat ve spolupráci se sodeskayskými útočnými loděmi stejné třídy jako Starfury. Boj na jedné straně bitvy často dokáže sblížit i jinak velice rozdílné tvory. Kromě toho, jak už jsme se shodli dříve," dodal s úsměvem, "odvádějí imperiální Starfury při likvidaci Ligerů skvělou práci."

"Myslím, že to mohlo být horší," připustil nakonec Brim. Bylo mu samozřejmě jasné, že ocenit výhody spolupráce na základě osobních zkušeností je lepší než na základě rozkazu shora. Přesto, pomyslel si, když limuzína zastavila před velkým vchodem do hlavní budovy usedlosti, by mu bylo opravdu potěšením za tuhle věc někomu vrazit pár do nosu.

Přesně jak Brim doufal, čekal na něho následujícího odpoledne v rušné budově imperiálního vyslanectví vzkaz od Marshi Browningové. Vyslanec bude zaměstnán celou noc poradami a ona jim zařídila pozdní večeři u Zlatého kohouta, v místě, které popsala jako malé, příjemně zapadlé bistro na březích řeky Gromkov. Dokonce mu nakreslila malou mapku.

Popravdě řečeno myslel Brim poslední dobou na Marshu Browningovou takřka nepřetržitě. Gromkov teď bude nějakou dobu v přímém ohrožení útoku. Skutečnost, že ji její manžel neposlal domů už před několika měsíci, prostě Brim nedokázal pochopit. Nicméně se díky tomu dokázal zbavit pocitů viny, které mu přinášelo nezastírané potěšení z její společnosti.

V hale vyslanectví chvíli obdivoval nejnovější hologramy Naděje, které mu přišly z Avalonu, pak je strčil do kapsy a vydal se po schodišti do KA'PPA centrály, aby odeslal nejnovější hlášení ‚karetní radě‘ poté, co Ursis zahájil svou protiofenzívu. Když vycházel z kódovací místnosti, uznal, že jeho hlášení se velice liší od těch, které odesílal od chvíle, kdy sem dorazil. Bylo opravdu příjemné pro změnu psát o několika vítězstvích mezi strašlivými ztrátami, které trýznily Sodeskayany mimo sektor Grivna. A pokud ho tušení neklamalo, bude těchto vítězství každým dnem přibývat - přinejmenším do chvíle, než začnou Medvěďům docházet zdroje. To by mělo přesvědčit lidi, jako byl generál Hagbut, že pomoc Sodeskayi není mrhání materiálem. Usmál se, když si znovu vzpomněl na Marshu Browningovou. Pak už - v případě, že půjde všechno hladce - získá město Gromkov novou naději na život. Stejně jako Marsha...

Před zahájením nové ofenzívy připomínalo vyslanectví bzučící úl. Brim právě scházel po schodišti do haly, když si všiml, jak se davem proplétá vysoký, aristokraticky působící muž a štíhlá rusovláška, která byla dostatečně mladá na to, aby byla jeho dcera. Ten muž mu někoho připomínal... Přimhouřil oči. Byl to Browning - a ten v žádném případě dceru neměl. Když dvojice zmizela jednou chodbou pryč, následoval je a dorazil k ústí chodby právě včas, aby viděl, jak společně zacházejí do dveří, označených SOUKROMÁ ODPOČINKOVÁ ZÓNA. Zastavil se kousek od zavřených dveří a usmál se. Takže tím končí veškeré pocity viny. Vydal se zpátky do haly, vyšel ven a nastoupil do kluzáku. Když se rozjel ke Zlatému kohoutovi, tiše si hvízdal.

Později téhož večera Marsha Browningová v potměšlém rohu jídelny dopila třetí pohár meemu, na okamžik zavřela oči a pak si zapálila mu'occo cigaretu. "To byla skvělá večeře, Wilfe," řekla, opřela se ve výklenku a vyfoukla jemný, parfémovaný kouř. "Tak skvělá, že se cítím naprosto zvráceně."

"Ty zvrácená být nemůžeš," odpověděl Brim, který si plně uvědomoval její kouzlo a neskrývanou sexualitu. "Ty jsi moc krásná na to, abys byla zvrácená."

"Díky, Wilfe," řekla. "Jsem moc ráda, že ti připadám krásná - obzvlášť teď, když se na mně takhle díváš." Zdálo se, že o něčem uvažuje a pak se spiklenecky rozhlédla po místnosti. "Hmm," řekla, vklouzla hlouběji do výklenku a olízla si rty.

"Když už mluvíme o tom dívání," zašeptala se záhadným úsměvem, "upušt' něco na podlahu."

Brim se zamračil. "Co?" zeptal se.

Ukázala na jeho šálek cvcesse'. "Shod' na podlahu třeba lžičku," pobídla ho. "Pod stůl. A pak to zvedni. Dobře?"

"To nechápu," řekl Brim. "Shodit pod stůl lžičku?"

"Ano," přikývla s úsměvem. "Víš sám, co se mnou meem dělá. Ráda se pak... no, předvádím. Však víš."

"Myslíš jako posledně, když jsme spolu večeřeli?" zeptal se s příjemným vzrušením. Jeho reakce na tajně odhalená ňadra v přečpané jídelně ho překvapila - ta vzpomínka se mu vracela v nejneuvěřitelnějších okamžicích a vždycky ho dokázala vzrušit.

"Tak," zamumlala Browningová. "Už to chci udělat zase - obzvlášť teď, když mám kratší sukni." Zasmála se. "Neboj, ještě mě přitom nechytí." "

"S tím si starosti nedělám," odpověděl Brim, "ale určitě bys nechtěla jít někam, kde bychom měli větší soukromí?"

"Ty mi nerozumíš," řekla Browningová a přejela si jazykem po rtech. "Dělání... ,věci'... na veřejnosti, když mě nikdo nevidí, mě vzrušuje - tohle se mi líbilo už když jsem byla malá holčička." Přimhouřila oči. "A věř mi, že mě opravdu překvapilo, když jsem zjistila, jak je to krásné, když se dívali kluci."

"Nu," usmál se Brim, "já jsem tvůj ,kluk' - sice jsem přišel o pár let později, ale klidně se do toho pustím."

Browningová se zasmála. "Bude se ti to líbit," odpověděla, "věř mi. Takže shod' pod stůl lžičku a zvedni ji. Dobře?"

Brim s úsměvem obřadně pustil lžičku na zem a sklonil se pod stůl. U Vootova vousu, ale že měla nádherné nohy! Zatímco ji okouzleně sledoval, roztáhla kolena a vykasala si sukni vysoko nad krásná, úžasně bílá stehna. I v šeru pod stolem bylo jasně vidět, že pod sukni má oblečené tmavé hedvábné kalhotky, jejichž klín pomalu odtáhla stranou.

"Líbí se ti to, co vidíš?" zeptala se.

"N-nádhera," odpověděl Brim rozechvěle. "Prostě nádhera." Ještě chvíli mu trvalo, než našel zatoulanou lžičku.

Poté spolu odjeli do malého bytu ve staré, ale pohodlné části města. A té noci - zatímco nad ním klečela a svírala mu boky mezi stehny - Brima napadlo, jak může někdo dávat přednost vyhublým rusovláskám. Sledoval, jak jí po křivce řadra stéká pramínek potu a pak odkapává z naběhlé bradavky; pak už byl ale příliš zaujatý jinými věcmi, než aby uvažoval o tom, co má kdo jiný na práci...

Následujícího jitra gromkovského času zahájil Ursis Vylyit, svou první protiofenzivu, v malé hvězdokupě, čítající dvanáct planet, ztracené mezi vyhořelými černými děrami a asteroidovými pásy na půli cesty mezi hlavní sodeskayskou hvězdou Ostra a velkým souhvězdím, kterému Imperiálové říkali Malý Morzik. Vybral si tuto relativně nevýznamnou oblast, protože jako nejhlubší ligerský zásek do sodeskayského prostoru už byla většinou obklopena jednotkami obránců.

Dvaadvacátého unadu, přesně ve 2:70 jitní hlídky gromkovského času se ligerské jednotky druhého a desátého armádního sboru současně na všech dvanácti planetách Ksnaymedu octly pod koordinovaným útokem, vedeným Sodeskayskou flotilou, naprosto odlišnou od té, na jakou byli zvyklí. Lodě Medvědů, ozdobené divokými hesly jako POMSTA! a SMRT LIGERŮM!, nalétávaly ve velkých dokonale seřazených formacích, jaké v této oblasti Ligeři ještě nikdy neviděli.

Nejdříve přiletěly svazy smrtících ZBL-4, jejichž úkol spočíval ve vyčištění oblohy od jakýchkoli nepřátelských lodí, což se jim zdařilo nečekaně rychle, k neličenému úžasu a hrůze Ligerů, kteří po dlouhé době, kdy museli čelit pouze druhořadým protivníkům, ztratili cvik a zkušenosti. Za vlnou lodí typu ZBL-4 následovaly silné útočné lodě QF-4 a UV-2, které zahájily útok na ligerské orbitální stanice a pozemní zásobovací ústředí. Jako poslední přišel útok proti pozemním cílům, vedený sodeskayskými ,zabijáky tanků' JM-2 Ro'stoviky, hranatými a těžce pancéřovanými. Křižovaly ve výšce nějakých dvou a půl tisíce iralů, zaměřovaly se na tanky, zásobovací kluzáky, kolony vojáků - cokoli, co se jen trochu pohnulo - a pokrývaly povrch planet vražednou přehradou destruktorem palby, která drtila stroje, těla a rozhazovala trosky všemi směry. Pak se spouštěly střemhlav dolů a nalétávaly na nepřátele v děsivé výšce padesáti iralů nad zemí. Navigátoři Ro'stoviků - z nichž většinu tvořili ,divoci' z oblasti Kvass, jako byli Poupyčev s Bžtvou - si během výcviku na Brimově rodné Carescrii vyvinuli neuvěřitelné taktické postupy. Jedním z nich byl strašlivý manévr, kterému se říkalo ,orbita smrti' a během něhož kroužili kolem skupiny nepřátelských tanků ve skupinách po čtyřech, šesti nebo osmi strojích a záblesky soustředěné palby z velkorážních destruktoreů doslova ,prorážely díry do ligerského pancíře', jak se chlubil jeden z medvědích navigátorů v hlášení, které sledoval Brim v Gromkově. Necelý metacyklus po přiletu Ro'stoviků nad postavení deváté tankové divize dozorců na planetě Zakritch-19, stálo sedmdesát ligerských strojů v plamenech. A s podobnou situací se museli vyrovnávat Ligeři ve všech ostatních sektorech. Na planetě Bylina-17 nemilosrdné Ro'stoviky zlikvidovaly dvě stě sedmdesát ze tří set obrněných strojů třetí tankové divize. Podobný osud stihl i sedmnáctou tankovou divizi, která ztratila dvě stě čtyřicet ze tří set strojů za necelé čtyři metacykly po zahájení sodeskayského útoku.

Brim sledoval postup tažení z Gromkova s neličeným úžasem. Zdálo se, že zajatí ligerští důstojníci naprosto nechápou, co se mohlo stát. "Medvědi používali vesmírné lodě takovým způsobem a v takovém počtu, jaký jsme na Sodeskayi ještě nikdy nezažili," řekla jedna galite'erka. Krátce poté byla popravena - měla na sobě oblečený medvědí kožich...

"Sodeskayané dokázali prorazit naše sevření," prohlásil další zajatý ligerský důstojník. Během těchto prvních dní nebyl k dispozici žádný spolehlivý odhad nepřátelských ztrát, ale neuvěřitelně unavený DeBrugh Brimovi hlásil, že bylo zničeno přinejmenším sedm set ligerských lodí - za cenu dvou set sodeskayských a tří imperiálních. Daleko důležitější - přinejmenším z Brimova hlediska - bylo to, že zatímco se ztráty nepřátelské techniky šplhaly k tisícům, musel se počet obětí a raněných pohybovat v řádech desetitisíců. Zhruba v poledne druhého dne gromkovského času se sodeskayské síly dokázaly spojit a uzavřely kolem uvězněných nepřátel obrovskou kouli, která se ježila hlavněmi destruktoreů - a všechny mřily dovnitř.

Druhého diadu, přesně týden po zahájení Vylyitu, dodržel Ursis slib, když přidělil Brimovi zbrusu novou ZBL-4, kterou měl Carescrian dopravit na Ksnaymed a osobně ho odvezl na Tomošenkův kosmodrom. Medvěd řídil obrovskou limuzínu podél pruhu dálnice, zcela zaplněného vojenskými transportními vozidly, a dlouhou dobu mlčel, jako by ho něco trápi. Konečně se zamračeně otočil k Brimovi. "Na Ksnaymedu se dějí zvláštní věci," řekl. "Opravdu zvláštní věci."

"Co se stalo?" zeptal se Brim. Neslyšel o tom, že by tažení trpělo nějakými potížemi, ačkoli už se začínaly projevovat

první známky nedostatečného zásobování.

"To zatím ještě nevím," odpověděl Ursis, "ale.. kdybys byl Nergol Triannic, co bys asi tak udělal, kdyby byly najednou stovky tisíc tvých nejlepších vojáků - se vším vybavením - skoro neprodyšně obklíčeny nepřátelskými vojáky?"

Nad tím nepotřeboval Brim příliš dlouho přemýšlet. "Rozkázal bych jejich veliteli, aby obklíčení prorazil a co nejdřív se spojil s vlastními jednotkami. Nemá smysl někoho obětovat, když to nepřinese žádnou výhodu."

Ursis zabrzdil, aby objel samohybný destruktér, který zčásti vybočil do jejich pruhu, a přikývl. "Přesně takhle se na to dívám i já," přisvědčil. "I ti zatracení Ligeři se vždycky dokázali vyhnout zbytečným ztrátám - přinejmenším na své straně."

"Takže?" pobídl ho Brim. Před nimi už se objevil vjezd na základnu.

"Takže," pokračoval Ursis nevzrušeně, "oba jsme se shodli na tom, že by Ligeři měli ustupovat; totéž si myslí generální štáb. Jediný problém spočívá v tom, že to Ligeři nedělají. Spousta jejich polních velitelů vyslala žádost o stažení - tato vysílání jsme zachytili. Ale všechny byly odmítnuty, přímo z Tarrotu." Zastavil před branou a podal svůj identifikační disk strážnému, který při pohledu na Ursisových pět hvězdiček užasle vytřeštil oči. Medvěd se na něho usmál, oplatil mu zasalutování a pokračoval mezi řadami bojových vozidel na základnu, odkud odlétaly konvoje na Ksnaymed a kam zároveň přilétaly nemocniční lodě. "Vypadá to na Triannikův osobní zásah," pokračoval. "Žádný vojenský profesionál by takový debakl nepřipustil."

"Chceš mi snad říct, že se u Ksnaymedu chtějí udržet?" zeptal se Brim užasle. "Pokud se na to dívám dobře, tak to místo po vojenské stránce nemá velký význam."

"To také nemá," řekl Ursis. "Na tom mizerném planetárním systému by se neudržela ani trestní kolonie. My to víme - jednu jsme se tam snažili zhruba před sto lety založit. Byla opuštěna o nějakých pět let později."

Brim potřásl hlavou. "Jestli je to pravda a Triannic se snaží prosadit svou, pak by vetoval rozhodnutí generálního štábu už podruhé téhož roku," poznamenal. "Bud' je to největší vojenský strateg v celém vesmíru nebo největší pitomec."

"Pokud neví o Ksnaymedu něco, co nám uniká, tak bych si tipoval spíš to druhé," zabručel Ursis. "Vitr a dešť trápi stejně Medvědy i ledové vlky', jak se říká."

"Možná je přece jen na naší straně," nadhodil Brim s nevěřicným pohledem.

Ursisovi zaburácel v hrdle smích. "To je taky možné," souhlasil a odbočil z hlavní tepny základny k sekci gravitačních bazénů, nad nimiž se vznášely zbrusu nové ZBL-4. "Ale osobně si myslím, že se za tou jeho hloupostí skrývá něco daleko jednoduššího."

"A co by to mohlo být?"

"I když rozhodně nehodlám snižovat důsledek svého setkání s Rodefem nov Vobokem na Žolce, řekl bych, že maršál by byl první, kdo by rozkázal ústup - a dokázal by své rozhodnutí prosadit i proti Triannikově vůli."

"Proč by Triannic nedokázal udělat totéž?" zeptal se Brim. "Není to přece úplný blbec."

Ursis zamyšleně pokýval hlavou. "Moje intuice mi napovídá, že je bigotní - což je další druh hlupáka - a nedokáže si představit, že by ho mohla porazit obyčejná 'kožešinová zvířata', jak nám říká." Podíval se na Brima. "Ať už je ale důvod jakýkoli, díky něčí hlouposti se zdá, že mnoho, mnoho Ligerů čeká buď smrt, nebo zajetí. Válka má velkou spotřebu zdrojů. A tihle obklíčení Ligeři začnou brzy pociťovat nedostatek těch nejzákladnějších." Uchechtl se. "Něco takového se nám Medvědům přirozeně stát nemůže."

"Pokud..." ozval se Brim zamyšleně.

"Pokud co?" zeptal se Ursis a zamračeně se rozhlédl po okolních gravitačních bazénech, než vyrazil dál.

"Pokud nemohou být Ligeři zásobováni z vesmíru," odpověděl Brim.

"Samozřejmě že jsou zásobováni z vesmíru," řekl Ursis se smíchem. "Všichni jsou koneckonců zásobováni z vesmíru, včetně nás."

"Ale zásoby se obvykle přepravují v nákladních lodích," odpověděl Brim, "které normálně létají přátelským vesmírem, nebo přinejmenším v neutrální prázdnosti." Na okamžik se zamyslel a pak přikývl. "V tomto okamžiku ale není nikde v okolí Ksnaymedu přátelský prostor a nákladní lodě toho ve válečné zóně moc nevydrží." Podíval se na svého starého přítele. "Zatraceně, Niku, mají přece problémy i v mezihvězdné prázdnosti. Pokud by měl vůbec někdo vědět o ztrátách nákladních lodí, tak jsme to my dva."

"Takže," podíval se na něho Ursis, "se mnou souhlasíš v tom, že Ligeři nakonec vyhladovějí?"

"Myslím, že je to docela pravděpodobné, Niku," odpověděl Brim, "pokud ovšem neuvolní většinu své flotily k proražení toho obklíčení. Rozumiš, mluvím o ochraně, kterou poskytovali svým útočným lodím během bitvy o Avalon."

"Uf!" řekl Medvěd a podíval se na Brima. "Za takovou cenu! Blokování tolika útočných lodí na jedno místo by mělo vliv na situaci v celé válečné zóně." Na okamžik zmlkl a zamyšleně si mnul bradu. "Potřebovali by přepravit přinejmenším třicet milstonů zásob denně na každou z těch dvanácti planet, pokud mají jejich jednotky alespoň přežít, nemluvě o obraně a udržení pozic," řekl nakonec. "A ať už to počítám jak chci, něco takového by vyžadovalo přinejmenším sto padesát služby schopných transportních lodí."

"Hmm," zamyslel se Brim. "Pokud si vzpomínám dobře, tak jejich plány tažení počítaly s nasazením necelé poloviny."

"Pravda," přisvědčil Ursis a zastavil u gravitačního bazénu, kolem něhož stála shromážděna velká skupina Medvědů.

"Aby něco takového dokázal, musel by je stáhnout z jiných částí fronty a dokonce až z domovských planet." Otočil se a usmál. "Máš namířeno do zajímavé situace, Wilfe Ansore. Rád bych, abys mě informoval o všem, co se stane."

Dohodnuto?"

"Pokud bude třeba, klidně i několikrát denně, Niku," slíbil Brim. Pak se zamračil. "Proč je tu tolik lampasáků?" zeptal se, když vyhlédl z okénka na řady strážných v karmínovém, kteří se postavili do pozoru. "Skoro to vypadá, jako by se sem chystal knjez."

"Mají pro to ten nejlepší důvod," odpověděl Ursis a otevřel mu dvířka.

Brim se na něho podíval a zvedl obočí.

"Knjez tu je" řekl Ursis. "Ve speciálně postavené kajutě čeká, až ho dopravíš na Ksnaymed."

"Já?" zalapal Brim po dechu.

"Jmenuješ se Brim, nebo ne?"

"U vesmíru..."

"Žádný strach, Wilfe Ansore," uklidňoval ho Medvěd s úsměvem. "Knjez tě cestou nebude příliš obtěžovat."

"Proč?"

"Má s sebou na palubě novou kurtizánu - ta právě přišla do ,období'. Nejspíš neopustí ložnici dřív, než nasadíš na přistání."

"A proč tam letí?" zeptal se Brim. "Může to tam být nebezpečné."

"Tu a tam je povinností knjeze se objevit mezi vojáky v nebezpečných situacích," odpověděl Ursis. "Je to něco podobného jako když tvůj Onrad navštívil loni stanici SPALSu, kde nás málem všechny zabili," vysvětloval s úsměvem.

"Jak se na něho vlastně vojáci dívají - po všech těch ztrátách, které jste od začátku invaze utrpěli?" zeptal se Brim. Ursis přimhouřil oči. "Knjez není dokonalost sama," odpověděl, "to v žádném případě. Ale přes všechny své... řekněme ,chyby'... dělá, co může a vojáci to ví. Kromě toho strašlivého přehmatu s Flotilou toho udělal pro Sodeskayu opravdu dost." Potřásl hlavou. "Niméně," dodal, "tuhle věc mu ani dějiny, ani Sodeskayané - včetně mne, pokud přežiju - tak docela nikdy nedokážou odpustit..."

Kapitola desátá

Spojenci!

Když Brim přistál na malé planetě jménem Tazi, vzdálené zhruba sto padesát světelných let od uzavřené oblasti Ksnaymedu, byl knjez stále ještě ,zaměstnán' ve své kajutě - jak tomu bylo od startu z Tomošenska. Brim se omluvil několika ministrům a okamžitě vyrazil, aby si sehnal nějakou přepravu na DeBrughovu malou imperiální základnu na planetě Buďanova, nějakých osmdesát světelných let dále směrem k frontě.

Když stál před operační budovou, dříve vycítil, než zaslechl ten známý hromový zvuk nad oblaky, který s sebou přinášel tolik vzpomínek. Byla to Starfury: nic jiného ve vesmíru takhle neznělo! Hlavní pohonnou jednotku jak ZBL-4, tak Starfury typu 5 tvořil zdvojený odrážecí pohon Čaroděj E-8, vyráběný sodeskayskou továrnou Krasni-Pejč.

Niméně za podsvětelných rychlostí se jen třída Starfury spoléhala na výkon gravitačních generátorů Admirality A876 a na jejich basové dunění, proslulé po celé galaxii. Zvuk nabíral na síle; o chvíli později už dokázal sluchem rozeznat charakteristické vysoké svištění, které vydával vzduch, proudící kolem tří chladicích výpustí, umístěných těsně za pravobočními vzpěrami. Zvedl hlavu a zahlédl loď právě v okamžiku, kdy pronikla temnými mraky - byla překrásná, připomínala spíše umělecké dílo než věc, určenou k zabíjení. Hlavní ze tří trupů - což byla poznávací značka Valerianových návrhů - byl po obou stranách doplněn ,pontony', které byly k hlavnímu těsně pod středovou linií upevněny krátkými, křídlovitými vzpěrami. Svažující se, nízko posazený můstek/velitelská paluba se nacházel zhruba na třetině délky za ostře zahroceným trupem a kromě proudnicových tvarů střeleckých věží představoval jediné narušení aerodynamické dokonalosti.

Loď rychle klesala, pak se otočila v ostré zatáčce, přeburácela nad základnou a vykreslila na oblacích siluetu tří jehel. Při přeletu se nacházela dostatečně nízko na to, aby Brim viděl postavu navigátora na nízkém můstku. Země se chvěla v ohlušujícím rytmu šesti gravitačních generátorů a on okouzleně sledoval, jak se loď znovu ostře stáčí a dokonale plavně dosedá na jedno z Bectonových potrubí základny.

"Dokonalá," poznamenal za jeho zády povědomý hlas.

"To tedy je," přikývl souhlasně hlavou, když sledoval, jak loď v rychlosti opouští potrubí a pokračuje k operační budově. S úsměvem se otočil, aby zjistil, kdo s ním sdílí stejný vkus ve věci vesmírných lodí. "Vaše Veličenstvo!" zalapal po dechu, když se octl tváří v tvář knjezi. "Já -já myslel, že jste stále ještě na palubě."

Knjez se usmál. "Ještě před chvílí jsme byli, admirále," řekl. "Ale rozhodli jsme se využít této příležitosti, abychom s vámi prohodili několik slov, než odletíte do boje. Mnoho závisí na tom, co osobně zhlédnete a nahlásíte během následujících několika týdnů."

"Vaše Veličenstvo?"

"Brime," řekl knjez, "stejně dobře jako já víte i vy, že po několika následujících týdnech - pokud je samozřejmě přežijete - budete bezpochyby požádáni o projevení vlastních názorů a doporučení ohledně další imperiální podpory pro náš boj proti prokletým Ligerům." Na okamžik zavřel oči a odmlčel se. "Na vašich ramenou pak bude spočívat velká zodpovědnost," pokračoval pak, "z níž jsem obrovskou část způsobil vlastní nerozvážností."

Brim zvedl obočí. Tohle že byl Medvěd, který nikdy v životě neřekl ,děkuji'?

"Vidím ve vaší tváři zmatení, admirále," pokračoval knjez se smutným úsměvem. "Jako knjezi nám není dovoleno projevovat pocity, běžné u našich poddaných - obzvlášť rozpaky a stud. Ale pravda je taková, že pode všemi těmi nánosy pompy a tradic, které nás halí, nejsme nic víc než kosti a kožešina. Pod tím vším jsme my," zdůraznil rukou položenou na hrud', "jen obyčejný Medvěd." Na okamžik se zamračil. "Vy to možná chápete lépe než většina ostatních," dodal, "vzhledem k dávnému - a výjimečnému - přátelství s vaším císařem Onradem V."

Brim se nad tím zamyslel. Bylo to zvláštní, ale slova mu připadala stejně uklidňující jako překvapivá.

"V každém případě," pokračoval knjez dřív, než mohl Brim nějak zareagovat, "s vámi v tomto okamžiku hovoří onen Medvěd, nikoli vladař. Brzy budeme muset osobně požádat vůdce vaší civilizace, aby odhlédl od našich osobních omylů a přehmatů a pomohl sodeskayskému národu - který si tuto pomoc zaslouhuje. Jakmile se bude moci postavit na vlastní nohy, znovu prokáže, že je tím nejlepším spojencem v nadcházející válce s hordami Nergola Triannika." Brim se zhluboka nadechl a upřeně se podíval knjezi do tváře. "Ta pomoc už přichází, Veličenstvo," řekl, zatímco Starfury za nimi zastavila nad nedalekým polním gravitačním bazénem a v blyštivém oblaku gravitonů vypnula generátory. "Tady je malý začátek," řekl a kývl k půvabné lodi.

"Navýsost vítaný začátek," potvrdil knjez, "ale jak říkáte, pouze začátek. My Sodeskayané budeme potřebovat během následujících let vskutku obrovskou pomoc, než bude chyba, kterou jsme spáchali vlastní přezíravostí, napravena." Brim se nadechl, aby odpověděl, ale knjez zvedl ruku.

"Nemusíte nám připomínat, co musí Sodeskayané dokázat vám a vašemu císaři," řekl. "Byli jsme si vědomi vašeho skutečného úkolu od samotného začátku." Usmál se. "To neříkáme proto, že bychom na vaši práci pohlíželi nějak pohrdavě nebo s nepřátelstvím; ve skutečnosti to pokládáme za naprosto nutné a kdyby byly úlohy našich národů obráceny, udělali bychom totéž."

Tentokrát se mu Brim nesnažil odpovědět; kromě toho jeho pozornost na okamžik zaujal pohled na Utrilla Barbousse a bohatě oděného sodeskayského navigátora, kteří k němu běželi od lodě, jež právě přistála. Bylo jasné, že si nevšimli knjezovy přítomnosti, dokud je kousek od nich nezastavili čtyři karmínově oblečení strážní.

Nikolaj se podíval ke dvěma postavám a usmál se. "Je čas, abychom se oba rozešli za svou prací," poznamenal. "Ale než půjdeme, rádi bychom vám řekli ještě jednu věc, admirále - a prosím, předejte tento vzkaz také svému císaři a jeho 'cre'elovému štábu', jak říká té nádherné skupině lidí, jimiž se obklopol." Na okamžik se zahleděl do prázdna. "Oni jsou stejně jako vy, admirále, tou nejlepší ochranou před omyly, jako byl ten, který jsme spáchali my. V určité chvíli každý z vás svému vládci řekl dvě slova, která my teprve začínáme slyšet - povětšinou díky svému rozčilujícímu bratrovi a vašemu příteli Ursisovi."

"Jaká slova to jsou, Vaše Veličenstvo?" zeptal se Brim zvědavě.

"Mýlíte se'," citoval knjez. "Jsou to slova, jejichž pravou hodnotu jsme poznali teprve nedávno, ale nyní si jich o to více dokážeme cenit." Sardonicky se zasmál, pak zvažněl a položil ruku Brimovi na paži. "Vzkaz, který bychom rádi poslali všem v imperiálním generálním štábu, by zněl asi takto: veškerá vaše rozhodnutí necht' jsou určena pro pomoc sodeskayskému národu - skutečným bojovníkům - a tomu, co jeho příslušníci představují, nikoli knjezi, který je odpovědný za všechny potíže, v nichž se nyní nachází." Na okamžik se odmlčel a pak se zamračil. "Nějaké otázky, admirále?" zeptal se.

Hluboce pohnutý Brim se jen postavil do pozoru a zasalutoval. "Počítejte se mnou, Vaše Veličenstvo," řeklo prostě.

"Sám už dávno znám sílu sodeskayského národa. A nyní jsem poznal i velikost jeho knjeze."

Nikolaj mlčky zasalutoval, a pak se bez dalších slov otočil a odešel ke skupině vysoce postavených Sodeskayanů, kteří už na něho netrpělivě čekali.

Jakmile loď přešla do hyperprostoru, zkontroloval Brim přibližovací poplarchy - v nejbližším okolí se žádná jiná loď nenacházela - a pro jistotu prověřil okolí lodí pohledem z hyperobrazovek. Znovu nic. Uvolnil se přinejmenším natolik, jak se mohl uvolnit navigátor na palubě lodi, prolétající nedaleko fronty, a nastavil autonavigaci na lokaci J19-C, která se nacházela jen několik světelných let od sektoru Ksnaymed. "Tak dobře," otočil se pak ke kulovitému monitoru, na němž se nacházel Barboussův obličej, "seznam mě s posledním vývojem."

Barbousse se na okamžik zamyslel. "Sotva vím, kde bych měl začít, admirále," řekl. "Na základnu Fomett jsme se vypravili den poté, co nám přišel rozkaz k přesunu. Byly s tím trochu potíže. Skladníci a mechanici očekávali náklad svého zvláštního nářadí, který ještě nedorazil, a kapitán DeBrugh na něj chtěl počkat. Sodeskayané ho ale potřebovali venku okamžitě a nakonec dokázali řvát hlasitěji než on. Ale bylo k tomu potřeba nějakého jejich generála a DeBrugh byl pořádně vzteklý." Zasmál se. "Totéž se dá říct o těch mechanících - museli si místo toho svého, na které byli zvyklí, vzít spoustu standardního nářadí a chvilku trvalo, než se s ním naučili zacházet."

"Údržba už je v pořádku?" zeptal se Brim.

"Zdá se," odpověděl Barbousse. "Lodě nestrávily na opravách moc času."

"Co další věci?" pokračoval Brim. "Snažil jsem se situaci sledovat z Gromkova, ale..."

"Vedeme si docela dobře, admirále," ujistil ho Barbousse. "Jak už určitě sám víte, tak jsme ztratili tři lodě - dvě z devítistě čtvrté letky, jednu z pětadvacáté. Ale taky jsme sestřelili nebo vážně poškodili dvacet ligerských lodí - včetně několika pořádně velkých transportů zrovna včera. Sleduji počty celou dobu."

"Dobrá práce, šéfe," řekl Brim. "A jak DeBrugh a jeho lidé vycházejí poslední dobou se Sodeskayaný?"

Barbousse se zamračil. "Snesitelně," řekl po chvilce. "Dalo by se říct, že to ještě pořád není docela hladké - kapitán tu a tam vyjede. Ale Sodeskayané si ho už většinou nevšímají. Mají ve skutečnosti zájem jen o zabíjení Ligerů, a protože DeBrugh představuje docela dobrý způsob, jak jich pěkných pár vyprovodit z bojiště, tak ho jsou ochotni snášet."

"Takže se to nijak nezlepšilo?" zamračil se Brim.

"Takhle bych to zrovna neřekl," odpověděl Barbousse. "Kousek po kousku si DeBrughovi lidé začínají uvědomovat, že Medvědi nějaké věci dokáží. Treba inženýrskou práci a podobně. A Medvědi jsou tak zatraceně dobří, že se s nimi lidé od údržby docela spřátelili. Samozřejmě jsou to většinou jen poddůstojníci jako třeba já, kteří tolik nedají na to, jak kdo vypadá - vás samozřejmě vyjímaje."

Brim se zasmál. "Díky, šéfe," řekl. "Takže pokud tomu rozumím dobře, důstojníci se Sodeskayaný příliš dobře

nevycházejí, ano?"

"No," zamařil se Barbousse, "ze začátku to bylo horší. Většina posádek těch ZBL-4 sem přišla přímo z výcviku, zatímco DeBrughovi lidé bojují s Ligery už přes rok. Ale když si Medvědi zvykli na to, jak to v boji chodí, a pobrali pár zkušeností, tak se ukázalo, že jsou to docela solidní válečníci - daleko lepší, než čekal kdokoli z DeBrughových lidí."

"Takže myslíš, že se věci nakonec vyřeší samy od sebe?" zeptal se Brim.

Barbousse přikývl. "Netvrdím, že nikdo nedokáže Medvěda rozzuřit nějakou hloupou poznámkou. Nejspíš to někdo udělá - a ten dotyčný to dostane od ostatních pěkně sežrat, abych tak řekl. Ale Sodeskayané jsou obecně vzato trpělivost sama a naši Imperiálové už se začínají uklidňovat." Usmál se. "Jak se na to dívám já, admirále, tak některé věci prostě nedokážete dát rozkazem - jako třeba respekt. To musí přijít s časem. Je to totéž jako s vámi, když admirál dovolí - ale vy jste o tom sám často mluvil. Když jste před lety nastoupil do Flotily, o Carescrianech si každý myslel, že je to spodina Impéria. Teď se na sebe podívejte. Admirál Calhoun je šéf všech ozbrojených sil a vy pracujete na Sodeskayi jako císařova pravá ruka. Věci se mění."

Brim se usmál a znovu zkontroloval okolí lodí. "Šéfe," řekl, když se přesvědčil, že letí prázdným prostorem, "myslím, že takhle dlouhý proslov jsem od tebe ještě v životě neslyšel."

"Taky toho většinou tolik nenamluvím," odpověděl Barbousse.

"Vidím, že jsi o tom hodně přemýšlel."

Barbousse přikývl. "To máte pravdu, admirále," řekl.

"Díky, příteli," odpověděl Brim. "Tohle oceňuji." Barbousse znovu přikývl a monitor potěměl. O necelý metacyklus později přistáli na zaprášené, jen zpolo dokončené základně, která se nacházela na planetě stejně opuštěné a neveselé jako byla většina vnějších sodeskayských světů.

Když Brim sjel z Bectonova potrubí na polní gravitační bazén a v oblaku gravitonů vypnul generátory, DeBrugh už na něho čekal. Mladý velitel perutě si sundal ruce z uší a přátelsky mu zamával; byl oblečen ve skafandru, takže se zdálo, že sám se na základnu vrátil teprve nedávno. Čekalo s ním několik dalších důstojníků, včetně velitelů tří letek a Susanny Kehlerové. Vztah, který vznikl mezi Brimem a plavovlasou důstojnicí, samozřejmě nemohl DeBrughovi uniknout.

Brim mu zamávání oplatil, předal loď inženýrskému důstojníkovi a odpojil svůj pult. Mrkl na Barbousse, který právě vstával od řídícího zbraňového pultu a vykročil chodbou z můstku k zádi. O chvíli později už sestoupil z můstku, kde mu dva imperiální výsadkáři pomohli seskočit na zem. Navzdory ztlačení nižší gravitaci planety zapadl po kotníky do prachu.

"Vítejte na Fomettu," řekl DeBrugh, zasalutoval a podal mu ruku. "Je to prašná a špinavá pustina," vysvětlil, "ale je tu teplo a je to naše - přinejmenším dokud si ji někdo nebude chtít vzít zpátky, o čemž vážně pochybuji," dodal s úsměvem.

Brim zasalutoval a potřásl mu rukou. "Máte pravdu," odpověděl a rozhlédl se. „Ale počkat! Vždyť tady není sníh!" Byla to vůbec první sodeskayská planeta, kterou navštívil a která nebyla zmrzlá na kost; nebylo divu, že se odtud Ligerům nechtělo. Základna byla umístěna na jedné straně rozlehlého, mělkého kráteru, který obklopoval prstenec destruktorových baterií s hlavními, naježenými k obloze. V okruhu zhruba c'lenytu od šesti Bectonových potrubí, rozmístěných do tří X, byl terén naprosto plochý a pustý. Za tímto okruhem se k šedivému obzoru zvedal rozježený hřeben hor. Kam až oko dohlédlo nic nerostlo. "Jako lázně na dovolenou by se to dalo sotva doporučit," poznamenal Brim se zvednutým obočím.

Důstojníci se zasmáli a postupně mu všichni zasalutovali a potřásl rukou. Kehlerová naklonila hlavu na stranu a přidala šibalské mrknutí.

Když malý obřad skončil, DeBrugh přikývl. "J19-C byla jedna z prvních planet, které Sodeskayané vytrhli Ligerům," řekl. "Než jsme dorazili, sotva stačili zajistit tuhle část a položit Bectonovo potrubí, takže byste se neměl potulovat moc daleko mimo základnu nebo chodit mezi potrubími. Ve skutečnosti byste se snad ani neměl ničeho dotýkat. A hlavně" - ukázal na oblast trochu stranou, vyznačenou plátnými praporky, které ve větru mírně povlávaly - "rozhodně nechodte blízko k oblastem, které jsou ohraničeny praporky; ty jsou pořád ještě zaminované. Kvůli těm zatraceným ligerským minám jsme přišli za poslední dva dny o tři lidi. A jako by to nestačilo, tak před několika metacykly postřelil jednoho z mechaniků ostřelovač, ukrytý tamhle v tom hřebeni s dalekonosnou puškou. Sice jsme ho dostali, ale mohli by tam být další."

"Tak to zní naprosto skvěle," zabručel Brim nevrle. Už byl na horších místech, to ano. Jen si zrovna nemohl vzpomenout, kde to bylo.

Po bezútešné večeři, sestávající z polních přidělů a jakoby zázrakem objevené láhve logishského meemu, se Brim s DeBrughem odebrali do kapitánovy malé pracovny, umístěné v podzemním operačním centru, aby společně probrali dosavadní průběh tažení. Mladý velitel perutě byl poté, co během posledního výpadu sestřelil dva Gorn-Hoffy 262-E, ve sdílné náladě a nemohl se dočkat, až se podělí o své poznatky.

"Byla to docela pěkná rvačka," poznamenal, zatímco příkazník stavěl na stůl šálky s horkým cvcesse'. "Měli jsme pár ztrát; o tom už bezpochyby víte sám. A sám Voot ví, že došlo k nějakým těm škodám na materiálu. Ale vzato kolem a kolem nám za to od chvíle, co jsme sem dorazili, Ligeri zaplatili osmnácti - teď už vlastně dvaceti - nejlepšimi útočnými

loděmi a dvěma obrovskými zásobovacími transporty." Zamračil se. "Když se tak nad tím zamyslím, viděli jsme tady kolem poslední dobou nápadně mnoho nákladních lodí - mířily do i z oblasti Ksnaymedu. Předpokládáte, že se ty lidi snaží evakuovat?"

Brim pokrčil rameny. "Může to být právě naopak," odpověděl. "Podle Medvědů v Gromkově existují jisté náznaky toho, že se Ligeři hodlají na Ksnaymedu udržet za každou cenu."

"Ale jsou přece úplně obklíčeni," namítl DeBrugh. "Jediný způsob, jak by se mohli udržet, je..." Náhle se odmlčel.

"Takže tohle mají v plánu? Hodlají zásobovat uvězněné jednotky tím, že prorazí blokádu Medvědů." Potřásl hlavou.

"Matko Vootova," zaklel užasle. "To bude chtít ty největší nákladní lodě - a dost eskort na to, aby to zároveň vážně ohrozilo operace kdekoli na ostatních frontách."

Brim upil ze svého šálku - bylo to to nejlepší cvcesse' jaké kde mohl dostat. "Jenže se zdá, že přesně tohle chtějí," řekl.

"Ale to je přece čiré šílenství," vybuchl DeBrugh. "Na Ksnaymedu není nic, co by takové riziko opravňovalo - nebo snad oni ví něco, co nevím já?"

"Podle Medvědů ne," odpověděl Brim. "Pro ně je to také bezcenné území - kromě několika menších důlních planet."

"Tak proč?" zeptal se DeBrugh řečnický.

"Medvědi mají za to, že to má něco společného s egem Nergola Triannika," odpověděl Brim.

"Co by zatraceně tady na Ksnaymedu mohlo ubližovat Triannikovu egu?"

"Možná nejde ani tak o Ksnaymed samotný, Basile," řekl Brim. "Ale zamysli se na okamžik nad podstatou ega."

Představ si někoho, kdo je zaujatý proti Medvědům natolik, že si prostě nedokáže představit možnost, že by ho mohli Sodeskayané v čemkoli předčít - i kdyby měli zcela jasnou převahu."

"To je přece naprosto šílené," řekl DeBrugh.

"Stejně jako bigotnost," dopil Brim svůj šálek. "Za tyhle dvě věci se platí strašlivá cena."

DeBrugh chvíli hleděl do svého šálku, pak zvedl oči a podíval se Brimovi do tváře. "Ano," přikývl nakonec. "Myslím, že vím, co máte na mysli..."

Po několika dalších cyklech hovoru popřál Brim DeBrughovi dobrou noc a zamířil do svého pokoje - strohé, ale prostorné (medvědí) místnosti v jednom ze šesti podzemních kasárenských bloků, které byly navrženy pro potřeby sodeskayské armády. Venku už se setmělo, ale on neměl ani ponětí o tom, jaký je místní čas. Přesně jak doufal, dorazila Kehlerová krátce po něm a po dlouhé, uklidňující slovní předehře usoudila, že ji zase ,okouzli'.

Poté Brim jen ležel na posteli, zatímco překrásná plavovláska pravidelně oddechovala s hlavou položenou na jeho rameni. Pokud vůbec existovalo něco jako odpočinek ve válečné zóně, pak to muselo vypadat takhle. Právě už sám usínal, když náhle zvenčí zaslechl burácení lodí, ale ten zvuk mu nepřipadal vůbec povědomý. Generátory nebyly synchronizovány a byly... ligerské! A nalétávaly nízko! Pohnul se a probudil tím Kehlerovou.

"To je v pořádku," řekla ospale. "Kdyby to byli Ligeři, tak už by dávno pátil každý destruktor na základně."

Sotva dokončila poslední slovo, budovou otřásl několik strašlivých výbuchů tak silně, že je následné otřesy shodily na podlahu. "U Vootova masného vousu!" vykřikla, když se rozsvítila nouzová světla. "To bylo blízko. Musíme odsud zmizet, než nás to pohrbí!" Vyskočila z nakloněné podlahy, rozrazila dveře a do místnosti se nahrnul horký závan vzduchu. "Dělej, Wilfe," zavolala, zatímco se soukala do skafandru.

Brim nepotřeboval pobízení. Natáhl si kalhoty a následoval ji do náhle neuvěřitelně přečpané chodby.

V okamžiku, kdy vyšel ze dveří, zahájil palbu každý imperiální destruktor v okolí základny a nebe se proměnilo v rozježenou síť stopětapadesátimiliirálních záblesků. Okamžitě bylo světlo jako ve dne. Brim popadl Kehlerovou za paži a následoval skupinu dalších, kteří se vrhli pod ochranu podvozku obrovského sodeskayského tahače. Když kolem nich začala vybuchovat druhá salva ligerské palby, vznítla se jedna Starfury na polním gravitačním bazénu a plameny přitáhly pozornost útočníků. Kolem nich se začal sypat déšť roztrhaných trosek, prachu a kamení. Výbuchy se začaly přibližovat a byly čím dál silnější. Jeden udeřil tak blízko, že vyhodil Brima do vzduchu a bolestivě jím mrštil proti kostře podvozku. Necelých třicet iralů od nich pálily dva destruktory v nepetržitých sériích. Hukot paprsků je ohlušoval, ale přinejmenším je ušetřil řevu dalších, kteří byli pod obrovským strojem uvězněni. Otlučený a napůl v bezvědomí mohl jen s Kehlerovou čekat, až ten očistec skončí.

O necelý metacyklus později - ta doba jim připadala dlouhá jako celá léta - se všechno utišilo. Brim se rozběhl přes prázdný prostor, aby zjistil, kolik toho zbylo z kasáren a aby se pokusil pomoci těm, kteří přežili, ale stavba byla naprosto zničena. Kdyby zůstal s Kehlerovou ve svém pokoji, už by byli oba mrtví. Zatnul zuby a napadlo ho, kolik obětí si asi nálet vybral, ale rychle tu otázku pustil z hlavy. Velice rychle bude mít přesné počty.

Když se vrátil zpátky k tahači, vylézali už ze svých úkrytů další bývalí obyvatelé zničených kasárenských bloků, oprašovali se a kleli. DeBrugh útok přestál v nedalekém, skladišti se skupinou svých oblíbených navigátorů - některé z nich byly i ženy. Devítistá čtvrtá letka se už dříve vydala na vlastní výpad, takže její posádky se na seznamu obětí neobjeví - přinejmenším pokud šlo o tento nálet.

Signál konce náletu zazněl zhruba o další metacyklus později. Otrhaný, zašpiněný a unavený Brim se vpotácel s Kehlerovou do jejího pokoje v jiné části komplexu a oba okamžitě usnuli; o několik metacyklů později je probudilo zaklepání na dveře. Navzdory nedostatku spánku vyskočila Kehlerová okamžitě z postele, zahalila se do pláště a pootevřela dveře. Pak s překvapeným úsměvem o krok ustoupila. "Dobré jitro, šéfe," řekla tiše. "Co pro vás mohu udělat?"

Brim se rychle přikryl.

"Dobré jitro, fregatní kapitáne," ozval se za dveřmi Barbousseův tichý hlas. "Já, ehm, jsem sem zaskočil, abych nechal admirálovi Brimovi čistou uniformu a toaletní potřeby. Jeho čisté oblečení bylo zničeno během toho posledního náletu, a... nu, všiml jsem si, že jste byla tak hodná a poskytla mu na noc útočiště."

Kehlerová se na okamžik odmlčela a zrudla. Pak se usmála. "Děkuji, šéfe," řekla. "Vím, že admirál bude opravdu rád, že

si má co obláci. Všechno, co měl na sobě, je tak trochu skrčené, abych tak řekla."

"Ano, madam," souhlasil Barbousse.

Kehlerová tiše vystoupila do chodby.

"Ale madam!" zalpal Barbousse překvapeně po dechu. "Ehm...d-děkuji."

O chvíli později Kehlerová vstoupila zpátky do místnosti s vakem v rukou a s úsměvem od ucha k uchu. "On je tak sladký," zahihňala se, když zavřela dveře.

"Co jsi mu to udělala?" zeptal se Brim, nakažený jejím veselým úsměvem, "Ještě nikdy jsem neslyšel, že by šéfovi došla slova."

"Neřekla jsem ani půl slova," zasmála se. "Prostě jsem ho políbila - rovnou na tvář."

"Ale fregatní kapitáne," napomenul ji Brim s pobaveným úsměvem, "takové bratření s nižšími hodnostmi je proti všem nařízením Flotily."

"Ten polibek neměl s nařízeními nic společného, nemluvě o Flotile," řekla zamyšleně. "Šlo v něm o přátelství a starost, jakou o tebe ten muž má. V mých očích je tím daleko cennější - a docela mi to stálo za 'nepředpisový' polibek na tvář,"

"Díky, Susanno," řekl Brim. "Šéf je pořádně cenná osobnost."

Zasmála se. "Takže ty si myslíš, že nařízení a předpisy zakazují bratření s nižšími hodnostmi, ano?"

"Pokud vím, tak ano," přikývl Brim.

"A co takhle bratření s důstojníky?" zeptala se s úsměvem.

"Jaký druh bratření teď máš zrovna na mysli?" zeptal se Brim podezíravě.

"Tenhle druh," odpověděla a shodila z ramenou plášť. "Můžeme se domluvit na malém předvedení před snídání?"

Brim měl vždy zájem o získávání vědomostí v této oblasti předpisů a nařízení, takže ochotně souhlasil...

O nějakou chvíli později dorazil sám do důstojnické jídelny a posnídal se dvěma DeBrughovými navigátory, s nimiž zapředl debatu o úhlových zaměřovačích a zaměřovačích systémech Starfury. Kehlerová dorazila o půl metacyklu později se dvěma přáteli s operačními insigniemi na rukávech uniformem. Když se do jídelny o chvíli později dostavil DeBrugh s hlubokými kruhy pod očima, bylo Brimovi z rozhovoru zanedlouho jasné, že „potěšení“ na jednu noc, které tak pečlivě naplánoval, se rozvinulo v takový vztah. Brim se usmál. Usoudil, že to tak je patrně pro všechny nejlepší.

Následujícího odpoledne Brim vzlétl na palubě Starfury na první bojovou misi v sodeskayském tažení, užaslý nejméně pomilióntě jak jednoduše se loď řídila a jak bleskově reagovala na nejménější posunutí prstů na ovládacích.

Mistrovské dílo! Přihlásil se k tomuto výpadu dobrovolně, protože měl v hloubkových výpadech nalétáno daleko více metacyklů než kdokoli z jednadevadesáté perutě. DeBrugh okamžitě trval na tom, aby Brim útočníky vedl - a sám se připojil na křídlo.

S bohatým mladým velitelem perutě těsně vedle levého pontonu Brim vedl čtyřnadvacet lodí třídy Starfury z letek 904 a 25 na lov na obrovskou ligerskou loď. Leumond-szegnis, superrychlý transport o výtlaku nějakých sto tisíc milstonů byl před dvěma dny naložen důležitými potravinami a zbraněmi a v doprovodu obrovské eskorty útočných lodí se přesouval do oblasti. Včera byl poškozen náletem čtyřnadvaceti ZBL-4, ale doprovod mu dokázal pomoci v útěku a následně zmizel v neklidných gravitologických podmínkách.

Loď byla objevena před několika metacykly na Ligery obsazené planetě Cerb-9 v okamžiku, kdy měla být podle všeho zanedlouho vypuštěna z opravárenských zařízení a pokračovat v cestě. Podle hlášení se poblíž nacházelo pět ligerských nezvyklých, ale vysoce smrticích destruktorových člunů, každý z nich vybaven jednadvaceti zdvojenými věžemi ráže 189mm a na stacionární oběžné dráze se nacházel vysoký počet útočných lodí. Místní gravitační podmínky se zhoršovaly z důvodu náhlého výbuchu tří cyklických černých děr v oblasti a na povrchu se střídaly a doplňovaly déšť, mlha a nízká oblačnost. Skvělý den k návštěvě! A jako by toho nebylo dost, samotný opravárenský komplex byl nedávno vybaven nejméně dvěma sty rychlopalnými destruktory.

Cestu ke komplexu mělo prorazit dvačtyřicet sodeskayských rychlých a mrštných útočných lodí Petjakov PE-3 - speciálně pro tuto misi vybavených superdestruktory o ráži 796mm - které se poté měly pokusit o zničení Leumond-szegnisu nebo přinejmenším jeho nákladu. Brimovy Starfury měly doprovodit PE-3 k cíli jako eskorta a následně na sebe měly stáhnout část nepřátelské palby a zabránit ligerským útočným lodím v přerušení operace. Brim rozdělil dvě letky do šesti formací po čtyřech lodích. Dvě z těchto formací dostaly za úkol vesmírnou hlídkovou službu. Ostatní čtyři - označené podle barev od červené po zelenou - ve skutečnosti provedou hloubkový nálet a umlčí destruktorové čluny alespoň na dobu, nutnou k přeletu sodeskayských PE-3. Poté se ti, kteří z boje vyvážnou, přeskupí a zaútočí na ligerské útočné lodě, které přispěchají na pomoc z orbity. I ti nejdůležitější z DeBrughových navigátorů považovali tuto misi za smrtelně nebezpečnou - a Brim zaslechl mnoho poznámek ohledně toho, že i když to Medvědi také nebudou mít jednoduché, ta nejtěžší práce zase zbyla na Imperiálech. Tentokrát s nimi naneštěstí musel souhlasit. Nebude to jednoduché a tohle bude skutečně tvrdá zkouška, ale takovým způsobem tuhle válku prostě budou muset vyhrát. A během rozbíjení věcí a zabíjení lidí se válečníci vystavovali riziku, že budou zraněni nebo případně i zabiti.

Cestou na shromaždiště prolétli kolem pěti původně imperiálních lodí třídy Defiant, označených sodeskayskými osmicípými hvězdami, které se ježily nezvyklými anténami. Tyto lodě se rozmístí nedaleko oblasti tak, aby mohly rušit signál ligerských zaměřovačích systémů SPALS. Toto rušení společně s gravitačními bouřemi, které začínaly zasahovat až sem, mizernou povrchovou viditelností u cíle a nekonečnou pomocí štěstěny jim mohou pomoci ve splnění nebezpečné mise.

Brim, který se operace účastnil jako „červená jedna“, se připojil k Petjakovům na odvrácené straně žhnoucí hvězdy,

známé jako Mogor-938. Formace se okamžitě nepřímo rozlétna přes prázdnotu k Cerbu divokými gravitačními bouřemi, které jim chvílemi zatemňovaly výhled na hvězdy a házely loděmi jako dětskými hračkami. I přes obrovské destruktory dokázaly Petjakovy letět ostrým tempem a lehcí, bouřemi více trýzněné Starfury měly co dělat, aby jim stačily.

Ve 2:15 denní hlídky zpomalili z hyperrychlosti na půli cesty mezi Cerbem a jeho devátou planetou - byl to nebezpečný manévr, ale pokud měli dosáhnout nějakého překvapení, nic jiného jim nezbyvalo. Nyní už byly jejich systémy SPALS po zásahu rušení sodeskayských Defiantů nefunkční - což znamenalo, že totéž zažívají i Ligeři. Ale stále ještě zůstávala možnost, že narazí na ligerskou hlídkovou loď, takže letěli vyšší rychlostí než obvykle. V několika okamžicích lodě žhnuly v houstnoucí atmosféře jako meteory - pláště se rychle zahřívaly do kritických teplot, kdy hrozilo riziko výbušných reakcí kolapsia, z něhož byly vyrobeny jejich trupy. Zároveň zpomalovaly tak prudce, že vystavovaly nebezpečí přehlcení lodní gravitační systémy. V této šílené rychlosti měli plné ruce práce i ti nejlepší navigátoři, protože se lodě nervózně cukaly při průletech proměnnými atmosférickými tlaky - a i to nejjemnější odbočení z kursu je mohlo rozlomit vedví. Brim si koutkem oka všiml, že dvě PE-3 na okraji formace se náhle rozlomily a zmizely v ohnivém výbuchu. Celé přídě odlétly stranou, včetně obrovského destrukturu; zádové části včetně těžkých krystalových usazení a pohonných sekcí se zřítily přímo k povrchu jako planoucí komety, po všech stranách obklopeny rozžhavenými troskami. Brim se kousl do rtu - těch Medvěďů byla škoda. Ale daleko důležitější bylo - přinejmenším z hlediska mise - že se jejich cíl stále ještě nacházel za obzorem, takže Ligeři nemuseli vůbec vidět, co se děje.

Vedl formaci k beztvářým, chlazeným mračenům, které se proměnily v pohyblivé, šedočerné masy hmoty, řítící se jim vstříc děsivou rychlostí. Na řídicím můstku panovalo hrobové ticho - jen ve sluchátkách občas zaslechl tichý povzdech a těžký dech. V duchu se usmál, když ho napadlo, kolik členů posádky je asi vydešených tak, jako on. Ve výšce několika set iralů nad oblaky velice opatrně pobídl směrovací motor a srovnal letovou hladinu, zatímco se trupem rozlehlo strašlivé skřípění a sténání kostry. Krátký pohled do zádových monitorů mu potvrdil, že zbytek jeho lodí absolvoval cestu bezpečně a navíc ještě stále letí v jakés takés formaci. Teď přijde ta obtížnější část.

Vrhli se do mraků prudce a v ostrém úhlu a házeli a trhali sebou v šedavé temnotě, zatímco dokončovali zpomalovací manévr, který měl jejich rychlost srovnat (jak doufal) s Petjakovy, které musely na pozemní cíl nalétávat daleko pomaleji. Nějakým zázrakem se vynořili ze spodního okraje mraků ve stále ještě víceméně neporušené formaci. Přímou před nimi se tyčila mlha jako neproniknutelná stěna, jako horské pásmo, které zastíralo výhled na obzor planety. Klesli na výšku sto padesát iralů nad něčím, co vypadalo jako obrovské jezero a proplétali se úzkými pásy oparu a mlhy. Pak mlha zhoustla a do hyperobrazovek začal bušit déšť, kterýse ovšem na jejich rozžhaveném povrchu okamžitě měnil v páru. Navigátoři instinktivně stáhli zobrazovací vlastnosti na minimum. Jakýkoli zdroj vysílání, dokonce i samotný přibližovací poplach, by pomohl ligerským střelcům na povrchu v zaměřování.

Náhle se ve spojovacích obvodech ozval hluboký hlas se sodeskayským přízvukem: "Cíl pětaticet c'lenytů přímo před vámi."

Brim se snažil prohlédnout hustou mlhu před lodí, připravil se na cokoli, co se z ní mohlo vynořit a vydal rozkaz:

"Připravit zbrojní systémy. Palba podle zaměření."

"Destruktory odjištěny," potvrdil důstojník zbraňových systémů. "Přiliv plazmy do hlavních baterií stoprocentní."

"Pozor červená sekce: destruktory člun na červené, červenooranžové," ozvalo se ve sluchátkách.

Z mlhy se přímo před Brimem z temné šedi vynořil dlouhý člun s nízkým můstkem, vyvýšenými střeleckými věžemi, osazenými zdvojenými destruktory a KA'PPA stožár. "Červená jedna útočí přímo na náměru červená červená!" ohlásil a instinktivně stáhl hlavu mezi ramena.

Okolí lodi naplnily rudé a zelené záblesky. Brim prolétl stěnou vody ze salvy, která je minula jen těsně; na nějakou chvíli byly hyperobrazovky můstku zality vodou. Náhle hlavní baterie Starfury vypálila dlouhou salvu, která byla ovšem zaměřena příliš nízkou a zvedla k nebi jen vysoké gejzíry páry. Záblesky energie se zvedly k samotnému člunu, který se vznášel nad povrchem. Zabodly se do černobíle pruhovaného trupu a stále se ještě zvedaly k první řadě destruktory věží. Anténa se zřítíla k hladině; z trupu vyrazil dlouhý jazyk ohně. Byli sedmdesát iralů daleko a viděli, jak se dva Ligeři v černých skafandrech vrhají na palubu. Byli padesát iralů daleko a sledovali, jak se dvě tuponosé hlavně destruktory obracejí k nim a míří přímo na můstek Starfury; imperiální destruktory ale vypálily jako první a odhodily věž do dálky. Další Liger mezitím běžel po palubě se dvěma kulatými minami pod paží. Náhle mu paprsek energie uřízl nohy a on se zřítí přes zábradlí do vody.

Vypálil na ně další destruktory z člunu; Brim cítil vibrace smrtící energie, které se jim prohnaly nad hlavami, když stáhl loď níže. Obloha na okamžik potměněla, když Starfury člun podlétala a prorážela si cestu mezi gravitonovými sloupy. Vrcholkem vlastního KA'PPA stožáru málem odřízl další střeleckou věž, která byla upevněna na spodní části masivně pancéřovaného trupu člunu. A pak už byli na druhé straně a jejich věže se rychle otáčely k zádi, aby mohly pokračovat v rozsévání zkázy. Brim přidal a proplétal se mezi sloupy vody, zvedanými nepřátelskou palbou.

Letka osmi Petjakovů se prořítíla na pravoboku a páčila přitom ze svých velkorážních destruktory. Stroje vypadaly jako hejno rozzuřených přízraků z pekla.

Brim zvedl před d'vo svíslého výkřutu nad nějakou pevnostní stavbou - plochým osmiúhelníkem, z jehož stěn se ježily hlavně, zatímco se stavba otáčela kolem nějaké vnitřní osy. Starfury sebou na nečekaném spodním proudě vzduchu trhla, a pak už se řítíla nad obrovskou plochou gravitačních bazénů, na nichž stály ligerské lodě všech druhů a velikostí. Bazény obklopoval doslova les roztráštěných vraků, které ze šedavého zálivu trčely v divokých úhlech. Tato pekelná scénérie byla ze všech stran ozařována záblesky destruktory palby a ověněna černými a bílými oblaky kouře, jimiž zářily plameny a deště jisker. Brim viděl, jak se Leumond-szignis, obklopený troskami, výbuchy a plameny, zvedá do vzduchu nad ostatní vesmírné lodě jako obrovský napučený slimák, z jehož těla vybíhají vykládací jeřáby a další zvláště tvarované stavby. Jeho obrovský KA'PPA stožár se tyčil nad oblaky kouře jako obscénní monument smrti. Když se stožár ve třech místech rozlomil a zřítí k zemi, na můstku vybuchla vlna jásohu.

Útok Petjakovů byl nyní v plném proudu a celou oblastí křižovaly silné energetické výboje, vyvolávající oheň a zkázu. Všude se k nebi vznášely děsivé sloupky plamenů a temných oblaků dýmu, které pomalu odnášel vítr. Jeden z Petjakovů zmizel v kouli ohně, zasažen lodí, která letěla přímo za ním. Celá řada neuvěřitelně vysokých opravárenských jeřábů poblíž obrovského transportu se pomalu zřítily do pekla temných plamenů ajisker.

"Červený velitel - volá velitel formace! V okolí se pohybují nepřátelské lodi! Dávejte pozor!"

Z kouře se vynořilo několik Petjakovů ve formaci a Brimovy destruktory se k nim stočily. "Zrušit palbu!" houkl na střeleckého důstojníka a stočil Starfury do ostrého stoupání. "To jsou naši!" Sodeskayské lodě s obrovskými jednotkami generátorů na bocích trupu ale opravdu vypadaly jako ligerské GH 270.

"Zruš formaci, červená jedna!" ozval se ve vysílače DeBrughův hlas naléhavě.

Brim okamžitě strhl loď ostře na pravobok; z obou pontonů se táhly dlouhé šňůry odkapávající vody. V následujícím okamžiku mu před příděl prolétla GH 262, pálící z hlavních baterií. Jeden z paprsků se s děsivým zaburácením odrazil v ostrém úhlu od příděl Starfury. Brim otočil loď na záda, aby poskytl vlastním střelcům lepší náhled, a v předových hyperobrazovkách zahlédl další GH 262, který se na ně přímo řítí. Obrovský trojúhelníkový trup se o ně málem otěl a nepřítel pálil ze všech hlavních. Pancéřované hyperobrazovky se se strašlivým hlukem roztržily a zůstaly neprůhledné - ale nějakým zázrakem se nevysypaly z rámu. Brim byl omráčen děsivým ořesem - a oslepen v přímém směru po přídi - ale držel kurs a doufal, že si jich Liger všimne a vyhne se srážce sám. O zlomek okamžiku později proletěl přímo pod nimi - právě v okamžiku, kdy se varovné indikátory změnilly ze zelených na žluté.

"Tlak plazmy do komor pohonu klesá," hlásil systémový důstojník. "Přidávám, ale dávejte pozor na přehřátí."

Obloha byla zcela zaplněna vesmírnými loděmi a energetickými paprsky. Než mohl Brim odpovědět, všechny předové destruktory vypálily na další Gorn-Hoff - a tentokrát výbuchy zasáhly přímo zvýšený můstek nepřátelské lodi. Brim sledoval boční hyperobrazovkou, jak se Liger pomalu otočil a zamířil přímým pádem k zemi. Z pravoboční výpusti pohonu vyrazil zelený plamen radiačního požáru a těžký ohon kouře.

"Dobrá rána, červená jedničko! Dostali jste ho!" houkl DeBrugh vítězně ve vysílače, zatímco můstek Brimovy Starrury zalila vlna jásotu.

O chvíli později skoro čtvrtina varovných indikátorů přeskočila ze žlutého spektra do zeleného a na pultu pohonu žhnuly rudě teplotní poplachy. "Doporučuji okamžitý návrat na základnu Fomett," řekl systémový důstojník napjatě.

"Potřebujeme okamžitě vesmírné chlazení, jestli to máme vůbec domů zvládnout."

"Rozumím," odpověděl Brim a zvedl Starfury do mělkého stoupání. Ještě jednou se ohlédl na divokou bitvu, která stále ještě zuřila na povrchu planety, upozornil DeBrugha na své potíže a neochotně nastavil kurs na hvězdu J19-C.

Na základnu nakonec dolétli a zastavili se na konci Bectonova potrubí s indikátory plazmy těsně nad absolutní nulou a stále nebezpečně rozžhavenými komorami pohonu. Před přistáním musel Brim odstřelit předové hyperobrazovky blasterem, aby vůbec viděl, kam letí.

Když se vrátily ostatní lodě, ztuhle odkulhal do operačního centra, kde se dozvěděl, že devítistá čtvrtá letka ztratila dvě lodě včetně posádek a pětadvacátá přišla o jednu. Bylo zničeno osm sodeskayských Petjakovů - také se všemi příslušníky na palubě - plus dva další, jejichž posádky se stačily alespoň zčásti zachránit a budou později vyzvednuty záchrannými loděmi.

Leumond-szegnis byl ovšem pouze poškozen - ačkoli jeho poškození bylo skutečně vážné. Průzkumné lodě, které provedly nad přístavem bleskový přelet jen několik metacyklů po útoku, hlásily, že obrovská transportní loď ještě stále stojí nad třemi rozsáhlými gravitačními bazény, jejichž repulsní energii Ligeri používali k jejímu nadnášení. Na několika místech hořela, ale bylo jasné, že tyto požáry budou brzy uhašeny.

Při pohledu zvenčí se tedy mohlo zdát, že mise skončila neúspěchem. Ale přestože oba spojenci utrpěli podstatné ztráty aniž dosáhli svého cíle, ve skutečnosti dobyli obrovské vítězství, jež by (pokud by o něm věděli) dělilo Ligery až k podrážkám bot. Ve spojeném útoku se totiž lidé i Medvědi naučili útočit společně...

V půli následujícího standardního dne přistál na základně Fomett zbrusu nový Petjakov a z jeho útroby byl vyložen tucet beden toho nejjemnějšího logishského meemu, jaký kdy Brim osobně ochutnal. Téhož večera přistály rychlé sodeskayské přepravní lodě se zachráněnými posádkami Petjakovů, sestřelených během útoku - a dalšími bednami meemu. Mnoha dalšími. Obrovský večírek na oslavu, který se protáhl takřka až do půli následujícího dne (na bezpečí základny v té chvíli dohlížela celá perut' ZBL-4 na oběžné dráze) se stal základnou mnoha nových přátelství, jejichž pevnost se projevila mnohem většími důsledky, než byl jen zvýšený počet sestřelů transportních lodí během následujících týdnů.

Po útoku musely nicméně uplynout celé tři standardní dny, než byl Brim schopen sepsat souvislé hlášení o misi a odeslat ho na Avalon. Přestože byl vážně poškozen a pracoval jen na třetinový výkon, Leumond-szegnis se jako zázrakem dokázal den po náletu vydat na další cestu a kulhal od jedné planety ke druhé, dokud nedorazil k malé hvězdokupě jménem Voseludd ve starém devatenáctém okrsku. Tam byl další perutí Petjakovů - v doprovodu dostatečného počtu lodí, které se postaraly o eskortu útočných lodí - zahnán do otevřeného vesmíru a zničen.

V průběhu dalších týdnů vzletl Brim k několika dalším misím proti ligerským transportům, které se pokoušely prorazit blokádu Ksnaymedu. Pokaždé doslova žasl nad tím, kolik síly a energie jsou ochotni nepřátelé věnovat k udržení dvanácti bezvýznamných planet. Zprávy z Gromkova i Avalonu jednohlasně tvrdily, že postup Ligerů na ostatních frontách se zastavil. Daleko důležitější ovšem bylo, že pozemní vojska na všech bojištích prožívala drastická omezení zásob, které byly normálně dopravovány transportními loděmi. K tomu se ještě musel přičíst náhlý a zničující nedostatek podpory vesmírných sil v okamžicích, kdy je pozemní jednotky volaly na pomoc během útoků

sodeskayských povrchových armád.

Pomalů, ale velice jistě se začínalo ukazovat, že sodeskayská armáda nikdy nepřišla o svou proslulou neporazitelnost - ta byla jen potlačena roky závislosti na Imperiální flotile, která už dávno nedokázala skrýt spřátelená vojska pod tmavomodrým deštníkem svých lodí. Tato závislost jen nahrávala sebevědomým dvořanům, kteří dokázali ukolébat knjeze a skoro zatloukli poslední hřebíky do rakve sodeskayské vojenské síly.

To vše bylo minulostí. Nyní se nejkritičtější otázky vztahovaly k tomu, jak dlouho osamocená Sodeskaya vydrží Ligeri vytěšňovat ze svého území. Až ksnaymedská ofenzíva skončí - k čemuž bude muset dojít někdy v průběhu několika standardních týdnů - dokáže se Medvědi udržet dostatečně dlouho na to, aby jejich tovární haly zvládly vychrlit tolik lodí, aby dokázali vyhrát válku? A jakým množstvím jim mohou přispět spojenci? Odpovědi bylo třeba znát co nej dříve, protože navzdory maximálnímu sodeskayskému nasazení se transportní lodě Hotha Orgotha občas dokázaly probít bloádou a každá, které se podařilo vyložit přinejmenším část nákladu, omezila počet dní, kdy si Sodeskayané udrží nadvládu nad oblastí.

Brim byl třicátého šestého triadu v Gromkově, když Vylyit skončil. Nebylo to žádné překvapení. Ligeři někdy kolem osmadvacátého ukončili opevňování na Ksnaymedu. Během několika následujících dní (standardního času) se sodeskayské transportní jednotky připravovaly na tiché stažení, aby ušetřily co nejvíce životů a materiálu. Krátce po zahájení jítí hlídky šestatřicátého Brima probudilo tiché zazvonění holofonu ve vedlejší místnosti - hovor očekával a proto spal lehce. Co nejšetrněji se vyvinul z náruči spící Browningové, přešel k přístroji, odpojil vnější vysílání obrazu a aktivoval příjem.

Na malé kulaté obrazovce se objevila Barbousseova tvář. "Admirále Brime?" zeptal se.

"Jsem tady, šéfe," odpověděl Brim a zapnul armádní dekodér, který připojil k holofonu. "Kde jsi?"

Barbousse se natáhl někam mimo dosah monitoru; pak se ozvalo tiché cinknutí, které naznačilo, že i on zapojil svůj dekodér a že se oba přístroje navzájem spojily pro potvrzení identifikace. "Jsem na ministerstvu obrany," řekl pak tiše, "a zdá se, že Ligeři zahájili průlom."

Brim se zamračil. "Kdy se to stalo?" zeptal se.

"Zhruba před třemi metacykly," odpověděl Barbousse. "Přinejmenším z deseti míst na obvodu Ksnaymedu jsou hlášeny silné útoky."

"Kde je Nik?"

"Na ministerstvu, admirále. Dorazil sem zhruba metacyklus poté, co celá věc začala, podíval se na mapu a okamžitě poslal KA'PPA kanálem DeBrughovi rozkaz, aby se stáhl na velkou základnu Zemskij v sektoru Grivna - lodě, posádky a ne víc vybavení, než kolik dokáže naložit do pomocných lodí. Pak mi řekl, abych vás nechal... admirál promine... užít si tu trochu klidu, než zavolám - a spojil jsem se s vámi tak brzy jen proto, že kapitán DeBrugh je na KA'PPA kanále vztekly jako vysušený knar'l a chce s vámi mluvit přímo. Řekl jsem mu, že jste na cestě."

Brim se nad tím zamyslel. Počítal s tím, že malá operace Vylyit musí tímhle způsobem skončit, nicméně... "Díky, šéfe," řekl po chvíli. "Dorazím co nejdřív. Jestli bude DeBrugh dělat nějaké potíže, klidně zruš spojení. Vždycky to můžeme svést na nějaké problémy s KA'PPA kanálem." Když obrazovka holofonu potemněla, odešel po špičkách zpátky do ložnice a oblékl se. V průběhu let, která strávil ve službě, už skončilo mnoho jeho romantických nocí podobnými předjitními hovory, takže už se dávno naučil skládat své oblečení tak, aby se dokázal obléknout co nejrychleji. Alespoň nemusel nic hledat ve tmě.

Když si zavazoval tkaničky na botách, ucítil na rameni ruku. "To už odcházíš?" zeptala se Marsha.

"Musím," odpověděl tiše. "Něco se děje na Ksnaymedu."

"Nemáme čas na trochu...?"

"Dnes ráno už ne, Marsho," řekl. "Moc bych si přál, abychom měli."

Sledoval, jak v pološeru ložnice přikývla. Ani se svůdně neodkryla, takže bylo jasné, že chápe vážnost situace. "Možná bude chvilku trvat, než se zase uvidíme," řekla jakoby mimochodem.

Brim se zamračil. "Něco není v pořádku?" zeptal se a cítil podivné mrazení v zádech.

Zavrtěla hlavou. "Ne, kdepak - jen mám takový pocit, že tyhle naše nádherné sodeskayské noci prostě skončily," vyhrkla náhle. "Crellingham dostal nové umístění na Avalonu, Wilfe, a je to místo, po jakém pásl od samého začátku. Myslím, že budu muset jít s ním."

"Marsho," zeptal se Brim podezíravě, "jak dlouho jsi o tom věděla?"

"Několik týdnů," přiznala se. "Jen jsem nechtěla, aby to mezi námi skončilo - a navíc nenávidím loučení. Ale teď už to nemůžeme dál odkládat; odlétáme zítra odpolední kurýrní lodí."

Brim, překvapený silou své reakce, se přinutil k úsměvu a zhluboka se nadechl. "Jsem rád, že sis to nechala pro sebe," přiznal. "Já taky nesnáším loučení." Vzal ji za ruku. "Uvidíme se ještě někdy?"

"Na Avalonu?"

"Pokud budeš zrovna tam..."

"A budeš mě ještě chtít vidět," podívala se na něho, "když budeš mít na výběr z celého města, plného žen - nemluvě o tom, že jich většina bude mladších než já?"

Potřásl hlavou. "Ty jsi prostě nikdy nepochopila, jak nádherná vlastně jsi, Marsho Browningová," řekl. "A počítám, že ti to nikdy nedojde. Ale pokud mi věnuješ alespoň něco svého času tu a tam, když budu ve městě, tak mi bude ctí se ti to snažit znovu a znovu vysvětlit."

Položila mu ruce kolem ramen a objali se. "Nikdy nebudu dál než první holofon po ruce," slíbila.

"Rozhodně se ti ozvu," řekl a cítil, jak mu po tvářích stékají slzy, "kdykoli budu poblíž."

"Slibuješ?"

"Slibuji."

Po dlouhém polibku vstal.

"Neopovaž se loučit," varovala ho rychle.

Okamžik zůstal stát na místě a hledal správná slova. "Takže příště na Avalonu," zašeptal nakonec.

"Příště na Avalonu..."

Vyšel z bytu a odejel na sodeskayské ministerstvo obrany se strašlivým pocitem prázdnoty v srdci. Nedokázal se ho zbavit.

Po šestatřicátém začala sodeskayská nadvláda nad Ksnaymedem rychle ztrácet dech, protože Ligeři dopravovali do dané oblasti další a další posily. Nakonec šestého tetradu byla blokáda zlikvidována úplně a Nergol Triannic zahájil v Tarrotu obrovské oslavy na počest ligerské houževnatosti a odvahy. Zapřisahal se před galaktickými médii, že by nikdy - za žádných okolností - neopustil planetu, 'jež byla vykoupena posvátnou krví chrabrých Dozorců', a nechal navrhnout řadu nových vyznamenání pro veterány z Ksnaymedu. Ve svém nadšení dokonce zapomenul tlustému Hothu Orgothovi totální porážku u Avalonu, povýšil ho do hodnosti maršála a udělil mu širokou zlatou šerpu 'Ideál Ligy', jedno z nejhonosnějších vyznamenání.

A učenci na obou stranách válečného pole začali znovu tvrdit, že ligerská Vesmírná flotila je 'neporazitelná'.

Zatímco se Orgothovy speciálně vypůjčené lodě vracely k normálním úkolům podél fronty, jejich sodeskayští protivníci opět zažívali další z řady problémů, které jako by charakterizovaly celý jejich osud. Ale i když se jejich válka dostala do naprosto nové fáze utrpení, budily se v tom, co zbývalo ze sodeskayské říše, síly obnovy. Ursis využíval důležitých poznatků, které získal u Ksnaymedu, k tomu, aby okamžitě přetvořil celý sodeskayský vojenský systém, zatímco starý doktor Borodov zaměřil veškeré své úsilí na zvýšení výroby. Těchto snah si ale galaktická média příliš nevšímal, protože měla plné ruce práce zpravodajským pokrytím efektivních bitev a detailních záběrů na krvavé porážky. Ale v souvislosti byla tato mravenčí práce stejně jako řeči o zdánlivé ligerské neporazitelnosti důležitá pro přípravu dramatických zvratů štěstěny - pokud dokáží Sodeskayané vydržet ještě chvíli. Pokud...

A právě proto stál Brim jednoho časného jitra s Nikem Ursisem, doktorem Borodovem a dvěma sty Medvědy čestné stráže na kosmodromu Bud'onnyj. Na hladině zahřívajícího jezera se právě po přistání zastavila L.I.F. Royal - jeden z nových modelů imperiální bitevní lodě - a stáčila se podél bóji ke vstupu nad gravitační bazén. Její hluboká stopa posílala na strany vysoké vlny s bílými hřebeny, zahalené do oparu vodní tříště.

Na palubě lodi se nacházel generál Harry Drummond a generál (ctihodný) Gastudgon Z' Hagbut, kteří se sem přiletěli z Avalonu přesvědčit na vlastní oči o situaci, v jaké se nachází sodeskayské ozbrojené síly - alespoň tak to stálo v jejich cestovních příkazech. Ale od okamžiku, kdy dorazili, bylo jasné, že jsou v Gromkově za jediným účelem - zjistit, co mohou udělat pro zvýšení šanci sodeskayské říše na přežití v nejbližší budoucnosti.

Gastudgon Hagbut - nejkonzervativnější generál imperiální armády a zároveň největší přívržec starých tradic - neztrácel čas a přímo se zeptal na moudrost (nebo lépe řečeno jeho vlastními slovy na "ztracenou nesmyslnost") zásobování sodeskayské říše čímkoli. Hned prvního dne rozhovorů navrhl, aby byly DeBrughovy lodě okamžitě staženy zpět na Avalon. Podle všech počtů se zdálo, že Ligeři své tažení vedou velice úspěšně - a ještě k tomu nemusí platit příliš vysokou cenu.

Během následujících dnů bylo na Brimovi, aby ho přesvědčil o opaku; stejně jako DeBrugh, Ursis a Borodov. Analýzy spolehlivých zpráv, které přicházely z Tarrotu díky snaze sodeskayských výzvědných služeb, totiž naznačovaly (a nepřímo potvrzovaly), že ačkoli se mohlo zdát, že se výsledky války na povrchu příliš nezměnily, ksnaymedská operace možná pozměnila samotné základy pro odhad výsledku války.

Během tří dnů porad a výpovědí podpořily předpovědi temné budoucnosti pro Triannikovy přívržence - obzvlášť pokud se vezmou v úvahu výsledky Ursisovy nejnovější strategie - dvě skryté skutečnosti.

První skutečností bylo, že zatímco Sodeskayané přišli o skoro sedmdesát procent útočných lodí, s nimiž do války vstoupili, Ligeři přišli během tohoto jednoho krátkého tažení o takřka šedesát procent celé své vesmírné armády.

Krátce řečeno ve vzájemném srovnání byla jejich flotila oslabena natolik, že to muselo v generálním štábu budit hrůzu.

Druhá skutečnost byla, že mnohé sodeskayské ztráty během ksnaymedského tažení tvořily zastaralé a překonané typy lodí, zatímco Liga přišla skoro ve všech případech o moderní Gorn-Hoffy 262, Gantheissery GA 88-A, Kreisely 111 a nespočet nákladních a podpůrných typů. Ty byly obzvlášť v době války naprosto nenahraditelné. Co bylo pro Ligy ještě horší: i po prvotních problémech s rozšiřováním výroby přicházely na frontu nové sodeskayské lodě - daleko modernější a výkonnější typy - tempem, kterému se továrny Ligy prostě nedokázaly vyrovnat. Jak Borodov často připomínal, musel se ligerský válečný průmysl mimo jiné neustále vyrovnávat s požadavky simultánně vedené války proti Impériu. A bezpochyby nedokáže plnou silou zásobovat dvě fronty zároveň.

Oba generálové po třech dnech bombardování přesnými a nevyvratitelnými čísly museli uznat, že sodeskayská říše má přinejmenším šanci na přežití - a pravděpodobně daleko více než jen to. Po dalších poradách a nekonečných rozhovorech s Brimem, DeBrughem a 'Imperiálními Medvědy', jak se nyní láskyplně říkalo třem DeBrughovým letkám - byla sepsána a odeslána hlášení a doporučení KA'PPA kanálem na Avalon. Zrána osmého dne jejich pracovní cesty

obdržela dvoučlenná skupina první návrh nové dohody, sepsaný samotným císařem Onradem. Podle tohoto nevidaného dokumentu měl kněz poskytnout Impériu na svých planetách územně přísně ohraničená místa, kde by Imperiálové postavili předsunuté základny, z nichž by pak vedli dálkové útoky na Ligery. Za to bude Onrad dodávat veškerý válečný materiál, jenž nevyužije sám při obraně Impéria - okamžitě, jakmile bude dosažitelný. Dohoda byla oběma stranami odsouhlasena ve čtvrtém návrhu znění a brzy poté Brim seděl v limuzíně se svými medvědími přáteli a vyprovázal oba generály k jejich letu zpět na Avalon.

Samozřejmě, nebylo tím uzavřeno nic, vůbec nic. Dohodu budou muset posvětit jak členové imperiálního parlamentu v Avalonu, tak sodeskayský dvůr v Gromkově, ale to už byla doména politiků, nikoli vojáků. Většina toho, co přijel Brim s osobním přesvědčením prosadit na Sodeskayu, prosazena byla. Nicméně spojení a přísliby vzájemné pomoci ještě nikdy válku nevyhrály. Jeho místo nyní bylo na frontě, v největším záru boje. A jak se zdálo, této práci nebude nikdy konec...

Epilog

A znovu na start...

Na kosmodromu Bud'onnyj sněžilo z nízkých, tmavých mraků. Obávané roční období 'rasputisa' se blížilo a prosakovaly zprávy, že konec zimy bude v Gromkově ještě chladnější, protože gravitační bouře a radiace omezovaly samotnou hvězdu Ostra. V rezavém větru pleskaly sodeskayské a imperiální vlajky a i silní Medvědi, kteří zde byli v rolích vlajkonosů, se museli pořádně zapřít, aby jimi prudká vichřice nezmítala. Za řadou limuzín se tyčila nad rozsáhlým gravitačním bazénem tyčila obrovská hora L.I.F. Royal, která se v přicházející bouři také lehce pohybovala. Tažné paprsky v optických úvazcích jiskřily a zářily, jak se neuvěřitelná váha lodí opírala do ukotvení nad ohlušujícím řevem třiceti ohromných repulsních generátorů.

Když veškeré ceremonie a proslovy skončily, odebral se generál Hagbut, který už se se všemi rozloučil, na palubu. Nyní Medvědi ustoupili od konce nástupního můstku, aby si Brim s Drummondem řekli ještě poslední slova na rozloučenou. Generál se usmál a přidržel si rukou čepici, aby mu ji neodfoukl vítr. "Udělal jsi tady pěkný kus práce, Wilfe," řekl. "Na Onrada to udělalo dojem; ale to už nejspíš víš sám."

Brim se zasmál; rty už mu začínaly mrazem tuhnout. "Všechnu práci tady odvedli Medvědi," odpověděl. "Já měl zase jen kliku." Na okamžik se odmlčel a položil ruku na Drummondovu paži. "Harry," řekl naléhavě, "pro Voota, nedovol Hagbutovi, aby doma pobíhal a každému na setkání vykládal, že je to hotová věc. V žádném případě není. Jak my, tak Medvědi budeme muset tvrdě pracovat, aby se tenhle sen proměnil ve skutečnost. Nik to říká pořád a pořád dokola - on může prohrát, pokud se doktoru Borodovovi nepodaří vyšroubovat výrobu natolik, aby jejich vlastní lodě zastavily Ligery. A bez někoho, kdo by doma na Avalonu tohle všem připomínal, bychom mohli velice rychle zapomenout, že Medvědi potřebují naši pomoc. Tohle není jen záležitost Sodeskaye - je to práce pro oba národy."

Drummond se usmál; tváře už měl z mrazivého větru červené. "Já na to nezapomenu, Wilfe," slíbil. "S tím můžeš počítat. A můžeš počítat i s Onradem. Ten své sliby z hlavy nepouští."

"Budu počítat s vámi oběma," řekl Brim, ustoupil zpátky od můstku a zasalutoval. "Raději už bys měl jít," dodal.

"DeBrugh se stahuje ze základny Zenskij a já bych mu tam měl jít na pomoc. Když už nic jiného, tak umím docela dobře řídit Starfury."

Drummond mu zasalutování oplatil. "Máš pravdu, že bych měl jít - už jsem z toho Vootem zapomenutého větru úplně zmrzlý. Ale strašně se mýlíš, jestli si myslíš, že se vrátíš zpátky na frontu." Usmál se. "Přinejmenším na sodeskayskou frontu."

Brim se zamračil. "Tomu nerozumím," řekl.

"To dokážu pochopit," souhlasil Drummond a vytáhl z vnitřní kapsy pláště karmínovou obálku. "Tohle dorazilo na vyslanectví dnešní diplomatickou poštou. Je to tak tajné, že jsem jediný, kdo to četl od chvíle, kdy to sem poslali z Avalonu." Usmál se. "Užij si to," dodal, když se opřel do větru. "Na Hador-Haelicu, kam půjdeš, je teď nejspíš daleko tepleji než tady."

"Hador-Haelic?" zeptal se Brim.

"Jen si to přečti," řekl Drummond s úsměvem a vystoupil na můstek. "Brzy se uvidíme!" prohodil ještě přes rameno, když ho pohyblivé schody vyvázely k hlavnímu průlezu lodí.

Brim se podíval na známou pečeť osobního oddělení Flotily na obálce. Atalanta: překrásná základna Flotily na Hador-Haelicu, kde strávil většinu svého druhého služebního období. Jaké vzpomínky tam stále ještě žily! A ve válce, jako byla tato, se tam nacházelo daleko více nebezpečí než kolik bylo na obloze hvězd. Potřásl hlavou. "Takže se znovu stěhujeme," usmál se. Nastoupil zpátky do čekající limuzíny ke svým přátelům Medvědům. Mezi hvězdami na něho čekalo další dobrodružství a on už se popravdě řečeno nemohl dočkat, až se mu vydá vstříc.